

ငွေလင်း
ပင်းကြွေ

ငွေလင်း [၁၉၁၂-၁၉၈၉]

မကွေးတိုင်းဒေသကြီး နတ်မောက်မြို့နယ် ရှောက်ပင်ရွာတွင် အဖ ဦးကြည်သာ၊ အမိ ဒေါ်သိုင်းတို့က ၁၈ ဇွန် ၁၉၁၂ တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးစိန်ခို ဖြစ်သည်။

ချောင်းဖြူကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးနန္ဒဝံထံ၌ စတင် ပညာသင်ယူသည်။ ၁၉၃၃-၃၄ တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့ အမျိုးသားကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းမှ ခုနစ်တန်း အောင်ပြီးနောက် ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။

နတ်မောက်နယ် ပင်းချောင်း (အင်းကန်) မီးရထားရုံပိုင် (အစ်ကိုတော်သူ) နှင့် အလုပ်ကူညီ လုပ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် တောင်တွင်းကြီးမြို့၌ ပြန်လည် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၅ တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ပုံတူ ပန်းချီရေး ဝါသနာထုံလှသဖြင့် ပန်းချီပညာနှင့်လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုဖူးသည်။ စစ်အတွင်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် (ဘီ အိုင် အေ) တွင် ဝင်ရောက်ပြီး သံတွဲနှင့် အထက်ဗမာပြည်သို့ သွားရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ဘီအိုင်အေတပ် ဖျက်သိမ်းလိုက်သောအခါ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ရန်ကုန်ခရိုင် အရေးပိုင် ရုံး၌ စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့သည့် ၁၉၅၃ အထိ ဖြစ်သည်။ အိုးဝေ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ပေဖူးလွှာ၊ နဝဒေး၊ သင့်ဘဝ စသည့် စာနယ်ဇင်းများတွင် အယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့သည်။

၁၉၃၅ ခန့်တွင် စာ စ ရေးသည်။ ထိုနှစ်တွင် ဈေးနှုန်းသတင်းစာ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲ၌ ဆုရခဲ့သည်။ ဆုမှာ သုံးကျပ် ဖြစ်သည်။ ကလောင်အမည်မှာ 'တောင်တွင်းကြီး သတိုးစိန်' ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၆-၃၇ တွင် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၌ 'ရွှေတွင်းစိန်' ကလောင်အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတို သုံးလေးပုဒ်ခန့် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ 'ငွေလင်း' အမည်နှင့် ပထမဆုံး ရေးသားသည်မှာ "ဤယမုန်" ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထင်ရှားသည့် စာအုပ်အချို့မှာ ဤယမုန် (၁၉၅၃)၊ ဇင်းကြီး ရွှေလူဆောင် (၁၉၆၂)၊ ပင်းမြို့သူ (၁၉၆၅)၊ မြို့လူလင်မှ ပုန်ကန်ခြင်း (၁၉၆၆)၊ တစ်ဦးတည်းသော လင် (၁၉၆၆)၊ ယဉ်စေတီမြိုင် (၁၉၆၇)၊ ရန်ကုန် စစ်တလင်း (၁၉၆၈)၊ သူရဲတစ်ထောင် (၁၉၆၉)၊ ဝါးကြီးအိုင်သူပုန် (၁၉၇၇)၊ ရင်မှာ လောင်သောမီး (?)၊ မြင်လှည့်ဝါကြင်မော် (?)၊ စရီးပန်းတိုင် (?) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ "ဤယမုန်" ဖြင့် ၁၉၅၃ ခုနှစ် ရှုမဝ တစ်ထောင်ဆု၊ "ပင်းမြို့သူ" ဖြင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဝတ္ထုရှည် တတိယဆု တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ဤယမုန်၊ ဝါးကြီးအိုင်သူပုန်နှင့် စရီးပန်းတိုင်တို့ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေး မော်ကွန်းဝင် တတိယဆင့် ရရှိခဲ့သည်။

၂၂ ဒီဇင်ဘာ ၁၉၈၉ တွင် ရန်ကုန်မြို့မှာ ကွယ်လွန်သည်။

၂၀၁၆-၂၀၁၈ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၄၂၅။ ညိုမြ ဇာတ်အုပ်စာအုပ် [ဒုတိယအုပ်]
- ၄၂၆။ မောင်အောင်မွန် (မြန်မာပြန်) ၏ ခရမ်းရောင်လွင်ပြင်
- ၄၂၇။ ဒေါက်တာလှဘေ ၏ မြန်မာစာပေ စဉ်ခံစာတမ်းများ
- ၄၂၈။ ကျော်ထက်ထွန်း ၏ ကျော့ဆိုင်ရာစာ (သို့မဟုတ်) မေတ္တာရှင် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး
- ၄၂၉။ တင်မောင်မြင့် (မြန်မာပြန်) ၏ တစ်ကမ္ဘာဆီ ဝေး
- ၄၃၀။ မြင့်သန်း ၏ ဘော(လ)ဇက်နှင့် အုပ်ချုပ်သမကလေး
- ၄၃၁။ ရဲထွန်းလင်း ၏ အရေးတော်ပုံတပ်သား
- ၄၃၂။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ ထေရီဘာသာပြန် [ငါးတွဲ၊ ပေါင်းချုပ်]
- ၄၃၃။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) ၏ မြန်မာ ဓလေ့သုံးစကားများ
- ၄၃၄။ နိုင်ဝင်းဆွေ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၄၃၅။ တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန် ၏ ခေတ်သစ်ကဗျာ မိတ်ပွဲ
- ၄၃၆။ ကိုပညာ (အမရပူရ) ၏ တောင်သမန် အလွမ်းစာများ
- ၄၃၇။ မောင်ပေါ်ထွန်း ၏ အကြီးအကဲ [THE HAJ by Leon Uris]
- ၄၃၈။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ ခင်မြင့်ကြီး [ပေါင်းချုပ်]
- ၄၃၉။ ငွေလင်း ၏ ဤယမုန်
- ၄၄၀။ ညိုမြ ၏ တစ်ကိုယ်တော် [Shane by Jack Schaefer]
- ၄၄၁။ စိန်စိန် ၏ လွမ်းသစ္စာတိုင်
- ၄၄၂။ လင်းယုန်နီ ၏ မချော
- ၄၄၃။ နာဂတောင်တန်း မောင်ကြည်ဇင် ၏ တောင်ပေါ်မြေနှင့် မြေပြန့်ပန်း
- ၄၄၄။ ကျော်အောင် ၏ လူ့သမိုင်း
- ၄၄၅။ ရွှေကိုင်းသား ၏ ရှေးခေတ်ပုဂံပြည်နှင့် သမိုင်း စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှု အထွေထွေ
- ၄၄၆။ မစ္စတာ အိုးနိုတိုးရ (မြန်မာပြန်) ၏ ဂျပန် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ
- ၄၄၇။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ ထေရီဘာသာပြန် [သုံးတွဲ၊ ပေါင်းချုပ်]
- ၄၄၈။ ပါမောက္ခဦးတင်ရွှေ ၏ စာပေနှင့် စာပေသဘောတရား အဖွင့်
- ၄၄၉။ မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ) ၏ အမိတက္ကသိုလ်၏ ရင်ခွင်မှာ
- ၄၅၀။ မာန်မြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၄၅၁။ ဟန်ဝင်းအောင် ၏ ၁၄/၁၅/၁၆
- ၄၅၂။ သခင်ဘသောင်း ၏ ခြေလေးချောင်း တော်လှန်ရေး
- ၁၇(ဒ)။ မောင်ထင် ၏ မိုပါဆွန်း ဝတ္ထုတိုများ
- ၄၅၃။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ စာဏကျနီတိကျမ်း [သုံးတွဲ၊ ပေါင်းချုပ်]
- ၄၅၄။ ထွန်းသစ် (ပြုစုသည့်) တိုက်ပွဲ ၁၀၀ အောင်ပွဲ ၁၀၀ [ပထမအုပ်]
- ၄၅၅။ သိန်းသန်းထွန်း ၏ ဘယ်ပန်းချီ ရေးလို့မှ မမှီ
- ၄၅၆။ နာဂတောင်တန်း မောင်ကြည်ဇင် ၏ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကို သက်သေတည်သည်
- ၄၅၇။ ဒေါက်တာလှဘေ ၏ ပညာပါရမီနှင့် အတွေးအမြင်စာစု

၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၄၅၉။ ဆရာမာယာ ၏ ပုသိမ်ရာဇဝင်
- ၄၆၀။ ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့် ၏ ဗုဒ္ဓတရား
- ၄၆၁။ ထွန်းသစ် (ပြုစုသည့်) တိုက်ပွဲ ၁၀၀ အောင်ပွဲ ၁၀၀ [ဒုတိယအုပ်]
- ၄၆၂။ ဦးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ) ၏ မြန်မာမင်းလက်ထက်တော် စာတမ်းများ
[ဖြည့်စွက်ထုတ်ဝေခြင်း]
- ၄၆၃။ သခါ ၏ သူတော်ကောင်းကြီး
- ၄၆၄။ ဦးအောင်မွန် (မြတ်ဆုမွန်) ၏ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ခရီးဒေသစာ

ရာပြည့်စာအုပ် ၄၅၈

ပင်းမြို့သူ

ငွေလင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

www.yarpyae.com

တစ်ပြည်လုံးဖြန့်ချိရေး-ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၂၆၂ (ခ)၊ ပန်းဆိုးတန်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း။ ၀၁-၂၄၃ ၃၅၁၊ ၀၉၇၃ ၂၄၅ ၂၀၉ (ဆိုင်)၊ ၀၁-၃၇၅၉၅ (နယ်/ဖြန့်ချိရေး)

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် - (၁၉၆၅) ပုဂံစာအုပ်တိုက်
- ဒုတိယအကြိမ် - (၁၉၆၈) နဝဒေးစာပေ
- တတိယအကြိမ် - (၁၉၇၁) မိုးစံပယ်စာပေ
- စတုတ္ထအကြိမ် - (၂၀၁၈) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
(မေ ၂၀၁၈)
အုပ်ရေ [၇၀၀]

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၀၆၆၆၀]
၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်ဆက် [၀၀၄၂၀]
၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

ပန်းချီမောင်ငွေထွန်း၏ 'သေသော်မှတည့် ဩော်ကောင်း၏' (၁၉၆၄) ကို
လင်းဝဏ္ဏ ဒီဇိုင်းပြန်ဖွဲ့သည်။

တန်ဖိုး

၄၅၀၀ ကျပ်

သတိပေးပါသည်

ဤစာအုပ် ထုတ်လုပ်ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံသည် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏
မူပိုင် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အညွှန်း၊ စာအုပ်ဝေပန်ချက် ရေးခြင်းမှ
လွဲ၍ ယခု ပုံစံအတိုင်း စာတစ်အုပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို
ဖြစ်စေ အခြားသော မည်သည့်ပုံစံသို့မျှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲ သုံးစွဲခွင့်
မပြု။

စကားပလ္လင်

ပင်းမြို့သူနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးဦးဆုံး စကားပလ္လင် ခံလိုသည်မှာ “ပင်းမြို့သူ”ဟူသော ဝတ္ထုအမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ၊ ဖြစ်အံ့မှူးမှူးကာလက ကျွန်တော်သည် “ပင်းမြို့သူ” အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။

(ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်။ ပုံနှိပ်စာဖြင့်လည်း ဘာစာအုပ်မျှ မထုတ်ခဲ့ဖူးသေးပါ။)

၎င်းစာမူကို စက်တင်ပုံနှိပ်ခဲ့ရသည်လည်း မဟုတ်။ စာမူအတိုင်း သိမ်းဆည်း ထားခဲ့ရာ၊ ဂျပန်ခေတ်တွင် လူတစ်ယောက်က ဖတ်ချင်သည်ဆိုကာ ငှားရမ်းသွားရာ ဝတ္ထုစာမူ ဆုံးရုံမျှမဟုတ်။ ထိုသူနှင့်ပင် ပြန်လည် မတွေ့ရတော့ပါ။

သို့ပေသည့် ဤ ပင်းမြို့သူ နှင့်ကား မတူပါပေ။ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်း၊ အကြောင်းအရာနှင့် ခေတ်ကာလ အလုံးစုံ ကွဲလွဲပါသည်။ ၎င်း “ပင်းမြို့သူ” အဟောင်းမှ ဇာတ်ကွက်အချို့ကိုမူ “ဤယမုန်” ရေးစဉ်က ထည့်သွင်း ရေးသား ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ကျွန်တော် နှစ်လို စွဲလမ်းမှုရှိခဲ့သော “ပင်းမြို့သူ” အမည်ကိုသာ ယခုမှ သုံးစွဲနိုင်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သီပေါဘုရင် နန်းကျသည့် တိုင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို ဒူးထောက်ခြင်းမပြုဘဲ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ရွှေလရောင် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်လရောင် ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်တွင်ခဲ့သူ (ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ အဘိုးတော်သူ) ဗိုလ်မင်းရောင်အကြောင်းကို စာပေဗိမာန် ပြည်သူ့ လက်စွဲစာစဉ်မှ “မင်းကြီး ရွှေလရောင်” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ရေးသားခဲ့ဖူးပါ သည်။

၎င်းစာအုပ်မှာ ပြား ၅၀ တန်မျှဖြစ်ရာ ရေးကွက် အထူးကျဉ်းမြောင်းလှ ပါသည်။ ထို့ပြင် ထိုစာအုပ်သည် ဗိုလ်မင်းရောင်၏အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိမျှ

ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မင်းရောင်နှင့် မပတ်သက်သော အကြောင်းအချက်တို့ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ရာ ကျွန်တော် သိမှတ်ဖူးသမျှ၊ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသမျှ၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးသမျှ ထိုခေတ်က အကြောင်းအချက်တွေ များစွာကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရေးမည်ဟုလည်း အားခဲခဲ့ပါသည်။

ထိုအားခဲမှုနှင့် တစ်ချိန်က ကျွန်တော် စွဲလမ်းမှုရှိခဲ့သော “ပင်းမြို့သူ” အမည်တို့ ပေါင်းဆုံမိကြသောအခါ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ဇာတ်အိမ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၍လာပါသည်။

ပင်းမြို့မှာ ယခု မြို့မဟုတ်တော့ပါ။ တောရွာကြီး တစ်ရွာမျှ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြို့အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်လျှင် အလွန်ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းဟု သုံးမြို့ရှိရာ ထိုသုံးမြို့ကို မြို့ဝန်တစ်ဦးတည်း အုပ်ချုပ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းသုံးမြို့ဝန်သည် ပင်းမြို့၌သာ နေပါသည်။ ပင်းမြို့က ဥတုသပွာယ အမျှတဆုံးနှင့် နေရာ ဌာနန္တရ အကောင်းဆုံးဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ ထိုမြို့ကို အင်္ဂလိပ်များက မြို့ပြန်မတည်ဘဲထားရာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပါသည်။

နတ်မောက်မြို့နယ် အလွန်ကျယ်ဝန်းနေခြင်းမှာ ပင်းမြို့ကို ဖျောက်ထား၍ ဖြစ်ပါသည်။ နတ်မောက်မြို့နယ်၏ တောင်နှင့်မြောက် အကျယ်အဝန်းမှာ မိုင်သုံးဆယ်ကျော် အစိတ်ခန့်ရှိ၍၊ နတ်မောက်မြို့၏ တောင်ဘက်ရှိ မြို့သစ်နယ်၏ တောင်မြောက် အကျယ်အဝန်းကား ဆယ့်ရှစ်မိုင်ခန့်သာ ရှိပါသည်။ နတ်မောက်မြို့နယ်တွင် နောက်ဆုံးစာရင်းအရ လူဦးရေ ၁၂၆,၉၇၄ ရှိပါသည်။ မြို့သစ်မြို့နယ်ကား လူဦးရေ ၇၈,၃၁၉ မျှသာ ရှိပါသည်။ ၎င်းကိုထောက်ရှု၍ သွားလေသူ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်များက ပင်းနယ်သူ၊ ပင်းနယ်သားများအား အငြိုးသိုကာ မြို့ ပြန်မတည်ဘဲထားကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။ ထိုအကြောင်းအပြင် အခြားအကြောင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်၏အဘွားသည် ပင်းမြို့ ဆင်ခြေဖုံးအရပ် တောင်ထောင့်တွင် မွေးဖွားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အဘွား၏ တူ၊ တူမများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ ယခုထက်တိုင် ထိုအရပ်တွင် ရှိနေကြပါသည်။

အဘွားသည် ပင်းမြို့မပျက်မီက မြို့အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကာလပျက်စဉ်က လူတွေ ငတ်ကြပုံ၊ ပြေးကြရပုံ၊ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကြပုံ၊ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြရပုံ၊ နိုင်ထက်ကလူ ပြုမှုကြပုံတို့ကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်အား ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤဝတ္ထုပါ အကြောင်းအချက်တို့မှာ အဘွား စသော ရှေးလူကြီးများထံမှ တစ်ဆင့် ကြားသိရသည်တို့ကို ဆီလျော်သလို ထည့်သွင်းထားခြင်းဖြစ်ရာ၊ တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းများဟု ယူဆလိုက် ယူဆနိုင်ကြပါသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင်များတို့မှာ ဗိုလ်မင်းရောင် အပါအဝင် သမိုင်းကြောင်း နောက်ခံရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အကြောင်းအရာတို့မှအပ ကျွန်တော် ဖန်တီးထားသည့် ဇာတ်လမ်းနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုပါ မြို့များ၊ ရွာများအားလုံး အမည်မှန် နေရာမှန်များချည်း ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ရွာတို့မှာ ယခု မရှိတော့ပါ။ ကာလကြီးပျက်စဉ်က ပင်းမြို့နှင့်အတူ ပျက်စီး ပျောက်သုဉ်းသွား ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ပါရှိသော ဗိုလ်မင်းရောင်၊ ဗိုလ်ရာညွန့်၊ ဗိုလ်ဥတ္တမနှင့် ဗိုလ်ကျား တို့ အပြင် ဝန်းသိုနယ်မှ ဦးအောင်မြတ်၊ ချင်းတောင်နယ်မှ ဆွန်ပက်၊ မြင်စိုင်း မင်းသားကြီး၊ ဗန်းမော်မှ ဗိုလ်ရွှေရန်၊ မင်းတပ်မြို့နယ်မှ ဗိုလ်ဆွေ၊ မိတ္ထီလာမှ ဗိုလ်ကျော်ခေါင်၊ ဗိုလ်ထွန်းအေး၊ ရမည်းသင်းမှ ဗိုလ်သဲ၊ ပျဉ်းမနားမှ ဗိုလ်အောင် ဘော်၊ ဗိုလ်သီဟရာဇာနှင့် ကယားပြည်နယ်မှ စော်ဘွား စောလှဘော်တို့လည်း အလားတူ တိုက်ကြသေးကြောင်း မှတ်သား သိရှိခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို တစ်လခွဲတိတိ အချိန်ယူ၍ ရေးပါသည်။ ဝတ္ထုမရေးမီ နှစ်လနီးပါး ဘာစာကိုမျှ မရေးဘဲ သက်ဆိုင်ရာ ရာဇဝင်ကျမ်း အစောင်စောင်၊ သမိုင်းအစီစို၊ စာတမ်းအဖုံဖုံတို့ကို ဖတ်မှတ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထု၌ ပါရှိသည့် သမိုင်းနှင့်ပတ်သက်သော အသုံးအနှုန်း၊ အကြောင်းအချက်တို့မှာ ကျွန်တော် ၏ အယူအဆ၊ ကျွန်တော်၏ ကြိုက်ညီချက်များဟု မှတ်ထင်မည်ဆိုက မှတ်ထင် နိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် ဖတ်မှတ်ခဲ့သော စာအုပ်များ စာရင်းကိုမူ စာရှည်အံ့ စိုး၍ မထည့်တော့ပါ။

လွန်ခဲ့သည့် ဖေဖော်ဝါရီလကမှ ဤဝတ္ထုရေးရန်အတွက် စရိတ်ကုန်၊ အချိန် ကုန် လူပန်းခံကာ သွားရောက်လေ့လာ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ဤဝတ္ထုအတွက် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်လှသော ပင်းသမိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ရရှိခဲ့ပါ သည်။ ပင်းအရပ်နှင့် နတ်မောက်မြို့မှ ကျွန်တော့်အား ပြုစုစောင့်ရှောက် ကူညီ လိုက်ကြသူတို့ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြလိုပေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးရာ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုခေတ်သုံး စကားလုံးများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ စာရှုသူတို့ သက်သာ လွယ်ကူ စေရန် အလို့ငှာ လည်းကောင်း၊ ဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်များ ရှင်းလင်း ပြတ်သား စေရန်အလို့ငှာ လည်းကောင်း၊ ဝါကျ လင်္ကာရဖြစ်စေရန် လည်းကောင်း အထူး အားထုတ်၍ ရေးသားခြင်းပြုပါသည်။ သို့ပါလျက် အမှားအယွင်း အချွတ်အချော် နိမ့်ကျမှုနှင့် မသေသပ်မှုများ ပါရှိနေခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော် ညံ့ဖျင်း၍သာ ဖြစ်ရပါမည်။

ဧွေလင်း
၂၇၊ ၅၊ ၆၅

အရှေ့အရပ်မှ ဆတ်ချိုတောင်၊ တောင်ဖြူဝင်း၊ အရှေ့တောင်အရပ်မှ မှန်းခြေ
 တောင်၊ တောင်အရပ်မှ တောင်ပုလူ၊ အနောက်တောင်အရပ်မှ တောင်ဦး
 တောင်၊ အနောက်အရပ်မှ ရှေးသရောအခါက လေးခင်းတောင်တန်းဟု
 ခေါ်တွင်သော ပင့်ကန်တော့တောင်၊ တောင်ပြောက်ကြီးနှင့် တောင်ခမောက်
 စသည်တို့၊ အနောက်မြောက်အရပ်မှ ရသေ့တောင်၊ မြောက်အရပ်မှ ပုပ္ပါး
 တောင် မြင့်မောက်ကြီးကို နောက်ခံကားသဖွယ် တည်ရှိနေသော ရေပုပ်
 တောင်၊ အရှေ့မြောက်အရပ် ရေပုပ်တောင်ဆွယ်ကုန်းတန်း အခြင်းခပ်သိမ်း
 တို့က တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကာဆီးဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မြို့ကို "ပင်းမြို့"ဟု
 ခေါ်တွင်လေသည်။

ပင်းဆန် ဖြူ၊
 ပင်းသူ ရော၊
 ပင်းပြော အလိမ္မာ။

*

သာယာပါဘိခြင်း။
 ပြန့်ပြောလှစွာ၏။
 ကြည်ဆွတ်ဖွယ်ပေ တကား။

အရှေ့အရပ်မှ ဆတ်ချိုတောင်၊ တောင်ဖြူဝင်း၊ အရှေ့တောင်အရပ်မှ မှန်းခြေ
 တောင်၊ တောင်အရပ်မှ တောင်ပုလူ၊ အနောက်တောင်အရပ်မှ တောင်ဦး
 တောင်၊ အနောက်အရပ်မှ ရှေးသရောအခါက လေးခင်းတောင်တန်းဟု
 ခေါ်တွင်သော ပင့်ကန်တော့တောင်၊ တောင်ပြောက်ကြီးနှင့် တောင်ခမောက်
 စသည်တို့၊ အနောက်မြောက်အရပ်မှ ရသေ့တောင်၊ မြောက်အရပ်မှ ပုပ္ပါး
 တောင် မြင့်မောက်ကြီးကို နောက်ခံကားသဖွယ် တည်ရှိနေသော ရေပုပ်
 တောင်၊ အရှေ့မြောက်အရပ် ရေပုပ်တောင်ဆွယ်ကုန်းတန်း အခြင်းခပ်သိမ်း
 တို့က တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ကာဆီးဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မြို့ကို "ပင်းမြို့"ဟု
 ခေါ်တွင်လေသည်။

"တောင်ငါးလုံး ပိတ်ဖုံးကာခို ရာဇဂြိုဟ်" ဟု အဆိုရှိသည်။

ပင်းမြို့သည်ကား တောင်ငါးလုံးမက တောင်ပေါင်းများစွာ ဝိုင်းရံထားခြင်းဖြစ်ရာ “တောင်ပတ်လည်ဝိုင်း ကာတံတိုင်း စံနှိုင်းမမီ ပင်းရွာနီ” ဟု ဆိုသင့်လှသည်။

အမှန်ပင် နယ်အဝန်းလုံးကို မြို့ရိုးကြီးသဖွယ် ကာရံထားသည်။ တင့်တယ်စွာဘိခြင်း။

ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ဤသုံးမြို့ကို မြို့ဝန်၅၀၀ ဦး တည်း အုပ်ချုပ်သည်။ သုံးမြို့ဝန်ဟု ခေါ်တွင်လေသည်။

မြို့သုံးမြို့မှာ တံတောင်ဆစ်ချိုး တည်နေလေသည်။ ဗဟိုမှာ ပင်းမြို့ ဖြစ်လေသည်။

နတ်မောက်သည် ပင်းမြို့၏ တောင်အရပ်တွင် ရှိ၍ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာကား အနောက်မြောက်ယွန်းယောင် အရပ်တွင် ရှိသည်။

သုံးမြို့စလုံး တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ တည်ရှိပုံ အနေအထားခြင်း၊ မြေရေခြင်း မတူညီပေ။ လူတို့ စားသုံးရန် ဝမ်းစာအတွက် စိုက်ပျိုးသော ကောက်ပဲသီးနှံပင်များမှအစ ခြားနားလေသည်။

ဥပမာ-ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့သည် ပုပ္ပါးတောင်မြင့်ကြီးနှင့် ပို၍ နီးသည်နှင့်အမျှ အခြားမြို့များထက် မောက်မို၍ ကုန်းကျသည်။

ကုန်းထိပ်ပေါ်တွင် တည်ထားသော မြို့နှင့်ပင် တူလေသည်။ လူတို့ သောက်သုံးရန် ဖြစ်စေ၊ ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန်တို့အတွက် ဖြစ်စေ ရေ အလွန်ရှားလှသည်။

အများအားဖြင့် စမ်းရေ၊ ကန်ရေတို့ကိုသာ သောက်သုံးကြရသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်း နွားများ “ရေတစ်နေ့၊ မြက်တစ်နေ့” ဟု အဆိုရှိကြသည်။

“နွားငတ်ရေကျ” ဆိုသော စကားမှာ ထိုအရပ်မှ နွားများအတွက် ပို၍ မှန်နိုင်သည်။

ကုန်းကျ၍ ရေရှားရကား ဆန်ရေစပါး စိုက်ပျိုးရန် လယ်လည်းမရှိ၊ စိုက်ပျိုး၍လည်း မရပေ။ ပဲ၊ ဝါ၊ နှမ်း၊ ပြောင်း၊ ဆတ် စသည်တို့သာ ရာသီကို လိုက်၍ စိုက်ပျိုးကြရသည်။

စားတော့လည်း ထိုအစာ၊ ထိုသီးနှံများကိုသာ စားကြရသည်။ အကယ် တန္တူ စပါးဆန်ကို စားလိုကြပါမူ ပင်းနယ်သို့ လာရောက် ဝယ်ယူကြရလေသည်။

နတ်မောက်ကား ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့်လည်း မတူ၊ ပင်းလိုလည်း မဟုတ်။ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့်ပင်း နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားသလို ကုန်း၊ ချိုင့် နှစ်မျိုးစလုံး ရှိသည်။

ပင်းလို စပါးလည်း အတန်အသင့် လုပ်နိုင်သည်။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ဆတ် စသည်တို့ကိုလည်း လုပ်ကြသည်။ ဆည်မြောင်း ကန်ချောင်းလည်း ရှိသည်။ ချောင်းကြီးမြောင်းကြားလည်း ပေါလှသည်။

ပင်း.....။

ပင်းမြို့မှာ အလွန် ထူးခြားလှသည်။ “ပင်းဆန်ဖြူ” ဆိုသော စကားနှင့် အညီ ဆန်ရေစပါး ရှားပါးလှသော ဒေသဝန်း၌ ဆန် ဆန်စပါး အလွန်ပေါ သည်။

လယ်တွင်းကိုးခရိုင်တို့နည်းတူ ရေမြေကောင်းလှ၍၊ မြေမျက်နှာပြင် သည် စည်မျက်နှာကဲ့သို့ ညီညာလှ၍၊ ဆည် မြောင်း ကန်ချောင်းတို့ ပေါလှ၍၊ ဥတုသပ္ပာယ် မျှတ၍၊ လူတို့ လုံ့လဥဿာဟရှိကြ၍၊ ခေတ်အဆက်ဆက်က အုပ်စိုးခဲ့ကြသော မင်းစိုးရာဇာနှင့် မြို့ဝန် မြို့သူကြီး စသူတို့ အမြော်အမြင် ကြီးမားကြ၍၊ အလွန်စည်ပင်၍ အလွန်ပေါများသော မြို့နယ်ဖြစ်လေသည်။

မြို့၏ဝန်းကျင်နှင့်တကွ ပင်းအလုံး နွေမိုးမဟူ သီးနှံအလီလီ စိုက်ပျိုး ရန် လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တို့ သောက်ရန် လည်းကောင်း၊ လူအများ သုံးရန် လည်းကောင်း၊ ဆည် လည်းကောင်း၊ ကန် လည်းကောင်း နေရာမလပ် ပြုလုပ်ထားသဖြင့်လည်း ယင်းမျှ စည်ပင် ဝပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းကြီးကန်၊ ကျောက်ဆောက်ကန်၊ ငှက်ရဲကန် ဆည်၊ ဆတ်သကန် ဆည်၊ တောင်သာကန်၊ စည်တီးရိုးဆည်၊ ကန်ကြီးကုန်းကန်၊ ဆင်သေကန် နှင့် အင်းကန် စသည်တို့မှာ အလွန်ထင်ရှားလှပေသည်။

ပင်းမြို့၏ အရှေ့ခရီး တာသုံးတိုင်၊ တောင်ခရီး တာသုံးတိုင်၊ အနောက် ခရီး တာသုံးတိုင်၊ မြောက်ခရီး တာသုံးတိုင်တို့ အတွင်းဝယ် ချောက်မရှိ၊ ကမ်းမရှိ။ တောင်ပူစာ၊ တောင်ကုန်း ဟူ၍ မရှိ။ ပကတိ စည်မျက်နှာဖြစ်လျက် ဝန်းရံထားသော တောင်တန်းကြီးများနှင့်ဆိုသော် အနားလှ ဘောင်ခတ်ထား သည်နှင့် တူလှလေသည်။

ရေမြေကောင်းလှသည်နှင့်အမျှ သစ်သီး၊ သစ်ပင်၊ ဥယျာဉ်၊ ပန်းမန်၊ ဆန်ရေစပါးတို့ အလွန်ပေါကြွယ်ဝလေသည်။

ပင်းမြို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး စိမ်းစို၍ နေလေသည်။ လယ်ကွင်းကြီးတွင် လယ်ကွက်များချည်း တည်ရှိနေသည်မဟုတ်။ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဩဇာ၊ မာလကာ စသည်တို့ သင့်ရာသင့်ရာ စိုက်ပျိုးထားကြပေရာ နွေဖြစ်စေ၊ ဆောင်းဖြစ်စေ၊ မိုးဖြစ်စေ ထာဝရ အေးမြ စိုပြည်၍နေသည်။

အားလုံး အလေး ထန်းပင်များ အထူးပေါများလှသည်။ ဗမာပြည်၏ အမှတ်သင်္ကေတတွင် ထန်းပင်လည်း ပါရှိပေရာ ပင်းသည် ဗမာဆန်သော နယ်တစ်နယ်ဟုလည်း ဆိုထိုက်လှသည်။

ဗမာပြည်၌ ကျောက်ပန်းတောင်း ထန်းလျက် နာမည်ကြီးသလို၊ ပင်း ထန်းလျက်လည်း လူကြိုက်များလှသည်။

ပင်းနယ်လောက် သီးနှံစုံထွက်သော နယ်သည် ပင်းနယ်သာ ရှိ လိမ့်မည် ထင်သည်။

ပင်းနယ်၏ ပိုင်နက်သည်ကား အထက်ပါ မြေညီရာဒေသ တောင် တန်းများ ကာဆီးထားသည့် အတွင်းသာ မဟုတ်သေး၊ တစ်ဖက်သို့လွန်၍ ပိုင်ဆိုင်သေးသည်။

ဥပမာ-အနောက်အရပ်နှင့် တောင်အရပ်တို့ ဖြစ်လေသည်။ အနောက် တွင် တောင်ခမောက်နှင့် တောင်မြောက်ကြီးတို့၏ တစ်ဖက် အင်းကန်ဟု တွင်သော အရပ်ရှိသည်။ ထိုအရပ်ကို လွန်၍ ရေဆုံး ပွေးကျစ်အထိ ပိုင် ဆိုင်သည်။

တောင်အရပ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ စခန်းမနှင့် ရှောက်ပင် တို့မှာ ပင်း တစ်ဖက်၊ နတ်မောက်တစ်ဖက် ပိုင်ကြ၍ ကြမ်းကြားဒိုင်များဟု ခေါ်တွင်လေသည်။

ပိုင်နယ်၏အဝန်းမှာ အရှေ့နှင့်အနောက် တာတိုင် တစ်သောင်း၊ တောင်နှင့်မြောက် တာတိုင်တစ်သောင်း စသည်ဖြင့် ခရီးတာတိုင် တစ်သောင်း ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

ပင်းသည် နတ်မောက်ထက် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်း ထက် လည်းကောင်း ရေမြေကောင်းသည်။ လုပ်ခင်းကိုင်းခင်း သန့်သည်။ အသီးအနှံ စုံသည်။ ဆန်စပါး ပေါများသည်ဖြစ်၍ ရွာနေစိပ်လျက် လူနေ ထူထပ်လှသည်။ လူဦးရေ ပိုမို များပြားသည်။

လယ်ယာ မိုးမြေ ကောင်းမွန်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါကြွယ်သည်နှင့်

အမျှ မိန်းမချော ပေါများသည်။ စကားအရာ လိမ္မာယဉ်ကျေး ရှိကြသည် ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝကျလှသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာရှိလျှင် ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုကို အထူးဂရုစိုက်နိုင်သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်းသည် လှပတင့်တယ်ခြင်း၏ ပင်မ ဖြစ်လေသည်။

နပျိုစိုပြည်ခြင်း၊ ချောမောခြင်းတို့လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေး ရှိရန်မှာ အလေ့အကျင့် လိုသည်။ လေ့ကျင့်နိုင်ဖို့ စီးပွားဥစ္စာ လိုပြန်သည်။

ပင်းတစ်နယ်လုံး ထိုအခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ “ပင်း ဆန်ဖြူ၊ ပင်းသူ ချော၊ ပင်းပြော အလိမ္မာ” ဆိုသောစကား ပေါ်လာကာ အရပ်ရပ်အနယ်နယ်မှ လူများတို့ ပါးစပ်ညောင်းမျှ ရွတ်ဖတ်ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အထူးတကား အထူးဆုံး၊ အမြတ်တကား အမြတ်ဆုံးကား မြို့ဦးမှ ဗောဓိ ရွှေညောင်တော် ဖြစ်လေသည်။

မြို့ဦးဆိုပေသည့် မြို့နှင့်ကပ်လျက် အင်္ဂါထောင့်အရပ်မှာ ဖြစ်လေ သည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသည်နောက် ရှေးဦးဆုံး ဗောဓိ ပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူသည်။

မဇ္ဈိမဒေသ၌ ရှိသော ဗောဓိပင်၏ ပင်ပွားဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဗမာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသော ဗောဓိမျိုးဆက်နှင့် ဗောဓိပင်များအနက် ပင်းမြို့မှ ဗောဓိရွှေညောင်တော်သည် အဦးဆုံးနှင့် ရှေးအကျဆုံး ဖြစ်တန်ရာ သည်။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၆၀၇ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၄၂၅ ခုနှစ် ဆီက ဖြစ်သည်။

အမျိုးဘာသာ သာသနာ ပညာဥစ္စာ အဘက်ဘက်မှ ထူးခြားစွာ တိုးတက်အောင် ထူထောင်နိုင်ခဲ့၍ အလွန်လျှင် ကျော်စောက်ထွီ ရှိပေသော ပုဂံပြည် အနော်ရထာမင်း စိုးစံခိုက်အခါလည်း ဖြစ်သည်။

အနော်ရထာမင်းသည် သာသနာတော်ကို စည်ပင်သည်ထက် စည်ပင်၊

ပြန်ပွားသည်ထက် ပြန်ပွားစေလိုလှသည်ဖြစ်၍ အရှင်ဓမ္မဒဿီလည်းတွင်၊ အရှင်အရဟံလည်း မည်ပေသော ရဟန်းတော်မြတ်နှင့် တိုင်ပင်ခြင်း အမှုပြုလျက် ဘုရားရှင်မြတ် ပွင့်တော်မူသော ဗောဓိရွှေညောင် မျိုးစေ့ဆောင်ရာတွင် အရှင်အရဟံ ကိုယ်တော်တိုင် မဇ္ဈိမဒေသသို့ မြန်းကြ၍ ပင့်ယူခဲ့လေသည်။

မဇ္ဈိမဒေသ ဘုရားစင်စစ် ပွင့်တော်မူသော ဗောဓိပင်တော်မြတ်၏ ဒက္ခိဏသာခါ ခေါ်သော တောင်ကိုင်းကို ပင့်ဆောင်စိုက်ပျိုးခြင်း ဖြစ်သည် ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ဗောဓိရွှေညောင်တော်မြတ် စိုက်ပျိုးရန်နေရာ ရွေးချယ်လိုက်သော အခါ ပုဂံ၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အောင်သပြေ “ပင်း” မြို့သည် အထက်တွင် ရေးသားထားသည်နှင့်အညီ ရေမြေကောင်းသည်မှအစ အဘက်ဘက်မှ ထူးခြားလှသဖြင့် ယင်းနေရာသို့ ရွေးချယ် စိုက်ပျိုးကြဟန်တူသည်။

ဤသည့်ကာလမှစ၍ မြို့ဟောင်းအမည် အောင်သပြေကို “ပင့်မြို့” တွင်စေသည်။ ထိုဗောဓိရွှေညောင်တော်မြတ် ပင့်ဆောင်လာပြီး နေရာ မသတ်မှတ်သေးမီ ယာယီပူးမြော် ကန်တော့ခံသော တောင်ကို “ပင့်ကန်တော့တောင်” ဟု သမုတ်ကြလေသည်။

(နောင်အခါ “ပင့်” မှ “ပင်း” ဖြစ်သွားသည်။)

စေတီလေးမျိုးရှိသည်တို့အနက် ဗောဓိရွှေညောင်တော်လည်း စေတီတစ်ဆူ ဖြစ်ပေရကား နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပွဲတော်ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

နယ်သူနယ်သား တောင်သူလယ်သမားတို့ အလုပ်အားလပ်ကြသည့် အချိန်၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပွဲတော်များအနက် သံပုံစေတီပွဲ (သို့မဟုတ်) စေတီပူဇော်ပွဲများ ပြုလုပ်ကျင်းပတတ်လေ့ရှိသော အချိန်ကား တပေါင်းလ ရာသီအခါ၌ ဖြစ်လေသည်။

ပင်းမြို့သူမြို့သားတို့နှင့်တကွ နယ်ပယ်ဝန်းကျင်အလုံး ပျော်တပြုံးပြုံးမော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

နယ်ပယ်သူ နယ်ပယ်သားတို့သာမက နယ်ပယ်နီးချင်းများ ဖြစ်ကြသော မကွေး၊ ရေနံချောင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ နတ်မောက်၊ မြို့လှလင်၊ တောင်တွင်း၊ ရမည်းသင်း၊ ပျော်ဘွယ်၊ ရနောင်၊ မိတ္ထီလာ၊ ပုပ္ပါး စသည်တို့မှလည်း လာရောက်ကြပေရာ ရွှေညောင်တော် ပွဲတော်၏ ပွဲခင်းကြီးမှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှလေသည်။

ပရိသတ်ထုအင် ကြီးမားလှသည်နှင့်အမျှ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမျိုးစုံ၊ ဈေးဆိုင်
မျိုးစုံ၊ ကုန်မျိုးစုံတို့ ရှိသည်။

ပျော်ရွှင်ပွဲများအနက် ဇာတ်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲ၊ နပန်းပွဲ၊ လက်ဝှေ့သတ်ပွဲ၊
လှည်းပြိုင်ပွဲ၊ နွားပြိုင်ပွဲ၊ မြင်းပြိုင်ပွဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ပွဲတိုင်း ပွဲတိုင်းလည်း
ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားလှသည်။

ဈေးဆိုင်နှင့် ကုန်အမျိုးအမည်တို့မှာ ရေတွက်ရန်နှင့် အမှန်အကန်
ဖော်ပြဖို့ပင် ခက်ငြားမည် ထင်သည်။

မင်းသုံးတစ်ခုမှလွဲ၍ ရဟန်းသုံး၊ လူသုံး၊ လယ်ယာသမားတို့ အသုံး
အဆောင်၊ အစားအသောက်၊ အဝတ် အစုံအလင် ရှိသည်။

ရောင်းလိုက ရောင်းနိုင်၍ ဝယ်ချင်ရာ ဝယ်နိုင်သည်။

တောင်သူလယ်သမားသုံး ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်းတို့ အပါအဝင် လှည်း၊
လှည်းဘီး၊ လှည်းအိမ်၊ လှည်းဆောင်ပန်း၊ လှည်းစည်းကုံး၊ လှည်းစည်းကုံး
ကျင် (ကြက်တူရွေးရပ်)၊ လှည်းထမ်းပိုးကျည်း၊ ထမ်းပိုးကြိုး၊ ကန်ကြိုး၊
လှည်းထမ်းတုံး၊ လှည်းဝင်ရိုး၊ လှည်းတံ၊ လှည်းဇင်တုံး အစုံဖြစ်စေ၊ တစ်ခုစီ
ဖြစ်စေ လိုရာရနိုင်သည်။

ထွန်နှင့်ပတ်သက်၍ ထွန်တုံး၊ ထွန်တံ၊ ထွန်ကိုင်း၊ ထွန်ညှင်း၊ ထမ်းပိုး
တုံး၊ ထွန်သွား အစုံရောင်းချသည်။

ပုတ်၊ စည့်၊ တောင်း၊ တင်း၊ ခြင်း၊ ဖျာ၊ ယိုင်၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ကာ၊
ပလုံး၊ ထောင်ပို၊ ပခြုပ်၊ ဖာ၊ အိုးပါမကျန် အိမ်သုံးမျိုးစုံ ဝယ်၍ရသည်။

ဒေါင်းလန်းထွက်သောနေရာက ဒေါင်းလန်းလာ၍ ရောင်းသည်။
ဗျပ်၊ အိုး၊ ခွက်၊ စဉ့်ပစ္စည်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဈေးသည်များ စုံလင်လှ
သည်။

နွား၏အသုံးအဆောင် ဖောင်း၊ ဆည်းလည်း၊ ထိပ်အုပ်၊ ခြူ၊ ဆင်
ခလောက်၊ ပြားခလောက်၊ မြင်း၏ အသုံးအဆောင် ကုန်းနီး၊ ဇက်၊ ခြေနင်း၊
ပါးချပ်၊ မြင်းတင်အိတ်ပါမကျန် ရသည်။

ရက်ကန်းစင်ပစ္စည်း ရက်ဖောက်၊ တညင်းလုံးမှစ၍ ရက်ကန်းစင်ကြီး
တစ်ခုလုံးအထိ ပါဝင်သည်။ အဝတ်အထည်၊ ဆေးဝါး၊ ပရဆေး၊ အစား
အသောက်၊ အသုံးအဆောင် ဘာပစ္စည်းမျှ မကျန်အောင် ရနိုင်သည်။

ပွဲတော် စည်ကား၍ ဈေးသည် များလှသည်။ ဈေးသည် များလှ

သလောက် ကုန်စုံသည်။ ကုန်စုံခြင်းသည် လူများခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

‘အောင်သူတဲ့ကွယံ၊ အောင်သူ’

ပရိသတ်ထုကြီးက တစ်ခဲနက် အော်လိုက်လေသည်။

အောင်သူသည် ယနေ့ မြင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာ သုံးပွဲလုံးစီး၍ ထိုသုံးပွဲစလုံး အနိုင်ကြံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အလွန်ကျော်ကြားသော မြင်းများနှင့် ထိတ်ထိတ်ကြဲကြဲ မြင်းတော်ခံကြီးများကို မကျိုး ကျိုးအောင် ချိုးနိုင်ခဲ့သူမှာ အောင်သူ ဖြစ်သည်။

ပင်းမြို့နယ်မှ ဂုဏ်သံတင်းကို မောက်ကြွစေခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ပင်းသူ ပင်းသားများက ကောင်းချီးဩဘာ ထောမနာပြုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤလို အကြိတ်အနယ် အနိုင်အရှုံးကို ပင်းမြို့သူ ပင်းမြို့သားများ အလွန် အထုံရှိကြသည်နှင့် တူသည်။

အောင်သူက မြင်းပွဲမှ မြင်းစီး၍ ပြန်အလာ မြင်းပွဲကြည့် ပရိသတ်ထဲမှ လည်းကောင်း၊ မြင်းပွဲ၏အပတွင် ကိုယ့်ကိစ္စဖြင့်ကိုယ် လှုပ်ရှားသွားလာသမှု ပြုနေကြရင်း မြင်းများ အနိုင်အရှုံးသတင်းတို့ နားစွင့်နေကြသူတို့က လည်းကောင်း ဆူညံစွာ ကြွေးကြော် အော်ဟစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အောင်သူကွယံ’

‘ပင်းသားကွယံနော်၊ တပင်းတည်း ရှိတယ်’

ခမောက်ကို မြှောက်သူက မြှောက်သည်။ ထီးကို လွင့်သူက လွင့်သည်။ တဘက်၊ ပဝါ စသည်တို့အား ကိုင်ဝင့်သူများက ကိုင်ဝင့်ကြသည်။

အောင်သူကလည်း ရင်၌ စည်းထားသောပဝါကို ဖြေ၍ ပြန်လည်ဝင့်ပြသည်။

ရှိသမျှ သွားတွေ အကုန်လှစ်ထားသည်။ သူ၏ ပြောင်ချောနေသော သျှောင်တစောင်းသည် ညို၍ အဆီတက်နေသော သူ့အသားနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသည်။

သူ၏ ကြီးခိုင်လှသော ကိုယ်လုံးကြီးသည် သူ စီးလာသော မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းကြီးနှင့် အထူးပန်ရသည်။

အလှသိင်္ဂီ ဖျင်ဘောင်းဘီကို ဒူးကျဝတ်လျက် တီတင်းသီးရောင်

ချိပ်ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ထားရာ ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းနေသည်။ မင်းသားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်နှင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။

လူအုပ်အလယ်တွင် သူတည်းမဟုတ်၊ သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် နှင့် မြင်းတစ်စီး ပါသေးသည်။

ထိုသူလည်း အောင်သူနှင့် အလားတူပင် ကိုယ်လုံးဖွဲ့၍ အမောင်းမြင့်ဟန် တူသည်။ နှစ်ဦးစလုံး မြင်းချင်းမှစ၍ အညီအညွတ် ကြားဝင်နေကြသည်။

သို့ပေသည့် ထိုသူမှာ အောင်သူကဲ့သို့ အသားကား မညို၊ ဖြူ၍ နုညက်ပုံ ပေါ်သည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ ပေါ်လွင်သည်။ လည်တံ ရှင်းသည်။ ပခုံးစွန်း ကျယ်သည်။ ရင်အုပ် ကားသည်။

နှုတ်ခမ်း ကျင်စွယ်နုကလေးများ ခပ်သက်သက်ရှိနေရာ လူခုံချောတစ်ယောက်ဟု ပြောနိုင်လောက်သည်။

သူ့ကိုကား လူအများ သိရှိကြဟန် မတူ။ လူသစ်တစ်ယောက်ဟု အမှတ်ပြုကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ သူသည်လည်း အောင်သူကဲ့သို့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။

လူအများက အံ့ဘနန်း၊ သြဘာလက်ဆောင် ချီးပင့်ကြသောအခါ သူတို့ချင်းလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှည့်ကြည့်၍ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ကြသည်။

ခြအိုးထဲမှ ခြကောင်များလို၊ ပုရွက်ဆိတ်တပ်ကြီး ချီတက်လာသလို၊ ပျားအုံ၌ ပျားကောင်တွေ ခဲနေကြသလို နေရာတကာ လူများ ကြိတ်ကြိတ်မွန်းနေရာမှ သြဘာပေးသူရော၊ သြဘာမပေးကြသူတို့ပါ သူတို့ကို လူတိုင်းက အာရုံစူးစိုက် ကြည့်ရှုကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဈေးတန်းဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သြဘာပေးသူများ နည်းပါးသွားသည့်တိုင် မြင်လေသူတိုင်းကမူ တအံ့တအား ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ဈေးဝယ်သူ အပျိုချောများက ဈေးဝယ်ရင်း တန်းလန်းမှ ငေးနေကြသည်။

ဈေးရောင်းသူ မောင်ကြီးနုမတို့ ဈေးကို ဖြောင့်ဖြောင့်မရောင်းနိုင်ကြ။ မြင်းပေါ်မှ ကိုလူချော နှစ်ဦးနှင့် မဒရပ်မြင်းဆန်ဆန် ထွားကျိုင်းသန်မာလှသော မြင်းတစ်ရှဉ်းကို ရှုမဝနိုင်အောင် မျက်စိဒေါက်ထောက်ထားကြသည်။

‘ဝေကောင်မရဲ့၊ ညည့်မျက်စိတေ ကျွတ်ထွက်ကုန်လို့ တာလမ်းမပေါ် လိုက်ကောက်နေရပါမယ် အေရဲ့’

‘ရှင်မိညက်နယ်၊ ကြည့်သာဘဲ အသပြာကုန်မှတ်လို့။ ညည်းကော ဘယ့်နှာမို့၊ ဈေးဝယ်လာသာ ဈေးမရောင်းဘဲနဲ့ အတာဖိနပ်ကြီး ကိုက်နေရ သာတုံး။ အချိန်အစောကြီးရှိသေး ထမင်းငတ်နေပလား’

တစ်ယောက်ကလည်း ဟုတ်သည်။ တစ်ယောက်ကလည်း မှန်သည်။ သူတို့၏ ဈေးဆိုင်များရှေ့မှောက်သို့ အောင်သူတို့နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာကြရာ နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်ရှု မေ့မောနေကြသည်။

တစ်ဦးက သနပ်ခါးမှုန့်ထုပ်သည်။ တစ်ဦးက ပုတီးလက်ကောက် သည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဖန်ပုတီး၊ ဖန်လက်ကောက်၊ ပန်းစည်းကြိုး စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ကုန်သေး ကုန်းနပ်တန်း ဖြစ်သည်။

မိညက်မှာ သနပ်ခါးမှုန့်ထုပ်သည် ဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့၌ ဈေးဝယ်များ ရောက်နေသည်ကို သတိမမူမိ။ သူ့ဘေးတွင် ချထားသော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အမှတ်မဲ့ ကောက်ယူကာ သွားများဖြင့် ခြစ်နေမိသည်။

အတာဖိနပ် ဆိုသည်မှာ သားရေစိမ်းကို ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ခွေး များ အလွန်ကြိုက်သည်။ အစာငတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိနပ်တိုကို လိုက်၍ ရှာတတ်ကြသည်။

ဈေးရောင်းဖော် သူငယ်ချင်းက ပြောလိုက်ခါမှ မိညက် သတိထား မိပြီး အလွန်ရှက်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါဘူး ကောင်မရဲ့၊ ဖိနပ်ချုပ်ရိုး ပြတ်နေသလားလို့ ကောက် ကြည့်မိသာပါ’

မိညက်က အရှက်ပြေ စကားဖာပေသည့် အရှက်ကားမပြေ။ ပုတီး လက်ကောက်သည်မက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်၍ ဈေးဝယ်ရန် ရောက်ရှိလာ ကြသူများက ပါးစပ်ပိတ်၍ လည်းကောင်း၊ မျက်နှာကို အင်္ကျီလက်မောင်း ဖြင့် ကွယ်၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ လည်းကောင်း ကျိတ်ပြုံး ကျိတ်ရယ် လုပ်နေကြသည်။

‘ရှင်မိညက်ကြည့်တဲ့ ဖိနပ်ကြိုးက နခမ်းမွေးသက်သက်နဲ့ မှုတ်လား တော့’

သူတို့၏ ဆိုင်နီးနားချင်းများက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ မိညက် အဖို့ ပြောလေသံလေ မန်းလေ ပြီလေသာ။

အောင်သူတို့အဖို့ ကုန်သေးတန်းမျှ မဟုတ်။ အိုးတန်း၊ ဖက်တန်း၊ ယွန်းတန်း၊ အထည်တန်း၊ တူရိယာတန်း (အိုးစည်၊ ဗုံ၊ နှဲ၊ ဆိုင်း စသည် အစုံပါ)၊ ကြေးတန်း၊ ဓားတန်း၊ ဘယ်အတန်းသို့ရောက်ရောက် ဤလိုသာ ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။

‘မြင်းဆိုမှ မြင်းဟဲ့’

‘လူဆိုမှ လူတေပါကလား’

‘အနီ ယောက်ျားတစ်ရှဉ်း ငဒိုသားကြီးတေများ ဖြစ်စမ်းချင်ပါဘိ’

‘ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာက လူချောကြီးတေများပါလိမ့်’

မသိသူများကလည်း အနာသို့ ဆိုမြည်တမ်းတကြသည်။

‘မောင်ကြီးအောင်သူ နိုင်ခဲ့မှုတ်လားတော့’

‘နိုင်သပဟ မိခင်အိရ၊ နင်ကကော ဘယ်ကတုံး’

‘ကျနပ်ကို အမ ခင်မိက တည်းလုံး ဝယ်ခိုင်းလို့တော့။ ပွဲတော်ဈေး သွားမလို့’

အောင်သူက မြင်းကို ဇက်သတ်၍ ဘေးလှည့်လိုက်ရင်း-

‘ဟဲ... ဟဲ ပွဲတော်ဈေးများ သူရို.ဘိုးဘပိုင် ဈေးကျနေသာဘဲ။ အလို ရှိလိုက် ထွက်ဝယ်လိုက်ကြနဲ့’

‘ကျနပ်တို့က သည်အလုပ် လုပ်စားတော့ သာကို ဝယ်ရသပေါ့တော်’

‘နင်တစ်ယောက်ထဲလား’

‘ကျနပ်တစ်ယောက်ထဲကော ဘာကြောက်စရာတုံး’

‘အေး ကောင်းကောင်းကြည့်သွား၊ လူတေပေါတော့ လူသရမ်းတေ ပါလာတတ်သယ်။ မူးတဲ့ရူးတဲ့ လူတေလည်း အပုံဘဲနေမှာ’

‘ကိစ္စန မရှိပါဘူး၊ ကျနပ် သွားရဲပါသယ်’

ခင်အိ ဆိုသူကလေး ဆက်လက် ထွက်သွားသည်။

ပွဲခင်းနှင့် မြို့အကြား၌ ဖြစ်လေသည်။ အောင်သူတို့က ပွဲခင်းမှအထွက် မြို့ဝင်ခါနီး ဖြစ်သည်။ ခင်အိဆိုသူကလေးက ပွဲခင်းဆီသို့အသွား ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဘယ့်နယ်တုံး၊ ငဒိုဆီများက ပွဲတော် စည်ကားရဲ့ မှုတ်လား’

‘စည်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း ကိုရင်ရာ၊ ကျုပ်ဖြင့် သလိုစည်ကားတဲ့ ပွဲတော် မျိုး ကြုံဘဲကြုံဘူးဘူး’

‘ဟဲ... ဟဲ ဟုတ်ကယ့်လား ငါ့ညီ၊ ငါ့ညီတို့ အောက်အရပ်က ပွဲတော် တေက ပိုစည်မှာပဲ။ ဘာမယ့်ကြောင့်တုံးဆိုတော့ ဟိုဆီမယ် ကုလားဖြူ ကုလားမည်းတေနဲ့ သူတို့ပြေဖြစ် ပစ္စည်းတေက အလွန်ပေါခြင်းဆို။ အနီ ပစ္စည်းတေ ပွဲတော်တိုင်း ပွဲတော်တိုင်း ချရောင်းကြမှာပဲ’

‘သူတို့က ဘာသာခြား လူမျိုးခြားတေ မှုတ်လား ကိုရင်၊ သည်ပွဲတော် မျိုးကို အားမပေးကြပါဘူး။ အားမပေးတဲ့အပြင် ကဖျက်ယဖျက်တောင် လုပ်တတ်ကြသယ်’

‘အင်း... အသာလိုလဲ ဖြစ်ကောင်းရဲ့’

‘ဖြစ်ကောင်းသာ မှုတ်ဘူး၊ တကယ်ဖြစ်သာ ကိုရင်။ ဥပမာ ရွှေတိဂုံ ဘုရားပေါ် ဖိနပ်စီးတက်တာတို့’

‘ဟယ်’

အောင်သူမှာ အတော်ကလေး ကြက်သီး ထ သွားဟန် တူသည်။

‘အနီပီး ရွှေတိဂုံဘုရားပတ်ပတ်လည် ဘုရားဝတ္တကမြေထဲမှာ စစ်တပ် တေ၊ စစ်တဲတေ အခိုင်အမာ ချထားတာတို့’

‘အင်း... အသာတွေဟာ ဒို့တိုင်း ဒို့ပြည်ကို အမိအရ သိမ်းပိုက်ဖို့နဲ့ တူသယ်’

‘ပွဲတော်ဟာ ပွဲတော်မည်ကာ မတ်တတ်ဘဲရှိပါသယ်။ သူတို့ ကုလား ဖြူ အစိုးရကရော၊ ကုလားဖြူ ကုလားမည်း ကုန်သယ်တေကရော အားမပေး ကြပါဘူး။ သည်ဆီမှာတော့’

‘သည်ဆီက ဘာဖြစ်သတုံး’

‘သည်ဆီက ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း၊ ကိုယ့်အရှင်သခင်နဲ့၊ ကိုယ်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာက အုပ်ချုပ်လို့။ တစ်ခါ ရွှေညောင်တော်ဆိုသာကလဲ အထိ ကရ အတုမရှိအောင် ကြီးကျယ်လှသမှုတ်လား။ ကိုရင့်တို့အရပ်မှာ လူဖြစ် ရသာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်လှပါသယ်’

‘အသလိုတော့လဲ အဟုတ်ပေသား။ အသည်ဆီမှာတော့ ငါတို့ မြို့က ရွှေညောင်တော်ပွဲတော်ဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အစည်ကားဆုံးလို့ ပြော ကြသဟာဘဲ’

‘ပြောလောက်ပဲ ကိုရင်ရာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ပါဘဲ။ ဈေးသယ်ဆိုသာ လဲ မရှိတဲ့ပစ္စည်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ စုံတကားစီနေသယ်’

‘သဟာတောင် ငါ့ညီကို မြင်းပေါ်ကဒို့လို့ အကုန်မပြခဲ့သေးဘူး။ ညနေတစ်ခေါက် သွားကြအုံးစို့လား’

‘သလောက်ဆိုရင် သိပါဘိကိုရင်။ ကျုပ်က သဟာထက်ပဲ မြို့အခြေ အနေ၊ မြို့ရဲ့ဝန်းကျင် သာယာပြန့်ပြူးပုံကို ပိုပီး လေ့လာလိုပါတယ်’

‘ငါ့ညီ ပြောပုံ လက္ခဏာထောက်တော့ ငါ့ညီဟာ ငဒို့အရပ်ကို အတော် ကလေး စိတ်ကြည်ပိုက်ပုံရသယ်။ တကယ်လဲ ရွှေညောင်တော်နဲ့ သပြေ ညီနောင်ကို ဦးခိုက်ပီးရင် လုံးလုံးရားရား ပျော်နေလို့ မပြန်နိုင်ကြတဲ့ လူတေ များသယ်။ ဟဲ... ဟဲ။ အခု ငါ့ညီ ရွှေညောင်တော်ကို ဦးခိုက်ပီးဘိ။ သပြေ ညီနောင်ကို တစ်ချိန်ချိန် လိုက်ပြရဦးမယ်’

သူတို့စကားများကို ထောက်ချင့်၍ အောင်သူနှင့် လိုက်ပါလာသူ အဖော်သည် အနီအရပ်သို့ ရောက်ဖူးဟန်မတူပေ။ သူ့မျက်စိနှင့် မြင်မြင်သရွေ့ အဆန်းတကြယ်ကြီး ဖြစ်နေကာ မြင်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်း စူးစမ်းသော၊ အံ့သြသော၊ စိတ်ဝင်စားသော အကြည့်ဖြင့် နယ်သစ်သို့ ရောက်လာသော ကျီးတစ်ကောင်လို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။

မြို့၏တောင်ဘက်အထွက် ရန်အောင်မြင် တံခါးမဝင်မီ တံခါးနှင့် လောက်လေးတစ်ပင်ခန့် အကွာ၌ လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင်နှင့် ပေပင်ကြီး တစ်ပင်တို့ ယှဉ်လျက်ရှိကြသည်။

လက်ပံပင်ကြီးသည် ဧရာမ ကြီးမား မြင့်မောက်ရုံသာမက အောက်ခြေ ဆင်တစ်ရပ် ဝင်သာမှစ၍ အကိုင်းများ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ တက်သွားရာ အထက် သန်တောင်တစ်ရာကျော်ခန့်အထိ ပဒေသာပင်ကြီး ပေါက်နေသည်နှင့်မခြား လှပလေသည်။

ထိုအချိန်၌ တောင်သူလယ်လုပ်များနှင့် ဆက်ရက်တို့၏ ပွဲတော်စာ ဖြစ်သော လက်ပံပွင့်များတုံး၍ သီးကင်းများသာ ရှိကြသည်။ ဖက်ဖူးရောင် ရွက်နုကလေးများဖြင့် အထူးကြည့်ကောင်းပြန်သေးသည်။

ပေပင်မှာကား ထိုထက် မြင့်မောက်ပေသေးသည်။ ပေပင်များ ရှိခြင်း ၏ အထိမ်းအမှတ်မှာ ပညာရှိများ ပေါသောအရပ်ဟု ယူဆဖွယ်ရှိသည်။

အောင်သူ၏ အဖော်မှာ ထိုလက်ပံပင်နှင့် ပေပင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှု ၍ နေလေသည်။

‘ကိုရင်၊ သည်လက်ပံပင်ကြီးနဲ့ ပေပင်က တယ်ကြီးပါလား။ ကျုပ်တို့ အရပ်မှာ သလိုကြီးတဲ့အပင်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးဘူး။ လှကလဲ သိပ်လှ’
 ‘အသလိုကြီးသာက မြေကောင်းတဲ့သဘော ဖြစ်မှာပေါ့ ညီရ၊ ဟိုအရပ် တေမှာ ရေကောင်းပေသည့် မြေကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ’

မြို့အဝင်၌လည်း တဖောင်းဆူးပေါက်ပင်ကြီးများ၊ ကျားလျှာပင်ကြီး များ စီတန်းလျက်ရှိနေရာ ကြည့်၍ အလွန်လှလေသည်။

ထိုအထဲမှ မြင်းလှနှစ်စီး လူလှနှစ်ယောက်တို့ဖြတ်ကာ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

၉

အောင်သူနှင့် အတူပါလာသူမှာ အကယ်ပင် အနီအရပ်မှ မဟုတ်။ အောက် အရပ် ဒဂုံဒလဆီမှ ဖြစ်သည်။

သူ့အပြော ယင်းအရပ်တွင် ကုလားဖြူများ စိုးပိုင်သရွေ့ ကုလားဖြူ လက်အောက်၌ မနေချင်သဖြင့်ဟု ဆိုသည်။

သူ၏အမည်မှာ “ငခိုင်”ဖြစ်လေသည်။ ငခိုင် လာလိုရင်းကား ပင်းအရပ် မဟုတ်ပါလေ။ ရတနာပုံ နေပြည်တော်သို့ ဖြစ်သည်။

အောင်သူ အရှေ့ဘက် (ရမည်းသင်း၊ ယင်းတော်) သို့ မြင်းဝယ်ရန် အသွား ရမည်းသင်းမြို့၌ ငခိုင်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်က အောင်သူအား မြစ်ချောင်းမြင်ချင်း မင်၍၊ အောင်သူမှာလည်း ငခိုင်သို့ တွေ့ရလျှင် တွေ့ရချင်း ကြင်ချစ်သည်။

အထူးသဖြင့် အောင်သူက မြင်းဝယ်ခါနီး မြင်းစီး၍အကြည့်၊ ငခိုင်က အောင်သူ မြင်းစီးပုံကို အလွန်နှစ်လိုအားရရှိပြီး အောင်သူသို့ စတင်ကာ အဆွေ ခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူသည် မြင်းရေးမြင်းရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်လှသည်။ အလောင်း စည်သူမင်း၊ သမိန်ဘရမ်း စသူတို့လောက် စီးချင်းတိုက်မှု၌ မကျွမ်းကျင် သည်တိုင် မြင်းကိုမူ အလွန်နိုင်နင်းလှသည်။

မြင်းတက်နည်း၊ ဆင်းနည်းမျိုးစုံ တတ်သည်။ မြင်းပေါ်မှ မကျစေဘဲ အနေအထားမျိုး၊ မျောက်ကလေးတစ်ကောင်လို ပိုးတွဲလိုက်ပါနိုင်သည်။

သူသည် ယခုစီးလာသော မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းကြီးကို ထိုအရပ်မှ
ဝယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မဝယ်မီ မြင်းကို အမျိုးမျိုး ကိုင်ကြည့်သည်။ အဖုံဖုံ စီးကြည့်သည်။
အနည်းနည်း တက်ကြည့်သည်။ ဆင်းကြည့်သည်။ လျင်နိုင်သရွေ့ လျင်ရန်
ခြေကုန်စိုင်းကြည့်သည်။

ငှင်းမြင်းသည် မူလအစ၌ အလွန်ဆိုးသည်။ ကြမ်းသည်။ ကတ်သည်။
အစီးအလွန်ခက်လှသည်။ နောက် အောင်သူက နိုင်သွားသည်။ အောင်သူ
ခိုင်းသမျှ၊ အောင်သူ စေသမျှ ရတော့လေသည်။

ငခိုင်ကလည်း မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်လို၍ မြင်းအကြောင်း လေ့လာ
နေချိန်ဖြစ်ရာ အောင်သူ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ စီးပုံကို အလွန်အားရနေမိလေသည်။

ပြီးလျှင် ချက်ချင်း အောင်သူအား အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့လေသည်။
အောင်သူ ပြန်သောအခါ အောင်သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်။ သူ့အဖို့လည်း
မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ခဲ့သည်။

အောင်သူက ငခိုင်အား ညီငယ်တစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ အစ်ကိုက
ညီငယ်အား ပြောဆို ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံသည်။

အောင်သူ ဤသို့ဆက်ဆံသည်ကို ငခိုင်က များစွာ ကျေနပ်ပုံရသည်။
ငခိုင်၏ “ကိုရင်” ဟူသော ချစ်စနိုး အခေါ်အဝေါ်မှာ ပါးစပ်ဖျားတွင် ဖြစ်သည်။

‘ငါ့ညီ ငါနဲ့အတူ နေနိုင်လို့တော့ တစ်သက်လုံး နေသွား၊ ငါက
သဘောကျသယ်’ ဟု အောင်သူက ငခိုင်အား ခဏခဏ ပြောဖူးသည်။

စင်စစ် အောင်သူမှာ ပင်းမြို့ပေါ်၌ နေထိုင်သူ မဟုတ်။ မြို့နှင့် ငါး
ယတွင်းခန့် ဝေးကွာသော မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံး တောင်ထောင့်အရပ်၌ နေထိုင်သူ
ဖြစ်သည်။

သို့ပေသည့် မြို့နေလူများနှင့် တစ်သားတည်း တစ်ပြားတည်း လက်ရေ
တစ်ပြင်တည်း နေထိုင်တတ်ကြသည်။

တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုးများဟု
အသိရှိကြသည်။ အကယ် သွေးသားတော်စပ်သူတို့လည်း ရှိကြသည်။

အမှန်မှာ မြို့ကွက်ကွက်ကလေးကို ပင်းမြို့ဟုခေါ်လျှင် မပြည့်စုံ။
တောင်ထောင့် စသော ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ရွာများပါ ပေါင်းမှ ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်။
ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့စလုံးကို စိုးပိုင်သော

သုံးမြို့ဝန်သည် ပင်းက ဝပြောသာယာအရှိဆုံး၊ အစည်ကား အသိုက်မြိုက်ဆုံး၊
ဌာနန္ဒရနှင့်တကွ ရာသီဥတု အညီမျှဆုံးဖြစ်သဖြင့် ပင်းမြို့၌ စံနေသည်ဆိုပေ
သည့် မြို့ပေါ်တွင် စံနေသည်ကား မဟုတ်။ မြို့၏ အနောက်ကျသောအရပ်
မြို့ဆင်ခြေပုံး ဝှေးချိုအရပ်တွင် အိမ်တော်၊ ရုံးတော်နှင့်တကွ စံနေလေသည်။

ပင်းမြို့မှ နေ၍ ထိုအရပ်သို့ ဆိုသော် တောင်ထောင့်ထက်ပင်
ခပ်ယောင်ယောင် လှမ်းသေးသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အရပ်နာမည် ကွဲပြားသည်မှအပ ပင်းဟုပင် ခေါ်
သမုတ်ကြသည်။

မျက်ရံကန်၊ တောင်ထောင့်၊ ကုန်းစောင်း၊ ဝှေးချို၊ စရံအိုင်၊ သိမ်
တော်၊ ထန်းမြစ်ကုန်း၊ ခင်သာ၊ စရံကုန်း၊ ပေတော၊ ရွှေပန်းတော၊ ဈေးကုန်း၊
ပေါက်ကန်၊ ကျောင်းကုန်း၊ ဝဘန် (ဝါပန်)၊ လက်ခုပ်ပင်၊ သင်ပန်းတော၊
ကန်ကြီးကုန်း စသည်တို့မှာ ပင်းမြို့၏ ဆင်ခြေပုံး အရပ်များချည်း ဖြစ်
ကြသည်။ အားလုံး ပင်း ခေါ်သော အရပ်များ (ပင်းမြို့) ဖြစ်သည်။

မြို့ရင်းကိုမူ မြို့ထဲဟု ခေါ်ကြသည်။ တောင်ထောင့်၌ နေကြသူ
အောင်သူတို့အား လည်းကောင်း၊ ဝှေးချိုအရပ်သူ အရပ်သားတို့အား လည်း
ကောင်း၊ စရံအိုင်သူ စရံအိုင်သားတို့ကို လည်းကောင်း ပင်းမြို့သူ ပင်းမြို့သား
များပင် ခေါ်ကြသည်။

နေပြည်တော်နှင့် တောင်မြို့၊ မြို့ဟောင်း စသည်တို့ ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်
သည်။

ဤနယ် အစုအပြား တည်ရှိနေသဖြင့် ဝှေးချိုအရပ်တွင် သုံးမြို့ဝန်
နှင့် တကွ ရာထမ်းမှုထမ်းများနေ၍ ရုံးစိုက်ထူထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သုံးမြို့ဝန်မင်းသည် ရံဖန်ရံခါမှသာ မြို့ထဲသို့ ကြွမြန်းရောက်ရှိလာ
တတ်သည်။

သီပေါမင်းတရား နန်းတက်၍ ငါးနှစ်မြောက် အခါကာလ ဖြစ်
လေသည်။ ၁၂၄၅ ခုနှစ်ဆီမှ ဖြစ်သည်။

မြို့ကို ယင်းသို့ဖြင့် အစုစု တည်ထားခြင်းမှာလည်း သဘာဝကျလှ
သည်။ ထိုအရပ်သည် လယ်ယာမိုးမြေ ထွန်းကား စည်ပင်သောအရပ် ဖြစ်
သည်။

ကြည့်လေရာတိုင်း နေရာမလပ် လယ်မြေယာမြေချည်း ဖြစ်သည်။ လူသားများသည် မင်းမှုထမ်းအလုပ်၊ ကုန်သည်အလုပ်များကို မဖြစ်စေလောက် ဆီမီးခွက်လောက်သာ တွင်ကျယ်ကြလျက် အားလုံး တောင်သူ လယ်လုပ် ချည်း ဖြစ်ကြသည်။

သီးနှံစပါးနှင့် အခြားကောက်ပဲအလုပ်တို့သာ အားကိုးခြင်းပြု၍ တွင်ကျယ်နေပေရကား မြေအနံ့ရှိသလို လူများလည်း အနံ့ပျားသီး နေထိုင် ရန် လိုအပ်လှသည်။

သီးနှံစပါး ထွက်သည်ထက် ထွက်ရန်နှင့် အလုပ် တွင်ကျယ်ရန် သည်သာ အဓိက ဖြစ်ပေသည်။

မြို့ထဲမှ လူများသည်ပင် သူတို့၏ ပင်ရင်းကျသောအလုပ်မှာ သီးနှံ စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

အခြားအလုပ်ဟူ၍ ကုန်သည်၊ မင်းမှုထမ်း၊ ပန်းပဲသည်၊ ပန်းထိမ် သည်၊ ပန်းပုသည်၊ ပန်းတင်းသည်၊ ပန်းရံသည်၊ ပန်းယွန်းသည်၊ အိုးသည်၊ ရက်ကန်းသည်၊ အဆိုသည်၊ အကသည်၊ အတီးသည် အနည်းငယ်မျှစီသာ ရှိကြလေသည်။

အားလုံး လယ်ယာ ကိုင်းအလုပ်နှင့် ကျွဲ နွား မြင်း မွေးမြူရေးအလုပ် ကိုသာ အားကိုးခြင်း ပြုနေကြရသည်။

အောင်သူသည်လည်း တောင်သူလယ်သမားကြီး၏ သား တောင်သူ လယ်သမားကလေးပင် ဖြစ်သည်။

သို့ပေသည့် သူတို့မှာ မိုးနှင့်ဆောင်းသည်သာ အလုပ်ရှိကြ၍ နွေအခါ ၌ ကိုယ်ဝါသနာ ပါရာကို လုပ်နိုင်ကြသည်။

အောင်သူ ဝါသနာအပါဆုံးမှာ မြင်းစီးခြင်းအလုပ်နှင့် မြင်းရောင်း မြင်းဝယ် အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို အချို့ မြင်းသမားများက “မြင်းတော်ခံအောင်သူ” ဟု ခေါ် ကြသေးသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တောင်ထောင့်သို့ မပြန်ဘဲ မြို့ထဲတွင် နေခိုကြမည် ဖြစ်သည်။ နေခိုရုံမျှမက ညပါ ဆက်နေချင်လည်း နေကြမည်။

မြို့ထဲတွင် အောင်သူအဖို့ အားမနာတမ်း တည်းခို၍ ထင်သလိုပြော ထင်သလို စားနိုင်သော တည်းခိုအိမ်ရှိသည်။

ထိုအိမ်သည် အခြားအိမ် မဟုတ်။ အောင်သူနှင့် လက်ဆက်ရန် ကြောင်းလမ်းထားသူ ခင်မိတို့အိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခင်မိသည် မိခင်မုဆိုးမအိုကြီးနှင့် အတူတကွ ရက်ကန်းသည်အလုပ် ကို လုပ်ကိုင်၍ မောင်လေးနှင့် ညီမလေးတို့ကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်သည်။

ခင်မိမှာ သူ့ဖခင် ရတနာပုံ နေပြည်တော်၌ ဗိုလ်ကလေးအဖြစ်ဖြင့် ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်စဉ်အခါက ဖွားမြင်ခဲ့သူဖြစ်ရကား ရတနာပုံ နေပြည်တော်သူဟု ခေါ်လျှင်ပင် ခေါ်နိုင်လောက်သည်။

သူ့အောက် ငစိုး၊ ယခု အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့် လူပျိုလေးအရွယ် မှာလည်း နေပြည်တော်၌ပင် ဖွားမြောက်ခဲ့သည်။

ငစိုး မီးကျတ်ချိန်၌ သားတော်များ ဖြစ်ကြသော မြင်ကွန်းစား၊ မြင်းခုံတိုင်စား မင်းသားနှစ်ပါးတို့က ခမည်းတော် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး အား လုပ်ကြံ တော်လှန်ခြင်းပြုကြရာ အရေးတော်ပုံ မအောင်မြင်ဘဲ သူတို့ပင် တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးကြရလေသည်။

သို့ပေသည့် အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသား အရေးနိမ့်ခဲ့လေသည်။ ခင်မိတို့၏ဖခင် ဗိုလ်ဉာဏ်မှာ အိမ်ရှေ့မင်း၏ မြောက်စားချီးပင့်ခံရသူဖြစ်ရာ၊ အိမ်ရှေ့မင်း လွန်လေပြီးသောအခါ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက် မူထမ်းရာထမ်း အလုပ်ကို တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ကာ ဌာနီဖြစ်သော ပင်းမြို့သို့ ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ဉာဏ် ကိုယ်နှိုက်လည်း ပင်းမြို့ဇာတိ၊ ဇနီးမယ်ငြိမ်းသာကလည်း ပင်းမြို့ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသတွင် ရိုးရာဖြစ်သော လယ်ယာ အလုပ်ကို အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အထွေးဆုံးဖြစ်သော ခင်အိကိုမူ ပင်းမြို့ရောက်၍ ချမ်းငြိမ်းစွာ လယ်ယာချောင်းမြောင်း လုပ်ကိုင် စားသောက်ခါမှ မြင်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ဉာဏ်၏ လယ်သမားကြီးဘဝ သက်တမ်းမှာ ဆယ်နှစ်ခန့်သာ တည်နေနိုင်ပြီး လူ့လောကကြီးနှင့်တကွ ဇနီး သမီး သားများကို စွန့်ခွာ သွားရှာလေသည်။

ဗိုလ်ဉာဏ် လွန်ပြီးခါ၌ မယ်ငြိမ်းသာသည် ဥမမည် စာမမြောက်

သေးသော သမီး သားများကို အနည်းနည်းအဖုံဖုံ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး လက်ရှိလုပ်ငန်း ရက်ကန်းသည်အဖြစ်ဖြင့် ဘဝရပ်တည်နိုင်ခဲ့ ကြလေသည်။

ခင်မိမှာ ယခုအခါ ဆယ့်ကိုးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပြီဖြစ်ရကား မိခင် အိုကြီးအား တာဝန်မပေးဘဲဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ကြိုနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိလှသော သမီးကြီးပီပီ သူသာလျှင် အဆင်းရဲခံ၍ မောင်ငယ်နှင့် ညီမငယ်တို့ကိုလည်း သူကပင် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းသွား နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

ခင်မိတို့မိသားစုတွင် ခင်မိ သေတ္တာမှောက်ဖြစ်သည်။ မောင်လူပျို ပေါက်ကလေးကလည်း ချစ်ကြောက် ရိုသေသည်။ အပျိုဖော် မဝင့်တဝင် ညီမငယ်ကလည်း အစ်မချစ်၏ တဩဇာပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် အောင်သူတို့ မြင်းစီး၍ ပြန်အလာ လမ်း၌ ဆုံခဲ့ကြသော ဆံတောက်ဖြတ်မငယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခင်အိကား ဆံတောက်ဖြတ်ထားပေသည့် အပျိုစိတ် မဝင်သေး။ အပျိုလုပ်ဖို့လည်း နားမလည်။ ပကတိ ကလေးစိတ်မျှ ရှိသေးသည်။

တကယ်တော့ လူကောင်ကြီး ဖွံ့ကျိုင်းနေ၍သာ၊ အသက်ကို စစ်ပါ သော် ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ပြည့်ဦးမည် မဟုတ်သေး။

သူသည် အစ်မဖြစ်သူ ခင်မိနှင့် နေပုံခြင်း၊ ဝတ်စုံစားပုံခြင်း၊ စကား ပြောဆိုဟန်ခြင်း တခြားစီ ဖြစ်သည်။

အစ်မဖြစ်သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်သလောက် သူက အလွန် သွက် လက်သည်။ ရဲရင့်သည်။ နေဟန်သည် လည်းကောင်း၊ ပြောဟန်သည် လည်း ကောင်း မာကျောသည်။

ကလေးမချင်း မဆိုထားနှင့်၊ တော်ရုံ ယောက်ျားငယ်များကိုပင် မကြောက်မရွံ့ ရင်ပေါင်တန်းတတ်လေ့ ရှိသည်။

ခင်မိသည် နေပြည်တော်တွင် သန္ဓေတည်ပြီး ထီးရိပ်နန်းပါး၌ ဖွား မြင်၍လား၊ သူက ပင်းမြေရောက်မှ ဝင်စားကာ ပင်းရပ်မှာဖွား၊ ပင်းဆန် စားရ၍လား မပြောတတ်။ ချက်ချာသည်၊ ကြမ်းတမ်းသည်၊ ပါးသည်၊ လျင်သည်၊ ရဲရင့်သည်။ ပင်းမြို့သာဘဝနှင့် အလွန် လိုက်ဖက်လှလေသည်။

ခင်မိတို့အိမ်သည် ဗိုလ်ဟောင်းတစ်ဦး ဆောက်ခဲ့သောအိမ်ဖြစ်သည်။

နှင့် အညီ နှစ်ဆောင်ပြိုင် ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာ ခြေတံရှည် အိမ်မြင့်ဖြစ်လျက် သားနားလှသည့်ပြင် ဝင်းခြံကြီးကလည်း အထူးကျယ်ဝင့်လှသည်။

ခြံစောင်ရန်းတွင် တစ်စောင်းပြာသားပင်များ ရံလျက်ရှိကြ၍ ပိန်းပိတ် နေသည်။ ခြံအတွင်း၌လည်း သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ်တို့ စုံလင်လှသည်။ အာဝါသ ကောင်းပါဘိ၏။

မန်ကျည်းပင်၊ တမာပင်၊ ဥသျှစ်ပင်၊ စောင်းလျားပင်၊ သရက်၊ ဩဇာ၊ မာလကာ၊ ထန်း၊ အုန်းနှင့် ပေပင်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

ပန်းပင်များအနက် ဆိပ်ဖလူးပန်း၊ ခေါင်ရန်းပန်း၊ တရုတ်နှင်းဆီ၊ စကား၊ စံပယ်နှင့် အခြားပန်းမျိုးလည်း စုံအောင်ရှိသည်။

အောင်သူတို့နှစ်ဦး မြင်းများကို ကိုယ်တိုင် အစာကျွေးကြပြီး ရေတွင်း ၌ ရေချိုးရန် ရေငင်နေကြလေသည်။

ငခိုင်က ကျောက်ရေအိုးကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရေများ ငင်ထည့်နေသည်။

သူသည် ထွားကျိုင်းသလောက် တောင့်တင်း သန်မာလှသည်။ လက်မောင်း ကြွက်သားကြီးများ အဖုဖုဖြစ်နေသည်။ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံး၊ မောက်မို့သော ရင်အုံ၊ သေးသော ခါး၊ ထွားသော ပေါင်တံ၊ ဖွံ့သော ခြေသလုံး များ အကွင်းသား အထင်းသား ပေါ်နေပေရကား ငစိုးက သူ့ကို ရပ်ကြည့် နေရင်း-

‘ကျုပ်ဟာ အစ်ကိုလောက် တောင့်တင်း သန်မာရင် တော်ပါပြီ။ အစ်ကိုမှာ သန်မာအောင် လုပ်တဲ့နည်းများ ရှိသလား’

‘ရှိသာပေါ့ကွဲ့ ညီရ၊ ဟဲ... ဟဲ’

‘ဘယ်လိုနည်းမျိုးတုံး အစ်ကို။ ဆီမန်းလား၊ အင်းချပြီး သောက်ရ သလား၊ ဆေးထိုးသလား’

‘ဟဲ...ဟဲ ငါ့ညီပြောသာတေ တစ်ခုမှမှုတ်ဖူး။ ဘာအလုပ်မဆို၊ ဘယ်လို တိုးတက်နည်းမျိုးမဆို အလေ့အကျင့်ပဲ။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိသယ်၊ မပျင်း ရဘူး။ မှန်မှန် ကျင့်နိုင်ရမယ်’

သူတို့ ပြောနေကြစဉ် ခင်အိ ရောက်လာသည်။

‘မောင်ကြီးအောင်သူတို့ မြန်မြန်လုပ်ကြတော့၊ ဟိုမှာ အမယ်နဲ့ အမမိ တို့ အမင်း ခူးနေကြပြီ’

‘အိမ်၊ မိခင်အိ ဘယ်ချိန်က ပြန်ရောက်လာတုံး’

အောင်သူက စောင်းလျားပင်အောက်မှ အင်ကြင်းကျောက်တုံးကြီး ပေါ်တွင် ထိုင်၍ မီးသွေးခဲဖြင့် သွားတိုက်ရင်း ဆီးကြိုမေးလိုက်သည်။

‘ခုနကဘဲတော့’

‘ငခိုင်ရေ မြန်မြန်လုပ်ကွဲ့၊ ထမင်းစားကြတော့မတဲ့’

‘ပီးဘီ ကိုရင်၊ ကိုရင် အရင်ချိုးပါ’

‘ငါ မချိုးဘူး၊ မင်း အရင်ချိုး၊ ငါက ငါ့ဘာသာငါ ငင်ချိုးမှာ’

‘ဟာ... ကိုရင်ကလဲ ကျုပ် အများကြီး ငင်ထားသာ၊ ကိုရင် ငင်ဖို့

မလိုဘူး’

‘သာဖြင့် မင်း ပြီးအောင် ချိုးလိုက်’

‘မောင်ကြီးအောင်သူ ကျနုပ်ကို မြင်းစီးသင်ပေးစမ်းပါတော့’

‘ဟာ... သည်ကောင်မလေး တောက်တီးတောက်တဲ့’

‘မြင်းစီးသင်သာ ဘမယုံကြောင့် တောက်တီးတောက်တဲ့ရမတုံး

တော့ရဲ့’

‘နင့်ထက်ကြီးသဲ့ နင့်အမမိလဲ မြင်းစီးတတ်ချင်သယ်လို့ တစ်ခါမှ

မပြောဘူး။ ငစိုးလဲ မပြောဖူးဘူး’

‘သူတို့က မတတ်ချင်ကြလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ တော်ရဲ့’

‘အေ မိခင်အိ’

အိမ်ပေါ်မှ မယ်ငြိမ်းသာ ခေါ်လိုက်သံ ဖြစ်သည်။

‘ဟော... ထမင်းစားခေါ်ခိုင်းသာနဲ့ တူသယ်။ မြန်မြန် ရေချိုး မောင်ကြီး

အောင်သူရဲ့’

ပြောပြီး ခင်အိ အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

အောင်သူတို့ ရေချိုးပြီးကြ၍ ထမင်းပွဲသို့ ရောက်ရှိကြပြီ ဖြစ်သည်။

အောင်သူ၊ ငခိုင်၊ ငစိုး သုံးဦးသာ စားကြသေးသည်။

‘အမေကော တစ်ခါတည်း သုံးဆောင်ပါ’

ငခိုင်က နှုတ်သွက်အာသွက်ဖြင့် လောကဝတ်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အမေ မဆာသေးပါဘူး သားတို့ရယ်၊ သားတို့သာ စားကြပါ’

‘သည်က ကျုပ်နှမများကော’

‘ကျနုပ်တို့လဲ မဆာကြသေးပါဘူး’

‘ခည့်စိမ်းတေမှ မှုတ်ဘဲဗျာ၊ အတူတူ စားကြသာပေါ့’

‘ကိုခိုင်တို့ မိန်မိန်ကြီး သုံးဆောင်ကြပါ၊ ကျနုပ်တို့သားအမိ သုံးယောက် ဖြည်းဖြည်းမှ စားပါမယ်’

မယ်ငြိမ်းသာလည်း ထမင်းပွဲအနီးတွင် မရှိတော့။ ခင်အိလည်း တစ်နေရာသို့ သွားနေသည်။ ခင်မိသာပင် ထမင်းစားပွဲအနီး၌ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ရင်း ထန်းဖူး ယပ်တစ်ချောင်းဖြင့် ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။

သူ၏ခေါင်းတွင် ဆံမြိတ်ချဘိနယ် တွဲလောင်း ပန်ဆင်ထားသော ရိုးတံက နီနီတျာတျာ၊ ပွင့်ချပ်က စကားဝါယောင် ဖန့်တန့်တန့် အင်ကြင်း ပန်းခိုင်ကြီးများမှ သင်းရနံ့တို့ ထမင်းပွဲဝန်းကျင် တစ်ခို၌ ပျံ့လွင့်နေပေရကား ထမင်းမြိန် လွေးကြသူတို့အဖို့ လျှာအရသာမျှမက နှာခေါင်းအရသာလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ သုံးဆောင်ကြရလေသည်။

အထူးသဖြင့် ခင်မိ၏အလှမှာ ကြည့်မြင်ရသူတို့၏ စိတ်နှလုံးတွင် ကြည်မြ အေးချမ်းစေနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အောင်သူသည် ခင်မိ၏ ကြည်သော၊ ချိုသော၊ ပြုံးသော၊ နုသော၊ ယဉ်သော၊ လှသော၊ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေးကို ကြည့်လိုက်၊ သူ၏လက်ချောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကားကားကြီးများဖြင့် ထမင်းလုတ်ကို ယူ၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံလိုက်ဖြင့် ပြုလုပ်နေရာ၊ ငခိုင်သည်ပင် သူ့ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိလေသည်။

‘ဟောသည် ဆူးပုပ်ရွက်စပ်စပ်ဟင်းလေးနဲ့ ပဲကြီးသဘွန်းက သိပ်လိုက်’

‘ဘာ ကိုရင်၊ အသာ ဘာခေါ်သယ်။ ပဲကြီးသဘွန်း ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်သယ်၊ ပဲကြီးစိပြုတ်ပြီး အနီလို ဆီချက်နဲ့ သုပ်သာကို ပဲကြီးသဘွန်းလို့ ခေါ်သယ်။ ညီတို့ အောက်အရပ်မယ် သာမျိုးမရှိဘူး ဟုတ်စုံ’

‘မရှိရုံမှတ်ဖူး၊ စားလည်း စားဖူးဘူး ကိုရင်ရဲ့၊ သိပ်ခံတွင်းတွေ့သာပဲ’

‘အနီ အဲဟို စောင်ချမ်းချဉ်ချက်ကော’

‘ဟင့်... ဟင်’

‘ဘယ့်နဲ့ရှိစ’

‘ကောင်းလှချည့်ပေါ့ ကိုရင်ရာ’

‘နိပ်ဟ၊ ငါ့ညီတော့ ပင်းဆန်တင်မှုတ်ဖူး၊ ပင်းစာလဲ ရှာလည်သွား

ဘီ။ ပင်းသူအချော ရှာဘို့ဘဲ လိုတော့သယ်’

‘တခြား ပင်းသူ ဘယ်လောက်ချောမင့် ကျုပ်နှမကြီးတော့ မိမှာ မှုတ်ပါဘူး’

ခင်မိက ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံးရင်း မျက်နှာကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။

‘ရှိပါသယ် လူရာ၊ မကုန်သေးပါဘူး။ ပင်းနယ် တစ်နယ်လုံး ရှာ ပါလေ့’

အောင်သူက ခင်မိဘက်သို့ လှည့်ပြန်ကာ-

‘ဟုတ်စွဲ အမိ’ ဟု ဆိုလိုက်ရာ-

‘ရှိပါသယ်၊ ရှိပါသယ်၊ ပိုချောသာတောင် ရနိုင်ပါသယ်။ တခြား ဝေးဝေးတောင် ကပ်စရာမလိုဘူး၊ အနားမှာတင် ရှိပါသယ်။ သူကဆိုရင် သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်မှာ’

အောင်သူတို့နှစ်ယောက်က နားမလည်ကြဟန်ဖြင့် ခင်မိကို ပြိုင်တူ ကြည့်နေကြသည်။

‘ကိုခိုင်တို့ ရန်အောင်မြင်တံခါးက ဝင်လာလာချင်း အရှေ့ဘက်ကို မျှော်မကြည့်မိဘူးလား’

‘ဟင့်အင်၊ မကြည့်မိပေါင်’

‘ကိုခိုင် မကြည့်ပေသည့် ကြည့်သူက ကြည့်မှာတော်ရဲ့’

‘အမိကလဲဟာ၊ နောက်ပြောင်ချင်ရင် တခြားဟာနဲ့ နောက်ပြောင် စမ်းပါတီ’

ခင်မိက ရယ်သည်။

‘အင်း လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာလို့ ထင်ရဲ့’

‘ကိုကြီးအောင်တို့ နေ့လယ် လက်ငှေ့ပွဲ သွားကြအုံးမလား’

ငစိုးက ကြားဖြတ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မတုံးကွဲ့၊ လက်ငှေ့ပွဲ ကြည့်ချင်လို့ သည်ဆီမယ် နေခိုသာပဲ၊ ဟောသည် ငခိုင်ကလဲ သည်ဆီက လက်ငှေ့ပွဲမျိုး ကြည့်စမ်းချင်သယ် ပြောပြောနေလို့’

‘သည်နှစ် လူစုံသယ် ကိုကြီးအောင်။ မိတ္တီလာ၊ မြင်းခြံ၊ တောင်သာ၊ ရေနံချောင်းတို့တင်မကဘူး၊ မြစ်အနောက်ဘက် စကုတို့၊ စလင်းတို့ကတောင် လာကြသယ်လို့ ပြောသယ်’

‘အေးကွေ့၊ ငါလည်း ကြားထားသယ်’

‘သာပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ရွှေပန်းတောက ကိုဗလကြီးကိုတော့ နိုင်အောင် သတ်နိုင်ကြမယ် မထင်ဘူး’

‘ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အပြတ်အသတ်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ပလဲ့ပတင် မှ ကြည့်ကောင်းသယ်’

‘ပြောသားအလို ကိုရင်တို့ လက်ဝှေ့ပွဲက နယ်အတော်စုံသားပဲ’

‘နယ်စုံသလောက်လည်း ကြည့်ကောင်းမှာပဲ လူရ’

ခင်မိက ဟင်းများ ထပ်ဖြည့်သည်။ ထမင်းစားသူတို့မှာ လူသန်ကြီး များ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ တစ်ယောက်ကို တစ်စလယ်ချက်စီခန့် ကုန်အုံ ထင်သည်။

၄

ထန်းရွက်မိုး၍ ထန်းရွက်များကို နဖူးစည်း ပြုလုပ်ထားသော မဏ္ဍပ်၏အလယ် ဗဟို၌ ဖြစ်လေသည်။

မဏ္ဍပ်၏ပုံမှာ ထီးကုပ်သဏ္ဍာန်ရှိ၍ အလယ်တွင် စင်မြင့်ရှိသည်။ ၎င်းစင်မြင့်ကိုမှ ပိုက်ကြိုးများ ကာရံထားသည်။

ပရိသတ်ထူသည် မဏ္ဍပ်နှင့် မကာသာအောင် ရှိနေပြီး ဗိန်းဗောင်း ဆိုင်းကလည်း အဆက်မပြတ် တီးနေသည်။

လက်ဝှေ့သတ်ပွဲ ဖြစ်တော့သည်။

‘ဟာ...’

‘ဟယ်...’

ဗိန်းဗောင်းသံကို လွှမ်းထွက်လာသော အသံများ ဖြစ်သည်။

‘ကြိတ်ပေးကွ၊ ဆင်ပေါက်တဲ့’

‘တွယ်လိုက်စမ်း ကျွဲ’

‘ကျွဲနဲ့ဆင် စင်ပေါ်မှာ တွေ့ကြပကွ့နော်’

တစ်ယောက်သောသူမှာ တောင်သာက ငကျွဲဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက် မှာ မြစ်အနောက်ဘက် ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့က ဆင်ပေါက် ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ကြေးစား လက်ဝှေ့ အကျော်အမော်များချည်း ဖြစ်ကြ သည်။

အနိုင်အခံ အရှုံးမပေး သတ္တိပြောင်သူများ၊ ပညာသား ပါသူများ၊ ပါးသူများ၊ လျင်သူများ၊ စွဲနဲ့ပဲကြီးသူများချည်း ဖြစ်ကြသည်။

အခုန်၊ အပျံ၊ အကန်၊ အတွက်၊ အတော့၊ အဆွဲ၊ အချိတ်၊ အပက်၊ အဖွဲ၊ အထိုး၊ အနက်၊ အဝိုက်၊ အစောင်း၊ အဝင်၊ အထွက်၊ အရှောင်၊ အတိမ်း ကောင်းကြသည်ချည်းဖြစ်၍ ဘက်ညီသည်ဟု ဆိုလောက်သည်။

အားပေးသူများလည်း နှစ်ဖက်စလုံး ညီမျှနေရာ ဘယ်သူနိုင်မည်၊ ဘယ်သူ ရှုံးမည်ဟု ခန့်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွဲ ဒေါသမကြီးနဲ့၊ ဒေါသကြီးရင် ရှုံးလိမ့်မကွဲ’

အနီးကပ်ကြည့်နေသူ သွားကျိုးပါကျိုးအရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ဦးက အော်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

မျှတသော အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ဓာတ်ရှိသူ၊ ဇာတိမာန် ဇာတိသွေး တက်ကြွသော ပရိသတ်များဟု ဆိုဖို့ထိုက်လှသည်။

ဆင်ပေါက်က ပူးဝင်လိုက်ပြီး ကျွဲ၏ကုပ်ကို နှိမ်သည်။ မျက်နှာနှင့် မေးကို ဒူးပုန်းတိုက်လိုသည့် သဘော။

ကျွဲက အတိုက်မခံ။ ကိုယ်ကို ကပ်သည်ထက် ကပ်ပြီး သူ့ဒူးဖြင့် ဆင်ပေါက်၏ဗိုက်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

နှစ်ဦးသား ဘယ်လိုမျှ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသောအခါ ဦးခေါင်း ဦးခေါင်းချင်း ရိုက်၍ နေကြလေသည်။

ခဏကြာသောအခါ ဒိုင်က အချက်ပြ၍ အနားရရှိကြလေသည်။ သူတို့အဆိုင်း၏ ဒုတိယအကြိမ် နားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ဆိုင်း။ တောင်တွင်းမှ မိုးလုံးနှင့် ရေနံချောင်းမှ ငနက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးလည်း မခေလှ။ လက်သွက်၊ ခြေသွက်၊ ဒူးသွက်၊ တံတောင် သွက်များ ဖြစ်ကြကာ အခုန်အပျံလည်း ကောင်းကြသည်။

တတိယအချိတ်တွင် ငကျွဲ ရှုံးသွားသည်။ ဆင်ပေါက်က ညာလက်ကို အယောင်ပြပြီး ဘယ်လက်ဝါးစောင်းဖြင့် နှာနုကို ပိတ်ခုတ်လိုက်ရာ တစ်ခါ တည်း နှာခေါင်းမှ သွေးများ လျှံကျလာသည်။

အဆက်မပြတ် ယိုစီးနေ၍ ငကျွဲ အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ ဆင်ပေါက် လည်း လက်ခမောင်း တဖြောင်းဖြောင်းခတ်၍ လက်ဝှေ့ရေး ပြနေလေသည်။

မိုးလုံးနှင့် ငနက်တို့ ဒုတိယအချိ စပြန်သည်။ သူတို့၏ လက်ဝှေ့ရေး ပြသ်များနှင့်အတူ ဩဘာသံများလည်း ဆူညံနေသည်။

အောင်သူ၊ ငခိုင်နှင့် ငစိုးတို့လည်း ထိုအခါမှ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် စင်မြင့်နှင့် နီးသည်ထက် နီးရန် ရှေ့ပိုင်းသို့ အရောက်လာခဲ့ကြ သည်။

‘ကိုင်း... ငခိုင်၊ ငါ့ညီ ဘယ်သူကြိုက်သတုံး’

‘ကိုရင်ကလဲ အချင်းချင်း လောင်းနေအုံးမလိုလား’

‘အချင်းချင်း လောင်းသာ အကောင်းဆုံးကွယ့်။ အသပြာမကုန်ဘူး’

‘သာဖြင့် ကျုပ် မိုးလုံး ကြိုက်သယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား၊ ငါ့လူက လက်ဝှေ့ရေးပြပုံ ကြိုက်သွားပြီ ထင်သယ်’

‘လက်ဝှေ့ရေးတင်မှုတ်ဖူး ကိုရင်၊ ခြေကြွ လက်ကြွနဲ့ မျက်လုံးအကြည့် လဲ မှန်သယ်။ ငနက်က ဗလနဲ့အရပ် နည်းနည်းမောက်သာ တစ်ခုပဲ ပို သယ်’

‘ဟုတ်ပါ့မလား’

‘အို... ကိုရင့်နယ်၊ တကယ့်တမ်း စိန်ပြချင်သယ်’

‘စိန်လိုက်၊ ဟား ဟား’

အချက်ပေး မောင်းတီးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒိုင်နှစ်ဦး၏ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ လက်ယှက်ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ နှစ်ဦး လက်ဝှေ့ရေး ပြကြရင်း တိုက်ကြက်နှစ်ကောင် စောင်ကြသလို အလစ် ထိုးသတ်ရန် ချိန်၍ နေကြသည်။

ဆိုင်း၏ ဗိန်းဗောင်းသံကလည်း အချက်ကျလှသည်။

‘ငနက်ဟေ့ နော်’

အောင်သူသည် အခြားနေရာ၌ အေးစက်စက်နိုင်လှပေသည့် ဤနေရာ ၌ အလွန် စိတ်ပါဝင်စားရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြူးကြနေသည်။

‘ကိုရင့် ငနက် ရှုံးမှာပါ’

‘သည်ကိုယ်နဲ့ သည်ဗလကြီးလားကွယ့် ရှုံးမှာ။ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကျွဲကြီးကျနေသာပဲ။ ကျားကိုးစီး စားလို့တောင် ကုန်မှာမှုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကို၊ ငနက်နိုင်မယ်တဲ့ လူတေ ပြောနေကြသယ်’
 ‘မင်းလဲ ကိုရင့်လိုဘဲ ငစိုး၊ ဘာမှ လူကဲခတ် မတတ်ဘူး’
 ‘ဟော... ငနက်က ဖိနေပြီ။ မိုးလုံးလဲ ငနက်ဒဏ် မခံနိုင်ဘူး။
 လေးဘက်ထောက် ပစ်ကျသွားသယ်’
 ‘သာ ပညာပ ကိုရင့်ရဲ့၊ မရှောင်သာတဲ့အဆုံး သလိုလုပ်ရသာမျိုးပဲ’
 ငနက်က လိုက်သည်။ မိုးလုံးက ရှောင်သည်။
 ‘ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ မိုးလုံးက မမီဘဲနဲ့ ခြေပစ်သွင်းသယ်’
 ‘ပညာပြသာ ကိုရင့်၊ အနီတစ်ချက် ထိလိုက်ရင်လဲ မေးပြုတ်သွား
 နိုင်သယ်’

နှစ်ဦးသား အကြိတ်အနယ် ပြစ်နေကြ၍ ကြည့်သူတို့ အသက်ပင်
 မှန်မှန်မရှုကြတော့၊ မျက်လုံးများ ပြူးနေကြသည်။

အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အသံမထွက်
 ငေးငိုင်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်သား အပူးလိုက် မိုးလုံး၏ ညာဘက်တံတောင်ဆစ်သည်
 ငနက်၏ နံကြားကို ဘယ်လို တွက်လိုက်သည်မသိ၊ ငနက်သည် နံနှိပ်ကာ
 ထိုင်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဖျဉ်ဒိုင်နှစ်ယောက်လည်း ငနက်ကို ပြေးပွေ့ကြသည်။ သူတို့သာ
 မပွေ့ခဲ့သော် ငနက်မှာ တုံးလုံးပက်ခေါက်ဖြင့် စန့်နေမည် ထင်သည်။

အဘယ်ပြု၍ မစန့်ဘဲနေရမည်နည်း။ နံရိုးတစ်ချောင်း ကျိုးသွားပြီ
 ကော....။

ငခိုင်လည်း နိုင်ပေသည့် ထ မခုန်နိုင်။ ငနက်ကို သနားသွားဟန်
 တူသည်။

အောင်သူက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်၍ ငခိုင်၏ ကျောကို သပ်သည်။

‘ငါ့ညီ တော်သယ်၊ ပညာမျက်စိနဲ့ ကြည့်တတ်သယ်’

‘သည့်လောက်ကလေးနဲ့ ကျောသပ်ဖို့ မလိုပါဘူး ကိုရင့်ရာ။ ကျုပ်က
 လက်ငှေ့ အနိုင်သတ်ရသာမှ မဟုတ်ပေါင်ဘဲ’

‘အိမ်၊ ငါ့က သတ်သမို့လား’

ငခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခဏအကြာ မိုးလုံးသည် လက်ငှေ့ရေးပြကာ စိန်ခေါ်နေသည်။

‘ဗိုလ်ရှိလို့ ထွက်လာရင် မိုးလုံးဘက်က ဒေါင်းဒင်္ဂါး ငါးဆယ်ကွ၊ ငါးဆယ် ထပ်ချင်သူရှိ ထပ်ကြ’

ငဒိုး ဆိုသူက တစ်နေရာမှ ထ၍ အော်သည်။ သူသည် ငှက်ခါးတောင် ခပ်မြဲမြဲ ရှိဟန်တူသည်။ မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသည်။

‘ကိုရင် ကျုပ် ထွက်ချင်သယ်’

ငခိုင်က အောင်သူအား လက်တို့ရင်း ပြောသည်။

‘ဘာပြုမယ့် ထွက်ချင်သာတုံး၊ ကြေးထပ်မှာလား’

‘ကြေးမထပ်ဘူး၊ သတ်ချင်သာ’

ငခိုင်သည် ခပ်စောစောကတည်းက သွေးကြွကာ လက်ဝှေ့သတ်ချင် နေဟန် တူသည်။ သူနှင့် သူချင်း ထိုးသတ်သည်ကို ကြည့်ကာ လက်သီးဆုပ် လိုက်၊ အံခဲလိုက် ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟုတ်မှလုပ်နော၊ ခံရရင် သက်သာမှာ မဟုတ်ပေါင်ဘဲ’

‘ဖြစ်ပါသယ်၊ စမ်းကြည့်ချင်လွန်းလို့ပါ’

သူတို့ ပြောနေကြစဉ် လူတစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာလေ သည်။ သူကား ဗလ အမည်တွင်သူတည်း။

‘အိမ် သည်ကောင် ရှိသေးသာဘဲ’

ဗလမှာ ပင်းသား ဖြစ်ပေ၏။ ရွှေပန်းတောသားတည်း။

‘ဗလကွယ့်၊ ဗလ’

ဩဘာ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

ဒိုင်က နှစ်ဦးစလုံးကို ယှဉ်၍ သဘောတူမတူ မေးသည်။ နှစ်ဦးစလုံးက ကိုယ်စီ ဦးခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ဗလမှာ ကြေးတန်းစားတစ်ဦး မဟုတ်ပေသည့် ပင်းနယ်တစ်ဝိုက် သာမက ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့စလုံး ပြိုင်ဘက် ကင်းသူတည်း။

ယခင်နှစ်က ပညာတက်စ ရှိသေးသည်ပင် သုံးပွဲသတ်ရာ နှစ်ပွဲ နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဗလ သတ်ရန် တက်လာသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် သူတို့အရပ်မှ ကြေးထပ်ချင်သူလည်း ငဒိုးရှိရာသို့ အူးယားဖားယား ပြေးလာသည်။ သဘော တူ ထပ်လိုက်ကြသည်။

ဗလ အားကိုးဖြင့် ဟိုမှသည်မှ ကြေးခေါ်သံများလည်း ကြားရသည်။
လောင်းသူလည်းရှိ၍ လှန်သူလည်း ပါပေမည်။

ငခိုင်လည်း ထ မည် ပြုပြီးမှ သူများ ဦးသွား၍ ကိုယ်ရှိန် သတ်
လိုက်ရသည်။

‘ဦးသွားပဟ ငါ့လူရ’

‘နောက်ပွဲတေ ကျန်ပါသေးသကောလေ’

ဗလမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အားခွန်ကောင်းလှသည်။ အလုံးရော၊
အမောင်းရော ရှုံးသွားသော ငနက်ထက် သာချင်တင်တင်။

ရုပ်ကြီးကလည်း ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ငခိုင်လို နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့
ရှိသည်။

လက်ငှေ့ရေးပြု၍ ခမောင်းခတ်သည်မှအစ ဖြောင်ခနဲ ဖြောင်ခနဲ
တစ်ဖက်သူ ထိတ်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

အကယ်တိ ထိုးသတ်သောအခါ နှစ်ချီမသတ်ရဘဲ တစ်ချီတည်းဖြင့်
ပင် မိုးလုံးကို အလဲ တွယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဩဘာပေးသံများ နားကွဲမတတ် ဆူညံနေလေသည်။ ကြေးထပ်၍
အနိုင်ရသူတို့ကမူ ခုန်ပေါက်ကာပင် နေကြသေးသည်။

ဗလက လက်ငှေ့ရေးပြုပြီး စိန်ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ ခြေတစ်ချောင်း
မြှောက်၍ ခြေတစ်ချောင်း ထောင်ကာ လည်းကောင်း၊ သိုင်းကွက်နင်းသည့်
ပမာ လှမ်း၍လှမ်း၍ လည်းကောင်း၊ ဆက်ရက်ခုန်သလို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်၍
လည်းကောင်း၊ ခမောင်းခတ်လျက် လက်ငှေ့ရေးပြနေသည်မှာ ကြက်သီးထ
ဖွယ်ပင် ကောင်းပြန်သေးသည်။

သူမောင်းလုံးကြီးနှင့် ရင်အုပ်ကျယ်ကြီး အကြား၌ လက်ခုပ်ဖြင့်
တီးခတ်ခြင်း ဖြစ်ရာ တဖြောင်ဖြောင် မြည်ပြီး လေးခင်း ဆိုင်းချက်ဖြင့်
အလွန်လိုက်ဖက်လှသည်။

ငခိုင်သည် ဤတစ်ချီတော့ လက်နှေး၍မဖြစ်ဟု တွေးဆထားဟန်
တူသည်။ မဆိုင်းမတွပင် နေရာမှ ထ လိုက်သည်။

အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်သည်။ ဖြုတ်
ခြည်း စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

‘ငခိုင်ကွယံ ငခိုင်’

အောင်သူက နေရာမှထကာ လက်သီး လက်မောင်းတန်း၍ ဟစ်ကြွေးအားပေးလေသည်။

သို့ပေသည့် ဗလနှင့်ဖြစ်၍ စိတ်မချ တချ ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့လူ ဟန်မှ ဟန်ပါ့မလား” ဟုလည်း သံသယ ဝင်မိသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငခိုင်၏ သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးစရာ။ ချီးကျူး၍လည်း အားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သာမှ တို့ အစ်ကိုခိုင်’ ဟု ငစိုးကပါ ဟစ်ပြန်သည်။ ပွဲခင်းကြီး ဩဘာလက်စုပ်သံ မွန်သွားပြန်သည်။

ဒိုင်လုပ်သူတို့က ငခိုင်ကို မသိကြ။ နာမည် နာမနှင့် ဌာနန္တရကို မေးကြသည်။ ငခိုင်က-

‘ငခိုင် တောင်ထောင့်’ ဟု ဖြေသည်။

ငခိုင်က ခါးတောင်းကို ပြင်ကျိုက်ကာ အကျအန ပြင်သည်။ သူ့အသားနှင့် မင်ကြောင်များမှာ လှပင် လှသေးသည်။

ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ခုန်မည့်ဟန်လို မတ်မတ်ရပ်တည့်၍ ဖြောင်ခနဲ မြည်အောင် လက်ခမောင်း ခတ်လိုက်သည်။

သူလည်း မခေလှ။ ဗလနှင့် အမောင်းချင်း တန်းတူလိုက်သည်။ ဗလက သီသီ အလုံးထွားသည်။

ကိုယ်ကို တိမ်း၍ တိမ်း၍၊ ပေါင်ကို ကား၍ ကား၍၊ ခုန်၍ ခုန်၍ လက်ငှေ့ရေးပြနေရာ ဗလက မာန်ဖီကာ ကြည့်နေသည်။

သူကလည်း တစ်ဖန် လက်ငှေ့ရေးပြပြန်သည်။ ပရိသတ်က-

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းကွယ့်” ဟု အောက်မေ့ကြဟန် တူသည်။ ဩဘာသံ မစဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

‘ထပ်ချင်သူရှိ လာကြကွေ့၊ အသည်မှာ အသပြာတစ်ရာ’

အောင်သူက ထ၍ စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်လူကိုယ် အားမပေးလျှင် ဘယ်သူ အားပေးမည်နည်း။

တစ်ယောက်က သတ္တိပြောင်ပြောင်ဖြင့် အနာခံ၊ အသေခံ၍ စွန့်ရဲလျှင် တစ်ယောက်က သည်မျှလောက် ငွေကို မသွန်ရဲသလော။

‘ငါ ထပ်သပေ့ အောင်သူရေ့’

သူသည် ဦးပေတန် ဖြစ်သည်။ ဦးပေတန်မှာ စောစောက ဒေါင်းဒေါင်း၊ ငါးဆယ် ရှုံးသွားသော ငဒိုး၏အဖ ဖြစ်သည်။

သူတို့သားအဖ နှစ်ဦးစလုံး ရန်အောင်မြင်ကန်အဝင်၏ အရှေ့ဘက် မှ အိမ်မြင့်တွင် နေကြသူတို့ ဖြစ်သည်။

ခင်မိ ပြောသော အိမ်ပင်တည်း။ ဦးပေတန်တွင် ငဒိုးအပြင် ရွှေနု၊ ရွှေစု ဟူ၍ သမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး အလွန်လည်း မောက်မာကြသည်။

ငွေစပေါ၍ လူတွင်ကျယ်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ခင်မိနှင့်အရွယ် ရွှေနုသည် အောင်သူကို ကျနေသူဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ခင်မိက ခနဲခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ထပ်သယ်ဆိုရင် ပါးစပ်ပြောနဲ့ ပီးရိုးလား။ လက်တွေ့မှ ဖြစ်မဟာ ပေါ့ဗျ ဦးလေးပေတန်ရ’

ဦးပေတန်သည် ဉာဏ်သွားသလောက် ပစိပစပ် ပြောတတ်၍ အောင်သူ က စိတ်ချ ယုံကြည်ဟန် မတူ။

ဦးပေတန်မှာ လယ်သမားကြီး ဆိုပေသည့် ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်လည်း လုပ်သည်။ ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်ဆိုလျှင် အများသူငါက အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ ကြသည်။ သူတို့ကလည်း ရသာလျှင် “ဘနဖူး သိုက်တူး” ကြ စမြဲ။

‘လာမှာပကွယ့်’

ငွေသားများ ပွေးပွေး လှုပ်နေတော့သည်။ ငွေများ ရေတွက်ပြီး အောင်သူက-

‘ပိဿာကြေးကွယ့် ငခိုင်ရဲ့’

ငခိုင် မကြားတကြား မြည်တမ်းလိုက်သည်။

ငခိုင်ကမူ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ မျက်စိမလစ်အောင် အမြဲ သတိ ထားနေရသည်။

ထိုအချိန်က သူတို့ဆီတွင် အလောင်းအစား လုပ်နေကြ၍ အဆိုးမဆို သာ။ နေပြည်တော်တွင်ကား ထိများဖွင့်၍ ဘဏ္ဍာတော် စုရပေသေးသည်။

နောင်ကာလ လူတွေ မွဲသထက်မွဲကာ လူဆိုးဓားပြများ ဖြစ်ကုန်ကြမှ ထိလုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်ရသည်။

ဗလနှင့် ငခိုင်တို့ပွဲသည် ကြည့်အကောင်းဆုံး။ ထိုးပုံ၊ သတ်ပုံ၊ ပူးပုံ၊ ကပ်ပုံ အလျင်မြန်ဆုံး။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် သတ် ကြရာ၌ သတ်နည်းအစုံဆုံး ဖြစ်သည်။

ဥပမာ ဗလက ဒူးပျံ၊ ဒူးလွဲ၊ ဒူးတိုက်၊ ဒူးတား၊ ဒူးပုန်း စသဖြင့် ပညာသားပါ အသုံးပြုလျှင် ငခိုင်ကလည်း လိုက်၍ တုနိုင်သည်။

ငခိုင်က တံတောင်ရိုက်၊ တံတောင်တွက်၊ တံတောင်တွန်း၊ တံတောင် တိုက်၊ တံတောင်တား၊ တံတောင်ထောင်း၊ တံတောင်ကြိတ် စသည်တို့ကို အကွက်ဝင်က ဝင်သလို လျင်လျင်မြန်မြန် သုံးလျှင် ဗလကလည်း အညံ့မပေး၊ အလားတူ ပြုလုပ်နိုင်သည်။

ခေါင်းဝှေ့၊ ခေါင်းဆောင့်၊ ခေါင်းရိုက်၊ ခေါင်းတိုက်၊ ခေါင်းဆတ်တို့ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်၍ အခြားလက်ဝှေ့သမားများပင် ထိတ်လန့် အံ့သြနေကြလေသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များလည်း နေရာတိုင်း ဩဘာမပေးနိုင်ရှာကြဘဲ တစ်ချက် တစ်ချက် 'ဟယ်' ခနဲ၊ 'ဟယ်' ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

အောင်သူမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ကြည့်နေရင်းမှ ရံဖန်ရံခါ မျက်လုံးပြူးသွားတတ်သည်။

“ငါ့လူ ဟန်မှ ဟန်နိုင်ရဲ့လား” စိတ်က အမြဲစောနေရသည်။

တစ်ချီ တစ်ချီ ဗလက အတုင်းဖိထားနိုင်သည်။ ဗလ၏ လက်သီး တစ်ချက်သည် ငခိုင် လည်ထွက်သွားသည်။ ကံကောင်း၍ ပစ်မလဲခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သည်လူက မိုးလုံးထက် ကိုယ်လုံးထွားလို့ သလောက်ခံနိုင်သယ်။ အနို့မယ့်ဆိုရင် ရှုံးသာ ကြာလှရော’ ဟု ပြောသူတို့က ပြောကြလေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုးရဲရင် ခံရဲရမည်။ ကြောက်နေလျှင် ယောက်ျား မဟုတ်။

ငခိုင်က ဤသတ္တိဖြင့် ခံနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကြောက်ပုံတော့ မပေါ်။ သူက အကွက်ရလျှင်လည်း တွယ်သည်။ ဤလိုဖြင့် ပထမတစ်ချီ ပြီးသွား လေသည်။ ခေတ္တ နားကြသည်။

နားပြီး၍ ပြန် အ ထ တွင် အောင်သူက-
‘ယောက်ျားကွယ့်၊ ငခိုင်ဆိုသာ သူဘဲ’

သူသည် လောင်းထားသောငွေကို နှမြောလွန်း၍ဖြင့် ဟုတ်ဟန်မတူ၊ ငခိုင် ရှုံးမည်ကို မခံနိုင်၍ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုးကြပြန်ပြီ၊ တွယ်ကြပြန်ပြီ၊ သတ်ကြပြန်ပြီ။

'နေရာတင် အသက်ထွက်သွားတော့ကော ဘာဖြစ်သေးတုံး' ဆိုသော ဗမာ့သတ္တိစွမ်းရည်ဖြင့် ထိုးသတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သလိုမထိုးရဲရင်၊ မသတ်ရဲရင်၊ မခံရဲရင် ဘုရင်ထီးရဲ့ ဘုန်းတော် အောက်မှာ မခိုနဲ့၊ ဗမာ့မြေပေါ် မနေနဲ့၊ ဗမာ ဝိသရင် သတ္တိရှိရမည်။

အောင်သူက ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဤစိတ်များ ဝင်စားနေမိသည်။ သူသည်ပင် ထိုးချင် သတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။

သူ့အတွေးနှင့် ညီစွာ ငခိုင်လည်း ပထမ တစ်ချီလောက် အလူးအလဲ မခံရတော့။ ငခိုင်ကပင် အပေါ်စီးကျနေပြန်သည်။ ပိုသွက်လာသည်။ ပထမ အချီလို အခံမဟုတ်၊ အတိုက်ဘက်မှ ဖြစ်သည်။

ငခိုင် တိုက်သလောက် ဗလ အနေပျက်လာသည်။

'ကိုဗလကြီး ကြောက်နေသလား၊ ဖိတွယ်လိုက်စမ်း တစ်ချီတည်းနဲ့ စန့်သွားအောင်'

သူတို့အရပ်သားများက အားမလို အားမရ ဖြစ်နေကြပြီ။

'ဟယ်'

ဗလ၏နဖူးတွင် ဟက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒိုင်က ခေတ္တနားလိုက် သည်။ ဗလက သွေးမထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သုံးကြိမ် သုံးခါမျှ လက်ဖြင့် ဖိသိပ်သည်။

မရပေ။ သွေးများ ထွက်သထက် ထွက်၍ စီးသထက် စီးကျလာ သည်။ ဤတွင် ဗလ အရှုံးပေးလိုက်ရလေသည်။

လက်ငှေ့ရေးပြပြီး ငခိုင် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ အောင်သူ က ဆီးကြို ပွေဖက်လေသည်။ ပွေဖက်ရုံမျှမက ငခိုင်၏ပါးကို အားရပါးရ နမ်းလေသည်။

၅

နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွေးကြပြီ။

အညာမြေကား မိုးသေးမိုးမွှား ကျမှုထက် မုတ်သုံလေပြင်းက ပို၍ ထန်ဟန်ရှိသည်။

အနောက်အရပ်ဆီမှ အုံ့မှိုင်းဆိုင်းဆို့နေသောအရာသည် မိုးတော့ဖြင့် မဟုတ်တန်ရာ၊ နီကြန့်ကြန့် အရောင်ရှိသည်ကို ထောက်သဖြင့် မုတ်သုံ လေပြင်း၊ သို့မဟုတ် လေနီကြမ်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

မြင်းပေါ်မှ လူသည် ထိုအရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်စက် ညစ်ညူးနေမိသည်။

“ဟင်... ရှာမတွေ့လို့ တလည်လည် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ လေက ကျ လာသေး”

အမှန်ပင် အနောက်ဘက် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးနှင့် စစ်ကိုင်းမြို့ကိုပင် ပုံးလွမ်းသွားပြီ။ မြစ်ဧရာတွင်းမှ လှေငယ်တက်စင်းများလည်း ဘောင်ဘင် ခတ်သည်တို့ ဘောင်ဘင်ခတ်ကုန်ကြမည်။ ရေလယ်၌ လှိုင်းပိ၍ နစ်မြုပ် ချင်က နစ်မြုပ်ကုန်မည်။ ရေအကြောင်း၊ လေအကြောင်း နားမလည်သော လှေသူကြီး၊ လှေပဲ့နင်းတို့ မုချ ဒုက္ခတွေ့ကြဖွယ် ရှိသည်။

လူတို့သည်၊ လုပ်စားကိုင်စား ဆင်းရဲသား အများစုတို့သည် လူ့ရပ်ထံ၌ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာကြပြန်သောအခါ သည်လိုလည်း သဘာဝစစ်နှင့် ရင်ဆိုင် ကြရသေးသည်။

မြင်းစီးခရီးသည်မှာ သူ့အပါးမှ စွန်ရဲ၊ သိမ်း၊ လင်းယုန် စသည်တို့ ပွတ်၍ ပျံသွားသလို ရှီခနဲ၊ ရှီခနဲ လေဦးကျလာပြီဖြစ်၍ ချုံကွယ်တစ်ခု၌ နားနေရကောင်းနိုးနိုး၊ ခရီးဆက်ရကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားနေဟန် လက္ခဏာ ရှိသည်။

သူ စီးလာသော မြင်းကပါ နားရွက်ကြီးများ ပေ၍ ဦးဇက်ကြီး စောင်းစောင်းသွားပြန်သေးသည်။

လေနီကြမ်းအဟုန်သည် အလုံးအရင်းနှင့်၊ အင်နှင့်အားနှင့် ကျလာ ၍ ပေတည်း။

မြင်းစီးခရီးရှင်သည် လမ်းမှဖဲ၍ သစ်ပင် တောချုံများ ရှိရာဆီသို့ လာခဲ့သည်။

သည်တွင်မှ လေအတိုးအခတ် အထိအခိုက်တို့ သက်သာမည် မဟုတ် လော။

လေချည်းသက်သက်က အရေးမကြီး။ လေအဟုန်က ပင့်မ သယ်ပိုး လာသော သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်၊ သစ်ကိုင်း၊ ဆူးကိုင်း၊ ဆူးလုံးများနှင့် သဲ၊ ဖုတ်တို့က လူကို ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးနိုင်ကြသည်။

လူသာမက မြင်းကိုလည်း ဒုက္ခဖြစ်စေနိုင်သည်။

တစ်နေရာရှိ အခင်းဟောင်းနှင့် ကာရံထားသော ဆူးလုံး ဆူးခက်များသည် စောင်ရန်းတိုင်ပါ ကျွတ်ထွက်၍ လေဟုန်နှင့်အတူ လွင့်တက်လာရာ ကံသီ၍ မြင်းစီးခရီးသည်ဆီသို့ ရောက်မလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်တော် တည့်တည့်မတ်မတ် လာခဲ့သည်ရှိသော် မြင်းရော လူပါ သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်။

သူ ရောက်လာသောနေရာမှာ သစ်ပင်တောချုံချည်းမဟုတ်။ ငမန်းစွယ်ချုံ တစ်ချုံ၏ နံဘေးတွင် အတော်ကြီးမား၍ အုတ်၊ အင်္ဂါတေတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဂူပြာသာဒ် အအိုတစ်ခု ရှိလေသည်။

ရှေးက မင်းမိဖုရားတစ်ဦးဦး၏ အရိုးအိုး ဝူလေလား မဆိုနိုင်။ ကြီးတော့ဖြင့် အတော်ပဲ ကြီးသည်။

အပါးမှ သီခေါင်လှသော ဧကရာဇ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ခါးပိုင်းသို့ပင် ထိရောက်နေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ပုထိုးစေတီများလည်း တွေ့ရသည်။

ငင်းဝူခြေ၌ အတန်အသင့် လေတိုးသက်သာသည်။ မြင်းရှင်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ယင်းနေရာသို့ ခိုကပ်လိုက်သည်။

ဂူမှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းသလောက် ရာသီဥတုဆိုးတို့၏ ဒဏ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရပြီဖြစ်ရကား ယိုယွင်းမှုများ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အချို့နေရာတို့ဆိုလျှင် အုတ်များ၊ အင်္ဂါတေများ ပြိုပျက်နေပြီ ဖြစ်ရကား ထိုပြိုပျက်သည့်နေရာမှ ညောင်ပင်များ၊ ရှဉ့်မတက်ပင်များ၊ ခင်ပုပ်ပင်များနှင့် ကြွက်နားပေါင်းပင်များ ရှင်သန် ရံခြံနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

လေနီကြမ်းမှာ ပြင်းထန်လှစွာသည်။

ကိုးရပ်ခွင်စလုံး သံထု၊ အမှိုက်ထု၊ ဖုန်ထုကြီး ပိတ်ဖုံးနေသဖြင့် ဘယ်ဆီကိုမျှ မကြည့်သာ မမြင်သာအောင် ဖြစ်နေသည်။

အရာဝတ္ထုတို့အား လေတိုက်ခတ်သံတို့မှာ နားကွဲမတတ် တဂူ၊ တဝုန်းဝုန်း၊ တရွှံရွှံ ကြားနေရလေသည်။

သဲကန္တာရတွင် သဲမုန်တိုင်းကျသည်ကမှ သဲများချည်းဖြစ်၍ ကြောက်စရာ မလို။ ထိုအခါ၌ကား သဲများရော သစ်ကိုင်း ဆူးကိုင်းများပါ ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ဦးအဖို့ အန္တရာယ်ဖြစ်မည်ဆိုက ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ဤနေရာ မြင်းစီးသမားအဖို့ စိတ်အားငယ်တတ်လျှင် စိတ်အားငယ် မည်မှာ မုချ။

ယခုကား မြင်းစီးသမားတွင် စိတ်အားငယ်ရန် သတိမရနိုင်ရာ။ သဲများ၊ ဖုတ်များ ဝင်မည်စိုး၍ မျက်စိကို စုံမှိတ်ရင်း သွားရမည့်ခရီး၊ ရှာရမည့် လူအတွက် စိတ်စောနေမိသည်။

“သည်တစ်ချို့မှ မတွေ့ရင်တော့ဖြင့် ထပ်သွားစရာ နေရာလည်း မရှိ တော့ဘူး။ သွားလည်း မသွားတတ်တော့ဘူး။ ဘယ်နည်း စခန်းချရရင် သင့်စေမတုံး”

အနာဂတ် ခရီးစဉ်အတွက် တွေးတော ကြံစည်နေမိသည်။

မြင်းစီး ခရီးသည်မှာ အခြားသူတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ငခိုင် ဖြစ်သည်။

ငခိုင်သည် ပင်းမြို့၌ မမွေ့၍တော့မဟုတ်။ အလွန် စိတ်နှလုံး ကြည် ပိုက်လှသည်။ သို့ပေသည့် မနေသာ။ ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်သော ခရီးပန်းတိုင် အရောက် လှမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ကုလားဖြူပိုင်နက်ဖြစ်သော အောက်အရပ်၌ နေထိုင်သူ ဖြစ်ရာ ကုလားဖြူ၊ ကုလားနက်များ လူပါးဝလှသည်ကို မခံချင်၍ ကုလား လက်အောက်မှ အလွတ်အကျွတ် ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလွတ်ထွက်လာရုံမျှမက ကုလားဖြူများသည် သူတစ်ပါး၏ တိုင်း ပြည်ကို လက်နက်အားကိုးဖြင့် သူခိုး ဓားပြများပမာ အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက် ၍ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများအား ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်တို့အလား ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်စွာ အုပ်ချုပ်ပေရကား သူ့စိတ်တွင် အလွန်ခံပြင်းလှသည်ဖြစ်၍ ဘုရင်ထီးဘုရား ခြေဖဝါးတော်အောက်သို့ လာရောက် အမှုထမ်းပါသော် မုချ သည်ကုလားဖြူတွေကို ကျူးပင်ခုတ် ကျူးငုတ်မကျန်အောင် သတ်ဖြတ် မောင်းထုတ်နိုင်ပေမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်မှာ ဗမာတို့၏ သတ္တိသွေး အပြည့်အဝရှိသူ ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် လည်း မှန်သည်။

ဘအမျိုး ဘိုးတူ ဆိုလျှင်လည်း ဆိုထိုက်သည်။

အကြောင်းကား သူ၏ဖခင်သည် ကုလားဖြူ၊ ကုလားနက်တပ်များ ကို သံသဲမဲမဲ အသေအလဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်၍တည်း။

ကုလားဖြူခေါ်သော နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် စစ်ဘီလူးများသည် ပုဂံမင်းလက်ထက်၌ ဒုတိယအကြိမ် ရန်စကျူးကျော်ခြင်း ပြုခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့ဝန် ဦးအုပ်နှင့် စတင် အချင်းဖြစ်ပွားသည်။

ကုလားဖြူ၏ ရန်စမှုမှာ တဖြည်းထက်တဖြည်း ကြီးမားလာရာ မြို့ဝန်ဟောင်း ဦးအုပ်၏နေရာတွင် ပြည်ရွှေတောင်မြို့ဝန် သတိုးမင်းကြီး မဟာမင်းလှ မင်းခေါင်ကျော် ဦးမှန်ကို တပ်မတောင်တာ အလုံးအရင်းနှင့်တကွ သွားရောက် အုပ်ချုပ်စေသည်။

စင်စစ် ကုလားဖြူများ ကျူးကျော်မှု အစပျိုးနေပြီဖြစ်ရာ စစ်အင်္ဂါ ပြင်ဆင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ငခိုင်၏ ဖခင်အမည်မှာ “သွေးသောက်ငဖြူသီး” ဖြစ်သည်။

သွေးသောက် ငဖြူသီးသည် ထိုအခါက ဦးမှန်၏ တပ်ပေါင်းထဲမှ တပ်မတစ်ခုဖြစ်သော ရွှေပြည်မှန်ကင်းဗိုလ် မဟာမင်းထင်ရာဇာ၏ တပ်တွင် သွေးသောက်အဖြစ် အမှုထမ်းရွက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ မြို့စောင့်တပ်များအနက် တစ်တပ်ပါဝင်သည်။

အကယ်တိ တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ လက်နက်အင်အားချင်း မမျှ ဖြစ်နေ၍ ဗမာတို့ အရှုံးကြီး ရုံးကြရလေသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ကုလားဖြူများက ဗမာများကို အိပ်ပျော်နေသော အိမ်ရှင်အား သူခိုးက နိုင်နည်းကားမျိုး နိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သတ္တိသွေးရှိလှသော ဗမာများပီပီ အသေခံ၍ ခုခံ ကာကွယ်ပေသည့် သေကြေပျက်စီးရုံသာ ရှိသည်။ အခြား ဘာမျှ အမြတ်မထွက်လေ။

သွေးသောက်ကြီး ဦးဖြူသီးသည်လည်း အသေခံ လူတစ်စုထဲ၌ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ကုလားဖြူ ကုလားမဲ ခေါင်းပေါင်းများစွာ ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည့် ဗမာ တပ်သားများ၊ အကြပ်များ၊ သွေးသောက်များ၊ တပ်ဗိုလ်များ အတုံးအရုံး သေကြသည်အနက်မှ သူသည် မသေ။ ကျန်ကြွင်းခဲ့ရသည်။

တပ်များ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သည့်နောက်သို့ သူ ပါသွားရရှာသည်။ သို့ပေသည့် လူကောင်းပကတိကား မဟုတ်တော့။

ပေါင်တွင် အမြောက်ဗုံးဆန် မှန်ထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပြင်းထန်စွာဖြင့် ဖြစ်သည်။

အားမတန်၍ မာန်လျှော့ကာ တစ်နေရာ၌ ပုန်းနေခဲ့ရရှာသည်။ ဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းသောအခါ ဗမာမင်းနေပြည်သို့ မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်မှာပင် ခိုကပ် နေသည်။

စာရင်းရှင်းလိုက်သောအခါ ဗမာပြည် အောက်တစ်ပိုင်းလုံး နယ်ချဲ့ စစ်ဘီလူး ကုလားဖြူတို့က သိမ်းပိုက်ထားသည်။

ငဖြူသီးမှာ ဒေါပုံသူတစ်ဦးနှင့် အကြောင်းပါခဲ့လေသည်။ ရတတ်သရွေ့ အလုပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရှာကြံ စားသောက်ရသည်။

သွေးသောက်ဟောင်း ငဖြူသီးနှင့် ဒေါပုံသူတို့နှစ်ဦး အကြောင်းဆက် ကြရာမှ မြင်လာသော သားမှာ ငခိုင် ဖြစ်လေသည်။

သွေးသောက် ငဖြူသီးမှာ ယခု ဦးဖြူသီး ဖြစ်နေပြီ။ သားလည်း လူလားမြောက်ရုံမျှမက ရန်ကုန်မြို့တွင် ကုလားဖြူများ နေထိုင်ကြပုံ အုပ်ချုပ် ကြပုံ။

သူတို့၏ ပါလေရာ ကျွန်တော်မျိုး ကုလားမဲများက လူပါးဝ ကြပုံတို့မှာ ငခိုင်အဖို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ကုလားဖြူများက ဗမာလူမျိုးများအား ကျွန်စာရင်းသွင်းကာ နေရာ တကာ ချိုးနှိမ်၍ သခင်အခေါ်ခံချင်ကြသလို ကုလားမည်းများက လူတွင် ကျယ် လုပ်ကြသည်ကို ငခိုင် အမုန်းဆုံး ဖြစ်သည်။

သူတွင် တော်လှန်နိုင်သော အားမရှိ၍ အားရှိလျှင် ချက်ချင်း တရမန်း ကြမ်း ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်ချင်သည်။

“တို့ဟာ ကျွန်မျိုး မဟုတ်ပါလေ၊ သခင်မျိုးကွယ့်။ တို့ထီး တို့နန်း တို့ကြွန်းနဲ့ ခုထက်တိုင် ရှိသယ်။ သင်းတို့တစ်တွေ မကြာခင် ခေါင်းပြတ်ပြီး ခွေးပြေး ပြေးကုန်ရမယ်” ဟုလည်း ခဏခဏ ကြုံးဝါးတတ်လေ့ရှိသည်။

သူ့ဖခင်အားလည်း နေပြည်တော်သို့ သွားရောက်၍ စစ်မှုထမ်းရန် တစေ ပူဆာနေတတ်သည်။

ကြာတော့ ဦးဖြူသီးလည်း ခွင့်မပြုလိုဘဲဖြင့် ခွင့်ပြုရလေသည်။

ဦးဖြူသီး ခွင့်မပြုလိုသည့် အကြောင်းကား ဦးဖြူသီးမှာ ဇာတိ မာန် မရှိ၍မဟုတ်။ အမျိုးချစ်စိတ်များ ပျောက်ပျက်ကုန်၍ မဟုတ်။

ကြားရသော သတင်းများအရ ဗမာ့နန်းတွင်းရေးများ ရှုပ်ထွေး ပွေ လိမ် နေရာသည်။ သူ ကိုယ်သတ်၊ ကိုယ့် သူတွန်း ဖြစ်နေကြသည်။

ဝန်ကြီး၊ တတိုင်းကြီးချင်း မတည့်မရှု ဖြစ်နေကြသည်။ အာဏာလှ နေကြသည်။ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် တိုင်းပြည် ကာကွယ်မှုကို ဘာမှ အားမထုတ် နိုင်ကြ။

ကိုယ့်အား ကိုယ်မကိုးဘဲ ဟိုမျှော်သည်မျှော် မျှော်နေကြသည်။ ဖရန်စစ် က ကူနီးနီး၊ အခြားတစ်ဦးက မ နီးနီး စောင့်စားနေကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ကိုယ်နှိုက်က တိုင်းရေးပြည်မှု နားမလည်။ မယားစကား အောင်နေသည်။ အကယ်တန္တူ ကုလားဖြူက တိုက်ခဲ့သော် ဘာမျှခံနိုင်အား ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။

သေသော်လည်း သေမည်။ မသေသော်လည်း ပြေးရမည်။

‘အနီခါမှ စစ်ဝင်တိုက်ချင်သယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်ကြီးတပ် သာနဲ့ တူသယ်။ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုသာနဲ့ တူသယ်’ ဟု ဦးဖြူသီးက ငခိုင်အား ပြောပြသည်။

ငခိုင်က ပြောမရလေ။ ဇွတ်ထွက်မည် ပြုသည်။

နောက်ဆုံး ဦးဖြူသီးက လက်လျှော့၍ ငခိုင် သွားသင့်သော လင်းစဉ်၊ လုပ်သင့်သော အလုပ်၊ ကြံသင့်သော အကြံအစည်တို့ကို လမ်းညွှန်ပြောပြ လေသည်။

နေပြည်တော်တွင် ဦးဖြူသီးနှင့် ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ အလွန် ထုံနီး သော စစ်မှုထမ်းဖော် တစ်ဦးရှိသည်။

ဦးဖြူသီးနှင့် အသက်တူ၊ စစ်မှုထမ်းသက် အတူတူ၊ ဦးဖြူသီး အောက် အရပ်သို့ မပါလာခင်က ဦးဖြူသီးလိုပင် သွေးသောက်အဆင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က “သွေးသောက်ပေါ်အေး” အမည်တွင်လျက် ယခုခါသော် ‘ဦးပေါ်အေး ဖြစ်ကရှေ့မည်။ ရာထူးသော်လည်း ကြီးကောင်း ကြီးနေမည်’ ဟု ဦးဖြူသီးက ပြောသည်။

နေပြည်တော်သို့ ရောက်လျှင် ၎င်းကို တွေ့အောင်ရှာရန်၊ တွေ့ခဲ့သော် အမှုတော် ထမ်းသင့် မသင့်၊ ၎င်း၏အကြံဉာဏ်ကို ရယူရန်၊ ၎င်းအကြံပေး သည်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရန်၊ မတွေ့လျှင်ကား အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သွားရန်တို့ ဖြစ်သည်။

ငခိုင် ပင်း၌ ကြာရှည်မနေခဲ့ခြင်းမှာ ထိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ နေပြည်တော်သို့ မြင်းလျင်တစ်စီးဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ရောက် ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထီးရိပ်နန်းပါးသို့ ခိုကပ်၍ ဦးပေါ်အေး၊ သို့မဟုတ် သွေးသောက်ကြီး ဦးပေါ်အေးအား စုံစမ်းသည်။ စုံစမ်း၍ မရခဲ့။

အနောက်ပြင်၊ မြောက်ပြင်၊ အရှေ့ပြင်၊ တောင်ပြင် မြို့လေးရပ် ပြင်လေးပြင်သို့ လှည့်လည်၍ ထောက်လှမ်းခဲ့သည်။ မရပေ။

ဤယနေ့မှ တရုတ်တန်းရှိ တရုတ် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက် ၍ နံနက်စာ ထမင်းစားရာ၊ တောင်မြို့မှ လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကြ၍ ထိုလူရွယ်၏ ပြောကြားချက်အရ ဦးပေါ်အေးသည် တောင်မြို့တွင်ရှိကြောင်း။

ငခိုင် ပြောသော သွေးသောက်ကြီး ဦးပေါ်အေးပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ ယခုအခါ အသက်မှာလည်း ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့် ရှိနေပြီ ဖြစ်၍ ဘာမျှမလုပ်တော့ကြောင်း။ ယခင်က တပ်မှူးတစ်ဦး ဟူ၍ စကားသုံသုံ ကြားဖူးကြောင်း။

သူသည် ဦးပေါ်အေးနှင့် အလွန် ရင်းနှီးသူ မဟုတ်ရကား ယင်းမျှ လောက်ပင် ပြောပြနိုင်ကြောင်းများ ပြောပြီး သွားရန် လမ်းပန်း၊ ရပ်ကွက်၊ နေရာမှအစ ငခိုင်အား ညွှန်ကြားလေသည်။

၎င်းကိုယ်တိုင်မှာ ကိစ္စအထူးရှိနေ၍ သုံးရက်ခန့်ကြာမှ တောင်မြို့သို့ ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ငခိုင်သည် နေအညိုတွင် မြင်းဖြင့် တောင်မြို့ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းခုလတ်သို့အရောက် ထိုကဲ့သို့ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ဇောဆန္ဒကား တိုက်ခတ်နေသော လေအဟုန် ထန်ရကား လေတိုက်၍ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်တွင် အမှတ်မထားမိ။

“ဦးပေါ်အေးကို တွေ့မှ တွေ့ရမလား။ တွေ့ပြန်ပါမူလည်း အမှုထမ်း ဆောင်ဖို့ အရေးအခွင့်မှ သာပါမလား” ဟု မျက်စိကို စုံမှိတ်ရင်း တွေးတော ပူပန်နေမိသေးသည်။

သူသည် အဘယ်မျှလောက် အချိန်ညောင်းစွာ တွေးတောနေမိလေ သည် မသိ၊ သတိပြန်ဝင်၍ တောင်မြောက်လေးပါးသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ မုန်တိုင်းမှာ အတော်ချိုသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ခရီးဆက်လျှင် ဆက်နိုင်လောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်အမျှ မြင်းပေါ်
သို့ ပြန်တက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

လေသည် မုန်တိုင်းကြီး မဟုတ်တော့။ မိုးသည်းပြီးစ ရေစီးကြောင်း
မျှ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို လေကြွင်း လေကျန်နှင့် လေရူးလောက်သာ ရှိတော့သည်။
တစ်ချီ တစ်ချီမှသာ ခတ်တွန်းကလေး တိုက်ခိုက်တတ်ပေသည်။

နေပြည်တော်၏ ဝန်းကျင်ဖြစ်ပေသည့် အလွန်သာယာလှသည်တော့
မဟုတ်။ ရာသီဥတု ဆိုးသွမ်းချိန်လည်း ဖြစ်ပေရာ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှ
သည်။ ခရီးသွားများသည်ပင် အလွန် နည်းပါးလှ၏။

ယာတောသို့ သွားကြသူများ၊ ထင်းခွေ ဟင်းရွက်ခူးထွက်ကြသူများ၊
ကုန်တိုက်သော၊ ကုန်တင်သော စပ်လှည်းနှင့် ဒေါက်လှည်း တစ်စီးတလေ
သွားလာ ရွေ့လျားနေသည်ကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။

ငခိုင်သည် မြင်းကို အသားကျ လေးဖက်မစီး။ လမ်းဒိုးမှန်မှန်ဖြင့်
အေးဆေးစွာပင် လာခဲ့သည်။

မကြာမီ တောင်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တောင်မြို့သားလူရွယ် ညွှန်
လိုက်သော မြို့တောင်စွန်သို့ အရောက်လာခဲ့သည်။

ပြောပြသော အိမ်နှင့် အိမ်ဝင်းခြံ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ခြံဝင်းဝတွင်
တစ်ဖက်က သင်္ဘောကုက္ကိုပင်၊ တစ်ဖက်မှ တရုတ်မန်ကျည်းပင်တို့ ရှိကြ
သည်။

ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ကျားလျှာပင်၊ တဖောင်းပင်၊ အိမ်လုံးချမ်းသာ
ပင်တို့ စီတန်းလျက် ရှိကြသည်။ ဝင်းကျယ်၍ တလင်းပြောင်သည်။ အလယ်
မှ လေးပင်အိမ် ခြေတံမြင့် ဖြစ်သည်။

သည်အိမ်နှင့်ပင် တူသည်။

ဝင်းဝတွင် မြင်းဇက်သတ်လိုက်ကာ ငခိုင်က အိမ်၏ အခြေအနေကို
ကြည့်သည်။

မှန်သည်။ ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုသူပြောစကားထက် တစ်ခုပိုသည်မှာ အိမ်မြင့်၏ အောက်၌ ရက်ကန်း
စင် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းစင်၌ မိန်းမသူတစ်ယောက် ရက်ကန်း
ဖြီးနေသည်အား တွေ့မြင်ရသည်။

ငခိုင်၏ မြင်း ဝင်းထဲသို့ဝင်၍ လှေကားဦးအထိ ရောက်ရှိသောအခါ

ရက်ကန်းပြီးနေသော မိန်းမသူသည် ကပျာကသီ နောင်အိမ်အောက်မှ ထွက်၍
ငခိုင်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

သူသည် ရိုးရိုး မိန်းမသူဖြင့် မဟုတ်။ အရွယ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊
ရုပ်ရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း နုထွေးလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်လေ
သည်။

မြင်းအောက်မှ ရပ်ကာ ငခိုင်သို့ မော့၍ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်
သည်ပင် မန်းဆန်လှသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လှ၏။

‘အချင်းကိစ္စ ရှိပါသလားရှင်’

‘ရှိပါသယ်၊ ဦးပေါ်အေးကို တွေ့ချင်သဖို့ လာခဲ့ပါသယ်။ အသည်
အိမ်ဟာ ဦးပေါ်အေးအိမ်ပါဘဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ အဖ အိမ်ပေါ်မယ် စာဖတ်လို့ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်’
ငခိုင်လည်း ထိုအခါမှ ရင်ခုန်ရပ်သွားသည်။

“ဦးပေါ်အေး ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် မုချ ငါရှာတဲ့ ဦးပေါ်အေး ဖြစ်ရစေ” ဟု
စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မြင်းကို တစ်နေရာသို့
သွား၍ ထားသည်။

သမီးဖြစ်သူက ရှေ့ဆောင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

အမှန်ပင် ဦးပေါ်အေးသည် စလင်း မျက်မှန်ကြီးကို တပ်လျက်
ပေစာဖတ်၍ နေလေသည်။

နေဝင်ခါနီးမှ နေကလေးက သာယာလှသည်။ ခွန်အားရှိသမျှ ပွင့်လင်း
၍ နေပေသည်။

နေရောင်သည် ခြေရင်း ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်ဦးခန်းဆီသို့ မီးမောင်း
ထိုးထားဘိသဖွယ် ရောက်ရှိလာသည်။

‘အဖ အဝေးစဉ်သည် ရောက်လာပါသယ်’

အဘိုးကြီးသည် ထင်သည်ထက်ပင် အိုမင်းရင့်ရော်သေးသည်။ ငခိုင်၏
အဖမှာ ယင်းမျှလောက် မကျ။ အတော်အတန် နုပျိုသေးသည်။

အသက်ချင်း အတူတူဖြစ်ကြပါလျက် ရာသီဥတုချင်း ကွာခြား၍လား၊
စိတ်ချမ်းသာမှုချင်း မတူ၍လား မဆိုနိုင်။ ဆံပင်များလည်း ဦးဖြူသီးထက်
ဖြူသေးသည်ဟု ငခိုင်က အကဲခတ်မိသည်။

‘အိမ်း... ဘယ်သူတုံး၊ ဘယ်အရပ်ကတုံး၊ ဆိုစမ်းပါဘိ’

ငခိုင် ပြော၍လည်း သိမည်မဟုတ်။ ဦးဖြူသီး၏ နာမည် ပြောပြရုံ ဖြင့်လည်း ဧဝေဝေါ ရှိချိန်မည်။ ကကြီးက စ အံ့မှ အကြောင်းသင့်မည်ဟု တွေးတောမိလျက် ငခိုင်က မှန်နန်းတော် ရာဇဝင်ကြီးလောက်နီးနီး နိဒါန်းမှ အစ သွယ်တန်း ရှင်းလင်းပြရလေသည်။

‘ငယ်ငယ်က အလွန်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ခုလို မသေမကြေနဲ့ ရှိနေကြောင်း ကြားသိရသာ ထူးမြတ်လှတဲ့ မင်္ဂလာတစ်ပါးပေါ့ မောင်ရာ၊ အင်မတိ အင်မတန်လည်း အားရလှပါသယ်’

ဦးပေါ်အေး၏ သမီးအမည်မှာ “နန်းထွေး” ဖြစ်လျက် နန်းထွေး၏အမိ ဒေါ်စံပယ်ပါ ရောက်ရှိ၍ တစ်နေရာ၌ သားအမိနှစ်ဦး လျှောက်ပတ်စွာ ထိုင်ကြရင်း၊ ဦးပေါ်အေးနှင့် ငခိုင်တို့ ပြောစကားများကို တအံ့တအား နားထောင်နေကြလေသည်။

နန်းထွေးလည်း ထိုအခါမှ သူ ကြိုဆိုလာသူသည် အဝေးမြို့ အောက်ပြည် ရန်ကုန်ကမှန်း သိရတော့သည်။

‘ငါက ငါ့သူငယ်ချင်း ဖြူသီးဟာ ဟိုတစ်ချိန်တည်းက အမြောက်စာ၊ ဗုံးစာဖြစ်ပြီး သေသယ်လို့ အောက်မေ့နေသဟာ...’

‘မှန်ပါသယ် ဦးကြီး၊ အဖလည်း သေကံမရောက်လို့ သက်မပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရသာပါ။ ပေါင်မှာထိတဲ့ အမြောက် ဗုံးဆန် ဒဏ်ရာဟာ အင်မတန် ကြီးမားပြီး သေလောက်သယ်လို့ ပြောပါသယ်’

‘အိမ်း၊ သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံနဲ့ တိုင်းတစ်ပါးကို လာရောက်ကျူးကျော်နေကြတဲ့ အဓမ္မကောင်တေရဲ့ ဘေးရန်ကတော့ ခုထိ အေးရိပ်ရှိလှပုံ မပေါ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါသယ်၊ အဖကလဲ သည်အတိုင်း အထင်ရောက်နေပါသယ်။ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ အလစ်တွယ်ကြဖို့ ချက်ကောင်းစောင့်နေကြသဟာတဲ့’

‘အဖ၊ အဝေး အဲ့သယ်မှာ မြင်းနဲ့ သူ့ပစ္စည်းများ ပါပါသေးသယ်’
နန်းထွေးက ဝင်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဪ... အမောင့်မှာ မြင်းလဲ ပါသကိုး’

‘မှန်ပါ၊ မြင်းနဲ့ လာခဲ့ရပါသယ်’

‘မိန်းကလေး သာပြီကို ကမ်းစမ်းပါလေ။ မြင်းကို နေရာတကျ ထားပြီး မြင်းပေါ်က ပစ္စည်းတွေ အိမ်ပေါ်ကို ပင့်ခဲ့ပါလို့’

‘အားနာစရာကြီး ဦးကြီး၊ ကျုပ်ပစ္စည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားငင်ပါမယ်’

‘တစ်ဆိတ် အားနာဖို့ မရှိပါဘူး မောင်ကြီး၊ သာပြီဆိုသာက အဖရဲ့ မြင်းခံပါ’

‘ဟုတ်သယ် အမောင်၊ အမောင့် မြင်းကို ဘာမှ အမောင်ပြန်ကြည့်ဖို့ မလိုဘူး။ သာပြီဟာ ဦးကြီးရဲ့လက်ပါး၊ အမောင် စေလိုရင်လည်း စေနိုင်သယ်’

နန်းထွေး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ သာပြီအား တစ်ဆင့်စေရန် ဖြစ်သည်။

ဦးပေါ်အေးမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ရကား လမ်းတို လမ်းရှည် များတွင် အပင်ပန်း မခံနိုင်တော့ပေ။ မြင်းပါမှ ခရီးပေါက်တော့သည်။

မြင်းထိန်းရန်နှင့် သူ့ကိုယ်စား တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းစေရန်လည်း လူပိုတစ်ယောက် ရှာထားရသည်။

သာပြီသည် မြင်းစောင်းနှင့်ကပ်လျက် သူတို့ဝင်းခြံ၏ တစ်ဖက်သော ဝင်းခြံတွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်မူကား မနေပေ။ ခိုင်းလိုမှ ခေါ်၍ ခိုင်းတတ်သည်။

နန်းထွေးက သူ့အဖ မှာကြားချက်အတိုင်း သာပြီအား ခေါ်ငင်စေခိုင်းလေသည်။

၆

ဦးပေါ်အေးသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က တပ်ဗိုလ်အဖြစ်မှ ထွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်ကြီး၍အပြင် နန်းတွင်းရေး ရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် ဝန်ကြီး တတိုင်းကြီးများ မညီမညွတ် ဖြစ်နေကြသည့်အကြောင်းလည်း ပါသည်။

ဦးပေါ်အေးမှာ တိုင်တားမင်းကြီး၊ လှေသင်းအတွင်းဝန်၊ အက္ကပတ် မြို့ဝန် စသူတို့၏ အင်္ဂလိပ်က တိုက်လျှင် ပြင်သစ်က ကူလိမ့်မည်။ ပြင်သစ်

က လက်နက်တွေ ထုတ်ပေးလိမ့်မည်။ ဗမာကိုထိလျှင် ပြင်သစ်က ကြည့်မနေ
ဆိုသော အယူအဆကိုလည်း မနှစ်သက်။

ပြင်သစ်သည် အင်္ဂလိပ်ထက် ဗမာကို ပိုမိုခင်တွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်။
သူတို့မှာ ကုလားဖြူ ကုလားဖြူအချင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ပြည်တစ်ပြည်လောက်
နီးနီး တိုင်းပြည်ချင်းလည်း နီးစပ်သည်ဟု ကြားရဖူးသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဗမာကို အင်္ဂလိပ်လက်သို့ မပေးအပ်လိုဘဲ
သူတို့က ကျွန်ပြုလို၍ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကမ္ဘာတွင် ကျွန်လိုက်စုနေကြသည်။ ကျွန်ရှာသူများ
ချည်း ဖြစ်ကြသည်။

အင်ဒိုချိုင်းနားနိုင်ငံကိုပင် သူတို့က ကျွန်ပြုထားကြပြီ မဟုတ်လော။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းရေး၊ ညောင်ရမ်း ညောင်အုပ်
မျှော် ဝါဒလည်း နှစ်သက်စရာ မဟုတ်။

ကုလားဖြူ အင်္ဂလိပ်များသည် ရာဇဝင်တစ်လျှောက် ဘယ်အခါတုန်း
က ဗမာအပေါ်တွင် အကောင်းမကြံခဲ့ကြ။ သူခိုး၊ ဓားပြနှင့် တူစွာသည့် နယ်ချဲ့
သွေးစုပ်ကောင်များပီပီ အကောက်ကြံကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

လစ်လျှင် လစ်သာသလို တွယ်လိုက်တတ်ကြသည်။ ယခုလည်း သူတို့
ဝါးမျိုခဲ့၍ ဗမာပြည် ကွက်ကွက်ကလေးသာ ကျန်တော့သည်။

သူတို့က ဗမာ့အပေါ် စေတနာထားပါသည်ဆို၍ စိတ်ချ ယုံကြည်
လျှင် စိတ်ချယုံကြည်သူ၏ အပြစ်သာ။

သူတို့က ပြောကြသေးသည်။ ဗမာလူမျိုးများ ရိုင်းပျံ့ကြသည်။ တိုင်း
ပြည် အုပ်ချုပ်မှု မတတ်သေး။

အလောင်းဘုရားတုန်းကတော့ သူတို့ ကြောက်ဒူး တုန်ကြရသည်
မဟုတ်လော။

အနော်ရထာမင်း၊ ဘုရင့်နောင်တို့ခေတ်တုန်းက သူတို့ ဘယ်လို ဝေဖန်
ကြမည်နည်း။ ဗမာ့စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် ဗမာ့အုပ်ချုပ်မှုသည် သူတို့ထက်သာသော
အချက်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

၎င်းတို့ကို သူတို့က ဖုံးကွယ်ထားလိုဟန် တူသည်။

သည်လို အမြဲတမ်း ကလိမ်စေ့ ငြမ်းဆင် စိတ်ရှိသူက တိုင်းပြည်
အုပ်ချုပ်မှုရေးရာတွင် မကျွမ်းကျင်သော သီပေါဘုရင်ကို နန်းမှ ဖယ်ရှား၍

ညောင်ရမ်းမင်းသားနှင့် ညောင်အုပ်မင်းသား ညီနောင်တို့ကို နန်းတင်ပေးမည် ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ရမည်လော။

တိုင်းပြည်တွင် ဤနယ် သပွတ်အုလိုက်နေရာ ဦးပေါ်အေးသည် ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းလိုစိတ် လုံးလုံး မရှိတော့ပေ။

ထိုတွင်မျှမဟုတ်၊ ငခိုင်က စစ်မှုထမ်းလိုကြောင်း၊ သူ နေပြည်တော်သို့ မရောက်အရောက် လာခဲ့ခြင်းမှာ ညစ်ညမ်း ယုတ်မာလှသော ကုလားဖြူ များကို တိုက်ခိုက်လို၍ သူတို့နှင့် ဗမာ့တပ်မတော်လည်း တစ်နေ့နေ့ မုချ တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် သေသည်၏ အခြားမဲ့ကာလအထိ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လိုကြောင်းများ မြည်လာသောအခါ ဦးပေါ်အေးက ရယ် လေသည်။

ဦးပေါ်အေး၏ ရယ်သံမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အောင်မာ ခုံညား လေသည်။

‘အမောင်ရာ၊ ကုလားဖြူကို အမုန်းရှိလို့ သတ်ချင် ဖြတ်ချင်သာဖြင့် ဘောက်မယုံကြောင့် နေပြည်တော်ကို အပင်ပန်းခံပြီး လာသမို့တုံး။ တိတ်တဆိတ် ဟိုအရပ်မှာတင် ခုတ်ပါ ထစ်ပါတော့လား။’

ဦးပေါ်အေးသည် အကယ်ပြုစေလို၍တော့ ပြောဟန်မတူ။ နေပြည် တော်သို့ လာရောက်ကာ တပ်မတော်တွင်းသို့ ဝင်ရုံမျှဖြင့် ကုလားဖြူအား တိုက်ခိုက်ခွင့် ကြိုလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဆိုလိုဟန်တူပေသည်။

အကယ်လည်း မင်းနှင့်တကွသော မှူးကြီး မတ်ကြီးများတို့သည် တိုင်းပြည်ကာကွယ်မှု၊ ပြည်သူပြည်သားတို့ စိတ်မာန် တက်ကြွစေနိုင်ရန် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ကြလေ။ မင်းကလည်း မင်း၏ စည်းစိမ်ကို အတောမသတ် ယစ်မူးနေသည်။ မှူးကြီးမတ်ကြီးများကလည်း မင်းအပေါ်တွင် ဩဇာတိက္ကမ လွှမ်းမိုးနိုင်ရန်၊ နန်းတော်တစ်ခုလုံး ကိုယ် တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်နိုင်ရန် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များဖြင့် အကွက်ဆင်နေကြလေသည်။

ဦးပေါ်အေး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ငခိုင်လည်း အံ့ဩနေ မိသည်။

‘တကယ်ပါ အမောင်၊ အခုနေ ကုလားဖြူက မစူးမစမ်းဘဲနဲ့ လာ တိုက်ရင်တောင် ကုလားဖြူကို ပြန်မချရခင် အချင်းချင်း ချနေကြမှာ။ ကြက်

နှစ်ကောင် ခွပ်လို့ မောသာနဲ့ ကုလားဖြူက အသာလေး ဖမ်းယူလိုက်မှာ။
အမောင် အမှုထမ်းပေမင့် ကုလားဖြူကိုတော့ တိုက်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့’

‘အနီ မင်းလှခံတပ်တို့၊ ငွေးချောင်းခံတပ်တို့ ဆိုတာတွေက ကုလားဖြူ
ကို ခံချဖို့ စီမံတာဘဲ မှတ်ပူးလား ဦးကြီး’

‘မှန်သယ်၊ အနီခံတပ်တေက အခုမင်းလက်ထက် ပြုလုပ်သာမှ မှတ်
ပဲ။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးလက်ထက် ကုလားဖြူက တောကျောင်းမှာ ခံတပ်
မင်းတပ်နဲ့ အခိုင်အမာ လုပ်ထားတော့ ဒို့လဲ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပီး အိမ်ရှေ့
ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကြီးကြပ်ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ခံတပ်တေကဘဲ’
‘ဪ...’

ငခိုင်က ဦးပေါ်အေးအေး ငေးမောကြည့်နေသည်။

‘တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့နေရာ၊
သူရသတ္တိရှိတဲ့ နေရာမှာတော့ ကနောင်အိမ်ရှေ့ဘုရားလို ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှာမှ
ရှားပါတယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတရားကြီးဟာ ဘာဆိုလို့
ဘာမှ ပြန်မကြည့်ရဘူး။ ကိုယ်တော်ကလေးချည်း စီမံသွားသာဘဲ’

‘အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးရဲ့အကြောင်း ကျုပ်လည်း အတန်အသင့်
ကြားဖူးပါရဲ့။ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး တော်တော်လိမ္မာ
ပါးနပ်မှု ရှိသယ်လို့ သိရသယ်’

‘ဟုတ်သယ်၊ သူ ရေတိမ်နစ်ရသာ သိပ်သမြောဘို့ကောင်းသယ်။ ပညာ
ရှိဆိုရင် အားပေးသယ်။ တော်ရင်တော်သလို ချီးမြှင့်မြှောက်စားသယ်။ အခု
မင်းနဲ့များ ကွာချင်တိုင်း ကွာသပေါ့။ အခု မင်းကတော့ သလိုမှတ်ပူး။ မှန်ပျဲ
ဘုရားဆိုမှ မြှောက်စားသယ်။ ကိုယ်တော်လေး မရှိပီးတဲ့နောက် ကိုယ်တော်
လေး ဉာဏ်လောက်နီးနီး အမီလိုက်နိုင်တဲ့၊ ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင်လည်း
ထက်မြက်ကြတဲ့ ယောအတွင်းဝန်မင်းတို့၊ ရေနံချောင်းမင်းကြီးတို့၊ ခန်းပတ်
ဝန်မင်းတို့ ဆိုသာတွေကို ရာထူးက ချပစ်ထား အမှားတကား အမှားဆုံးပဲ’

‘အိမ်ရှေ့မင်းကလေးသာ အလုပ်ကြံ မခံရဘူးဆိုရင် သည်အချိန်မှာ
ခေတ်မီ မောင်းထိုးသေနတ်တို့၊ စက်အမြောက်တို့ စုံသလောက် စုံနေရော
မယ် ထင်ပဲ၊ ဦးကြီး’

‘စုံရုံတင်မှတ်ပူး၊ တပ်မတော်ကြီးလဲ အလွန်တောင့်တင်းနေမှာ။
ခုတော့ ခံတပ်လဲ ခံတပ်ချည်းပဲ။ အူနဲ့ဟောင်းလောင်း။ လက်နက်အင်အား
ရော၊ လူအင်အားပါ ဘာမှ တူတူတန်တန် မရှိဘူး’

‘သလိုဆို ကုလားဖြူက တရမန်းကြမ်းတက်လာရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ပါ’

‘အညံ့ခံလိုက်ရုံဘဲပေါ့ အမောင်ရ။ သူတို့ နန်းတွင်းရေးတေ ရှုပ်နေလို့ ရန်သူကို တိုက်ဖို့မှ မလုံးပန်းနိုင်ကြဘဲဟာ။ စစ်ဆိုသာ လက်နက်ကောင်း လိုအပ်သာတော့ မှန်ပါသယ်။ အထူးအရေးကြီးသာက စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှု ဘဲ။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု မရှိဘဲ အမြောက်ကြီးကိုင်းပီး ကြောက်ခူး တုန်နေရင် ဘာခရီးရောက်နိုင်မှာတုံး။ လက်နက်ကောင်းတော့နဲ့ ရံထားကြတဲ့ ဟိုင်းကြီး ကျွန်းက ကုလားဖြူတေကို အလောင်းဘုရားရဲ့ ဝါးရင်းတုတ်တပ်က တက် ပီး ချေမှုန်းပြစ်သာကို ကြည့်ပါ’

‘အနို့ပြီး ပန်းဝါတိုက်ပွဲမှာလဲ မြဝတီဝန်မင်းတပ်က ကုလားဖြူတေ တစ်တပ်လုံး ပြုတ်အောင် ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သယ်’

‘အနီအကြောင်းတေ ထောက်တော့ စည်းရုံးမှုနဲ့ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင် မှုက ပိုအရေးကြီး သမှုတ်လား။ အခုလဲ ပြည်သူပြည်သားတေကို စိတ်ဓာတ် တက်ကြွအောင်၊ ဇာတိမာန် ဇာတိသွေး ရင့်မာလာအောင် ဘာမှ သိမ်းသွင်း နိုင်မှု မရှိဘူး။ သူတို့နန်းတော် ကွက်ကွက်ကလေး အရေးကိုသာ ကြည့်နေ ကြသယ်’

‘တကယ်လို့ တစ်တိုင်းလုံး တစ်ပြည်လုံးက အုံကြွပီး ကုလားဖြူတေ တက်အလာ ခုခံကြရင်ကော ဦးကြီး’

‘အသည်နည်းက မှန်သယ် အမောင်။ တိုင်းပြည်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အရေး ကို ပြည်သူပြည်သား အများစု မပါရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ သို့ပေမင့် အသည်အလုပ်က ခက်တော့ ခက်သယ်။ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားသေး တဲ့ လူများစုကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ငြောဖို့ဟောဖို့ အလုပ်ဟာ မလွယ် လှဘူး’

ခက်သည်။ ငခိုင်ကလည်း ဘုရင့်တပ်မတော်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်း ချင်သည်။ ဦးပေါ်အေးကလည်း ဖျက်သည်။ ငခိုင် အဘယ်သို့ ကြံရလေ မည် မသိ။

ဦးပေါ်အေး၏ သဘောကား ရှင်ဘုရင်ကိုလည်း စိတ်မချ။ ဝန်ကြီး တတိုင်းကြီးများအားလည်း ဘယ်သူမှ ယုံကြည်ဟန်မတူ။ ဗမာပြည်ကြီး မကြာခင် ပျက်စီးရတော့မည်ဟု အောက်မေ့နေဟန် တူသည်။

တကယ်တော့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ တည်တံ့ ခိုင်မြဲမှု၊ စည်ပင် ဝပြောမှုသည် မင်း၊ မှူးမတ်၊ သေနာပတိ စသူတို့၏ အရည်အချင်းနှင့် အုပ်ချုပ်မှု အပေါ်မှာသာ တည်သည်။

မင်းသည် အရည်အချင်းကို မကြည့်။ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်စား သူကိုသာ ချီးမြှောက်သည် ဆိုသောအခါ အရည်အချင်းရှိသူတို့ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း။

အရည်အချင်းရှိသူကလည်း မင်းလိုက်မင်းကြိုက် စားလိမ့်မည် မဟုတ်။ ယခုအခါ မင်းထက်ပင် မိဖုရားလုပ်သူက ဓားထက်နေရကား အမြောက်အပင်ကို ပိုမို၍ မက်မောပေဦးမည်။

သီပေါဘုရင်သည် မိဖုရားတဩဇာ၊ မိဖုရားပြီးလျှင် ပြီးနိုင်သည်ဟု ပြောကြသည်။ မိန်းမ ဖျက်လျှင် ပြည်ပျက်သည်ဆို မဟုတ်လော။

ငနိုင်သည် နောက်ဆုံး ဘာစကားမျှ ဟ ဟ မဆိုဘဲ တွေ့တွေ့ကြီး လုပ်နေ၍ ဦးပေါ်အေးက-

‘အိမ်၊ အမောင်လဲ စဉ်းစားပါအုံးလေ။ နေ့တေ့ ရက်တေ့က အပုံ ကြီး ရှိပါသေးသကော။ တတ်နိုင်ရင် နန်းတော်ကြီးဘက်ချဉ်းပြီး နန်းတွင်း ရေး အရှုပ်အထွေးတေ့ကို ကိုယ့်ဘာသာ လေ့လာနိုင်ပါသယ်။ ဦးကြီးလဲ တတ်အားသလောက် အဆက်အသွယ် ပြုပေးပါမယ်’ ဟူသော နှစ်သိမ့်စကား ဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

၇

‘မောင်ကြီး အမှုတော်ထမ်းဖို့အတွက် အဖက ဘာပြောတုံး မောင်ကြီးရဲ့’

‘ဦးကြီးလား၊ ဦးကြီးကတော့ သိပ်ကြည့်ပိုက်ပုံ မပေါ်လှဘူး။ နန်းရိပ် နန်းပါးကပ်ပြီး အဆင်အကဲ လေ့လာစမ်းပါဘိ ဆိုသာနဲ့ မောင်ကြီးလဲ ရွှေမြို့တော်ကို သွားသာ နှစ်ခေါက်တောင် ရှိပေ့’

‘အနို့ မောင်ကြီး ဘာအကြောင်းများ ထူးဆန်းသာ တွေ့ခဲ့ရတုံး’

‘ဘာမှတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မတွေ့ရ မကြားရပါဘူး။ မိဖုရားဓား ထက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ကင်းဝန်ကို တိုင်ကွယ်သယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မင်းသားမင်းသွေး လေးဆယ်ကျော်ကို လည်မျို တုတ်တိုနဲ့နက်ပြီး စီရင်လိုက်

သာ ဘုရင်ထီးဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် မသိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ကင်းဝန် မင်းကြီးနဲ့ မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်တို့ဟာ ကိုယ်တင်တဲ့စစ်ကဲ ကိုယ်ချမရလို့ စိတ်ပျက်နေကြသယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတေပါပဲ။ ဦးကြီး ပြောသာနဲ့ ဘာမှ မထူးလှပါဘူး’

‘အသလိုဆိုတော့ မောင်ကြီး စိတ်မပျက်မိဘူးလား’

‘စိတ်ကတော့ ဦးကြီး ပြောကထဲက ပျက်ချင်ချင်ပါ။ သာပေသည့် နန်းတော်ကြီးဆီကို ရောက်ဖူးချင်သာနဲ့....’

‘အဖကဖြင့် လှည့်လို့တောင် မကြည့်တော့ဘူး တဲ့’

‘ဦးကြီးမှာ ဒါထက်ပိုပြီး နာဖို့ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ် ထင်သယ်’

‘ရှိတော့ ရှိပါသယ်။ သာပေသည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်သာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ မှုတ်ဖူး။ နန်းတော်ထဲမှာ အလွန်တန်ခိုးထွားနေတဲ့ တိုင်တားမင်းကြီး ကိုယ်တိုင်က အလွန်သဘောကောင်းတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးကို ဖျောက်ဖျက် ခိုင်းလို့ တဲ့’

‘အနို့ အသည်ကိစ္စကို လုပ်ကော လုပ်ခဲ့ရသလား’

‘မလုပ်ဘူး၊ ရာထူးက တစ်ခါထဲ ထွက်လိုက်သယ်’

‘ငခိုင်က အံ့အားသင့်ရင်း နန်းထွေးကို ကြည့်နေသည်။ ဦးပေါ်အေး ကိုလည်း စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးနေမိသည်။’

‘အသလို ထွက်လိုက်တော့ နောက်က ရန်အေးရဲ့လား’

‘မအေးလဲ အဖက သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပဲတဲ့။ အခုထိတော့ ဘာမှ မထူးခြားဘူး မောင်ကြီးရဲ့’

‘ငခိုင် ရောက်လာသည်မှာ ရက်သတ္တ ငါးပတ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဦးပေါ်အေးမျှ မဟုတ်၊ တစ်အိမ်သားလုံးနှင့် ကျွမ်းနီးနေပြီ ဖြစ်သည်။’

‘တစ်အိမ်သားလုံး ဆိုသည်မှာ ဦးပေါ်အေး၊ ဒေါ်စံပယ်၊ နန်းထွေးနှင့် မြင်းထိမ်းသာပြီတို့သာ ရှိရကား ထိုလေးဦးစလုံးက ငခိုင်အား လေးမြတ်ခြင်း ရှိကြသည်။’

‘အထူးသဖြင့် နန်းထွေးမှာ အလွန်ကဲဆုံး ဖြစ်သည်။’

‘သူ့တွင် သူ့ထက်ကြီး မောင်ဖားများ ရှိခဲ့ဖူးပေသည့် စောစီးစွာပင် ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။ သူတစ်ဦးတည်းသာ ငေါင်းစင်းစင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။’

မိဘနှစ်ပါး၏ အလိုလိုက်မှုကို အထူးခံရသည်။

သူသည် ရက်ကန်းရက်သည်ဆိုပေသည့် အပျင်းပြေ ကိုယ်ဝတ်ဖို့ ရက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းပညာကို မြတ်နိုး၍ ရက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူ ရက်နေသော ရက်ကန်းတန်းမှာ သူ့အဖို့ ပိုးအချိတ်ထဘီ ဖြစ်လေသည်။

‘မောင်ကြီး၊ အဖ ပြောသလို မင်းမူလည်း မထမ်းပါနဲ့။ အောက်ပြည် ကိုလည်း မပြန်ပါနဲ့။ နန်းထွေးတို့နဲ့သာ နေပါ’ ဟု ခဏခဏ ပြောဖူးသည်။

သူသည် ဆယ့်ကိုးနှစ်မျှပင် မပြည့်သေးရကား ကလေးဆန်ဆန်လည်း ပြောတတ်သည်။

‘နန်းထွေး ခင်သလို မောင်ကြီးကကော နန်းထွေးတို့ကို ခင်ရဲ့လား’ ဟုလည်း မေးတတ်သေးသည်။

ကနွဲ့ကလျ မူဟန်ဖြင့် ချစ်စဖွယ် ပြောတတ်ရကား ငခိုင်လည်း ပြန်လည် မခင်မင်ဘဲ မနေနိုင်။ နှမလေးတစ်ဦးပမာ ချစ်မြတ်နိုးမိလေသည်။

ယခု နန်းထွေးက ငခိုင်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းချင်းတမျှား ကို မေးစမ်းခြင်းပြုသည်မှာ ငခိုင် သူတို့အိမ်တွင် ကြာရှည်နေနိုင် မနေနိုင်၊ ရှေ့လျှောက်၍ ငခိုင် မည်ကဲ့သို့ အကြံအစည်ရှိသည်၊ မရှိသည်ကို သိစမ်းချင် လှ၍ ထင်သည်။

ငခိုင်အကဲကို ခတ်မိသမျှ ငခိုင်သည် စစ်မှုထမ်းလိုသည် ဆိုသော ဆန္ဒတော့ ပြီးပြေသလောက် ပြီးပြေရိပ်ရှိသည်။ နန်းထွေးတို့အိမ်၌ ကြာရှည် နေနိုင် မနေနိုင် သိရှိရန်သာ လိုသည်။

ယခု အိမ်အောက် ခေါင်းရင်းဘက်၌ရှိသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် နန်းထွေး က ရက်ဖောက်ယောက်ရင်း၊ ငခိုင်က ကွပ်ပျစ်စွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးပေါ်အေးမှာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လှသည်။ အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ဆင်း တတ်သည်။ အားလျှင် အိမ်ပေါ်မှာပင် စာကြည့်နေတတ်သည်။

ဒေါ်စံပယ်သည်လည်း မီးဖိုဆောင်၌ သာပြီနှင့်အတူ စားဖွယ် သောက် ရန်များ စီမံနေရ၍ အားလပ်ဟန် မတူ။

ငခိုင်သည် နံနက်ခင်း၊ ညနေခင်း နေအေးသောအခါများသာ မြို့နှင့် မြို့၏ဝန်းကျင်သို့ လည်းကောင်း၊ ရွှေမြို့တော်ဆီသို့ လည်းကောင်း ဗဟုသုတ အဖြစ် သွားရောက် လည်ပတ်တတ်လေ့ရှိသည်။

ငင်းမှာလည်း အချိန်တိုင်း၊ နေ့တိုင်း ထွက်တတ်သည်မဟုတ်။ နံနက်ခင်း သွားလျှင် ညနေ မထွက်။ ဤယနေ့ ထွက်လျှင် နောက်တစ်နေ့ သွားချင် မှ သွားသည်။

မထွက်ဘဲ နေပြန်သောအခါ ပျင်း၍နေတတ်သည်။ ပျင်းလျှင် နန်းထွေး အပါးသို့ သွားကာ စကားစမြည် ပြောတတ်သည်။

သူက မသွားလျှင် နန်းထွေးက သူ့ဆီသို့ အရောက်လာတတ်သည်။ ဤလိုဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးသထက် ရင်းနှီးလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးပေါ်အေး၊ ဒေါ်စံပယ်တို့နှင့်မူ ညစာ ထမင်းစားသောက်ပြီးခါမှ စကားလက်ဆုံ ကျတတ်သည်။

ဦးပေါ်အေးနှင့် တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆွေးနွေးလိုလျှင်လည်း ညအချိန် ကျမှ ဆွေးနွေးရတတ်သည်။

နန်းထွေး ရှိနေ၍၊ သို့မဟုတ်လျှင် ငခိုင်အဖို့ အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသောနေရာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘အခု မောင်ကြီး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သတုံး’

နန်းထွေးက ပိုးချည်ခင်ကို ဖွဖျင်ရင်း ငခိုင်အား မခိုးတရိုကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်ကမူ နန်းထွေးကို လှည့်မကြည့်။ ထုထည်အတိုင်းအဆ မရှိ ကြီးမားလှသော မဟာပထဝီမြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း နန်းထွေး မေးသောပုစ္ဆာ ကို အဖြေခက်နေပုံ ရသည်။

‘မောင်ကြီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဝေခွဲရမှန်း မသိသေးပါဘူး နန်းထွေး

ရာ’

‘အမိက မောင်ကြီးကို ပြောဖူးသယ် မှုတ်လား။ သား ဆုံးသွားလို့ သားစားလိုချင်နေသာ ကြာပြီလို့။ မောင်ကြီး မပြန်စေချင်ဘူး ဆိုတဲ့သဘော ပဲ မှုတ်လား’

ငခိုင်က နန်းထွေး၏မျက်နှာကို မော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ နန်းထွေး ကား ငခိုင် ပြန်မသွားရန် အကယ်ပင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော အမှုအရာ မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ဖြစ်နေသည်။

‘မောင်ကြီးလဲ မပြန်ချင်ပါဘူး။ နန်းထွေးတို့ကို အများကြီး ခင်

ပါသယ်။ အထူးသဖြင့် နန်းထွေးကို နှမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါသယ်’

‘သာဖြင့် ဘာပြုမယ့် အသည်မှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်သာတုံး
မောင်ကြီး’

‘ငခိုင်ကို ငခိုင်ပင် မဖြေတတ်သောမေးခွန်း ဖြစ်သည်။’

‘ငခိုင် ဦးပေါ်အေးနှင့် တွေ့ပြီးနောက်၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီသို့ သွား
ရောက်၍ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှု လေ့လာပြီးနောက် ငခိုင် လပေါင်း
ရက်ပေါင်း များစွာက အားခဲလာခဲ့သော အကြံအစည်မှာ သိထံ ရေသွန် ဖြစ်
ခဲ့ရသည်။’

‘အကြံကုန်ပြီ။ ဂဠုန်ဆားချက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။’

‘ဆားကို ဘယ်လို ချက်ရမည်နည်း။’

‘ဤအထဲ နန်းထွေးတို့မိသားစုနှင့်ပါ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေပြန်သော
အခါ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုိုင်ရမည်ပင် မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။’

‘အထူးသဖြင့် နန်းထွေး၏မေးခွန်းက ပို၍ အဖြေခက်ပြန်သေးသည်။’

‘နန်းထွေးကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း အလွန်သနားစရာ ကောင်းနေ
သည်။’

‘နန်းထွေးက သူ၏အလုပ်ခွင်ကို ရပ်ထားလိုက်ရင်း၊ မျက်လုံးဝိုင်းကြီး
များ ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့် ‘ငခိုင်အား ကြည့်ရင်း ငခိုင်၏အဖြေကို
ငဲ့လင့်နေပြန်သည်။’

‘လူကြီး သွားသည်ကို မလိုက်ရမည်စိုး၍ လုပ်ထားသော ကလေး၏
မျက်နှာနှင့်ပင် တူပေသေးသည်။’

‘ငခိုင်က နန်းထွေးကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်သည်။’

‘မောင်ကြီးက နန်းထွေးကို နှမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါသယ်ဆို’

‘ချစ်သာ အမှန်ပါဘဲ နန်းထွေးရယ်’

‘အနို့ နန်းထွေးတို့နဲ့ အတူတူ နေချင်သမှုတ်လား’

‘နေချင်ပါသယ်’

‘သာဖြင့် မောင်ကြီးတို့ အောက်ရပ်ဆီကို မပြန်ပါနဲ့လား’

‘အောက်ရပ်ပြန်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါဘူး နန်းထွေး’

‘အောက်ရပ်မပြန်တော့ တယ်ကို သွားချင်သမို့တုံး’

‘အသာကို တိတိပပ မပြောနိုင်သေးလို့ ခက်နေတာ’

သူတို့ စကားပြတ်သွားကြသည်။ ငခိုင်သည် နန်းထွေးအား ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

နန်းထွေး၏ နေဟန်ထိုင်ဟန်သည် သူ၏ အလှအယဉ်ကလေးများကို ရွေးထုတ် ဖော်ပြထားသည်နှင့် တူပြန်သေးသည်။

သူ၏ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေပုံသည် နန်းရိပ်ကို ခိုလှုံရသူပီပီ အလွန် သိမ်မွေ့ပီပြားလှသည်။ ပန်းပု ဆရာကောင်းများ ထုထားသည့် လက်ရာမွန် လက်ရာလှ နှင့်ပင် တူပေသေးတော့သည်။

ပေါင်တံကလေးများ သွယ်တန်းရှင်းလင်း၍ ပုံပုံယုံယုံနိုင်လှပုံ၊ တင်နေ လုံးကျစ်၍လှပုံ၊ ခါးသွယ်ပုံ၊ ရင်ဖြိုးပုံ၊ ပခုံးလက်ကျ ပြည့်တင်းညီညာပုံ၊ လည်တံရှင်းပုံ၊ မေးရိုးပါးသွယ် ပြေပြစ်ပုံ၊ နှာတံစင်းပုံ၊ မျက်ခုံးနက်ပုံ၊ မျက်လုံးဝင့်ပုံ၊ မျက်တောင်ကော့ပုံ၊ အသားအရေ ဖြူဖွေးနုညက်ပုံတို့မှာ နန်းတွင်းပွားမင်းသမီးတစ်ပါးနှင့် မခြားအောင် ကြည့်ချင်ရှုချင်စဖွယ် ရှိရကား အလွန်စိတ်ထားမြင့်မြတ်၍ ရိုးဖြောင့် တည်ကြည်လှသော ငခိုင်သည်ပင် သူ့အလှတွင် အာရုံညွတ်နှူးနေမိပြီလား မပြောတတ်တော့။ မျက်တောင်မျှ မခတ်နိုင်အောင် ကြည့်နေလေသည်။

ကြာတော့ နန်းထွေးပင် အနေခက်လာဟန် တူသည်။ ရက်ဖောက်ထည့်သော ယွန်းအစ်ငယ်ထဲမှ ရက်ဖောက်များကို ကြည့်သလို၊ ဟိုအရာဖွေသလိုလို၊ နှိသလိုလိုဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။

ကောက်ပင်များ လှန်ချိန်ရောက်နေ၍ ကောက်လယ်လုပ်သူတို့ အေးအေးလူလူနေနိုင်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကောက်ပင်တို့၏ သဘာဝမှာ စိုက်ပျိုးပြီးစ ပလူမွေး ပလူတောင်နှင့် လဲကထူလဲသာ ဖြစ်နေတတ်၍ ကောက်ခင်းရှင် လယ်တောင်သူကြီးများအဖို့ အားရစရာ မဟုတ်သေး။ အရောင်အားဖြင့်လည်း ဖြူရော်ရော် ဝါဖန့်ဖန့်သာ ရှိနေတတ်ရာ ကြည့်မြင်ရသူတို့အဖို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကောက်ပင်များ လှန်မှ (ရှင်သန် စိမ်းစို၍လာမှ) ကောက်ခင်းရှင် လယ်သမားကြီးများ ပေါက်တူး၊ ငန်းပြားတို့ကို ထမ်းကာ လယ်ကန်သင်းပေါ် လျှောက်ရင်း နှစ်ထောင်းအားပြည့်၍ နေတတ်ကြသည်။

ပင်းမြို့၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ဆိုလျှင် ဆည်ရေ၊ ကန်ရေများ လိုလေသေး မရှိအောင် သောက်သုံးနေရသဖြင့် ကောက်ခင်း ကောက်နံ့များ ကောင်းချင်တိုင်း ကောင်း၍နေတတ်သည်။

ဆတ်သကန်သည်၊ တောင်သာကန်၊ ကန်ကြီးကုန်းကန်၊ စည်တီးရိုးကန်၊ မျက်ရဲကန်နှင့် ကျောက်ဆောက်ကန်တို့မှာ ပင်း၏ အသက်ဘူးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ငင်းဆည်နှင့် ကန်များကို အမြော်အမြင်ကြီးစွာ တည်ထားဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသော ရှေးမင်း၊ ရှေးလူကြီးများ၏ ကြီးမြတ်လှသော ကျေးဇူးများပါပေ။

ပင်းနယ်တစ်နယ်လုံး မြအဆင်းရှိသော ကမ္မလာကြီး ခြံထားသည်နှင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။

အနောက်ဘက် ပင်းကတော့ တောင်တန်းဆီသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသော နေနု၏အရောင်သည် ကမ္မလာစိမ်းကြီးပေါ်၌ ရွှေရည်များ ပက်ဆွတ်ထားသည်နှင့် တူလှလေသည်။

ညောင်စားမောက်ရိုး ပုဆိုးကို ဒူးခေါင်းထိ ဝတ်ဆင်လျက် ငန်းပြားကို ပခုံးထက်၌ထမ်းကာ လက်ကန်သင်းဆုံတွင် မားမားမောက်မောက် ရပ်၍ နေသော လယ်သားကြီးတစ်ဦးသည် ကောက်ခင်းပြင်မှ ကောက်ပင်များကို မွေ့မွေ့ပိုက်ပိုက် ကြည့်၍နေလေသည်။

သူ၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လယ်ရေစပ်များဆီမှ တအောက်အောက် တအက်အက် အော်မြည်၍ နေကြသော ဖားသငယ်သံများနှင့် ပုစွန်ကျစ်သံများသည်ပင် နားအာရုံ၌ စွဲထင်ကောင်းမှ စွဲထင်လေမည်လား မပြောတတ်တော့။

ဧကဂ္ဂတာစောသည် ဆိုခြင်းမှာ ဤအဖြစ်မျိုးကို ဆိုလိုဟန် တူလေသည်။

သူသည်လည်း ကောက်ပင်ဆို၍ ကောက်ပင်တစ်ခုတည်းသာ အာရုံရောက်ရှိနေလေသည်။

စိမ်းသော၊ စိုသော၊ လွင့်သော၊ လူသော၊ နွဲ့သော၊ ချစ်ချင်စရာ ကောင်းသော ကောက်ပင်ပျိုများကို မျက်စိက ခွာ၍မရအောင် အာရုံကျနေဟန် တူသည်။

သူသည် အောင်သူပင် ဖြစ်လေသည်။ အောင်သူသည် နွေအခါ မြင်းစီး၍၊ မိုးအခါ၌ ရိုးရာလယ်သားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေသည်။

မြင်းတော်ခံခေါ်သော မြင်းစီးအလုပ်သည် အပျော်အလုပ် သို့မဟုတ် ဝါသနာအလျောက်ဖြစ်၍ လယ်သားအလုပ်သည် စာဝတ်နေရေး၊ မင်းမှု စိုးရေး၊ ဘာသာရေးတို့အတွက် ဖြစ်သည်။

ဗမာပြည်၌ ဤလယ်လုပ်သားတို့သာ မရှိလျှင်၊ လယ်မှ ထွက်သော သီးနှံတို့ကိုသာ မစားမသုံးရလျှင် လူတွေလည်း အသက်ရှင်နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ မင်းလည်း မရှိနိုင်တော့။ ဘာသာရေးလည်း မချွတ်ပျောက်ကွယ် ရမည်သာ။

အမျိုးလေးပါးတို့သည် လယ်နှင့် ကောက်ပဲသီးနှံ၊ တစ်နည်း လယ် လုပ်သားတို့ကိုသာ လုံးလုံးလျားလျား အားကိုးခြင်း ပြုနေကြရလေသည်။

အောင်သူသည် မြင်းကို ချစ်သလို လယ်ကိုလည်း ခုံတမင် ရှိလှ သည်။

အလုပ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်မရှိသည်ဖြစ်စေ အားအားရှိလျှင် သူ လုပ်သော လယ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်၍ လာတတ်သည်။

ငန်းပြားကို ထမ်းလာခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကတက်ပေါက်က ရေသွန်နေလျှင်၊ ရေသွားမြောင်းလမ်း ပိတ်နေလျှင်၊ ပုစွန်ကျစ်စာပေါက်ရှိလျှင် ပိတ်ရန်၊ ဆို့ရန်၊ ဖာရန်၊ ထေးရန်၊ ဖောက်ရန်၊ ဆည်ရန်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် လယ်ကန်သင်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ရေမြောင်းများတွင် ပိတ်ဆို့နေသည့် ဒိုက်သရောများကိုလည်း ဖယ်ရှား ရှင်းလင်းပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ခါနီးသဖြင့် ကောက်ပင်များကို အရသာရှိလှသော အာဟာရ များအား ဝါးမျိုနေရာဘိအလား နှလုံးမွေ့စွာ ရှုစိတ်နေလေသည်။

လေအဖြူး၌ လူးလွန်၍နေကြသော ကောက်ညွန့်ကလေးများမှာ ချစ် စရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။

စိမ်းလန်းသော ကောက်ညွန့် ကောက်ရွက်ကလေးများ လှုပ်ရှားသည့် အလိုက် အောင်သူ၏ စိတ်အကြည်ဓာတ်ကလေးကလည်း လိုက်၍ လှုပ်ရှား နေသည်။

ခင်မိ....။

သည်နှစ် ခင်မိတို့ တာဝန်ပါ ပို၍လာသည်။

ခင်မိ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ကြံစည် စိတ်ကူးလျှင် ခင်မိတို့ မိသားစုလည်း ချန်ထား၍ မဖြစ်။

ခင်မိတို့မိသားစုတွင် ခင်မိ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရပ်တည်နေကြရသည် မဟုတ်လော။ ရက်ကန်းအလုပ်ကို ခင်မိသာပင် အားကြီးမာန်တက်ဖြင့် လုပ် ကိုင်ရသည် မဟုတ်လော။

အောင်သူနှင့် ခင်မိသည် ဝါမဝင်မီက လက်ထပ်ပြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။ ငခိုင် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ရက်များမကြာမီ အတွင်းမှာပင် ဖြစ်သည်။

သို့ပေသည့် ခင်မိကလည်း အောင်သူရှိရာ တောင်ထောင့်သို့ လိုက် မလာနိုင်။ အောင်သူကလည်း မိအိုဖအို နှစ်ဦးနှင့် နှမတစ်ယောက်ကို ထားရစ် ခဲ့ကာ ခင်မိတို့အိမ်သို့ လိုက်မသွားနိုင် ဖြစ်နေရသည်။

အောင်သူသည် ညအခါမှ ခင်မိရှိရာ မြို့ထဲသို့ သွားရောက် အိပ်ရ လေသည်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ပြီးဆုံးမှ မယားအိမ်သို့ လာရခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကျောင်းနှင့် မြောက်ကျောင်း ပြေးကူးနေရသော ခွေးကြီးနှင့် တူပြန်သေးသည်။

တစ်ခု အဆင်ပြေသည်ကား အောင်သူတို့ပိုင် ကောက်လယ်များသည် တောင်ထောင့်နှင့် မြို့ထဲအကြား ဗဟိုချက်မ နေရာ၌ ရှိလေသည်။

“ရုံးပင်အိုင်” လယ်ကွင်းဟု အမည်တွင်လေသည်။ ယခု အောင်သူ ရောက်ရှိနေသော ကောက်လယ်တောပင် ဖြစ်လေသည်။

အောင်သူသည် လယ်တောမှနေ၍ မြို့ထဲသွားလျှင်လည်း နီးသည်။ တောင်ထောင့် ပြန်လျှင်လည်း မခဲယဉ်းပေ။

ယခု သူသည် ရုံးပင်အိုင် ကောက်လယ်တောမှ ဆက်၍ ခင်မိရှိရာ မြို့ထဲသို့ ညအိပ်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

မသွားမီ ခင်မိတို့မိသားစုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေးများ ဝင်လာသည်။ ခင်မိတို့သည် ဖခင် ဗိုလ်ဉာဏ် ဆုံးပြီးကတည်းက လယ်အလုပ်ကို စွန့်၍ လယ်ခင်းကို လုပ်ဖက်ချထားသည်။

လုပ်ဖက်ဆိုသည်မှာ ဖြစ်ဖြစ်ငင ရသည်မဟုတ်။ အနည်းအကျဉ်းမျှ ဖြစ်သည်။ မစားလောက်သဖြင့် ရက်ကန်းအလုပ်ကို အမှီပြုရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်က လုပ်သူမရှိ၍ ဦးစီးပွဲကိုင်မရှိ၍ လုပ်ဖက်ချသည်မှာ မှန်သည်။

ယခု အောင်သူက ဦးစီး ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ငစိုးလည်း လူလားမြောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

နောင်နှစ်ခါ လုပ်ဖက်မချဘဲ ကိုယ်တိုင် လုပ်မှဟု အောင်သူ တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူသည် သီးနှံစပါးအလုပ်သာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များများ၊ ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လုပ်ရလုပ်ရ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ချင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ခင်မိတို့အတွက် တိုးချဲ့လုပ်ဖို့ စိတ်ဖြင့် စီမံခိုင်းပြင်းနေသည်။

ခင်မိကပင် ပြောဖူးသေးသည်။

‘အသည်လိုလုပ်မှ မောင်ငယ်လည်း လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ စိတ်လေမနေမှာ။ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မှ ကိုအောင်သူ’ ဟု ဆိုသည်။ တစ်ခု ကာရန်သင့်သည်ကား ခင်မိတို့ပိုင် လယ်များမှာ အောင်သူတို့လုပ်သော ကောက်လယ်ခင်းများနှင့် များစွာ မဝေးသောနေရာ၌ ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခြားသူ တစ်ဦးပိုင် လယ်တစ်ပွဲသာ ခြားလေသည်။ ထိုကောက်စိုက်ခင်း ဘက်သို့ အောင်သူ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့် မြို့ထဲဆီသို့ လှမ်းလင့်ကြည့်ပြန်သည်။

ပင်းမြို့ခေါ်တွင်သော မြို့ထဲမှာ နေလုံးကြီး၏ မျက်ကွယ်ပြုခြင်းကို ခံရသဖြင့် ညိုမှိုင်း၍နေလေသည်။

နေလုံးကြီးကား ပင့်ကန်တော့ တောင်တန်း၏ ဟိုမှာဘက်သို့ ပုန်းငုပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အောင်သူသည် အချိန်ကျရောက်ပြီဖြစ်၍ မြို့ထဲဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကြောင်းလို လယ်ကန်သင်း ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့များမှ ကြည့်ငေးရင်း လှမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်.....။

ပင်းအရပ်မှ ငခိုင် ထွက်သွားသည်မှာ သုံးလရာသီ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။

အောင်သူသည် ငခိုင်အား နေ့စဉ် သတိရ အောက်မေ့မိလေသည်။

ငခိုင်ကို ညီငယ်တစ်ဦးနှင့်မခြား ချစ်ခင်သည်။

ငခိုင်၏ သတ္တိ ဗျတ္တိကို ချီးကျူးသည်။ ငခိုင်၏နှလုံးသား ရင့်ကျက် ခိုင်ဖြီးမှုကို သဘောကျသည်။ ငခိုင်၏ အကြံအစည်နှင့် ရည်မှန်းချက်ကို နှစ်မွေ့သည်။

အလုပ်အကိုင် အားလပ်လျှင်၊ စိတ်ကြည်မြနေချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်လျှင်၊ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာပေါ်လာလျှင်၊ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့နေလျှင် ငခိုင်ကို ပြေး၍ သတိရတတ်သည်။

“ငခိုင် တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်၊ သလောက်ရှိမင့် မင်းမှုထမ်းကြီး ဖြစ်နေရောလား” ဟုလည်း တွေးမိသည်။

ငခိုင် သွားစကဆိုလျှင် ထိုထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။ အောင်သူအဖို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်ပင် ဖြစ်မိသေးသည်။

အောင်သူသာမဟုတ်၊ မင်းငွေ (အောင်သူ၏နှမ) က လည်းကောင်း၊ အောင်သူတို့မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဖိုးရန်ပြိုနှင့် မယ်စီလေးတို့က လည်းကောင်း ငခိုင် သွားစက ငခိုင်အား တတမ်းတတ ဖြစ်နေကြသေးသည်။

ခင်မိတို့ အိမ်သားစုကလည်း ၎င်းနည်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်သည် ရွှေညောင်တော်ပွဲရက်အခါက လက်ဝှေ့ဗိုလ်တကာတို့၏ ဗိုလ်ဖြစ်သော ရွှေပန်းတောမှ ဗလကြီးကို အနိုင်သတ်နိုင်ခဲ့ရာ ထိုစဉ်ကတည်းက တစ်မြို့လုံး၊ တစ်နယ်လုံးလည်း ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားလေသည်။

ပင်းမြို့မှ ကာလသမီးများ၊ ကာလသားများ၏ ပါးစပ်ဖျား၌ပင် ဟိုက ကိုခိုင်၊ သည်က ကိုခိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဦးပေတန်နှင့်တကွ ဦးပေတန်တို့၏ မိသားစုသည် ထိုမှာဘက်တွင် အလွန်ဝါသနာပါကြသည်ဖြစ်ရာ လက်ဝှေ့ပွဲပြီးကတည်းက အိမ်တွင် ဖိတ်ခေါ်လျက် ငခိုင်ကို ပူးဖူးတင်၍ ထားကြလေသည်။

ငဒိုး၊ ရွှေနုနှင့် ရွှေစုတို့ မောင်နှမမှာ အကဲဆုံးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အလောင်းအစားမျှမက အထိုးအကြိတ်လည်း ဝါသနာပါလှသည်။

သူတို့သည် ငခိုင် မပေါ်လာခင်က ဗလကို သုရားတစ်ဆူ ဝူတစ်ခု လုပ်၍ ကိုးကွယ်ခြင်း ပြုခဲ့ကြရာ ငခိုင် ပေါ်လာသောအခါ “ငါး ပွက်ရာ ငါးစာ ချ” ကြသည်။

တစ်နည်း “ငါးစိမ်းမြင်၍ ငါးကင်ပစ်” ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ငခိုင်ကို ယခုအထိ သူတို့ကပါ စွဲလမ်းတမ်းတ ဖြစ်နေကြသေးသည်။

အောင်သူကမူ ငခိုင်အား သတိရနေရုံမျှမက ငခိုင်၏ လုပ်ငန်းရပ်များ အတွက်ပါ အောင်မြင်၏။ မအောင်မြင်၏ တွေးကာ ပူမိသေးသည်။

သူသည် ငခိုင်၏ အကြောင်းများကို တတောက်ပတ်ပတ် စဉ်းစား ရင်းဖြင့် မြို့ထဲအဝင် ရန်အောင်မြင် တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

၉

‘ရွှေ ကိုအောင်သူကြီး’

‘ရွှေလဟယ်’

အောင်သူက ငန်းပြားထမ်းကာ တံခါးဆီသို့အထွက် ရွှေနုက သူတို့ အိမ်ဝင်းမှ ထွက်အလာ ဆိုင်မိကြရာ၌ ဖြစ်သည်။

‘ကိုခိုင်တစ်ယောက် ဘာပြုမယ့် မပေါ်လာသာတုံးတော့၊ ကျနုပ်တို့ အရပ် ပျော်လို့ ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး ဆို’

‘သူ လာချင်သပဆို လာမှာပဟဲ့၊ အခု မလာချင်သေးလို့ မလာသပ တကယ်တော့ ငခိုင်သည် သူ့အကြံအစည်ကို အောင်သူမှလွဲ၍ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ တိုင်ပင် ပြောဆိုဖူးခြင်း မရှိပေ။

သွားသည်ပင် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဌာနသို့ သွားမည်ဟု မပြောပေ။

“သွားဦးမယ်” ဆိုကာ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘လူကြီးက အကောင်းမေးသာ’

‘ရွှေ၊ ငါကလဲ အကောင်းပြောသဟာပဲ’

‘တမြန် မနေ့ကတောင် အဖက မေးသေး၊ ငခိုင် တစ်ယောက် ပေါ်လာချီဘူး တဲ့’

‘ဘာတုံး၊ နင်တို့အဖက သည်ကောင် လက်သပ်မွေးပြီး အသပြာ များများရအောင် လောင်းချင်သမို့လား’

‘အသလိုတော့ မဟုတ်ပေါင်တော်၊ အဖက ရိုးရိုးခင်သာပါ’

‘မဟုတ်တန်ဘူးလေ၊ ငါနဲ့ ဗလကြီးဘက်က လောင်းတုန်းက ချော သွား မဟုတ်လား။ အသာတော့ အစားလိုချင်မပေါ့’

‘အဖက အသာကြောင့် မှုတ်ဖူး၊ သတ္တိ ဗျတ္တိ ကောင်းလွန်းလို့ ကိုခိုင် ကို ချစ်သတဲ့’

‘အနီ နင်တို့ကကော ဘာပြုလို့....’

‘ကိုအောင်သူကြီးနော်၊ ကိုအောင်သူကြီး’

‘တကယ်ပြောသာ၊ နင့်စိတ်ထဲက ကြိုက်နေသယံဆိုရင် ငါ့ကို ဖွင့်ပြော။ ငါ မှာလိုက်မယ်’

ရွှေနုက အောင်သူသို့ မခိုတရုံ ကြည့်ရင်း လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ရွယ်လိုက်သည်။

‘ဟင်းနော် လူကြီး’

အောင်သူနှင့် ရွှေနုတို့သည် ခင်မိပြောသလို အတော်ရင်းနှီးကြသည်။ အောင်သူကသာ ခင်မိကို တဖျင့် လက်ထပ်ခြင်း မပြုခဲ့ငြားမူ ရွှေနုက မျှော်လင့်ကောင်း မျှော်လင့်မည် ထင်သည်။ ယင်းမျှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခုံတမင် ရှိခဲ့ကြလေသည်။

အောင်သူသည် သွားကြီးဖြူကာ ရယ်မောရင်း ကောက်လယ်ခင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကောက်လယ်ခင်းမှတစ်ဆင့် တောင်ထောင့်အိမ်သို့ နံနက်စာ စားမီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘ဟေး ကိုရင်’

‘ဟေ့ ငခိုင်’

နှစ်ဦးစလုံး အတိုင်းမသိ ရွင်မြူးသွားကြလေသည်။

‘ကိုရင် သည်မနက်တောင် လာမှ လာပါမလား လို့’

‘လာမှာပဟ ညီရ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ယာပဲဟာ’

‘အသလို ဟုတ်သေးဘူးလေ ကိုရင်ရဲ့၊ ဟဲဟဲ။ ကြားရသာ အပုံကြီး ဝမ်းမြောက်သပ ဆို’

‘အနို့ နေစမ်းပါအုံး၊ ဘယ်စဉ်ခါ ရောက်နဲ့တုန်း။ တင်းကုပ်ထဲ မြင်း မြင်ကတည်းက ရောက်ချိမှန် အသိ’

‘ညက လထွက်ခင်မှ ရောက်သယ် ကိုရင်၊ မနက်ခြေက လိုက်လာ ခဲ့မလို့ဟာ၊ အဘနဲ့ မင်းငွေတို့က ကိုရင် လာပါလိမ့်မယ်။ ရောက်မဆိုက် အငြင်အသာ နေပါဆိုသာနဲ့’

‘အသာလဲ ကောင်းပါသယ်လေ။ ပေါက်လာမှတော့ အေးအေးလူ ပေါ့။ ဘယ်အိမ်ဖြစ်ဖြစ် မောင်မင်း ပျော်ရာ နေနိုင်ပါသယ်’

‘မောင်ကြီး ထမင်းစားမယ်၊ ဟုတ်စွဲ’

သူတို့အပါးသို့ မင်းငွေ လာရောက်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟဲ့ မင်းငွေ၊ ခုထိ ငခိုင် ထမင်းမစားရသေးဘူးလား’

‘ပြီးဘိ ကိုရင်’

‘အားလုံး စားပြီးကြဘိ၊ မောင်ကြီးသာ....’

‘ဟယ် ငါချည်းဖြင့် နေပေလေ့စေအုံး။ ထမင်းက အရေးမကောင်းဘူး’

‘ကိုင်း၊ ထိုင်စမ်းအုံး ငါ့ညီ’

နှစ်ဦးစလုံး ဖျာပေါ်တွင် ဒူးချင်းဆိုင်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘မင်းဌေ၊ လက်ဖက်ရည် အဆင်သင့်ရှိရင် ယူခဲ့လဟယ်’

‘အခန့်သင့်ပဲ မောင်ကြီး၊ အခုပဲ ထည့်ထားသယ်။ ထမင်းစားပြီးမှ သောက်မလားလို့’

‘ယူခဲ့၊ ထမင်းက ဖြည်းဖြည်းမှ စားမယ်’

နှစ်ဦးသား တွေ့ကြ၍ ထမင်းကို မေ့လေပြီ။

‘ကိုင်း ငါ့ညီကိစ္စကို ချက်တစ်ဖြုတ် သိချင်လွန်းလို့’

ငခိုင်က မျက်နှာမကောင်း၊ တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ရေးပုံတော်တော့ မလှဘူးထင်သယ် ကိုရင်’

‘ဘယ့်နှာ ရေးပုံတော် မလှတာတုံး၊ ငါ့လူကိစ္စ မအောင်မြင်သာလား’

‘တိုင်းပြည်ရေးရာ ဆိုပါစို့ရဲ့’

အောင်သူက ငခိုင်အား နားမလည်ဟန်ဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ငခိုင်က ဆက်လက်၍ တပ်မှူးဟောင်း ဦးပေါ်အေး ပြောပြသော စကားရပ်များ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီမှ သူ တွေ့မြင် သိရှိခဲ့ရသော အထွေအရာတို့နှင့် ကုလားဖြူပိုင် ဘုံဘောဘားမားကုမ္ပဏီက သစ်ခိုးမှုကြီးပေါ်လာ၍ ဗမာဘုရင်က ဒဏ်တပ်သည်မှအစ စကန်မုချ စစ်ဖြစ်နိုင်ပုံများကို စေ့ရေးနဖာ ပြောပြလေသည်။

အောင်သူလည်း မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် စိုက်၍ နားထောင်နေသည်။ ဘာဆို၍ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်၍ ထောက်ခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်း မပြုပေ။

‘အသုကြောင့် ကျုပ်လဲ မင်းမှုထမ်းအလုပ် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့သာဘဲ။ ကျုပ် စိတ်ပျက်ရုံမကဘူး၊ ဦးကြီးဦးပေါ်အေးက မလုပ်ဖို့ အတန်တန် ပြောသယ်။ ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်မလျှိုချင်ပါနဲ့ တဲ့’

‘သူတို့ နန်းတွင်းရေး ရှုပ်သာတို့၊ ဖရန်စစ်နဲ့ ပေါင်းသာတို့၊ ကုလားဖြူက ညောင်ရမ်း ညောင်အုပ် မင်းသားနှစ်ပါးကို လက်ရှိဘုရင် နန်းကချပြီး နန်းတင်ပေးမယ်ဆိုသာ ညာသာတို့က ငတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ငတို့နဲ့ ဆိုင်သာက

လူယုတ်မာ ကုလားဖြူတောက သူတို့ မတရား ခိုးထားတဲ့ သစ်မှုကြီးပေါ်လို့ လာတိုက်မှာရယ်၊ တိုက်တဲ့အခါ ပြည်သူပြည်သားတွေ သေကြေ ပျက်စီး မကုန်အောင် ကာကွယ်မပေးနိုင်မှာရယ်၊ တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးခြား ကုလားဖြူတောရဲ့ လက်အောက် ကျွန်သပေါက်ဘဝနဲ့ နေရမှာရယ်၊ အဲသာက အရေးအကြီးဆုံး။ အသာကို ငတို့ ဘယ့်နှာလုပ်ကြမတုံး’

ငခိုင်က တွေတွေကြီး စဉ်းစားနေသည်။

‘ငခိုင် မင်းပဲပြော မှတ်လား။ အောက်ပြည်မှာ ကုလားဖြူတော တက် လာတော့ ဘီလူးသဘက်နဲ့တူတဲ့ ကုလားဖြူ စစ်ဘာယီတောကရော၊ ကုလားမည်း စစ်ဘာယီတောကရော မြို့အနံ့၊ ရွာအနံ့၊ စော်ကားမော်ကားနဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ လိုက်ကြသာဆို၊ မင့်အဖများကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရဆို’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်သယ် ကိုရင်’

‘ဟုတ်ရင် အခုကော သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမလား၊ ခေါင်းငုံ့ လည်စင်းခံနေကြမလား။ သူတို့ကို ဓားနဲ့ အပိုင်းအပိုင်း ခုတ်သတ်ချင်သယ် ဆို’

‘အသာကို ကျုပ် စဉ်းစားနေသာပေါ့။ ဦးကြီးပေါ်အေးနဲ့လဲ တိုင်ပင် ကြည့်သယ်။ သူလဲ ဘာမှ မကြံတတ်ဘူး၊ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အသာကြောင့် မို့ ကျုပ် သည်ဆီ ပြန်လာခဲ့သာ’

‘ငါ့ညီ တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ တကယ်လို့ လူယုတ်မာကောင် တေ သည်ဆီ ရောက်လာပါဘိ တဲ့။ ငါ့နှမကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့မိဘကိုဖြစ်ဖြစ်၊ သမား နှမနဲ့ သမား မိဘတေပဲဖြစ်ဖြစ် ငတို့ မျက်စိအောက်တင် ခွေးကျင့် ခွေးကြံ ကြံနေကြရင် ငခိုင် မင်း ကြည့်နေမလား’

အောင်သူ၏အသံမှာ ရန်ဖြစ်သူလို ကျယ်လောင်၍လာသည်။ တစ် နေရာရာမှ ကြားရသူများပင် မျက်လုံးပြူးသွားကြမည် ထင်သည်။

‘ငါတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ နောက်မှ နောက်လျှောက်လျား ဖြစ်ချင် ဖြစ် ထခုတ်မိမှာ။ နောင်မှ လူမျိုးခြားရဲ့ ခြေဖဝါးအောက် ပြားပြားဝပ်ပြီး သူ့ကျွန် ဖြစ်မှာတေ ဘာတေ ထည့်မတွက်နဲ့အုံး။ လက်ငင်းချက်ချင်း အစော် ကားခံ အုံးမှာဟေ့။ ငါတော့ မခံနိုင်ဘူး။ ရှိသမျှ အားနဲ့ အသေခံချချင်သယ်’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်သယ် ကိုရင်၊ ကိုရင်လည်း အရင်စလို ဒေါသ မထွက်နဲ့အုံး။ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သယ်၊ ဘယ်ပုံ ကြံစည်သင့်တယ်ဆိုသာ တစေ့

စဉ်းစားဆွေးနွေးကြရအောင်။ တကယ်တော့ စော်ကားမော်ကား ကျင့်ကြံ
သာ မခံနိုင်ရုံတင်မှုတ်ဖူး၊ ကျွန်အဖြစ်နဲ့လဲ နည်းနည်းလေးမှ မနေချင်ဘူး။
ကျုပ်က ကိုယ်တွေ့ပါ ကိုရင်ရဲ့။ ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရသာ'

'အသာနဲ့ မင်းက ပျော့စိပျော့နဲ့ လုပ်နေသာ ငါ အားမရဘူးကွာ
ငခိုင်ရာ'

အောင်သူ၏လေမှာ ကနဦးကလောက် မပြင်းတော့။

'အခြေအနေနဲ့ အခွင့်အခါကို သုံးသပ်ရမယ် ကိုရင်။ ချဆိုလို့ ချက်ချင်း
ဓားသွေး၊ ချက်ချင်း ထခုတ်လို့ ပီးသာမှုတ်ဖူး။ အနို့ပြီး ကျုပ်တို့ချည်း
လုပ်လို့လဲ မပီးဘူး'

'တို့ချည်းမလုပ်လို့ ဘာသူ့ကို တိုင်ပင်ရအုံးမတုံးဟ ကောင်ရ'

'စည်းရုံးမှု လိုသယ် ကိုရင်၊ ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် သွေးစည်းမှုမရှိရင်
မအောင်မြင်ဘူး။ အသာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရရင်
ကျုပ် အသည်ဆီတောင် လာမနေဘူး။ သူသေသေ ကိုယ်သေသေ ဟိုမှာပဲ
ချသယ်'

'ကိုင်း ဘာလုပ်မတုံး၊ ဘာလိုတုံး၊ မင့်အကြံ ဆိုစမ်း။ ငါက စိတ်
မြန်သဟေ့၊ အခုဆို အခုကို ချချင်သာ။ ခုတ်စရာရှိ ခုတ်ချင်သာကွယ့်'

အောင်သူမှာ လူရိုး စိတ်တို ဖြစ်လေသည်။

'အခုမှလဲ ကုလားဖြူကောင်တေက မတိုက်ကြသေးဘဲ။ တစ်နေ့
တိုက်လာမယ်။ အသည်တစ်နေ့ကလဲ များများမလိုဘူး။ မသကာလိုဆို
လလောက်ပဲ လိုမယ်။ နှစ်တောင် မကြာဘူး။ အဲသလို မလာခင် အတော
အတွင်းမှာ ကျုပ်တို့က အဆင်သင့် ဖြစ်ထားဖို့ လိုသယ်'

'အသာဖြင့် ငဒို့က ဘယ်လိုလုပ်ချိမတုံး'

ငခိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်သည့်အနေဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
ပြီး အောင်သူ၏ ပါးနားသို့ ကပ်ကာ လေသံတိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

အချိန်အတန်ကြာ ပြောသည်၌ နားထောင်၍နေသော အောင်သူ၏
အမူအရာမှ မျက်လုံးပြူးသွားလိုက်၊ မျက်စိပေါက်များ မှေးထားလိုက်၊ အံ့ဩ
လိုက်၊ တွေဝေလိုက် ဖြစ်နေရာ ငခိုင်၏ စကားသွားများမှာလည်း ဤလိုပင်
အဆင်းအတက်၊ အကွေ့အထောင့်နှင့် အကားအစုများ ပါရှိလိမ့်မည် ထင်
သည်။

‘ကြိုက်သယ်၊ ကြိုက်သယ်’

အပြီးသတ် အောင်သူ၏ အောင်မာသော အသံကြီးဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ကျုပ်တို့ဟာ ရှင်ဘုရင် လုပ်ချင်လို့ မှုတ်ဖူး၊ တိုင်းပြည် မြို့ရွာကို အုပ်ချုပ်ချင်လို့ မှုတ်ဖူး၊ တိုင်းသူပြည်သား ဆင်းရဲသားတေ မွတ်မွတ်ကြေ ကုန်မှာစိုးလို့။ ကုလားဖြူ ကုလားမည်း အယုတ်တမာကောင်တေရဲ့ အစော်ကား မခံရအောင် ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သူ့ကျွန် နင်းပြားဘဝနဲ့ မနေချင်ကြလို့’

‘ကြိုက်သယ်၊ သေမြေကြီး ရှင်ရွှေထီးတဲ့။ ငါက ငါ့လိုဆိုရင် တစ်ခါ ပြောကတည်းက အနီကုလားစုတ်တေကို ချချင်နေသာ’

‘အသာပဲ ကိုရင်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ကြာရှည် လေးဖင့်လုပ်နေလို့တော့ ဟန်မကိုက်ဘူး’

‘လုပ်ပါ၊ ငါ့လူ သဘောကျလုပ်။ ကိုရင်က အားပေးဖို့အသင့်’

သီတင်း ကျွတ်ပြီ။

ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းပြည် ဖြစ်သည်နှင့်အမျှ မြို့တကာ ရွာတကာ ဘုရားနဲ့ ကျောင်းအဆူဆူတို့တွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ရည်စူး၍ ဆီမီးများ ထွန်းညှိပူဇော် ကြသည်မှာ ထိန်ထိန်ညီးနေသည်။

မြို့ထဲခေါ်သော ပင်းမြို့၌လည်း မြို့တွင်း လူနေအိမ်များ၊ ဝတ်စေ့ရပ် များ၊ ဝတ်ကျောင်းများနှင့် မြို့လယ်ရှိ ရွှေဂူကြီးဘုရားတို့သာမက မြို့ပြင်မှ ရွှေညောင်တော်၊ မြို့ဦးကျောင်း၊ မြသန်းတန်စေတီ၊ မြသိန်းတန်စေတီ၊ ဖောင်တော်ဦးဘုရား၊ ရန်အောင်မြင်စေတီတို့တွင် ဆီမီးရောင်ဖြင့် ပြောင် ပြောင် ဝင်းနေပေသည်။

မြို့သူမြို့သား လူပျို၊ အပျို၊ ကလေး၊ လူအို မဟူတို့သည်လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ကြလျက် ဟိုမှသည်မှ သွားလာပျော်မြူးရင်း အထူး ကြည်နူးနေကြလေသည်။

ညအခါ ဖြစ်ပေသည့် ဆီမီးရောင်များအပြင် တိမ်ညို တိမ်ပုပ်တို့ ကင်းစင်၍ ရာသီ သာယာကြည်လင်သည်နှင့်အမျှ ဖိုးလမင်းကြီးကလည်း

သာသောင့်သာယာ ရှိပေရကား မြို့သူမြို့သားတို့အဖို့ နေ့နှင့်မခြား သွားချင် သလို သွား၊ ပျော်ချင်သလို ပျော်နိုင်ကြပေသည်။

တရုတ်ပြည်ဖြစ် မီးအိုးမြောက်အိုးများကိုမူ တောမြို့ တစ်မြို့သာ ဖြစ်၍ လူတိုင်း မသုံးနိုင်ကြ။ နေပြည်တော်ပေါက် မင်းမျိုးစိုးခန့်ထဲမှ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ သုံးနိုင်ကြသည်။

မြို့ဝန်ရုံးစိုက်သော ဝွေးချိုအရပ်မှ အရာရှိ အရာခံများ ကြွမြန်း လာ မှသာ သုံးတတ်ကြသည်။

သူတို့လည်း ထိုအခါကြီး ရက်ကြီးအထွင်း ရွှေညောင်တော် ပူးမြော် ရန် လာတတ်ကြလေသည်။

ငှင်းအချိန်အတွင်း သူများ ပျော်သလို ပျော်၍၊ လူအများ ကုသိုလ်ဒါန ပြုသလို မပြုနိုင်ကြသူတို့မှာကား အောင်သူတို့ လူတစ်စုပင် ဖြစ်လေသည်။

အောင်သူ၊ ငခိုင်၊ ငဒိုးနှင့် လူရွယ် မိန်းမ ယောက်ျား နှစ်ဆယ်ကျော် ခန့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မြို့ပြင်ဘက် မြို့၏အရှေ့မြောက်ယွန်းယောင်အရပ်၌ ထီးထီးမားမား ကြီး အပြိုင်အဆိုင် ပေါက်ရောက်နေကြသော သပြေညီနောင်နှစ်ပင်အနီး၌ ဖြစ်လေသည်။

ထိုသပြေညီနောင် နှစ်ပင်ကား အချို့က ပထမ သပြေညီနောင်ဟု ပြောကြ၍၊ အချို့တို့ကလည်း နောက်ပေါက် သပြေညီနောင်ဟု ဆိုကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သပြေညီနောင်နှစ်ပင်မှာ အလွန် ထူးထွေဆန်းပြားလှ သည်။

အမြင်မှာ အခြားသော သစ်ပင်များထက် သီခေါင်အောင် မြင့်သည်။ လုံးပတ်လည်း ပုဆိုးနှစ်ပတ်ခန့်ရှိ၍ အလွန်ကြီးထွားလှသည်။

အောက်ခြေမှ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အထိ အကိုင်းအခက်မရှိဘဲ ပြောင်ချော နေသဖြင့် လူများ တက်ရောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူလှ။

အထူးခြားဆုံးမှာ ပလ္လင်ခံ၍ ပေါက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အခြား သစ်ပင်များလို အမြစ်များ မြေလျှောက်ကာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက် မနေ။ ကျောက်ဖျာသော် လည်းကောင်း၊ သမံတလင်းသော် လည်းကောင်း ခံထားသလို အပင်ခြေပတ်လည်၌ ညီညာစွာ အကြားအလပ်မရှိ။ အမြစ်ကြီး၊ အခေါက်ကြီးများက တစ်ပြင်တည်း ပြန့်နေသည်။

ညီနောင်အပင်ချင်း ဆယ့်နှစ်တောင်ခန့် ဝေးကွာသည့်အနက် အမြစ်
ပလ္လင်ချင်း ထိလုထိခင် ဖြစ်နေလေသည်။

အမြစ်ပလ္လင်များပေါ်၌ လူအိပ်လျှင်၊ လူနေလျှင်ပင် အတော်များများ
အိပ်နိုင် နေနိုင်ပေမည်။

(ယခုထက်တိုင် ထိုအတိုင်း ရှိနေသည်။)

ရှေးမှတ်တမ်းများ၊ သမိုင်းများ အဆိုအရ တကောင်းမင်းများ လက်ထက်
မှ ယင်းသပြေညီနောင် ခြေရင်းဝယ် ဂေါ်ခံ အမည်ရှိ ရသေ့တစ်ပါး တောရ
ဆောက်တည်နေသည်။

တစ်နေ့သ၌ တကောင်းမင်းသားတစ်ပါး ရောက်ရှိလာရာ ရသေ့နှင့်
တိုင်ပင်လျက် ၎င်းနေရာ၌ မြို့နန်းတည်သည်။ “အောင်သပြေမြို့” ဟု အမည်
တွင်သည် ဆို၏။

[အနော်ရထာမင်းလက်ထက် ရွှေညောင်တော် ပင့်ဆောင်လာမှ ပင်း
(ပင့်) မြို့ဟု ပြောင်းလဲ မှည့်ခေါ်သည်ဟု ဆိုထားခဲ့ပြီ။]

ထိုအချိန်တွင် အခြားနေရာများ၌ ဆီမီးရောင်ရှိန် ထိန်ထိန်ညှိုးနေခိုက်၊
လမင်းကြီး၏အရောင် ပြောင်ပြောင်ဝင်းနေခိုက် သပြေညီနောင် နှစ်ပင်၏
အနီး၌ကား ဓားသံချင်း၊ တုတ်သံချင်း မိုးမွန်နေလေသည်။

ဓားဓားချင်း ခုတ်သံ၊ တုတ်တုတ်ချင်း ရိုက်သံ။

ဆရာကား ငခိုင်တည်း။

လူများစု၍ ငခိုင်က ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ ဓားသိုင်း၊ တုတ်သိုင်းတို့ကို
လှေကျင့် သင်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ခုတ်.... ခုတ်၊ တကယ် ခုတ်စမ်း’

လရောင်ဖြင့် တလက်လက် ဝင်းပြောင်၍ ရှိခနဲ ရှိခနဲ အသံများ
ထွက်ပေါ်လာအောင် ခုတ်ပိုင်းသော ဓားချက်တို့ကို ရှောင်သူကလည်း မထိ
အောင် ရှောင်နိုင်စွမ်းပေသည်။

ခုတ်သူမှာ ငစိုးဖြစ်၍ ခံသူမှာ အောင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ငစိုး၏ဓားသွား ဇက်ဆီသို့ ဦးတည်လာလျှင် အောင်သူက ကိုယ်နှင့်
ဦးခေါင်း တိမ်းထားလိုက်သည်။

ဓားသွား ဒူးဆီ အောက်ဘက်မှ ဖြတ်မည်ဆိုလျှင် အထက်သို့ ခုန်ကြွ
လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေစုနှင့် ခင်အိက တစ်တွဲ၊ ငဒိုးနှင့် အခြားကာလသား တစ်ဦးတို့က တစ်တွဲ၊ မိန်းကလေးတွဲက သုံးတွဲ၊ ယောက်ျားတွဲက ကိုးတွဲခန့် ရှိလေသည်။

အားလုံး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှုဖြင့် အားပါးတထုတ် သင်ကြားနေ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများကိုမူ ဓားအစား တုတ်ကို ကိုင်စွဲစေသည်။ အခံ၊ အထိုး၊ အခုတ်၊ အကာ၊ ရှေ့လှည့်၊ နောက်လှည့်၊ ဓားရေးအတိုင်း ပြုကျင့်စေ သည်။

သူတို့၏ ကျင့်ရက်မှာ သုံးလနီးပါး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဗန်တိုဗန်ရှည် နည်းများ စုံသလောက် စုံလင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာထဲတွင်လည်း ထိုဗန်တို ဗန်ရှည်နည်းများ ပါဝင်သည်။ အနီးကပ်ဖြစ်စေ၊ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ထူးက ရန်ပြု လာလျှင် ခုခံ ကာကွယ်နည်း၊ သူတစ်ပါးကို ထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်နည်း၊ စစ်ပွဲ ကို နှံ့ဆင်လိုသူ ဘယ်သူမဆို ထိုနည်းမျိုးများကို တတ်ထားမှ ဖြစ်မည်။

အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့ လှုံ့ဆော်ချက်အရ မြို့ထဲ တစ်နေရာတည်း မဟုတ်။ တောင်ထောင့်၊ ကုန်းစောင်း၊ ငွေးချို၊ စရံအိုင်၊ စရံကုန်း၊ လက်ခုပ်ပင် စသော အရပ်များမှလည်း ၎င်းသိုင်းပညာကို သင်ကြားလိုသည်ဆို၍ တစ်ပတ် တစ်ပတ် သွားရောက် သင်ကြားရသေးသည်။

မြို့ထဲကား အရင်းနှီးဆုံးနှင့် ဗဟိုအကျဆုံးနေရာ ဖြစ်သဖြင့် အောင်သူ ရော ငခိုင်ပါ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ကြကာ ကိုယ်ဖိရင့်ဖိ လှေကျင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူ၏မယား ခင်မိတို့အိမ်၌ နေထိုင်ကြလေသည်။ မြို့ထဲမှာ လည်း ဤနေ့ သီတင်းကျွတ်ရက် ဖြစ်၍ ယင်းမျှလောက် လူနည်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားနေ့များ၌ဆိုလျှင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးကပါ လာရောက် သင်ကြား ကြသဖြင့် လူပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် တစ်ရာနီးပါးခန့် ရှိလေသည်။

ဗန်တိုမှာ လက်နက်မဲ့ ပူး၍ သတ်နည်း၊ ဗန်ရှည်မှာ လက်နက်ဖြင့် အကွက်ကျကျ တိုက်နည်း၊ ခံနည်းတို့ ဖြစ်သည်။

ယခု သူတို့ လေ့ကျင့်နေကြသော ဓားခုတ် လှံထိုး အတတ်မှာ နောက်ဆုံးအတတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဦးချင်း သတ်နည်း၊ တစ်ဦးနှင့် နှစ်ဦး ခုခံ တိုက်ခိုက်နည်း၊ ငခိုင်က တစ်ခုမကြွင်း အလုံးစုံ သင်ပြသည်။

ယခု သူ့ကို လူနှစ်ယောက်က ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ဝိုင်း၍ ခုတ်စေသည်။ သူက တုတ်ရှည် တစ်ချောင်းဖြင့် ခုခံ ကာကွယ်ပြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူ့ဓားမျှ ဝင်၍ မတိုးနိုင်ကြ။

လူအများ အံ့ဩ ငေးမောနေကြရသည်။ ထိုအချိန်သည် အားလုံး ရပ်နားကြချိန် ဖြစ်သဖြင့် မိန်းကလေးများကပါ အသည်းတယားယား ဖြစ်နေကြသည်။

ပြီးလျှင် ငခိုင်က ငဒိုး ရှိရာသို့ ဓားတစ်လက် ပစ်ပေးကာ-
'ကိုဒိုး၊ အဲသည်ဓားနဲ့ ကျုပ်ကို ခုတ်စမ်း။ ထိအောင်ခုတ်၊ ကျုပ်က ဘာလက်နက်မှမပါဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကို တိုက်မယ်။ ရန်သူနဲ့ ရန်သူချင်း အသေ တိုက်ပွဲနော်။ ခင်ဗျားလဲ သတိထားခုတ်'

'တကယ် ခုတ်ရမှာလား'
'တကယ်ပေါ့ လူရ၊ တကယ့်ထိုက်ပွဲကျတော့ ရန်သူက ခင်ဗျားကို ညှာခုတ်နေမလား'

ငဒိုးက ဓားကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
ငခိုင်က ခါးတွင် စည်းထားသော တဘက်ကို ထပ်၍ စည်းသည်။
ယောက်ျားအားလုံး ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်၍ အထက်ပိုင်း ကိုယ်လုံးတီး ဖြစ်သည်။ ခါးတွင် တဘက်စ စည်းသူလည်း စည်း၍၊ မစည်းသူလည်း ရှိသည်။

သူတို့၏ ချွေးသံယိုစီးနေသော ကျောပြောင်ကြီးများမှာ လရောင်ဖြင့် ရေအိုင် ချိုင့်ခွက်များ ကြည့်ရသလို တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။

မိန်းကလေးများကမူ ယောက်ျား ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီပုံ ရှမ်းဘောင်းဘီ ဖြင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့လည်း ယောက်ျားစိတ် ဝင်နေကြ၍လား မသိ၊ ယောက်ျားများ လို မားမားမတ်မတ် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်နေကြသည်။

အားလုံးထက် ခင်အိသည် အမောင်း အမြင့်ဆုံး၊ ကိုယ်လုံး အထွား

ဆုံး ဖြစ်ရကား ပြုန်းခနဲ ကြည့်လျှင် သို့မဟုတ် မသိသူများဆိုလျှင် ယောက်ျား
ကြီး တစ်ယောက် အောက်မေ့ရသည်။

သို့ပေသည့် သူသည် ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှ ရှိသေး
ရကား မိန်းကလေးများအနက် အသက်အငယ်ဆုံးထဲတွင် ပါဝင်သည်။

၎င်းပြင်လည်း သူသည် ခုတ်ရာ၊ ထိုးရာ၊ ခံရာ၌ အားကောင်းလှသည်
နှင့် အမျှ ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူလိုက်နိုင်သည်။

မိန်းကလေးချင်း မဆိုထားဘိ၊ သူ့ကို အချို့ယောက်ျားများပင် ရွံ
တွံတွံ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

‘ယောက်ျားကွယ့်’

ငခိုင်က ပါးစပ်မှ မြည်ရင်း တစ်ချက်မျှ ခုန်လိုက်သည်။ သူ့ကို
ကြည့်ရသည်မှာ ကြောင်ကလေး၊ မျောက်ကလေးများလို ပေါ့ပျံ၍ နေပေသည်။

သူသည် အခြားသို့ မကြည့်။ ငဒိုး ဓားကိုင်သောလက်နှင့် ငဒိုး၏
မျက်လုံးကိုသာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

“ရွှိတ်” ခနဲ၊ “ရွှိတ်” ခနဲ မြည်သော ငဒိုး၏ ဓားသံနှင့်အတူ ငဲ့သည့်
အခါ ငဲ့၍၊ ခုန်သောအခါ ခုန်ပျံလိုက်သည်မှာ စိတ်ကူးထက်ပင် လျင်မြန်ဦး
မည် ထင်သည်။

ငဒိုးကလည်း ငခိုင် သင်ပြထားသော ဓားရေးများအနက်မှ အထိုး၊
အခုတ်၊ အသုတ်၊ အဝိုက်၊ အလျှိုး၊ အပက်၊ အလှန်၊ အသောက်၊ အမှောက်၊
အဆွဲ၊ အလှ၊ အချီ၊ အခင်း စသည်တို့ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်း၍
ခုတ်သည်။

ငခိုင်ကလည်း မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ပွတ်ကာသီကာမျှ ရှောင်တိမ်းနေရာ
ကြည့်နေသူအချို့၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ လန့်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

အချို့ မိန်းကလေးများ ကိုယ့်ရင်ကို ကိုယ့်လက်ဖြင့် ဖိ၍ တစ်ချက်
တစ်ချက် မျက်စိမှိတ်ထားရသည်။

ဘာမဆို မြင်ရဲသည်၊ လုပ်ရဲသည်၊ ခံရဲသည်၊ သတ္တိကောင်းလှပါသည်
ဆိုသော ခင်အိသည်ပင် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ပြီး မျက်စိမှိတ်မှိတ်သွားသေး
သည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် ခင်အိက-

“သည်လူကြီးက အစ်ကိုခိုင်ကို ရန်ငြိုးနဲ့ တကယ်ခုတ်နေသလားမှ မသိဘဲ” ဟုလည်း တွေးမိသေးသည်။

ခင်အိက ငခိုင်အား ငခိုး ခေါ်သလို လိုက်၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မှန်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ငခိုး ခုတ်လိုက်သော ဓားချက်မှာ ငခိုင်၏ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ပါသွားပြီဟု ထင်ရလောက်အောင် ပွတ်၍၊ ကပ်၍၊ ရှုပ်၍ သွားလေသည်။

သို့ပေသည့် ငခိုင်၌မူ ဆံခြည်ဖျားလေးပင် ထိမိဟန် မတူပေ။
'ဟယ်'

'အမလေး သေပါပြီ'

မကြည့်ရဲသူတို့ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ငခိုးက ပန်းကုံးဖြတ် ခုတ်၍ ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ခုတ်သည်ကို ငခိုင်က မဖယ်။ ရှေ့သို့ အတင်းတိုးဝင်လိုက်သည်။

ဓားအခုတ် လူအဝင်နှင့် ပြိုင်တူလောက်နီးနီး ဖြစ်နေရာ ကြည့်သူတို့

အဖို့ အဘယ်မှာလျှင် မထိတ်မလန့် ရှိကြလိမ့်မည်နည်း။

သူတို့သည် ဓားခုတ်၊ လှံထိုး လှေကျင့်ထားကြသူများဖြစ်ရာ အလိုလို မျက်စိက ရှင်ပြီး လျင်ပြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

'ဘယ့်နဲ့ ဖြစ်သွားသေးတုံး'

'အကြီးအကျယ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်း လက်ကောက်ဝတ် နာသွားသယ်'

မေးသူမှာ ငခိုင်ဖြစ်၍ ဖြေသူမှာ ငခိုး ဖြစ်သည်။

ငခိုင်က အတွင်းဝင်၍ သူ၏ ဘယ်လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ငခိုး၏ ဓားကိုဝင်သော လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်ဆဆ ခုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဓားလည်း လွတ်ကျသွားသည်။ ငခိုင် ခုတ်မိပြီထင်၍ လူများ အသည်းဖိုနေကြရာ ငခိုးက သူ့လက်ကောက်ဝတ် သူ ဆုပ်ရင်း ငခိုင်၏ အမေးစကားကို ပြန်ဖြေသည်အား ငေးငိုင်ကာ ကြည့် နေကြလေသည်။

'အသာဆဆ လုပ်လိုက်လို့၊ တကယ့်ရန်သူသာဆိုရင် အသည်လက် သုံးမဖြစ်တော့ဘူး'

တကယ်တော်တဲ့ ငခိုင်ပေပဲဟု ဝိုင်းဝန်း အံ့ဩနေကြလေသည်။ ငဒိုးလည်း အတော်ကလေး မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကလေး ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ အသီးအသီး အိမ်သို့ ပြန်ကြလေသည်။

၀၀

‘ငဒိုးက တကယ်ခုတ်သာ ငါ့လူ။ မောင်ရင် အပုံကြီး ကံကောင်းသယ်’
‘ဟုတ်ပါသယ်၊ ကျုပ်ကလည်း တကယ်ခုတ်ပလေ့စေဆိုပြီး သူ့ကိုမှ ရွေးအခုတ်ခိုင်းသာ’

အောင်သူနှင့်တကွ ငစိုးတို့ မောင်နှမ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။
ငခိုင်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ရေမိုးချိုးပြီးကြသောအခါ လသာဆောင်၌ ဓေတ္တအပန်းဖြေ နားနေကြခိုက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်ငြိမ်းသာကား အိပ်ပျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ ခင်မိသာ သူတို့ လူတစ်စုကို မအိပ်ဘဲဖြင့် စောင့်နေသည်။

သို့ပေသည့် သူတို့နှင့်အတူ ရှိမနေတော့။ သူတို့ ရောက်ပြီးနောက် အိပ်ရာထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။

လသာဆောင်၌ ထိုင်နေကြသူများမှာ အောင်သူ၊ ငခိုင်၊ ငစိုးနှင့် ခင်အိတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။

ရေချိုးပြီး အောင်သူက ခင်အိကို အအိပ်ခိုင်းသည်။ ခင်အိက မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုကာ သူတို့နှင့်အတူ လာရောက်ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ တိုင်းရေးပြည်မှု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်ကို သိလိုသေးဟန် တူသည်။

‘ဘယ့်နှာပြုလို့တုံး၊ ဆိုစမ်းပါအုံး’

‘သူက ကိုဗလလူ မှုတ်ဘူးလား။ ကိုဗလက ကျုပ်ကို မကျေနိုင်မချမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ကျုပ်နဲ့ ဓားချင်းခုတ်ရအောင်လို့ ဆိုသယ်။ ကျုပ်က ကိုဗလလို လူနဲ့ မခုတ်ချင်ဘူး။ ကျုပ်ဓားက ဗမာအချင်းချင်း ခုတ်ဖို့မှုတ်ဘူး။ ကုလားဖြူ ကုလားနက် သွေးကိုမှ သောက်ချင်သာ’

‘အသလိုဆို ငဒိုးပါ လန့်ပြီး ဗလကို ပြန်ပြောအောင်လို့ ဟုတ်ခဲ’

‘ဟုတ်သယ်၊ ကိုဗလက ခုတ်ချင်သယ်ဆိုသာ သူကပဲ ပြောမှုတ်လား’
‘အစ်ကိုခိုင်၊ ကျနုပ်သဘော ပြောရရင် ခုတ်ချင်သယ်ဆို ခုတ်သာ
ခုတ်လိုက်။ အလကား သလို လူညာလူဝါတေ လူ့ပြေမှာ ရှိနေရင် ဆန်ကုန်
မြေလေး ဖြစ်သာပဲ’

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကိုခိုင်၊ အသည်လူတေ ညာနေလို့တော့ အပိုပဲ။
သူတို့ လူ့ပြေမှာ ကြာကြာရှိနေရင် လူမိုက်မျိုး ပွားရုံရှိမှာ။ သူတို့ကလဲ
ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းလို့ ဘသူကိုမှ သဘောမထားဘူး။ လူမိုက်ဝါဒနဲ့
နိုင်ရာစား လုပ်နေကြတာ’

‘ဘသူ တရားပျက်ပျက်၊ ကိုယ်က မပျက်စေနဲ့။ ငါ့ညီနဲ့ ငါ့ညီမတို့’
‘အသည် ကိုဗလတင်မှုတ်ပါဘူး။ ကိုဒိုးတို့ တစ်အိမ်သားလုံးကလဲ
သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲပဲ။ မယုံ ကြည့်နေပါ။ မောင်ကြီးအောင်သူတို့၊ အစ်ကို
ခိုင်တို့ လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို တစ်နေ့ အကောင်းကြံကြံမှာ မှုတ်ဘူး’

‘မိခင်အိမ်မလဲဆို၊ ငဒို့က သူတို့ကို မယုံကြည့်လို့ အသာတေကို ဖွင့်မှ
မပြောဘဲ ဥစ္စာ’

‘မောင်ကြီးအောင်သူ နောက်တော့ မပြောဘဲ နေရမလား’
‘အခြေအနေကို ကြည့်မပေါ့လေ’

ငခိုင်က ဝင်ထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ဗလသည် ငခိုင်အား အကယ်ပင် အခဲမကျေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ငှေ့သတ်ပွဲ ရှုံးရကတည်းက ဖြစ်လေသည်။
သူသည် ထိုအရပ်၌ လက်ငှေ့ဗိုလ် ဖြစ်သည်သာမက ဓားရေးတွင်
လည်း နှစ်ယောက်မရှိဟု ယုံကြည်ထားသည်။

ဗလနှင့် ဓားရေးပြရမည် ဆိုလျှင် အဝေးက ရှောင်ကြသည်ချည်း
ဖြစ်သည်။ သူသည် ငခိုင်နှင့် လက်ငှေ့ရေးထက် ဓားရေးပြိုင်သော် နိုင်အံ့နိုး
အံ့၍ ငခိုင်နှင့် ဓားရေးပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။

သူသည် ထိုအရပ်၌ အဘယ်မျှအထိ ဝင့်ဝါနိုင်သနည်းဆိုသော် ဝှေးချို
၌ရှိ သုံးမြို့ဝန်၏ လက်ပါးစေများ၊ စာရေးတော်ကြီးများ၊ မြို့သူကြီးများကပင်
ဦးစားပေးခြင်း၊ ချီးမြှောက်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို မင်းပေါက်စိုးပေါက်နှင့် မြို့ကြောက်ရွာကြောက်ဟု ခေါ်ချင်က
ခေါ်နိုင်လေသည်။

ယခင်က ဦးပေတန်တို့ သားအဖက ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြခြင်းမှာလည်း ၎င်းအကြောင်းများ ပါနိုင်လေသည်။

ယခု ငဒိုးက ငခိုင်အား ဗလနှင့် ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်စေလိုခြင်းမှာလည်း ငခိုင်အပေါ်တွင် စေတနာဆိုး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စေတနာကောင်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

၎င်းပြင် သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်သူက သာသည်၊ မသာသည်ကိုလည်း အလွန်သိလိုဟန်တူသည်။ သူတို့အိမ်သားစုသည် သာရာလှေနှင့် သာရာလှည်း ကိုမှ စီးလိုကြသည် မဟုတ်လော။

ယခု သိုင်းပညာ၊ ဗန်တိုဗန်ရှည်ပညာကို ဝင်ရောက် သင်ကြားခြင်းမှာ လည်း ငခိုင်က ၎င်းတို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေ၍၊ ငခိုင်၏အရည်အသွေး ကို အကဲခတ်လို၍၊ ကိုယ်ခံပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငခိုင်ကိုလည်း အားကျ လှ၍၊ ရွှေစုမှာကား ခင်အိကို အားကျမခံ ဖြစ်ကာ ဝင်ရောက်သင်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ငခိုင်အား နောက်ပိုး ပိုးကာ သင်ကြားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရွှေစုသည် ခင်အိထက်ကြီး ငစိုးနှင့် ရွယ်တူဖြစ်လျက် အပျို ကြီး ဖားဖား ဖြစ်နေချေပြီ။

ရုပ်ရည်လည်း ခင်အိလောက် အလုံးအထည် မကြီးသည်ထား၊ ရွက် ကြမ်း ရေကျိုတော့ ရှိပေသည်။

ထိပ်တန်းဆုံး အချောအလှကြီး မဟုတ်သည်တိုင် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိသည်။ မိန်းမတို့သဘာဝအလျောက် သူ့ကိုယ်တွင် ချစ်စရာ အစိတ်အပိုင်း ကလေးများ တွေ့ရတတ်သည်။

မျက်လုံးမှာ ကြာမျက်လုံးဟု ဆိုနိုင်ပေသည့် ချစ်စရာတော့ ကောင်း သည်။

မျက်နှာ ဝိုင်းသည်၊ အသား လတ်သည်၊ သူ၏ အရပ်အမောင်းနှင့် စာသော် ရင်မှာ အထူးဖွံ့ထွားလှသည်။ ရင်ထွားသည်နှင့်အမျှ တင်လည်း ကားသည်။

ပင်းမြို့ရှိ ကာလသားတစ်သိုက်က သူ၏ တင်၊ ရင်၊ မျက်လုံးများ ကြောင့် သူ့ကို စွဲလမ်းသူ များသည်။ သူ့အစ်မ ရွှေနုထက်ပင် သူက ရေပန်း စားသေးသည်။

ခင်အိမှာမူ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးက အပျိုဟန်ပြနေပေသည့် သူ့ကိုယ်သူ အပျိုလုပ်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ယောက်ျားများလို ဒေါင်းသီ မောင်းသီ နေတတ်သည်။ စိတ်ကလည်း ယောက်ျားများလိုပင် ခက်ထန်သည်။

သူ မြင်းစီးတတ်ထားသည်။ ယခု သိုင်းပညာသင်ထားသည်နှင့် အတော်ကျသည်။ တော်ရုံယောက်ျား သူ့အနား ကပ်ရဲလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူကလည်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ပြုမည့်အစား။

ယခု သူက ဝင်၍ ရဲရဲတောက် စကားများကို ပြောသည်အား ကြည့်၍ အကဲခတ်နိုင်သည်။

‘ငခိုင်ရေ၊ ဗလက စိန်ခေါ်သာတော့ တစ်ဆိတ် ငြင်းဖို့မကောင်းဘူး ထင်သယ်။ အနို့မို့ရင် ငဒို့ကို ကြောက်လို့ ထင်နေလိမ့်မယ်’

‘ကြောက်လို့ထင်ကော မကြောက်ရင် ပီးသာပ ကိုရင်။ အရာမရောက်သာတေ တစေ မှုမနေစမ်းပါနဲ့’

‘အစ်ကိုခိုင် အရာမရောက်ဘူး လုပ်မနေနဲ့အုံး။ ကြောက်သယ်ထင်ရင် သည်လူကြီးက ကျုပ်တို့ကို ဆက်ပီး နှောင့်ယှက်နေနိုင်သယ်’

‘ကျုပ်အလိုတော့ ရှင်းတန်ရင် ရှင်းပလိုက်မှာပဲ’

‘ငါ ပြောပကော မိခင်အိရ။ ငါ့ဓားက ဗမာချင်းရဲ့ လည်ကုပ်ကို ဖြတ်ဖို့ မှုတ်ဘူးလို့’

‘ဖြတ်ဖို့ မဟုတ်တောင် ထိတ်ရုံလန့်ရုံပေါ့ ငခိုင်ရ’

‘သည်ကနေ ငဒိုးကို အခုတ်ခိုင်းသာ ထိတ်အောင် လန့်အောင် လုပ်သာပဲ’

‘အသလိုနဲ့ ငဒိုးက လန့်ချင်လန့်မယ်။ ဗလကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလန့်ကြီးထဲက။ သူဟာ လက်ဝှေ့သတ်သမား၊ ဓားသမားတစ်ယောက် မှုတ်လား။ သည်နယ်မှာ သူ့အပြင် ဗိုလ်ရောက်လာသာကို သူ ခံချင်ပုံ မရဘူး။ ကြောက်ပုံလည်း မရဘူး’

‘ခက်သာပဲ။ စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်းရောင်းရာ ဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့်ဆိုသလို အသလိုလူတေ ရှိနေသာ လုပ်ငန်းကို သိပ်ထိခိုက်သယ်’

‘သည်စကားဖြတ်လို့ ငခိုင်ရေ၊ ငဒို့ မဲထီးကို ဘယ်ရက်သွားကြမတုံး’

‘ကိုရင့်သဘော။ ကိုရင် အလုပ်အားတဲ့နေ့ သွားပေါ့’

‘အလုပ်က ဘယ်အချိန်မဆို အားပါသယ်။ ငဒို့မှာ နွားကျွေး၊ နွား

ကျောင်း အလုပ်ကလွဲလို့ ဘာအလုပ်မှရှိသာ မဟုတ်ဘူး။ နွားကျွေး၊ နွား
ကျောင်းလည်း ငှားထားသာပဲဥစ္စာ’

‘အသာဖြင့် နက်ဖြင်ခါ သွားကြသာပေါ့ ကိုရင်’

‘မဲထီးက ဦးရဲဒင်ကလဲ ငါ့လူကို အလွန်တွေ့ချင်ခြင်းတဲ့။ တမြန်
မနေ့ကတောင် လူကြိုကို မှာလိုက်သေး။ ငါနဲ့မင်းနဲ့ လာခဲ့ကြစမ်းပါအုံးတဲ့’

‘မဲထီးကို ဘာလုပ်ဖို့တုံး မောင်ကြီး အောင်သူ။ ကျနပ်လည်း
လိုက်ချင်သယ်’

‘နင် လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဟာ’

‘ဘာလို့မဖြစ်ရမှာတုံး၊ မြင်းနဲ့ နေ့ချင်းပြန် သွားကြမှာမူတ်လား။
ကျနပ် မြင်းစီးပြီး ခရီးဝေး သွားကြည့်ချင်လို့ပါနော် အစ်ကိုခိုင်’

‘ညအိပ်ချင်လဲ အိပ်ဖြစ်မှာဟ၊ ကိစ္စဆိုသာ မပြောနိုင်ဘူး’

‘နောက်များမှ လိုက်ပါ မိခင်အိရယ်။ သည်တစ်ခါ အတန်ကြာလိမ့်
မယ် ထင်သယ်။ ကိစ္စက တစ်ရွာတည်းမူတ်ဘူး။ ဟိုရွာဝင် သည်ရွာထွက်နဲ့’

‘ဟုတ်သယ်ဟ။ ထနောင်းကုန်းတို့၊ အင်းကန်တို့၊ ဆင်သေကန်တို့
လဲ ဝင်ရအုံးမယ်’

နှစ်ယောက်လုံးက တားမြစ်နေ၍ ခင်အိက မျက်နှာလေး စုထား
လိုက်သည်။

‘သများက ခရီးဝေး မြင်းစီးချင်လို့ပါ ဆိုသာပဲ။ ဘယ်နှရွာ ဝင်ဝင်
ပေါ့’

ငခိုင်က လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခင်အိ နဖူး တွန်းလိုက်သည်။

‘မိခင်အိက သိပ်အပြောခက်ပါလား။ ရွာစဉ် ရှောက်သွားနေသာ၊
နင်တို့လို မိန်းကလေးနဲ့ ဖြစ်နိုင်မလား ဟဲ့’

‘ဖြစ်သာပေါ့၊ မိန်းမလဲ လူပဲ။ အရပ်တကာ မိန်းမတေ ရှိကြသား
ပဲ။ ဘယ်အရပ်ရောက်ရောက် သူတို့နဲ့ အတူအိပ်၊ အတူတည်းကြရုံပေါ့။
မိန်းမတေ နေရာတကာ သုံးမရဘူးဆိုရင် ဘာပြုမယ့် သည်ကိုယ်ခံပညာတေ၊
အထိုးပညာတေ၊ အခုတ်ပညာတေ သင်ပေးထားတုံး’

‘ဟား..... ဟား’

ငခိုင်ရော အောင်သူပါ နှစ်ဦးစလုံး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ကြ
သည်။

‘အသာဖြင့် ကျုပ်တို့ သလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား ကိုရင်’
 ‘တစ်ဆိတ် ဆို’
 ‘ဆင်သေကန်တို့၊ အင်းကန်တို့၊ ထနောင်းကုန်းတို့က နီးသယ်။
 အသည်ဆီကို တစ်နေ့ သတ်သတ်သွား။ ကျုပ်တို့ မဲထီးကို နေ့ချင်းပြန်သွား
 ကြရအောင်။ အသည်တော့ မိခင်အိလည်း လိုက်နိုင်ရော’
 ‘ကိုင်း... ငါ့လူ သဘော’
 ‘အသာမှ ဒို့အစ်ကိုခိုင်ကွ’
 ခင်အိက ငခိုင်ကို ဖက်ပြီး ခေါင်းဖြင့် ခွေလိုက်သည်။

၉၂

‘ဟဲဟဲ၊ မိခင်အိက မြင်းစီးအတော်ကြီးပဲ။ ငါက သလောက်တောင် စီး
 နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး’
 ‘အစ်ကိုခိုင်က မြောက်နေပြန်ပြီ’
 ‘မြောက်သာ ဟုတ်ဖူးဟ၊ တကယ် ပြောသာ’
 ‘တော်သလား မတော်သလားတော့ မသိဘူး။ ငါ့လူ နေပြည်တော်ဆီ
 ယွန်းကတည်းက မြင်းစီးကျင့်နေသာပဲကွေ့’
 ‘အဟုတ်ပြောသာ ကိုရင်၊ မြင်းစီးသာတော့ဖြင့် တော်ရုံယောက်ျား
 ကြောက်ဖို့ မရှိဘူး’
 ခင်အိမှာ အကယ်ပင် မြင်းစီးတော်ပေသည်။ အသွားခရီးရော အပြန်
 ခရီးပါ မြင်းများကို အပြင်းစိုင်းနှင်ကြရာ ခင်အိမှာ နောက်ကျသည်ဟူ၍
 မရှိခဲ့သဖြင့် လိုက်နိုင်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။
 လမ်းဆိုးလျှင် ဆိုးသလို၊ လမ်းကောင်းလျှင် ကောင်းသလို၊ အဆင်း
 တွေ့တွေ့၊ အတက်ကြုံကြုံ သူငါစီးသလို စီးနိုင်ခဲ့သည်။
 မြင်းစီးသော အတတ်ပညာမှာ လွယ်မယောင်ယောင်ဖြင့် မလွယ်ကူ
 သော ပညာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။
 တိရစ္ဆာန်နှင့် တွဲဖက်ရသဖြင့် ပို၍ မလွယ်ကူ။ တိရစ္ဆာန်၏စိတ်ကို
 လူကမသိ၊ လူ့အထာကိုလည်း တိရစ္ဆာန်က နားမလည်။ မသိချင်း နားမလည်
 ချင်း ပေါင်းစပ်သောအခါ လိုရာခရီးဆိုက်ရန် တစေ့ခဲယဉ်းလှသည်။

အထူးသဖြင့် မြင်းဇက်ကို လူက မနိုင်လျှင် မြင်းက လူကို အနိုင်ကျင့် တတ်သည်။ သူ့ဆွဲလိုရာ ဆွဲသွားတတ်သည်။ ခုန်ချင်က ခုန်သည်။ ပေါက် ချင်က ပေါက်သည်။

စီးသူသည် ခုန်ခြင်း၊ ပေါက်ခြင်း၊ ဆွဲခြင်း၊ ကတ်ခြင်းကိုလည်း မကြောက်မှ၊ ဇက်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းမှ လိုသလို စီးနိုင်သည်။

ခင်အိက ထိုအရည်အချင်းများနှင့် လုံးဝ ပြည့်စုံရုံမက မြင်းကို ဘယ်လို ကိုင်လျှင် ပြေးသည်ဆိုသော အကြောင်းကိုပင် သိသည်။

မဲထီးမှ အပြန်ခရီး အင်းကန်ရွာအလွန်၌ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အိမ်အရောက် မိုးချုပ်နေမည်စိုးသဖြင့်၊ ခင်အိကလည်း ပါလာသဖြင့် ယခင်ပြောထားသည့်အတိုင်း အင်းကန်ရွာကိုပင် မဝင်။ အင်းကန် ရွာ၏ တောဘက်မှ လှည်းလမ်းမအတိုင်း တောင်ပြောက်ကြီးနှင့် တောင် ခမောက် စပ်ကြား တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ မြင်းများကို စိုင်းနှင့်ခွဲကြလေ သည်။

ရွာနံဘေး ထန်းတောအလွန်မှစ၍ တောင်တန်းအနီးသို့တိုင်အောင် မြင်းစီး၍ အလွန်ကောင်းသော ခင်တန်းကုန်းကျောကြီး ရှိလေရာ မြင်းသုံးစီး စလုံး အစွမ်းကုန် စိုင်းနှင့်ကြလေသည်။

သူတို့၏ကျောဘက်မှ ဝင်အုံမှူးမှူး နေလုံးကြီးသည် သူတို့သုံးဦး မြင်းအပြိုင်အဆိုင် စီးနေကြသည်ကို အားကျ၍လား၊ သို့မဟုတ် ကြည့်ကောင်း ၍ ငေးမောကြည့်ရှုနေခြင်းလား မပြောတတ်တော့။ ချက်တစ်ဖြုတ် မဝင် သေးဘဲဖြင့် သူ့အဝန်းအဝိုင်းကြီးကို သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများအား မှီမှေးထား လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် တောင်ကြားနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာရှိ ရိုးချောက်ကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်ခါမှ ကိုယ်စီကိုယ်င မြင်းများကို ဇက်သတ်လိုက်ကြသည်။

ဇက်သတ်အပြီး ငခိုင်က ခင်အိကို အားရပါးရ ချီးမွမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငခိုင်၊ ငါ့လူ သူ့အလှစီးသာ မမြင်ဖူးသေးဘူး ဟုတ်စွဲ’
‘အသာတေလဲ တတ်သလား’

‘ငါ တတ်သာတေတော့ အကုန်အသင်ခိုင်းလို့ သင်ပေးသာပဲ။ သူက အကြောက်အလန့် မရှိတော့ အလွန်တတ်လွယ် ဆိုကော’

‘အမ်မာ ဟုတ်ချီလား’

‘အိမ်း၊ ဒို့ ဓားရေးပြန်ကျင့်တဲ့ အခါကျ ကြည့်နေ၊ သူလဲ ခေသူ မဟုတ်ပေါင် မောင်ရာ’

ရိုးမှတက်ပြီး တောင်ကြားအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

တောင်ကြားလမ်းအဝင်တွင် သူတို့လာလမ်းမျှ မဟုတ်။ လမ်းသုံးခွ ဆိုင်လျက်ရှိသည်။

အင်းကန်မှ လာလမ်းတစ်လမ်း၊ တောင်ဘက် ဆင်သေကန်ဆီမှ လာလမ်းတစ်လမ်း၊ မြောက်ဘက် မုံခန်းအရပ်မှ လာလမ်းတစ်လမ်း၊ အလုံးစုံ လှည်းလမ်းများချည်း ဖြစ်ကြသည်။

ကုန်းထိပ်ကလေး တစ်ခုတွင် လာ၍ ဆုံလေသည်။

အနီးကပ် မြင်ကွင်းတွင် မြင့်မားမတ်စောက်လှသော တောင်ပြောက် ကြီး ထိပ်ပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ စေတီငယ်တစ်ဆူ ရှိလေသည်။

စေတီငယ်ကား ထုံးရောင်ဖြင့် အဖွေးသားရှိနေသည့်ပြင် အောင်သူ တို့ လာကြသော အနောက်အရပ် ဆုတ်အုံယူးယူး နေရောင်က မှန်ပြသလို ထိုးရောက်နေပြန်သောအခါ ပေါ်လွင်သည်ထက်အပြီပြီ ထင်လင်း၍ နေ ပေသည်။

မြင်းစီးသုံးယောက်၊ ကျောက်ဆောင် ကျောက်နံရံကြီးများ၊ တောင် မြင့်မောက်ကြီး၊ အရာရာ အထွေထွေတို့၏ ထိပ်ဆုံးကမမှ ဖြူဆွတ်သော စေတီငယ်တစ်ဆူတို့ ပေါင်းရုံးလိုက်သောအခါ အလွန် တင့်အပ်လှပေသည်။

‘ဟော... မြင်းခွာသံ ကြားသယ်’

အောင်သူက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူမျှမက မြင်းခွာသံ တခွမ်ခွမ်ကို သုံးဦးစလုံး ကြားကြရ သည်။

‘ဟောဟို မုံခန်းလမ်းဘက်ကကွယ်၊ မြင်းသုံးကောင် စိုင်းလာသာ မြင်ကြလား’

‘ဟုတ်သယ်’

သူတို့ရှိရာ တူရူသို့ မြင်းသုံးစီး စိုင်းနှင်လာသည်အား သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားများမှ တွေ့မြင်ကြရသည်။

သူတို့လည်း လမ်းဆုံရောက်၍ တစ်ဖြုတ်ကာလအတွင်း စိုင်းနှင့် လာသော မြင်းသုံးစီးလည်း သူတို့အပါးသို့ ချဉ်းလာသည်။

‘ဟား ဟား ဟား တိုင်းရက်တဲ့ ပက္ကလာ၊ မိုးရွာသည်နှင့် အခန့်သင့် လိုက်လေကွာ၊ ဟားဟား’

သူများဖြင့် မဟုတ်။

လက်ဝှေ့ရေးတွင် အရှုံးကြီး ရှုံးပြီးကတည်းက ငခိုင်အား မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသော ငခိုင်နှင့် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင် ခုတ်ရန် အဖန်ဖန် တောင်းဆိုခဲ့ဖူး သော ဗလနှင့် သူ့လူနှစ်ယောက်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဗလက သူ့မြင်းရှေ့ဆုံးမှ စီးလာ၍ ငခိုင်တို့အပါးသို့ ချဉ်းမိလျှင် ချဉ်းမိချင်း မြင်းဇက်ကို တုံ့ဆွဲလိုက်ကာ အသံအောက်ပြီးဖြင့် မခန့်ရယ် ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူတို့လည်း မြင်းကို ရပ်လိုက်ကြကာ ဗလအား အံ့ဩစွာဖြင့် ခိုက်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဓားရေးမလဲ မောင်မင်း မည့်ဘူးဆိုသာ ကြားပါသယ်။ အခု မနက်ဘဲ ငခိုး ပြောလှာသေး။ အသာပေမဲ့ မောင်မင်းနဲ့ ငါနဲ့တော့ ခုတ်ကို ခုတ်ရမှ ကျေနပ်မှာ။ ဂူတစ်လုံးထဲမှာ ခြင်္သေ့မင်းနှစ်ကောင် မရှိစတမ်းဆိုသာ မောင်မင်း ကြားဖူးပါစ’

ဗလ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ရုပ်ကြီး ကြမ်းသည်နှင့်အမျှ အတော်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။

သည်ကြားထဲ သူ၏ နန်တန်တန် နှုတ်ခမ်းမွှေးများကို သူ့လက်ချောင်း တုတ်ခိုင်ကြီးများဖြင့် သပ်လိုက်သေးသည်။

ငခိုင်က ဘယ်သို့မျှ မလှုပ်။ အောင်သူက ငခိုင်အား လှမ်း၍ ကြည့် သည်။ အောင်သူ ကြည့်ပုံကား-

“သလောက်တောင် ဖြစ်လှတဲ့အကောင် စိန်လိုက်လကွာ” ဟု မဆို ပေသည့်၊ ဆိုသည့် ဆိုသောဟန်။

ဤကြားထဲ ခင်အိကပါ မြင်းကို လှုပ်ဆွ လှုပ်ဆွ လှုပ်၍ ငခိုင် အပါးသို့ ကပ်လာပြန်သည်။

‘အသာနဲ့ ဘာပြုမဲ့ ငါစိန်ခေါ်သာကို မောင်မင်း လက်မခံသာတုံး’ ငခိုင်က တစ်ဖြုတ်ကြာမျှ တွေ့နေပြီးမှ-

‘ကိုဗလ၊ တစ်အချက်က ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ရန်သူမှုတ်ဘူး။ လက်တွေ့ စင်ပေါ်တုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အနိုင်ယူခဲ့တာ မှန်သယ်’

‘အသာကြောင့် မင်းကို ငါ မကျေနိုင်ဘူးလကွယ်’

‘လက်တွေ့ဟာ လက်တွေ့ပဲ၊ ရန်ဖြစ်ကြာသာ မှတ်ဘူး။ အပျော်ရေးအားကစားရေးနဲ့သာ ဆိုင်သယ်။ ဓားခုတ်သယ်ဆိုတာ ရန်သူချင်းမှ ခုတ်ကြတာ။ အသာကြောင့် ကျုပ် လက်မခံလိုဘူး။ နှစ်အချက်က ဗမာ ဗမာ အချင်းချင်း တမြေထဲနေ တရေထဲသောက် တလှေထဲစီး တခရီးထဲသွားချင်း ကျုပ် ရန်မပြုချင်ဘူး။ ရန်ပြုလာရင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရန်ရှောင်လိုသယ်။ အခုလဲ ခင်ဗျားကို ဓားချင်းမခုတ်ဖို့ တောင်းပန်ချင်သယ်။ ခင်ဗျား လက်ခံပါ’

‘ဟား ဟား မင်းလဲ ဘုရားရဟန္တာ မှတ်ပါဘူး ငခိုင်ရာ။ လူလိမ္မာ စကားတေ သလောက် သုံးမနေစမ်းပါနဲ့။ ဟားဟားဟား၊ ဟား ဟား ဟား၊ ဟား ဟား ဟား’

ဗလ၏ ကျယ်လောင်လှသော ရယ်သံမှာ တစ်ယောက်တည်း ရယ်သံနှင့်မတူ။ ပဲ့တင်ရိုက်ဟည်းလာသော တောသံတောင်သံပါ ပေါင်း၍ လူပေါင်းများစွာ ဝိုင်းဝန်း ရယ်မောကြသံနှင့် အလွန်တူလှလေသည်။

ကြောက်စရာ ထိတ်စရာ လန့်စရာပင် ကောင်းလှပြန်သေးသည်။ ဗလ စိတ်ဆတ်သလိုပင် သူ့မြင်းလည်း အငြိမ်မနေ၊ လှည့်ပတ်နေသည်။

ငခိုင်ကမူ ဗလအား မျက်ခွံလှန်၍ ကြည့်ရုံမျှ ကြည့်သည်။

‘ဟေ့ ငခိုင်၊ ငါနဲ့ ခုတ်မလား မခုတ်ဘူးလား တစ်ခွန်းထဲ ပြောစမ်း၊ မင်းက ရန်သူမထင်ပေမဲ့ ငါက မင်းကို ရန်သူပဲ။ ဗလကွ ဗလ၊ တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အကောင်။ တစ်ယောက်မှ ဗိုလ်မထားဘူး’

ဗလတို့ လူတစ်စုသည် မှုခန်းထန်းတောမှ ရေချိန်ကိုက်ခဲ့ကြဟန်တူသည်။ သုံးဦးစလုံး၏ မျက်နှာများသည် ပန်းဆီ ဆိုးထားသလို ရံပလောင်းခတ်နေကြသည်။

ပြောပြီး ဗလက ချက်ချင်း ကုန်းနီးကြားမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ငခိုင်ကမူ ကျောက်ရုပ်လိုပင် နေမြဲနေသည်။

‘ကိုဗလ၊ တကယ်ခုတ်မယ်ဆိုရင် သည်အချိန် ခုတ်လို့ ဖြစ်မလား။

အချိန်လေး ဘာလေး ကန့်သတ်ထားဦးမှပေါ့။ အခုဆိုရင် နေဝင်လို့ မှိုင်း
နေပြီ’

‘မင်းအကောင်က ငါ ပြောသာကို လက်ခံမလား ငအောင်သူရ။
လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကြိုက်တဲ့အချိန်၊ ကြိုက်တဲ့နေရာကို ပြော’

‘ခင်ဗျားကမှ မခုတ်ရင် မဖြစ်ဘူး။ တကယ်ခုတ်တော့မယ် ဆိုရင်
လက်ခံရမှာပေါ့။ သူ မကျေနပ် ကျေနပ်၊ ကျုပ် လက်ခံသယ်ဗျာ။ ဟုတ်စွဲကွာ
ငခိုင်’

ငခိုင်က မလှုပ်။

‘အသလိုဆို ကြိုက်လှချည့်ပေါ့။ ကိုင်း... ဆို’

‘ဆီမီးကိုးခွက်ကုန်း’

‘သဘောကျသယ်၊ အချိန်’

‘နက်ဖြန်ခါမနက် နေထွက်တပြု။’

‘ဆက်ဆက်နော်’

‘ဆက်ဆက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကသာ ဝေးလို့ မလာနိုင်မှာစိုးသယ်’

‘မစိုးရိမ်နဲ့ ငါ့လူ၊ ဓားရေးပြရမယ်၊ ဓားကစားရမယ်ဆိုရင် တာဝတ်သာ
တက်ချိန်း။ လာလှချည့်’

ဗလသည် အောင်သူထက်ရော ငခိုင်ထက်ပါ အသက် အတန်ငယ်
ကြီးမည် ဖြစ်သည်။ အစိတ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါး ရှိနေပြီ။

အားခွန်ဗလကောင်းတုန်း၊ သန်တုန်း မြန်တုန်း၊ ဉာဏ်ထက်မြက်တုန်း
အရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

အောင်သူတို့လောက်ကို မှုသူမဟုတ်။ အောင်သူတို့ကလည်း သူ့ကို
မလှန်ဖူးပေ။ အောင်သူမှာ ငခိုင်လိုပင် ရန်လိုတတ်သူ မဟုတ်ရကား ဗလက
အောင်သူလိုအကောင်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားလိမ့်မည် မဟုတ်။

ငခိုင်သို့လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်း အသာရလိမ့်မည်ဟု တွက်
ထားဟန် တူသည်။ ဗလချင်းလည်းကွာ၊ အရိုးအဆစ် ခိုင်မာ ရင့်ကျောပုံချင်း
လည်း ကွာခြားမှု ရှိနေသဖြင့် တစ်ဖက်က လက်ခံလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
အလွန်အားရ ကျေနပ်သွားလေသည်။

ဓားကို ကုန်းနှီးကြားမှ ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းပြီး-

‘ဟား ဟား ဟား ဝမ်းသာလှသကွာ ငခိုင်ရာ။ ငါတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကနေ့ည ထမင်းတောင် စားဝင်မှာ မှုတ်ဘူး၊ ဟား ဟား’

‘နက်ဖြန်ခါ မနက်အစောကြီးနော်’

‘အေးပါ ငအောင်သူရ၊ ငါက ပိုပြီး အမှတ်အသား ထားရမှာပါ။ ကိုင်း သွားပြီ။ ပျော်သကွာ ဟားဟား’

ဗလသည် ဝမ်းသာအားကြီးဖြင့် မြင်းကို တစ်ခါတည်း ဒုန်းရိုက် နှင်လေသည်။

သူ့လူနှစ်ယောက်လည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားကြသည်။

အောင်သူတို့ သွားမည့်လမ်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အောင်သူတို့ကမူ သူတို့ သွားပြီးနောက် လမ်းဒိုးသာသာ စီး၍ လိုက်ပါကြလေသည်။

၀၃

ဆီမီးကိုးခွက်ကုန်းသည် တောင်ထောင့်အရပ်၏ တောင်ဘက် နွားတတွန့်ခန့် အကွာတွင် ရှိသည်။

အောင်သပြေမြို့ (ပင်း) ကို ကျော်ဒဲရသေ့၏ အမိန့်အရ စတင် တည်ထောင်သူမှာ “သစ္စာမင်းသား” အမည်တွင်သည်။

ရသေ့သည် မြို့တည်ထောင်ပြီး နောက်နောင် ဆီမီးကိုးခွက်ကုန်းဟု အမည်တွင်မည့်နေရာ (ရှေး ပျူမြို့ဟောင်းနေရာ) သို့ ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးသည်။

စိန်ဆင်းတုတစ်ဆူကို ဌာပနာ၍ စေတီတစ်ဆူလည်း တည်ထားကိုးကွယ်သည်။

(ယခု တောင်ထောင့်ဘုန်းတော်ကြီး စိန်ဆင်းတုကို မြေမှ တူးဖော်ရရှိထားသည်။)

သစ္စာမင်းသား၏ မိဖုရား သုံးဦးတို့သည် တစ်ဦးလျှင် ဆီမီးသုံးခွက် ကျစီယူ၍ နေ့စဉ် ရသေ့ တည်ထားကိုးကွယ်သော စေတီတော်သို့ သွားရောက် ဆီမီးပူဇော်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

မိဖုရားသုံးယောက် ဆီမီးပေါင်း ကိုးခွက်ရှိသဖြင့် နောင်တွင် ဆီမီးကိုးခွက် တွင်သည်။

ဆီမီးကိုးခွက်ကုန်းမှနေ၍ ကြည့်လျှင် အပြီပြီသော အရပ်တို့ကို လှမ်း
မျှော် မြင်သာသည်။

ပင်း၏အလှကို ခပ်သိမ်းလုံးစုံ ကြည့်မြင်နိုင်သဖြင့် အလှကြည့်ကုန်း
ဟုပင် ခေါ်ထိုက်လှသည်။

စေတီမှာ ပြုပျက်နေပေပြီ။

စေတီအပြင် ဂူပုထိုးအဟောင်းအပျက်များလည်း ရှိသေးသည်။ အချို့
ချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးအုပ်လျက် ရှိကြသည်။

ဗလတို့သည် ယခင်နေ့က မြင်းသုံးစီးသာမက မြင်းငါးစီး ပါဝင်
လေသည်။ သူတို့က စောစွာ ရောက်ကြသည်။

ကုန်း၏ အနောက်ဘက်စွန်းတွင် စေတီဟောင်းကြီးကို မျက်နှာပြု
လျက် ဗွတ်ကလိန်ချုံတန်းတစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်းချုံတန်းကို ကျောခိုင်းကြကာ
မြင်းငါးစီး ယှဉ်၍ ရပ်နေကြသည်။

အရှေ့ဘက် ဆတ်ချိုတောင်ထိပ်မှ လောကဓာတ်အလုံးကို လင်းချင်း
တောက်ပစေသော နေလုံးကြီး ကျွတ်လာချိန်သို့ စောင့်မျှော်ငုံလင့်နေကြရင်း
ငခိုင်တို့ကို စောင့်စားနေကြသည်။

‘ဟောဟိုမှာ ရောက်နှင့်နေကြပြီကော’

‘ရွေ့၊ ငါ ထင်တဲ့အတိုင်း လူအတော်များပါကလား’

ငခိုင်နှင့် အောင်သူ နှစ်ယောက်ထံ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ငခိုင်အလိုတွင် ဤလိုနှစ်ယောက် မလာချင်၊ တစ်ယောက်တည်းသာ
လာချင်သည်။ သူသည် ဗမာ ဗမာချင်း ရန်ပြုရသည်ကို အစက်ဆုပ်ဆုံး
ဖြစ်သည်။

ရန်သူကို ချေမှုန်းရန် လက်နက်ကို ဗမာအတွက် မသုံးလို။ ဗမာချင်း
ချစ်နိုင်မှ တန်ကာ၊ ဗမာချင်း မုန်းနေကြလျှင် ကျွန်အောက်သပေါက် ဖြစ်
တာထက် ဆိုးဦးမည်ဟု ငခိုင်က အသေတွက်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အောင်သူက စီစဉ်၍၊ အောင်သူက ကပ်ပြီးလိုက်နေ၍၊
သို့မဟုတ်လျှင် လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။ လာလည်း လာလိမ့်မည် မဟုတ်။
ခုတ်လည်း ခုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

နောက်တစ်နည်းကား ဗလကလည်း မရှောင်သာအောင် ဖြစ်နေသည်။
ယမန်နေ့က သူ၏ ဟန်ပန်လေသံမှာ လက်မခံလျှင် ရန်ပြုမည့်ပုံ။

ယခုကား မခုတ်၍ မဖြစ်ပြီ။

အောင်သူ၏နှုတ်မှ ကတိခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ ချိန်းချက်သောနေရာ
၌ လူချင်းလည်း ဆုံမိကြပြီ။

နေထွက်တပြု ဆိုသည်နှင့်အညီ နေလုံးကြီးသည် ဆတ်ချိုတောင်
ထိပ်ပေါ်သို့ မေးတင်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

‘ရွှေ ငအောင်သူ။ ငါ့လူတို့က အိမ်နီးပြီး နောက်ကျသကောဆို’
‘နောက်မကျပေါင်ပါ။ အချိန်စိတော့ ရောက်ချိပကော’

အောင်သူက ပြောပြီး နေလုံးကြီး ပြုထွက်ရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကုန်းကထိပ်ဘက် နေထွက်လာရာဘက်မှ ဗလ
တို့နှင့် သံတောင် သုံးဆယ်ခန့်ခွာ၍ မြင်းနှစ်ကောင် ယှဉ်ကာ ရပ်လိုက်ကြ
သည်။

အောင်သူက လေသံတိုးဖြင့်-

‘ငါ မပြောလားကွယုံ၊ သည်လူတွေက ညစ်ပီး လူပိုတေခေါ်ချင် ခေါ်ခဲ့
မှာလို့။ ဒို့လူများ ဘေးယာခင်းတေထဲက ရံထားမှ ဖြစ်မှာလို့’

‘သူတို့ ညစ်လို့တော့ ညစ်ပလေစေပါ ကိုရင်ရာ’

‘ကိုင်း၊ အချိန်ဆွဲနေဖို့ လာသာ မှုတ်ပေါင်ဝေ’

ဗလက ပြောလည်းပြော၊ သူတစ်ဦးတည်း မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်း
လိုက်သည်။

ကုန်းနီးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားကိုပါ ဓားအိမ်မှ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။
ပြီးလျှင် သူ့ဓားကို သူ ဆ ကြည့်သည်။

ငခိုင်လည်း မနေသာ၊ အေးတိအေးစက်ဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ
သူ့ဓားကို သူ ဆွဲရတော့သည်။

ဗလက တကယ့်သူရဲကောင်းကြီးဟန်ဖြင့် ကားကားမားမား ရပ်ကာ
လက်တစ်ဖက်က ဓားရိုး၊ လက်တစ်ဖက်က ဓားဖျား ကိုင်ရပ်လျက် ငခိုင်သို့
ကြည့်၍ မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် အကယ်ပင်လည်း သူရဲကောင်းများလို ကြောက်ခြင်းရွံ့ခြင်း စိတ်များ ကင်းသူ ဖြစ်သည်။

ရုပ်ကြီးနှင့်တကွ ခန့်လည်းခန့်၊ ကြမ်းလည်း ကြမ်း၊ အားရ ကျေနပ် စဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ ငခိုင်သည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး-

“သည်လူကြီး အလွဲအလုပ်တေ လျှောက်လုပ်နေလို့။ မျိုးချစ်စိတ် ကလေး နည်းနည်းလောက်ရှိပီး ငါတို့လုပ်ငန်းဘက် အသုံးပြုလိုက်ရရင်” ဟုပင် တွေးတော ကြံစည်မိသေးသည်။

‘ကိုဗလ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ရန်သူမူတ်ဘူး။ ရန်သူအနေနဲ့ ဓားချင်း ယှဉ်ကြသာ မူတ်ဘူး။ ပညာစမ်းတဲ့သဘော၊ ပညာချင်း ပြိုင်ကြတဲ့သဘော ပဲ။ အသာပေမင့် ဓားဆိုသာ ကြိုတင်တွက်ထားလို့ မရဘူး။ ကျုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားဖြစ်ဖြစ် ထိချင်ထိသွားမယ်၊ ခိုက်ချင် ခိုက်သွားမယ်။ အသလိုဖြစ်ကြ ရင် ဗွေမယူကြစတမ်း’

‘ဟေ့ ငခိုင်၊ ခုတ်သာဟာ ခုတ်သာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခုတ်ကြလို့ ငါ့လည်ပင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းလည်ပင်းဖြစ်ဖြစ် ပြတ်ချင် ပြတ်သွားပ စေ၊ ခုတ်မှတော့ အသေခုတ်မှာပဲ။ ငါကတော့ သည်မြေပေါ်ကို မင်းလို အကောင် အရှင်မထားချင်လို့ ခုတ်သာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှာ တာချင်လို့ဆို လက်ဝှေ့ရေးနဲ့ ပြန်ပီး စိန်ခေါ်မှာပေါ့ဟ။ ဟားဟားဟား’

ဗလ၏ ရယ်မောသံသည် ယခင်နေ့ကလိုပင် တစ်တောလုံး ဟိန်း သွားသည်။

‘ယောက်ျား.....’

ဗလက ရှေ့သို့ တစ်ဆင့်ခုန်ကာ ဓားကို ဝင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ငခိုင်က ခြေစုထားရာမှ ခြေချင်းခွာလိုက်ကာ သူ့ဓား သူ ဆ လေသည်။

‘ဗလဆိုသာ သများဟုတ်ရိုးလား။ ငါကွယံ ငါ’

နှစ်ဦးစလုံး ရှေ့သို့ ပြိုင်တူ တိုးလိုက်ကြသည်။ ကြောင်နှစ်ကောင် ကျားနှစ်စီးချောင်းကြသလို၊ နွားသိုးတစ်ရှဉ်း စောင်ကြသလို တည်မိကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ဓားနှစ်လက်မှာ တက်သစ်စ နေရောင်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက် နေသည်။ တစ်ချီတစ်ချီ ဘေးလူများကို မှန်ရောင် ထိုးပြသလို မျက်စိ ကျိန်းချင်စရာ ကောင်းသေးသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ဗန်ရှည်အတတ်၊ သိုင်းအတတ်ကို မွတ်မွတ်ညက်အောင် တတ်ကြသူများဖြစ်၍ ချောင်းမြောင်းရင်း အကွက်ကို စောင့်နေကြသည်။

‘ကျား.....’

အထိတ်တလန့် ဖြစ်တတ်သူမှန်လျှင် ဗလ၏အော်သံကို ကြောက်လျက် ဝင်လာသော ဗလ၏ ဓားချက်အား ခုခံဖို့ သတိရကောင်းမှ ရမည်။

အလွန်ရဲရင့်ပြီး တည်ငြိမ်သော ငခိုင်ဖြစ်၍သာ ဆက်ရက်ခုန်ခုန်၍ ဒေါင်းမြီးကာနည်းဖြင့် ကာထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗလခုတ်နည်းမှာ စွန်သုတ်ဖြစ်သည်။ စွန်သုတ်သည် အလစ်ဝင်၍ သုတ်ခြင်းဖြစ်၍ အရှောင်အတိမ်း ခက်လှဘိတောင်း။ ဆက်ရက်ခုန် ခုန်၍ ငုံ့မငင်လျှင်၊ ဓား ဓားချင်းလည်း ကာမထားနိုင်လျှင် မုချ ခေါင်းပြတ်သွားနိုင်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဗလက ဖိခုတ်သည်။ ငခိုင်အဖို့ အကာအကွယ်နှင့် အခံဘက်မှ ဖြစ်နေသည်။

ဗလက ဗလဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ်လုံး အနည်းငယ် ဓားပြန်သေးရာ သူ့လူများအနေဖြင့် ဗလ နိုင်မည်ဟု မုချ တွက်ထားကြလေသည်။

အကယ်ပင်လည်း လူပိန်းများအမြင်တွင် သူတို့ချင်း မယှဉ်သာအောင် ကွာလှသည်။ ငခိုင်ဓား မဝင်နိုင်၊ မခုတ်သာဟု အောက်မေ့စရာ ဖြစ်သည်။

‘ဗိုလ်ဗလကွယ်’

သူ့လူများက ညာသံပင်ပေးနေကြပြီ။ ထိုအခိုက် သူတို့ရှိရာဆီသို့ အဝေးမှနေ၍ လူတစ်ယောက် မြင်းကို စိုင်းနှင်လာလေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူမှာ အရေးကြီးပုံနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပုံ ပေါ်လှသည်။

အမှန်ပင်၊ ခင်အိမှာ ဓားပွဲမှ သတ်ပွဲဖြစ်သွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်နေမိသည်။

ဗလမှာ သူတစ်ထူးကို အကောင်းမကြံ၊ အကောက်သာ ကြံတတ်သော လူဆိုး လူမိုက်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်ပါသလော။

ငခိုင်တို့က ခင်အိကို မလိုက်စေဘဲ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ခင်အိကလည်း မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်။ ဗလတို့ကို စိတ်မချ။ ယခု ဇွတ်လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အေးဆေးစွာ ဓားခုတ်ပွဲ ကျင်းပနေသည်ကို မြင်ရတော့မှ

မြင်းစက်ကို သတ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လာခဲ့သည်။ အောင်သူ့အပါးသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ရောက်လာပြီးနောက် ငခိုင် တိုက်ခိုက်ပုံကို ကြည့်ပြီး အားမလို အားမရ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ငခိုင်ကား ဘယ်သူလာသည်၊ ဘယ်သူ ရောက်သည်ကို အာရုံမပြုနိုင်။ အာရုံပြန်သွားလျှင် ဗလ၏ ဓားဖျား၌ အသက်ပါရချိမ့်မည်။

ဗလကား “ကိုယ်က ဦးစွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော ခုခံကာကွယ်နည်း ဖြစ်သည်” ဟူသော ဓားသမားကြီးများ၏ ဆောင်ပုဒ်ကို အလွတ်ကျက်ထားဟန် တူသည်။ ထွက်ကတည်းက သူကချည်း အပြင်း တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ့အားကြီးနှင့် ဖိနိုင်သလောက် ဖိတိုက်သည်။ ငခိုင်မှာ အလွန် သတိထား၍ ကာကွယ်နေရသည်။

ငခိုင်အား ငခိုးက ခုတ်စဉ်အခါတုန်းက ငခိုးသည် ဓားရေးသင်ကြား နေသူ တစ်ဦးမျှ ဖြစ်သည်။ ဓားခုတ်မှု၌ ကျင်လည်ခြင်း မရှိ။ ဗလမှာကား ပင်းတစ်နယ်လုံး “ဓားဗလ” ဟု ကျော်ကြားနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

လက်ချင်း၊ အသွက်ချင်း၊ အပြင်းချင်း၊ ခုတ်ပုံခုတ်နည်းချင်း အလွန် ကွာခြားလှသည်။

ပန်းကုံးဖြတ်၊ ပန်းကုံးသီ၊ ဓားလွင့်၊ ပိုးချည်လွှား၊ သက်တင်ရေသောက်၊ ရောယက်လည်လျှောက်၊ ဓားသွဲ့၊ တစ်ဖက်နုတ်၊ နှစ်ဖက်နုတ် စသော ဓားရေး အခေါ်အဝေါ်များကို ငခိုးအနေဖြင့် ကြားမျှ ကြားဖူးမည် မဟုတ်။

ဗလ တိုက်ခိုက်ပုံကား တိုက်နည်း စုံလှသည်။ ငခိုင်သည်ပင် တစ်ချီ တစ်ချီ ထိလှ၊ ပွတ်လှ၊ ရင်ပွင့်လှ၊ ပခုံးပြတ်လှနီးနီး ဖြစ်သွားသေးသည်။

‘ဟယ်...’

ကြည့်ကြည့်သူများအနက် ခင်အိမှာ မျက်စိများ ပြာ၍ အသက်ရှူ မှားသွားသည်။

ထိုကုန်းတွင်း ထုံးကျောက်တုံးကလေးများ အလွန် ပေါပေရကား ငခိုင်မှာ ကျောက်တုံးတစ်ခုကို နင်းမိ၍ ခြေချော်သွားသည်။

ခြေချော်ရုံမျှ မဟုတ်၊ ဖင်ထိုင် လဲကျသွားသည်။ သူသည် လဲလျှင် လဲချင်း သူ့ကိုယ်ကို လျင်မြန်စွာ မရှောင်နိုင်ခဲ့လျှင် ဗလ၏ စလွယ်သိုင်း

ခုတ်ချလိုက်သော ဓားချက်သည် တစ်ခုတည်းရှိနေသော သူ့ကိုယ်မှာ နှစ်ကိုယ် ပိုင်း ဖြစ်သွားဖို့ သေချာလှသည်။

ထိုစဉ်က ခင်အိသည် အသံထွက်လေသည်။ မထွက်လေသည်တော့ မသိ။ ပါးစပ်ကြီးဖြင့် အော်မိသေးသည် ထင်သည်။

နှစ်ဦးသား အတော်မောကြပြီ။ မောပေသည့် ဗလက ဖိနိုင်တုန်းပင်။ ယခင်ကလို ဓားလှတွေ၊ ဓားချီတွေ ပညာသားပါပါ ပြမနေတော့။ သူ့သေ ကိုယ်သေ တိုက်သည့်တိုက်နည်းဖြင့် တရမန်းကြမ်း တိုက်နေတော့သည်။

‘ဗလကွ၊ အသေနဲ့အရှင် သာပဲလိုချင်တယ်’

ဗလမှာ ယခင်ကလို မပြုံးနိုင်တော့။ ဟားလည်း မဟားနိုင်တော့။

‘ကိုဗလ တော်ကြပါစို့ရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် အနာအကျင် မတိုက်ချင်လှဘူး’

‘အံမာ လောက်စားတဲ့ အောက်သားက လူပါးဝလို့။ ကံ... ကွယ်’

ငခိုင်၏ ရင်ဝဆီသို့ ဓားဦးဖြင့် ပြေးအစိုက်လိုက်၊ ငခိုင်က တိမ်းရုံမျှ တိမ်းပေးလေရာ ဗလ ဟပ်ထိုးလဲသွားလေသည်။

ချက်ချင်း ပြန်ထသည်။ ခုတ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်မူ အားချင်းပြိုင်လို ဟန်ဖြင့် ပူး၍ သတ်သည်။ အားချင်း ပြိုင်တွန်းကြသည်။

ငခိုင် ဖင်ထိုင်လျက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အခွင့်အရေးပဲဆိုကာ ပြေး စိုက်လိုက်ရာ သူ့ဓား မြေတွင် စူးဝင်ပြီး သူ၏နံကြား၌ ငခိုင်၏ ဓားဦး ထောက် မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ဗလမှာ သူ့ဓားကို အနှုတ်ခက်၍ ငခိုင်အား ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘ဟဲ... ဟဲ၊ ကျုပ် ပညာတင်ပြသာပါ ကိုဗလရဲ့။ ခင်ဗျားဟာ ရန်သူမှ မှုတ်ဖဲ။ ဘမယ့်ကြောင့် လက်လွတ်စပယ် လုပ်ချိမတုံး။ နတ်ပါ ခင်ဗျား ဓားကို’

‘ကိုဗလ သလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတော့’

အောင်သူက သူ့မြင်းကို ကြိမ်တို့၍ ရှေ့တိုးလာပြီး တောင်းပန် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မကျေဘူးကွ၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်နေ့ တွေ့ကို တွေ့ကြရဦးမယ်’

‘တွေ့နိုင်ပါသယ် နောင်ကြီး ဗလရ။ သည်တစ်ခါတော့ ဆက်မခုတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါသယ်’

ဗလက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်ဘဲ မျက်နှာကြီး ပုပ်နေသည်။ ငခိုင်က သူ့မြင်း ရှိရာသို့ လာခဲ့ပြီး မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

လယ်ခင်း။

ဘာအကြံရှိရှိ၊ ဘာအလုပ် လုပ်လုပ် အောင်သူတို့မှာ လယ်ခင်းကို ပစ်ထား၍ မဖြစ်။

လယ်လုပ်မှ ဆန်ဖြူဆန်ကောင်း စားကြရမည်။ လယ်လုပ်မှ လူမှုရေး ရာ အနေချောင်မည်။ လယ်လုပ်မှ ဗမာပြည်အလုံး စည်ပင် ဝပြောမည်။

ပင်းမြို့နယ် တစ်ဝန်းလုံး စိမ်းစို သာယာလှသည်။

အပေါ်ပိုင်းမှ ဗမာပြည်၏ ကျက်သရေဆောင် အညွန့်အဖူးများ ဖြစ် ကြသော ထန်းပင်၊ ထန်းတော၊ ထန်းအုပ်၊ ထန်းလက်၊ ထန်းရွက်များက ပိုက်ကွန်စိမ်းကြီး ဖြန့်ကြက်ထားသည်နှင့် တူသေးသည်။

လယ်ခင်းကြီးမူကား အောက်ဘက် မြေပြင်ပေါ်၌ မြရိုးမြရွက် မြ တဘက်ကြီးတွေ အဆိုင်အဆိုင် ခင်းထားသည်နှင့် တူပြန်သေးသည်။

ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း အချိန်တည်း။

ဗမာပြည်၌ ရာသီဥတု အသာယာဆုံး၊ အညီမျှဆုံး၊ နှစ်သက်ဖွယ် အကောင်းဆုံး၊ နေထိုင်၍ အသင့်လျော်ဆုံးအချိန်ကို ညွှန်းပြပါဆိုလျှင် အများ ကပင် တန်ဆောင်မုန်းလဟု ဆိုကြပေအံ့။

“အဘိုးကြီးအို ခါးကုန်းကုန်း၊ မသေပါနဲ့အုံး၊ နောင်နှစ်ခါ တန်ဆောင် မုန်း ပွဲကြည့်ပါအုံး” ဟု ဖော်ညွှန်းရသည့် လပေတည်း။

ကာလကြီးများ အေးချမ်းခဲ့လျှင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ အင်မတန် ပေါ သောလ ဖြစ်သည်။

ရွာတိုင်း၊ အရပ်တိုင်း၌ အလှူအတန်းများလည်း ပြုလုပ်ကြလေ့ ရှိသည်။

ဤနှစ်ကား လုပ်နိုင်ကြပုံ မပေါ်ပေ။ ကနေ့ကာလကြီး ပျက်မလား၊ နက်ဖြန် ကာလကြီး ပျက်မလားဟု တထိတ်ထိတ် တွေးနေကြသည်။

အကယ်ပင်လည်း ညကြီးသန်းခေါင်တွင် ခွေးတွေက အူသည်။ ကျီး တွေက ပြိုသည်။

ငွေအိုးမြုပ်သူက မြုပ်သည်။ ရွှေအိုးဝှက်သူက ဝှက်သည်။ ဟိုနေရာ တိုးတိုး၊ သည်နေရာ ကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်နေကြသည်။

အချို့ကလည်း ကုလားစစ်ဘာယီတွေ တက်လာလို့ တောင်တွင်း
ရောက်နေပြီဟု ဆိုကြသည်။

အချို့ကလည်း ကုလားဖြူတပ်တွေ အရှေ့ဘက် ပျော်ဘွယ်၊ ရမည်း
သင်း ဝင်စီးနေပြီတဲ့ဟု ပြောကြသည်။

အချို့ကလည်း အနောက်မြစ်ကြောင်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေပြီဟု ထင်
ကြေး ပေးကြသည်။

တကယ်လည်း ဘယ်အရပ်ဖြစ်သည်တော့ မပြောတတ်။ မြစ်ကြောင်း
ဘက်မှ လေသင့်လျှင် အမြောက်သံသဲ့သဲ့ ကြားကြရသည်။

တိုက်ပွဲနီးသူတို့ မဆိုထားနှင့်၊ ဟုတ်လေသည် မဟုတ်လေသည် အမှန်
မပြောနိုင်သော အလွန်အလှမ်းဝေး၍ အမြောက်သံသဲ့သဲ့ ကြားသောနေရာမှ
လူများပင် ချေးချမ်းနေကြသည်။

ဖျားသူများလည်း ဖျားကုန်သည်။ နာသူတို့လည်း နာကုန်သည်။
စစ်ဆိုလျှင် လူတို့ အဘယ်မျှလောက် ကြောက်ကြလေ့နည်း။

အလုပ် ပျက်မည်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးမည်၊ ဆွေတကွ မျိုးတခြား
ဖြစ်ကြရမည်။ အသက်ပါ သေကြရပေမည်ကို လူများတို့ အဘယ်မှာလျှင်
မထိတ်ဘဲ မလန့်ဘဲ၊ မကြောက်ဘဲ မရွံ့စား၊ မဖျားမနာဘဲ ရှိကြအံ့နည်း။ ကြောက်
ကြမည် ချည်းသာ။

သတ္တန္တရကပ်ဖြစ်လျှင် ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ် ဖြစ်မည်။ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ်ဖြစ်လျှင်
ရောဂန္တရကပ် ဖြစ်မည် မူချ။

ကပ်ကြီးသုံးပါးစလုံး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အညမည တွဲစပ်နေသည်။
ကွင်းဆက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုဆိုက်လျှင် အားလုံးဆိုက်မည် မလွဲ။

ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့က ထိုအကြောင်းများကို ကြိုတင် သိထား၍
စောစောကတည်းက မြို့ရွာနှင့် လူများစုအတွက် အကာအကွယ်ပြုရန် စီမံ
ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုပုံဆိုလျှင် သူတို့ထင်သည်ထက်ပင် စောနေပြန်သည်။ ကုလားဖြူ
က ချက်ချင်းလက်ငင်း အလျင်စလို မတိုက်သေး။ ကောက်ခင်း တလင်းများ
သိမ်းဆည်းပြီးမှ တိုက်ကောင်း တိုက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

ယခု ကောက်ခင်းတလင်း သိမ်းဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ကောက်ပင်များ

ဖုံးစလုံးစ ရှိသေးသည်။ ဤအထဲ ကာလကြီးပျက်လေသော် လူတွေ အဘယ်ပုံ လုပ်၍ အဘယ်ပုံ စားကြရမည်နည်း။

အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့အဖို့ ထိုအတွက် အလွန်စိတ်ပျက်နေကြသည်။ လူတွေအတွက် မတွေးတတ်၊ မကြံတတ်ဖြစ်ပြီး စိတ်မောကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေကြသည်။

အောင်သူ တွေးတောခဲ့သော နောင်နှစ် လယ်ခင်းချဲ့ရေး မဆိုထားနှင့်၊ သည်နှစ် လယ်ခင်းပင် ဘယ်လိုသုံးရမည် မသိ။

ဟိုမှ သည်မှ လွင့်ပါးလာသော ကောလာဟလ သတင်းစကားထက် အမြောက်သံကြားရသည်ကို ထောက်သဖြင့် နယ်ချဲ့ အမေ့ကောင် ကုလားဖြူ များ ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ကြပြီ ဟူသော အချက်ကား သေချာလှသည်။

ငခိုင်၏ တွေးခေါ် ထင်မြင်ချက်အရ မင်းလှခံတပ်၊ ဝှေးချောင်းခံတပ် က ဖြစ်မည် မလွဲ။

သူ၏ တွက်ကိန်း မှန်သည်။ ကုလားဖြူတပ်များ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း (၈) ရက်နေ့မှစ၍ ဗမာနယ်ဘက်သို့ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျူးကျော် ထိုးဖောက်လာသည်။ ထိုးဖောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ပေါင်ဝဲ ခံကတုတ်မှ ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် စတင်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်က အသလို အမြောက်သံတေ၊ သေနတ်သံတေ ကြားထဲမှာမှ တိုက်ချင် ခိုက်ချင် ခုတ်ချင်သာ ကိုရင်ရ’

‘ငါ့လူပြောတော့ အသလိုတောင် ခံတိုက်မယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလို့လို့’

‘ကျုပ်က လုံးဝ မရှိဘူးလို့တော့ မပြောရပေါင်ပါ။ တစ်ဖက်စစ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် စစ်အင်္ဂါနဲ့ ဘာမှမညီညွတ်ဘူးလို့သာ ပြောသာပါ။ နည်းသယ်လို့ ဆိုခြင်းပါ။ ဗမာ့သတ္တိ ဗမာ့သွေးပဲ ကိုရင်ရဲ့၊ နည်းနည်းများများ အသေခံတော့ ချကြမှာပ’

‘အခုဆိုရင် ကမြင်းမသားတေ သည်ဘက်တော့ ကျွဲလာကြသေးဟန် မတူဘူး။ အမြောက်သံ ကြားရပုံ ထောက်တော့ ဟိုမှာတင် သံသံမဲမဲ တိုက် ကြပုံ ရသယ်’

စစ်ဆိုလျှင် ကြောက်သူ ရှိသလို မကြောက်သူများလည်း ရှိကြသည်။ ငခိုင်တို့၊ အောင်သူတို့လို လူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

မကြောက်ဘူးဆိုရာ၌ သူတို့သည် စစ်ကိုချစ်မြတ်နိုးကြ၍ဖြင့် မဟုတ်။

လိုလားတောင့်တနေ၍လည်း မဟုတ်။ စစ်ကို အလွန်အကြူး မုန်းတီး ရွံရှာကြသဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

စစ်ဖြစ်သည်ကို မကြိုက်။ စစ်ပြုသူ၊ ကျူးကျော် စော်ကားလာသူများကို ချေမှုန်း တိုက်ဖျက်လိုကြသည်။

“စစ်တဲ့ဟေ့” ဆိုလျှင် သေမှာကို သတိမရ။ ခံရမည်ကို မကြောက်။ အသေအလဲ တိုက်ချင်ကြသည်။ အမြောက်သံ၊ သေနတ်သံကြားလျှင် စိတ်က တက်ကြွနေသည်။

ကျူးကျော် စော်ကားလာသူကို ခုတ်ချင်သည်။ ထစ်ချင်သည်။ သတ်ချင်သည်။ ဖြတ်ချင်သည်။ ထိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ စစ်ကို အလွန်မုန်းကြ၍ ဖြစ်လေသည်။

လူတွေ ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေကြသည်နှင့်အမျှ ဘာသာ သာသနာ ရေးလည်း ထွန်းလင်း တောက်ပနေရာမှ ဆီခန်းသော ဖန်မီးအိမ်ကဲ့သို့ မှေးမှိန် ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ပင်းမြို့ရှိ ရွှေညောင်တော်နှင့် စေတီအဆူဆူတို့တွင် သီတင်းကျွတ် အခါက ဆီမီးရောင်ရှိန် ထိန်ညှိနေသလောက် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ဝန်း၏ လရောင်မှတစ်ပါး ဆီမီးရောင်ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။

အချို့ သာသနာဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတလေက ပူဇော်ထားသဖြင့် ရွှေညောင်တော်နှင့် အခြားစေတီတစ်ဆူ နှစ်ဆူတွင် ဆီမီးခွက်ကလေးတစ်ခွက် နှစ်ခွက် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် တွေ့ရသည်။

လူများသည် ဆီမီးထွန်းညှိကြမည့်အစား ဟိုနေရာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုးတိုး၊ သည်နေရာ ပါးချင်းကပ်၍ တိုးတိုး။ ဟိုအိမ်က မှောင်ကြီးမင်းကြီး လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်၊ သည်အိမ် ပျာပျာပျာပျာ ဖြစ်နေကြရာ လူအများ သနားဖွယ် အလွန်ကောင်းလှလေသည်။

‘ကိုဖိုးအောင်ရဲ့၊ အသလို ကာလပျက်သယ်ဆိုသာ စူးထိုးတို့၊ ဘာတို့ လာချတတ်သတဲ့တော့။ အိမ်အောက်မြှုပ်ထားလို့ ဖြစ်မလား။ အနို့ပီး လူဆိုးတေ၊ ဓမ္မတေက တကယ့်တကယ် လည်ပင်းတုံးတင်နင်းပီး တောင်းရင်လည်း မြှုပ်ထားတဲ့ ငွေအိုးကို ဖော်ပေးရတတ်သတဲ့’

‘အနို့ အဘယ်ပုံ လုပ်ချည့်မတုံးဟဲ့ ငွေညွန့်ရဲ့၊’

‘ကျနပ်လဲ မပြောတတ်ကဘူး’

အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးသည် ဒေါင်းဒဂါး ငါးဆယ်ခန့်ကို မသိမ်းတတ်၊ မဆည်းတတ် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ တစ်သက်ပတ်လုံး တစ်ပင်တပန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်၏အနက် မှ စုမိဆောင်းမိသော ငွေကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းငွေသာ ဆုံးပါးမှု ရှိခဲ့သော် အဘိုးအိုနှင့် အမယ်အိုတို့သည် ဘယ်လို နှမြော၍ ဘယ်ပုံ ဖြစ် ကုန်ကြမည် မဆိုနိုင်လေ။

သူတို့သည် စဉ့်အိုးငယ်တစ်လုံးဖြင့် ထည့်လျက် တစ်ယောက်၏လက် မှ တစ်ယောက်၏လက်သို့ ၎င်းငွေအိုးကလေး ကူးကာ ခပ်ကာ ဖြစ်နေရှာ သည်။

‘ဒို့ ချောင်းနားက ယာခင်းထဲသွားပီး ဖလံပင်အောက် မြှုပ်ထား ကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘လသာရက်ကြီး ဖြစ်ချိမလားတော့။ သူခိုးလက် အထုပ်သွားပို့သလို ဖြစ်ချည်ရဲ့’

သူတို့ချည်း ဤလို ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းလို ဤသို့ ဖြစ်ကြမည် မလွဲ။

ပင်းမြို့နယ်မှာ လုပ်ခင်းကိုဝ်ခင်း ကောင်း၍ ကောက်တလင်း ဖွံ့ဖြိုး သောနယ် ဖြစ်သည်။ သီးနှံလုပ်သူတိုင်း အနည်းနှင့်အများ စုဆောင်းမိကြ သည်။

ထိုခေတ် ထိုကာလက လူများသည် အနေရိုးသည်။ အဝတ်သိပ်သည်း သည်။ အစားခြီးခြံသည်။ အပအလွှားမရှိ။ လုပ်သမျှ အဖတ်တင်ကြသည်။

အလွန် နှမြောစရာကောင်းသော ပင်းမြို့နယ်ကြီးပေ တကား။

*

‘ဒကာကြီး ဘယ်ဆီက ပြန်ခဲ့တုံး’

ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း ကျောင်းပေါ်တွင် အမြင့်သား သတင်းသုံး မနေနိုင်။ “စစ်၊ စစ်၊ ကုလားဖြူ၊ ကုလားဖြူ” ဟု ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြန်းသလို စီး ဖြန်းတော်မူရင်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ကျောင်းဝန်းကျင်သို့ တလည်လည် လှည့် ပတ်နေလေသည်။

အနီးအပါးသို့ လူဖြတ်သွားလျှင်လည်း စူးစမ်းသည်။ မေးမြန်းသည်။

၎င်းဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဆွမ်းကွမ်းအလိုငှာ ဒကာ၊ ဒကာမများကိုသာ မှီခို အားထားနေကြရသည် မဟုတ်လော။

ယခုလည်း ပင်းဆရာတော်သည် ကျောင်း၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ဖောင်တော်ဦးစေတီအနီး ရပ်တော်မူရင်း တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေခိုက် သပြေ ညီနောင်ဘက်မှ ဒကာကြီးတစ်ဦး မြို့ဘက်သို့ ဖြတ်သွားသဖြင့် လှမ်း၍ မေးမြန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒကာကြီးဆိုသူမှာလည်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နေပြီး ဘုန်းတော် ကြီးက မေးမြန်းတော်မူမှ ဘုန်းတော်ကြီးသို့ ကမန်းကတန်း လာရောက် ဝတ်ဖြည့်ရှာသည်။

‘မှန်ပါ့ဘုရား၊ ဟို၊ အင်၊ ယာထဲဆီက ပြန်ခဲ့ပါသဘုရား’

‘အင်း၊ ကာလကြီး ပျက်သယ်၊ သရောခိုင်းသယ် ဆိုသာဟာ ပါပ မထင်နဲ့။ လူတေ ငတ်ပြတ် သေကြေကုန်ကြမှာ။ တစ်ယောက်ပစ္စည်း တစ် ယောက် လု၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သတ်၊ အသည်တော့ ကိုယ့်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကလေးများ သိုသိုသိပ်သိပ် သိမ်းသိမ်းဆည်းဆည်းထားနိုင်မှ တန်ကာ ကြမယ် ဒကာရဲ့’

‘အသလိုပဲ စီမံရသယ် ဘုရား။ အသာပေမင့် သို့စရာ သိပ်စရာ များများ စားစား မရှိပေါင်ပါ ဘုရား’

‘အနို့ ထမခြောက်ကလေး ဘာလေးကော အသင့်လုပ်ထားရဲ့လား။ ပြေးဟယ်၊ လွှားဟယ်၊ ပုန်းဟယ်ဆိုရင် ဗိုက်ပြဿနာက အစာမသွင်းဘဲ ထားလို့ရမှာ မှတ်ဘူး’

‘တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစား လုပ်ထားပါသ ဘုရား’

‘အသာတင်မှတ်လေးဘူး။ တတ်နိုင်သေးရင် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တို့၊ သမုန်းဆုပ်တို့၊ စောင်ချမ်းဆုပ်တို့၊ ဖွဲနုဆုပ်တို့ပါ အသင့်လုပ်ထားဖို့လိုသယ်။ ကလေးမြေးငယ်များရှိရင် အသာကျွေးပြီး ရေတိုက်သင့် တိုက်ထားရမှာ ဒကာရဲ့’

ဆရာတော်သည် ကိုယ့်ကိစ္စထက် ဒကာ၊ ဒကာမများ အရေးကို တွေးရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရှာသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စလည်း စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ဖြစ်မည် မလွဲ။

နေရာတကာတွင် “စစ်၊ စစ်” ဖြစ်နေကြသည်။

အခြားအရေး အခြားကိစ္စများ လုံးလုံးစွန့်ပစ်ထားကြလျက် ဤအရေး၊ ဤဝန်ထုပ်ကြီးကိုသာ အလွန်လေးပင်စွာ ထိပ်ပေါ်တင်ထားကြသည်။

‘အရိုးစိုင်းဒုတ်တို့ အိမ်နောက်ဖေး မြှုပ်ထားတဲ့ ငွေအိုး လူဖော်သွား သတဲ့ တော်ရေ’

‘ဟယ် သောက်ကျိုးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ရလေ’

သူတို့လည်း တစ်ဒုက္ခ။ သူများအတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ မျက်လုံး ပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်နေကြသည်။

ဟိုအိမ်နှင့် သည်အိမ်၊ ဟိုရွာနှင့် သည်ရွာ၊ အိမ်နှင့် လယ်ခင်း၊ အိမ်ပေါ် နှင့် အိမ်အောက်၊ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်ဖေး ကူးလောင်ခတ်နေကြသည်။

ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်သထက် ဆိုးသေးသည်။

စစ်ဆိုသည်မှာ လူသတ်ပွဲတည်း။

ကုလားဖြူက ကျူးကျော် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျှင် ကုလားဖြူတို့က လာရောက် သတ်ဖြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လက်ရင်းချင်း လက်ရင်းချင်း တိုက်၍၊ စစ်သား စစ်သားချင်း တိုက်၍ အရေးမကြီး။ လူနေရပ်ကွက် နာမှာက ပို၍ အရေးကြီးသည်။

ကိုင်းရင်း နည်းနည်းလှုပ်လျှင် ကိုင်းဖျား သွက်သွက်ခါတတ်သည်။

လှိုင်းတံပိုးသည် မြစ်လယ်၌ ကွက်၍ထလျှင် တော်သည်။ မြစ်ကမ်း

သို့ သွား၍ ရိုက်လျှင် ကမ်းပြိုမည်။

စစ်ဆိုလျှင် သက်ကြီးရွယ်ရင့်တိုင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိကြသည်။ တွေ့ဖူး

ကြုံဖူးကြသည်။ ထိုနှင့်အမျှ ကြောက်ကြသည်။

ကိုင်းဖျားကျလေ ဆိုးလေ။

မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်တတ်သည်။ စစ်ကာလက ပို၍ ဆိုးသည်။

• မည်းမည်းမြင်ရာ ခုတ်လျှင် အပြစ်မရှိ။

ကြီးနိုင် ငယ်ညဉ်း။

နိုင်လူက စားရသည်။

တောမီးလောင်လျှင် တောကြောင် လက်ခမောင်း ခတ်သည်။

‘ခင်လျှင် သူပုန်....’

ထိုအသံသည် နေရာအနှံ့ ရောက်သည်။ ပင်းနယ်သို့လည်း ရောက်သည်။

ပင်းနယ်၌ အုပ်ချုပ်ကြသူတို့သည် ထိုအသံ၊ ထိုအမိန့် ရောက်လာသဖြင့် သူပုန်အဖြစ် မခံလို၍လား။ နဂိုကတည်းက ခုခံဖို့ အစီအစဉ် မရှိကြ၍လား မပြောတတ်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပေ။ သူတို့နေရာတွင် သူတို့လူစုနှင့် သူတို့အသက်ကို ကာကွယ်ကြရန်သာ စုရုံးကာ အလုံအခြုံလုပ်ထားသည်ဟု ကြားသိရသည်။

နယ်အလုံး အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းမှုများ ကင်းမဲ့နေရာ လူယက်ခိုးဆိုးသူ၊ အဓမ္မသမားများ နေရာအနှံ့ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

‘ရွှေ ငခိုင်၊ ညက ကျားတူးရွာ လူဆိုးတေ ဝင်တိုက်သွားသတဲ့ကွဲ့။ အသာပါနဲ့ဆို ဒို့နားတစ်ပိုက် လေးလောရှိဘီ ကြားသာ’

‘ခက်သာပဲ ကိုရင်ရာ။ ကုလားဖြူ တက်လာရင် ခုတ်မလားလို့ စောင့်နေသာ၊ သူတို့က တစ်မှောင့်’

‘အသည်ရန်ကလဲ မသေးနပ်လှဘူး မောင်ရာ။ ငါ ကြားတော့ ဗလတို့ကတောင် သင်းဖွဲ့ပီး တိုက်နေကြသယ် ပြောသံကြားရသယ်’

‘ကျုပ်ကလည်း ဗမာ ဗမာချင်းတော့ မတိုက်ချင်လှဘူး။ အသည်လူတွေ ဘယ်လိုလုပ် ဆုံးမရမတုံးပဲ’

‘မတိုက်ချင်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွေ့၊ တိုက်သင့် တိုက်ရမှာပဲ။ အသည်ကောင်တေ ဒို့ဆီ လာတိုက်ကြဘီ ဆိုပါစို့။ မင်း ပြန်တိုက်မလွှတ်ဘဲ သည်တိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမလား လူရ’

‘ခက်သယ် ကိုရင်’

‘မခက်နဲ့၊ ကြုံလာရင် ကြုံလာသလိုရှင်းမှ။ ငဒို့ဟာ လူအများ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်အောင် ကာကွယ်ကြဘို့ မှုတ်လား။ ကုလား တက်လာရင် ကုလားခုတ်၊ ဗမာက နှောင့်ယှက်ရင် ဗမာခုတ်၊ အသာမှ အေးမှာ’

အောင်သူပြောစကား မှန်နေ၍ ငခိုင် ဘယ်သို့မှ ဆင်ခြေမတက်နိုင်။

ငခိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သစ္စာပြုထားသလား မပြောတတ်။ ဗမာ ဗမာချင်း တိုက်ရမှာ၊ ခုတ်ရမှာ အင်မတန်ကြောက်သူ ဖြစ်သည်။

ဗလ တောင်းဆိုသော ဓားရေးတိုက်ပွဲသည်ပင် အောင်သူ လက်ခံ၍ တိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အလိုဖြင့် တိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

အကယ်တော် တိုက်သော အခါ၌လည်း သူ့အစွမ်း သူ့အစကို မပြခဲ့။ သူက မခုတ်၊ ဗလတိုက်သည်ကို ခံရုံသာခံသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ဓားမထိရန်သာ ကာကွယ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဗလကိုသာ သူတိုက်ခဲ့လျှင် ခုတ်ကွက်ပေါင်းများစွာ ရခဲ့ သည်။ ရသမျှ အခွင့်အရေးကို သူ မသုံးခဲ့။

ယခု စီစဉ်ထားချက်နှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေပြန်ရာ ယုန်ထောင် ကြောင်မိ ဆိုသလို မတိုက်ချင်သူတို့အား တိုက်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

‘အနို့ပြီး တစ်ခုရှိပြန်သယ်၊ အသည်ဆီမှာ မင်းနဲ့ငါ ရှိနေလို့ ငဒို အရပ်ကိုတော့ ဘာသူမှ လာတိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား အစွန်အဖျားတေ လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေမှာ။ အသာကို မင်း ဘယ်လိုသဘောရတုံး’

‘ကိုရင် ဆိုလိုသာက သူတို့ကို သွားပြီး နှိမ်ဘို့လား။ အသည်ရွာတေက စောင့်ပြီး ကာကွယ်ရမလား’

‘ငါ့သဘောတော့ သည်ခွေးမသားတေ ရှိတဲ့နေရာ သွားတိုက်ပစ်ချင် သယ်’

‘အသလိုဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံး လိုက်တိုက်နေရမှာ၊ အသာနဲ့ ကျုပ်တို့ ကုလားကို တိုက်ချိန် မရှိတော့ဘူး’

‘တိုက်ရပါသယ် ငါ့လူ၊ မပူပါနဲ့၊ တိုက်ဆိုကတည်းက တွေ့သမျှ ရန်ဆူးရန်ငြောင့် အကုန်ရှင်းပစ်ရမှာ’

‘ဟော... မိခင်အိ ပြန်လာဘီ’
ငခိုင်က အိမ်ဝင်းဝဆီသို့ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်း။

ခင်အိမှာ မြင်းဖြင့် ဖြစ်လျက် သူ့မြင်းကို လေးဖက် ခပ်သွက်သွက် စီးကာ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူတို့သည် တမာပင်ရိပ်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်ရာ ခင်အိက သူတို့အပါး ရောက်မှ မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ခင်အိ၊ မြင်းလည်း ချွေးတွေ ရွှဲလို့ပါကော၊ ဘယ်လောက်များ တောင် စိုင်းလာတုံး’

မြင်းတွင် ရွေးမျှမဟုတ်၊ ပါးစပ်မလည်း အမြုပ်တစ်စီ ထွက်ထွက် နေသည်။

‘ရွေးထွက်သာ မမေးပါနဲ့၊ လူ ဘယ်လိုဖြစ်လာတုံးဆိုသာ အရင်မေး ပါဦး မောင်ကြီးအောင်သူရဲ့’

သူပါ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးလျှင် ကုန်းနီးကြားမှ ဓားကို ဆွဲနုတ်ယူလာကာ ခင်အိက အောင်သူတို့အပါးတွင် ထိုင်ချလိုက် သည်။

‘ဆိုစမ်းပါအုံးဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာသတုံး၊ အင်းကန်ကော ရောက်ခဲ့ ရဲ့လား’

ခင်အိက ရင်ကလေး မောက်ကာ မောက်ကာဖြင့် အသက်ကို ပဝကြီး ရှူရှိုက်ပြီးသည်တွင်မှ-

‘ရောက်ပါသယ် အပြန်မှပါ။ တောင်ပြောက်ကြီး တောင်ကြား သည် ဘက် ထွက်လာတော့ ဗန်းကုံးဘက်သွားတဲ့ လမ်းခွဲဆီက မြင်းနှစ်စီး စိုင်းလာ သာ မြင်ရသယ်၊ အသာနဲ့ ကျနပ်က ကျနပ်မြင်းကို ကြိမ်ရိုက်စီးရော၊ ခပ် လှမ်းလှမ်းရောက်လို့ ပြန်ကြည့်တော့ လားလား သူတို့ မြင်းနှစ်စီးက အနောက် ဘက်ကို ဆက်မသွားဘဲ ကျနပ်နောက်ကို အတင်းစိုင်းလိုက်လာကြသယ်’

‘ဟယ်... လူလွန်မသားတေ၊ ဘယ်အရပ်ကများ ပါလိမ့်’

‘အသာနဲ့ နင်က မြင်းကို အတင်းစိုင်း ပြေးခဲ့ရသယ် ဆိုပါတော့’

‘ဆိုရင်တော့ ကျနပ်က သူတို့ များခေါ်ပြီး ခံတိုက်အုံးမလို့ပဲ’

‘ဟာ... ဘယ်နဲ့ဖြစ်ပမတုံး၊ သူတို့က နှစ်ယောက်၊ နင်က တစ် ယောက်တည်းပဲ ဟာ’

‘တစ်ယောက်တည်းပေမဲ့ မကြောက်ပါဘူး။ ကျနပ်က ကိုယ်ခံပညာ လည်း တတ်သယ်။ မြင်းစီးရော ဓားခုတ်ရောလည်း သူတို့ထက် သာနိုင်သယ်’

‘နောက်တော့ ဦးဖိုးမင်း ပေးလိုက်တဲ့ စာကို သွားသတ်ရသာနဲ့ မတော်တဆ ရှုံးလို့များ သူတို့ စာရသွားရင် မောင်ကြီး အောင်သူတို့ အကြံ အစည်တေ အားလုံး ပျက်ကုန်မှာ ကြောက်သာနဲ့ မြင်းကို အတင်းစိုင်းလာ တော့ ဘာသာချောတေ ဘယ်မိနိုင်မတုံး’

‘အေးပါဟာ နင်ကလဲ မိန်းမသားဟစ်ယောက်တည်း မတိုက်သာ ကောင်းပါသယ်။ ဘယ်မတုံး ပေးစမ်း၊ ဦးဖိုးမင်း ပေးလိုက်တဲ့စာ’

ခင်အိမှာ မိန်းမသား ဆိုပေသည့် ယောက်ျားများလိုပင် ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်သည်။ ဤအထဲ ယောက်ျားများ
လိုပင် ပိုးရှမ်းဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီကိုယ်ကျပ် စသည်တို့ ဝတ်ထားရာ ဖြန့်စား
မြင်ရသူတို့ ယောက်ျားပင် ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကိုယ်ခံပညာ၊ အခုတ်ပညာ၊ အတိုက်ပညာများ သင်ထားပြီး
နောက် အစမ်းလေ့ကျင့်သည်မှလွဲ၍ တစ်ပွဲမှ မတိုးဖူးဘဲ ဖြစ်နေရာ ပွဲတိုး
ချင်သည်မှာ လက်ယားနေဟန် တူသည်။

သူသည် ဗိုလ်ဟောင်းတစ်ဦး၏သမီး စစ်သွေးပါခဲသူလည်းဖြစ်ရာ
ကြောက်စိတ်ဆို၍ နှမ်းစေ့ ဆယ်စိတ်စိတ် တစ်စိတ်မျှ ရှိဟန်မတူ။

သူနှင့် အတူနေ အောင်သူ၊ ငခိုင် စသူတို့ကလည်း သတ္တိခဲများ
ဖြစ်ရကား အတိုက်အခိုက်ဘက်တွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

‘ကိုရင်၊ စာက ဘယ်လိုတဲ့တုံး’

‘သူ့စာသဘောပြောရရင် လူဆိုးဓားပြနဲ့တူတဲ့ ကုလားဖြူ လူယုတ်မာ
တေက လဆုပ် (၈) ရက်နေ့က နေပြည်တော်တက်ပီး ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့တကွ
ဖမ်းသွားကြတာ၊ ဗမာပြည်အားလုံး သူတို့ခြေဖဝါးအောက် နင်းပြားလုပ်ဖို့
သိမ်းပိုက်ထားဘိဆိုသာ အမှန်ပဲတဲ့။ သူတို့ဆီကို ပြေးလာတဲ့ တပ်သားဟောင်း
တစ်ယောက်က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပြောပြသတဲ့။ ငခိုင်ဆီလဲ ကုလားဖြူ
ကုလားမည်းတပ်တွေ မကြာခင် ဆိုက်လာကြလိမ့်မတဲ့။ အသာကို ငခိုင်က
အသင့်ပြင်ထားပြီး လိုအပ်သလို စီမံနိုင်သတဲ့။ သူတော့ တခုတလော နှာစေး
ချောင်းဆိုးဖြစ်နေလို့ ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်ထပ်လို့ သတင်းထူး
ရရင်လည်း ကြံဖန်ပို့ပေးမတဲ့’

အောင်သူက စာကို ပြန်ကြည့်ပြီးမှ-

‘အသာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးလည်း အောင်မြင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းသတဲ့’

ငခိုင်သည် တစ်ချီတည်း ငိုငင်ကျသွားသည်။

‘တောက်.... စစ်ရှုံးရချက်နယ် နာလိုက်ချိ ကိုရင်ရာ’

ငခိုင်၏အသံမှာ ရိုးရိုးအသံမဟုတ်၊ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှဲ၍ ထွက်လာသော
အသံ ဖြစ်သည်။

နလုံးအိမ်များ နာကျင်သံ၊ အသည်းခိုက်သံ၊ ရင်နာသံ၊ ဘဝင်ဆိုသံများ ရောထွေးလျက် ငိုသံများ ပါ၍လာသေးသည်။

တုန်ခိုက်၍ နေသည်။

အသံတုန်သလိုပင် သူ၏နှုတ်ခမ်းများ၊ သွားများ၊ လက်သီးဆုပ်များ တဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။

တကယ့်ဗမာသွေး စစ်စစ်။

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေမှဖြင့် စစ်ကို ဘာပြုလို့ ရင်မဆိုင်ရဲရသတုံး။

ဘာပြုလို့ စစ်မပြင်ခဲ့တုံး။

တိုင်းပြည်၏ အခွန်ဘဏ္ဍာစားပြီး တိုင်းပြည်တာဝန် မကျေလေစွ။

ရှင်ဘုရင့်တာဝန် မဟုတ်လျှင် မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများတာဝန်။

သူတို့က ဘာပြုလို့ ပြည်သူပြည်သားနဲ့ စည်းလုံးပြီး မခုခံ မတိုက်ခိုက်ကြသတုံး။

ဘာပြုလို့ ခုခံသူ သူပုန်လို့ အမိန့်ဆင့်ဆိုရသတုံး။

ရှုံးချင် ရှုံးပစေ။

သေချင် သေပစေ။

တိုက်ဖို့တာဝန်ဟာ သူတို့တာဝန်။

ငါတို့တာဝန်။

ငခိုင်၏ ရင်ထဲတွင် သပွတ်အူလိုက်နေသည်။ နာကြည်းနေသည်။

မျက်ရည်များလည်း တစ်မိမိမှ စီးကျ ယိုထွက်လာသည်။

‘ကိုရင်’

‘ဘာတုံးကွယ့် ငခိုင်’

‘စစ်ကို မတိုက်ဘဲနဲ့ ရှုံးရသာ နာသယ်။ ကျုပ်တို့လူမျိုးဟာ လူကြောက်

မျိုး မှတ်ဘူးဗျ ကိုရင်ရ။ အနော်ရထာမင်း လက်ထက်ကစပီး တိုင်းခြားသား တေနဲ့ အနိုင်တိုက်သာ အလောင်းဘုရား လက်ထက်တိုင်ရော၊ ဘယ်လောက် သတ္တိပြောင်ခဲ့သတုံး။ သည်မင်း သည်လက်ထက်ကျမှ စစ်မတိုက်ဘဲ ကုလား ဖြူ ကောင်တေကို အရှုံးပေးလိုက်သယ်ဆိုတာ ဘယ့်ကလောက် ရှက်စရာ ကောင်းတုံး။ တိုက်ရင်း သေလို့တော့ ရှုံးရုံမကဘူး၊ မျိုးပါပြုတ်သွားပစေ။ အသည်းမျိုးဟာ ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ ရာဇဝင် စာတင်ခံရမယ်’

‘ငခိုင် သူတို့ မတိုက်တိုက်၊ အခုကော ဒို့က အသလို တိုက်ဖို့ စီမံပီး မှုတ်လားကွယ့်’

‘ဟုတ်သယ်၊ အသာပေမင့် သူတို့အတွက် ရှက်လှသဗျာ’

ငခိုင်က နေရာမှ ဒေါပါပါ ထ လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လက်သီးကို ဆုပ်ထောင်ကာ-

‘သူ့ကျွန် မခံဘူးဗျ၊ အသေခံမယ် ကိုရင်၊ အသေခံမယ်။ သများ တိုင်းပြည် သများလူမျိုးက လာပြီး မတရားကြီးစိုးချင်တဲ့ ကုလားဖြူတေရဲ့ ခေါင်းတေ ဖြတ်ပီးမှ အသေခံမယ်’

ငခိုင်၏ ဒေါသ၊ ငခိုင်၏ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တက်ကြွပုံကို ခင်အိပင် ဝမ်းနည်း လှိုက်ဖို့ဖြစ်ရင်း ငေးကြည့်နေရသည်။

‘ဦးကြီးဦးပေါ်အေး ပြောသာတေ မှန်လိုက်လေ ကိုရင်ရာ’

ငခိုင်သည် ဦးပေါ်အေးတို့ အိမ်သားစုကို ပြေး၍ မြင်ယောင်မိပြန် သည်။

ထိုအိမ်သားစုထဲမှ ပေါ်လာသော မျက်နှာများအနက် နန်းထွေး၏ မျက်နှာမှာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

ချစ်စရာကောင်းသော၊ သနားစရာကောင်းသော၊ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်း သော နန်းထွေး။

“မောင်ကြီး အောက်ပြည် အရောက်မပြန်သေးသာဖြင့် နန်းထွေးတို့ ဆီကို မကြာမကြာ လှည့်လာပါ မောင်ကြီး” တဲ့။

ငခိုင်သည် ဖြုတ်ခြည်းစိတ်များ လွင့်ပျံ့သွားသည်။

တစ်ခဏသော အချိန်အတွင်းက သံတုံးသံခဲပမာ အလွန်ကြွခိုင်မာကျော လှသော သူ၏စိတ်သည် ချက်ချင်း နေထိ ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသွား လေသည်။

တကယ်တော့ နန်းထွေးကို ဖွင့်မပြောပေသည့် သူ ချစ်သည်။ နန်းထွေး ကလည်း သူ့ကို ချစ်သည်။

အချစ်ရေးထက် စစ်ရေးက အရေးကြီးလှသဖြင့် အချစ်ကို ဘေးဖယ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခိုက် အလှည့်သင့်၍ သတိဝင်လာသောအခါ နန်းထွေးအတွက် အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

အထူးသဖြင့် အခါပျက်၊ ကာလပျက်ကြီးနှင့် ကြံကြိုက်နေရကား နန်းထွေး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမည်ကို စိတ်သောက ဝင်လာမိသည်။

နန်းထွေးက အားငယ်တတ်ပါဘိသနဲ့။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်တွေ ကလည်း ရိုင်းက ရိုင်းပျပါဘိသနဲ့။

သူသည် အမွေ ကုလားဖြူနယ်ချဲ့များဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပြန် သည်။ သူ၏ ပျော့အိ ညံ့သက်လှသော နှလုံးသားမှာ ဖြုတ်ခြည်း မာကျော၍ လာလေသည်။

သူ့အဖ ပြောဖူးသော နယ်ချဲ့တို့ ဒုတိယအကြိမ် ဗမာ့နယ်မြေကို လူယက် တိုက်ခိုက်ကြစဉ်က အောက်ပြည်ဆီတွင် များသော မိန်းကလေး၊ မိန်းမငယ်တို့ ကုလားဖြူ ကုလားမည်းတို့၏ အကျင့်အကြံ အစော်ကားခံရသည် ဆိုသည့် စကားကို ပြေး၍ ကြားယောင်မိသည်။

“လူဖြစ်ပီး လူမဆန်တဲ့ အမျိုးယုတ်တေ။ ခွေးစိတ်၊ ကျွဲစိတ်၊ နွားစိတ် ဝင်ပီး ဗြဟ္မစိုရ်ကင်းနေတဲ့ အကောင်တေ”

ငခိုင်၏ ဟန်အမူအရာသည် အတွင်းသန္တာန်မှ မာကျောလာသည်နှင့် အမျှ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲလာပြန်သည်။

ပကတိ ချောမောပြေပြစ်လှသော သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ ကြောက်ချင်စရာ ပင် ကောင်းလာသေးသည်။

သူသည် နန်းထွေးအား သတိရ တမ်းတသောစိတ်ကို ချက်ချင်း ဖျောက်ထားလိုက်သည်။

‘သင်းတို့လို တိုင်းပြည်ယူ၊ လူသတ်၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ မိန်းမတေ မဒိမ်းကျင့်တဲ့ အယုတ်တမာကောင်မျိုးတေတော့ ကမ္ဘာကြေတောင် ဥဒါန်း မကျော့ဘူးကွယံ။ သူတို့က မတိုက်ဘဲနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ထိုးအပ်ကြပေမဲ့ ဒို့ မခံနိုင်ဘူး။ ဒို့ တိုက်မယ်၊ ဒို့ အသေခံချမယ်’

ငခိုင်သည် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီးခါမှ တစ်ချီ ထ၍ ကြိမ်းမောင်း ပြန်သည်။

ခင်အိသည် ငခိုင်၏အမူအရာကို တစေကြည့်၍ အကဲခတ်နေခဲ့ရာ ထိုတစ်ချိန် ပိုမို အံ့ဩနေမိလေသည်။ ငခိုင်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေမိသည်။

ငခိုင်၏ သွေးနှင့် သတ္တိကို အလွန်ချီးကျူးမိပြီး ငခိုင် ခံပြင်းသလို သူလည်း ခံပြင်းနေ၍ ဖြစ်ပေမည်။

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကိုခိုင်။ သလောက်ညှိရက်သားနဲ့ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေ သာများ အံ့ပါရဲ့။ အဖ ဗိုလ်ဘဝက စောစောထွက်လိုက်သာဟာ အသာကြောင့် ဖြစ်မှာ’

‘အခုဟာ ရှင်ဘုရင်အပြစ်ချည်း မှုတ်ဘူး မိခင်အိရဲ့။ ရှင်ဘုရင်က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ဖို့ လွှဲထားတဲ့ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတေချင်း မတည့် ကြလို့ တဲ့’

‘အရေးကြီးရင် သွေးစည်းရမယ်ဆိုတဲ့စကား ဘယ်သွားထားမတုံး မောင်ကြီးအောင်သူရဲ့။ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်တဲ့ သည်အရေးမှ သွေးမစည်းနိုင် ကြရင် ဘယ်အရေးမှာ သွေးစည်းကြမတုံး’

‘အသာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရသာပေါ့။ စစ်ခံမတိုက်နိုင်တဲ့ ဘဝထိ ရော’

‘အစ်ကိုခိုင် ပြောသလို အသေခံပြီးမှ တိုင်းပြည်အုပ်လိုက်ရရင် အရှက် ပြေရုံတင်မကဘူး၊ အဖိုးတန် ရာဇဝင်လည်း ဖြစ်နိုင်သယ်’

ငခိုင်က မလှုပ်မယှက်နေရာမှ ခင်အိဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်အိကပေမင့် အလာကြီး” ဟု တွေးမိ၍လား မပြောတတ်။

‘ဟုတ်သယ်၊ ဘယ်သူမှ ခံမတိုက်ရ။ ခုခံသူ သူပုန်ဆိုတဲ့ အမိန့်ဟာ ရာဇဝင်အရိုင်းဆုံးပဲ။ ဗမာ့သွေးပဲ သလောက်တောင် ညှိရသလား။ အသလို လုပ်မယ့်ကြံရင် အလောင်းဘုရားရဲ့ အကြောင်းလေးများ ပြန် တွေးကြည့် ပါအုံးတော့လား’

‘ကင်းဝန်မင်းကြီး ဉာဏ်ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုရင်ရာ။ သူက ညောင်ရမ်း ညောင်အုပ်ကို ပြန်ပြီး နန်းတင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ကို ယုံကြည်နေသာ။ သူ မစဉ်းစားတတ်လို့ ကိုရင်ရ။ ကုလားဖြူ အဓမ္မ ကောင်တေက ရတနာအပြေ ဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ဗမာ့နယ်မြေကို လိုချင်လွန်း လို့ စရိတ်ကြေးငွေတေ အကုန်အကျခံ၊ လူတွေ အသေခံပြီး တိုက်လာသာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပတုံး။ ရသမျှ ကုတ်ကတ်ပြီး ဖွဲ့ယူခဲ့လို့ ဗမာ့နယ်မြေ တစ်ဝက် ကျော်ကျော်လည်း ရထားပီးဘီ မှုတ်လား။ အသာနဲ့ ဗမာ့နန်း ဗမာပြန်အပ်မယ် ဆိုသာ ယုံရင် တယ်.... မပြောလိုက်ချင်ဘူး ကိုရင်ရာ’

‘အသလိုယုံလို့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ ငခိုင်ရ။ ငါ့လူပြောသာပဲ ရန်ကုန်ဆီ
မယ် ကုလားဖြူကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ပီး သခင်ခေါ်လို့၊ သူတို့ခြေဖဝါး
ဦးခိုက်လို့ စစ်ကဲကြီးတွေ၊ အရာရှိကြီးတွေ၊ အဆောင်အယောင်ရထားတဲ့
ဗမာထဲက လောက်ကောင်ကြီးတွေ ရှိနေကြဆို။ ကင်းဝန်မင်းကြီးက အနီ
လူတွေ အားကျလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ လူရ’

‘အသာမှဆိုရင် ပိုဆိုးတော့မပေါ့ ကိုရင်’

‘ဆိုးခါမှ ဆိုးရော၊ အသာက သူ့အခွင့်အရေးပဲ မဟုတ်လား’

‘အစ်ကိုခိုင်တို့ချင်း ပြောကြသာ ကြားရပါသယ်။ ညီလာခံမယ် စစ်
မတိုက်သင့်ဘူးဆိုလို့ မိဖုရားကြီးက ထဘီအဝတ်ခိုင်းသာ အသည် ကင်းဝန်
မင်းကြီး မှုတ်လား’

‘ဟုတ်ချီပေါ့’

‘မင်းကြီးကလည်း ကိုယ်တိုင် မတိုက်ချင်နေပေါ့၊ ဘာပြုလို့များ သမား
တိုက်မယ်ဆိုသာ ကန့်ကွက်ရသတုံး’

‘တကယ်ဆိုတော့ အင်အားနည်းသေးလို့ စစ်မတိုက်ချင်သာတို့၊
ကုလားဖြူက ညောင်ရမ်း ညောင်အုပ်ကို နန်းတင်ပေးမယ်ဆိုသာ ယုံသာတို့၊
ကုလားဖြူရဲ့ မ စ ချီးပင့်သာ ခံချင်သာတို့အပြင် သည်မင်းကြီး ဆန္ဒက
ကြွက်မနိုင်လို့ ကျီမီးတိုက်ချင်သာလည်း ပါပါသယ်’

‘ကြွက်မနိုင်လို့ဆိုသာက ဘာတုံး အစ်ကိုခိုင်’

‘တိုင်တားမင်းကြီးနဲ့ သူနဲ့က တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေးမှုတ်လား။
သူနဲ့စာရင် တိုင်တားမင်းကြီးက မင်းနဲ့ မိဖုရားအပေါ် တော်တော်ဩဇာ
ရှိသယ်။ အသာကို ဂလန့်လုပ်ချင်သာနဲ့ တူသယ်’

‘ကိုင်း ငခိုင်၊ အသာတေ နောက်ထား၊ အခု လောလောဆယ် ဒို့
ဘာလုပ်သင့်တုံးဆိုသာ တိုင်ပင်ကြရအောင်။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်
ရန်တင်မှုတ်ဘူး၊ တောမီးလောင်ခိုက် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ်တဲ့
လူဗာလတွေ ရန်ကလည်း ရှိသေး’

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကိုခိုင်၊ ကျနုပ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြင်းနှစ်စီးဟာ ကိုဗလ
အဖွဲ့က လူတေနဲ့တူသယ်။ သည်အနားတစ်ဝိုက်မှာ သူတို့ပဲ ရှိသာ’

ငခိုင်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်နေလေသည်။

‘ငါတော့ဖြင့် အနီးအနားက လူတေရော၊ မြို့ထဲက လူတေရော၊

လိုအပ်တဲ့ပုံစံ တုတ်တို့၊ ဝါးချွန်တို့၊ လှံတို့၊ လေးတို့၊ ဓားတို့ အသင့်ပြင်ထားကြဖို့ ပြောပြီးပြီ။ အုန်းမောင်း ဘယ်နှချက်ခေါက်ရင် ဘယ်လိုဆိုသာတောင် မှာထားပြီးပြီ’

[နောင်သောအခါ ၎င်းအုန်းမောင်းကို ကုလားတက်ဟု တွင်လေသည်။ ကုလားများ တက်လာသော အချက်ပေးဖြစ်၍။]

‘နောင်တော့လည်း နောင်ရောက်ရားပေါ့။ အခုနေတော့ ကျုပ်တို့ လူတေ အရာရာ အသင့်ရှိနေကြဖို့နဲ့ ဘယ်လူမျိုးမှ မရိပ်မိအောင် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကောင်းဖို့ လိုသယ်’

‘ကုလားဖြူ မလာခင် ကိုယ့်အမျိုးသားချင်း နှိပ်စက်နေတဲ့ ဟိုအယုတ်တမာ ကောင်ကြီးတို့လူစု အရင်နှိမ်ရရင် မကောင်းဘူးလား အစ်ကိုခိုင်’

‘အသာပေါ့ဟ၊ အခုပဲ နင် ကြုံခဲ့ရဘိ ဟုတ်စွဲ’

‘ဦးဖိုးမင်းက ပြောလိုက်သယ်၊ ကျောက်ချောရွာကို တိုက်သာ သူတို့တဲ့’

‘ဟုတ်ပါသယ်၊ ငါတို့လည်း အသိသား’

ငခိုင်တို့ ရဲဘော်ရဲဘက်အချို့နှင့် မြို့ထဲမှ လူကြီး လေးငါးယောက် ရောက်လာကြသည်။

ဤအရေး ဤကိစ္စများကိုပင် ဆွေးနွေးလိုကြ၍နှင့် တူသည်။ များသောသူတို့၏ မျက်နှာများမှာ သွေးမရှိသလို ဖြစ်နေကြသည်။

လူကြီးများမှာ သေမလောက် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေကြသည်နှင့် တူသည်။

‘အောင်သူရေ ကုလားတပ်တေ ရွာမွန်တောင် ရောက်နေပြီဆိုပါကော၊ ရွာမွန်တစ်ရွာလုံးလည်း ကြောက်ကြလွန်းလို့ ထွက်ပြေးကြသာ မပြေးနိုင်တဲ့ အဘိုးကြီးအိုနဲ့ အမယ်ကြီးအိုပဲ ကျန်သတဲ့’

‘ဟုတ်သယ် ငအောင်သူရေ၊ ဒို့ဆီ ရောက်လာရင် ဒို့များ ဘယ်နှာလုပ်ကြပါ’

‘လာကော ဘာခက်တုံးဗျ၊ ဆီးခုတ်ကြရုံပေါ့’

‘ဟ ငဒိုးရ၊ ပါးစပ်ပြောသာ လွယ်သယ်၊ သူတို့မှာ သေနတ်တေ၊ မီးကျောက်တေ ပါသယ်။ ဒို့ ဘာရှိတုံး’

‘ရှိသာနဲ့ချပေါ့ ဦးလေးထောင်မိုရ။ ဒုတ်ရှိဒုတ်၊ ဓားရှိ ဓားနဲ့ချပေါ့၊ ဒုတ်ပေါ့။ ဦးလေးထောင်မိုတို့က ဗမာသွေး မဟုတ်သလို’

‘ငဒိုးပြောသာ မှန်သယ်။ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျဟာ အသာ တေ တွက်နေရင် အလောင်းဘုရားတောင် ဖြစ်ခလာဘူး’

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

‘သာမှ မိုးအိန္ဒာကွ’

လူကြီးများ စိတ်ဓာတ်ကျကြသလောက် လူငယ်တစ်စု စိတ်က ကြ နေသည်။ ဒုတ်ချင် ထစ်ချင်ကြသည်။

လူကြီးများက ရှေ့ရေးနောက်ရေး အရေးရေးကို တွေးတော ပူပန်ကြ သည်။

လူငယ်တို့က တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက်ချင်ကြသည်။ လူငယ်တို့သည် ငခိုင်တို့ စည်းရုံးထားသော လူငယ်ကလေးများပင် ဖြစ်သည်။

‘ဦးကြီး၊ ကုလားတပ်တေ ရွာမွန်ရောက်သာ ဘသူတွေ့ခဲ့ရသတုံး။ ဘယ်လောက်ကော များသတဲ့တုံး’

‘ခု မနက်ပဲ တောင်ဆီက ရောက်လာကြသတဲ့။ များတော့ မများဘူး၊ မြင်းတေနဲ့တုံး။ သုံးဆယ်လောက် ရှိလိမ့်မတဲ့။ ဖိုးထော် အခုပဲ မောကြီးပန်းကြီး နဲ့ ရောက်လာသယ်။ သူ မြင်လာသာ’

‘ကုလားဆိုတော့ ကုလားဖြူတေလား၊ ကုလားနက်တေလား’

‘အခုလောက်တောင် သူ ကြည့်ဝံ့ခဲ့ မထင်ပါဘူး ငအောင်သူရာ။ ကုလားတပ်ကို မြင်သာနဲ့ ဖဝါးနဲ့တင်ပါး တသားကျအောင် ပြေးလာခဲ့ သာနဲ့ တူပါသယ်။ ဖိုးထော်က အလွန်ကြောက်တတ်ချင်းဆို’

‘အင်း ရွာမွန်ရွာမှဆိုရင် သည်ဘက် ရောက်လာဖို့ကတော့ သေချာ သယ်’

‘အသာ ငဒို့က ဘယ်ပုံ လုပ်ကြမတုံး’

အောင်သူက ငခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ငခိုင်က ထိုအချိန်တိုင် ဘာစကားမျှ မပြောသေး။ တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ကိုင်း ငခိုင်၊ ဘယ်လို သဘောရတုံး’

‘အဲသလောက်ဆိုရင်တော့ ရှေ့ပြေး ကင်းတပ်လောက် ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ သူတို့တပ်က တစ်နေရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ မြင်းနဲ့လည်း ဖြစ်တယ်။

လူလည်း နည်းသယ်ဆိုတော့ သိပ်ကြောက်စရာ လိုလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ မသကာလို့ဆို ကိုယ့်အိမ်တွင်းက မထွက်ဘဲ နေကြရင် ဘေးဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။

‘ဟုတ်ပါ့မလားကွယ့် ငခိုင်ရဲ့၊ ကြောက်တဲ့လူတေကတော့ အလွန်ကြောက်နေကြပြီ။ ငါ့အိမ်က အမယ်ကြီးများဆို အသည်စကား ကြားကတည်းက အိမ်ကို ခုနစ်ပတ်လောက်ရှိဘီ လှည့်ပြေးနေသာ၊ ထလည်း မနေနိုင်၊ ထိုင်လည်း မနေနိုင်နဲ့ သေးတောင်ပါရဲ့။’

လူငယ်တစ်စုက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။

‘ဟုတ်ပါသယ် ဦးကြီး။ လူကလည်း နည်းသယ်၊ သူတို့ တပ်စခန်းချတဲ့နေရာ မဟုတ်ရင် သလောက် မရမ်းကားရဲပါဘူး။ ပုန်းပုန်းရှိုးရှိုးနေကြရင် ဖြစ်ပါသယ်။ သည်မြို့က သူတို့ တွေ့ချင်တဲ့လူ ရှိရင် အဲသည့်လူဆီ သွားမှာပါ။ ပီးတော့လည်း သူတို့တပ် အရောက်ပြန်ကြမှာ။’

‘ငခိုင်ပြောသာ မှန်ပါသယ် ဦးကြီး၊ သလိုပဲ ဣန္ဒြေမပျက် နေကြသာပေါ့။’

‘အသာတင် မှုတ်သေးဘူး၊ တောင်ဦးဘက်က တစ်ချက်ကြားပြန်သယ်။ အသည်တပ်ကတော့ အတော်များသတဲ့။’

‘သလိုဆို အသည်တပ်က တပ်ရင်း၊ သည်ဘက်က ကင်းထောက်ဖြစ်နိုင်သယ်။ တောင်ဦးဌေးကုန်းကနေ ဆင်သေကန်၊ ပြီးတော့ အင်းကန်၊ အသလိုကျွေ့ပြီးမှ ငခိုဆီကို ဝင်စရာအကြောင်းရှိသယ်။ ကြောက်စား ကြောက်ရင် အသည်တပ် လာရင် ကြောက်သင့်သယ်။’

‘ဘာကို ကြောက်သာတုံး ကိုအောင်သူရ။’

‘ငခိုးရ၊ ငါဆိုလိုသာ မင်းမှ နားမလည်ပဲ။ ဒို့ဆီက မိန်းကလေး မိန်းမငယ်တေ အန္တရာယ်ပြုနိုင်၊ မပြုနိုင် ပြောသာ။’

‘သိပါဘူး၊ ကျုပ်က ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်သလားလို့။’

‘အသာပါပဲ ဦးကြီး၊ အေးအေးပြန်နေပါအုံး၊ သာထက် အကြောင်းထူးမယ်ထင်ရင် ကျုပ်တို့ သတိပေးပါ့မယ်။’

လူကြီးများ ပြန်ကြပြီးနောက် ငခိုင်တို့ အလုပ် စ ကြလေသည်။

အလုပ်စသည် ဆိုခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ လူခွဲ၍ ထောက်လှမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပမာ အောင်သူက ရွာမွန်သို့ မြင်းဖြင့် တောလမ်းမှနေ၍ ထောက်လှမ်းဖို့ သွားလျှင်၊ ငခိုင်က တောင်ဦးသို့ သွားသည်။ ငဒိုးအား ဆင်သေကန်သို့ လွှတ်သည်။

မိုးအိန္ဒာကိုကား ရုံးစိုက်ရာနေရာ ပွေးချီနှင့် ရွှေပန်းတောအရပ်များသို့ သွားရောက် အကဲခတ်စေသည်။ ကျန်လူများ အသင့်ရှိနေကြရန် မှာထားခဲ့သည်။

၁၆

‘တကွတ်သရူး၊ တကွတ်သရူး ကူးကူး’

တောင်ခုလတ် သန်းပင်ပေါ်မှနေ၍ ကူလိုက်သော ချိုးသံဖြစ်သည်။

တောတောင်လည်း ဖြစ်ပြန်၊ ညနေဆည်းဆာအချိန်လည်း ဖြစ်ပြန်၍ အခြေအနေမှာ တိတ်ဆိတ်ပေရကား ချိုးကူသံမှာ အထူးပေါ်လွင် ထင်ရှားလှသည်။

အတော်အတန် ဝေးလှမ်းသောနေရာမှပင် ကြားနိုင်လောက်ပေသည်။

‘ကြားလားဗျ’

‘ကြားပါသယ်’

ရိုးအတွင်း ကျောက်ဆောင်ကွယ်များတွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးများဟု ထင်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေရာမှ အထက်ပါစကားသံများ ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိုးသည်လည်း ချိုးအစစ် မဟုတ်၊ လူချိုးဖြစ်သည်။ အဝေးသို့ မြင်သာသော တောင်ခုလတ်သို့ တက်၍ အချက်ပေးသောအသံ ဖြစ်သည်။

ချိုးကူသံ နောက်ထပ် ပေါ်လာပြန်သည်။

အသံမှ မတိတ်သေးမီ မြင်းခွာသံများ အဆက်မပြတ် ကြားရလေသည်။

တောင်ခမောက် တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုတောင်ကြားလမ်း အရှေ့ဘက်မှနေ၍ အနောက်ဘက်သို့မထွက်မီ လမ်း၏နံဘေးတွင် လူတစ်ရပ်နီးပါးခန့်ရှိ ရိုးချောက်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ရိုးကမ်းပါး၌လည်း ကျောက်ဆောင်ကြီးများ၊ သင်ပေါင်းရုံများ၊ ဆူရစ်ချုံများ၊ ဗွတ်ကလိန်ချုံများ အစီအရီ ရှိနေကြသည်။

ရိုးထဲ၌ လူ (သို့မဟုတ်) လူနှင့်မြင်းများ ရှိနေလျှင်ပင် လမ်းဘက်မှ နေ၍ အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်ပေ။

ငခိုင်တို့ မြင်းစီးကုလားဖြူကင်းတပ် လာမည်ကို အတပ်သိ၍ လူ နှစ်ဆယ်ခန့်ဖြင့် ယင်းနေရာမှ စောင့်ကြိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် မြင်းကိုယ်စီ ပါကြသည်။

ရှေ့နောက် ဆယ်ဦးစီ ညှပ်၍ တိုက်ကြရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

တောင်ခုလတ်ရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ လူက ကုလားတပ် လာသည်ကို မြင်ရလျှင် သို့မဟုတ် အနားရောက်လျှင် ချိုးကူသံဖြင့် တူစွာတွန်၍ အချက် ပေးရန် ဖြစ်သည်။

ယခု လာနေပြီ။ မြင်းခွာသံပင် ကြားနေရပြီ။ ငခိုင်တို့လည်း အသင့် ဖြစ်နေကြပြီ။

‘ခုတ်ကွယ့်’

‘ခုတ်သယ်ကွယ့်’

‘အဲသာ ဗမာကွယ့်နော်’

‘ဒိုင်း’

တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း ဘာညီတညာ ခုတ်ကြ၍ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ချိန် ကုလားဖြူသံရော၊ ကုလားမည်းသံရော၊ မြင်းခွာသံများပါ လုံးထွေး ဆူညံနေလေသည်။

သေနတ်ပစ်သံမှာ တစ်ချက် နှစ်ချက် ကြားရလျက် ဓားခုတ်သံများက အတောမသတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဟိုလူ ဘာငေးကြည့်နေတုံး၊ ခုတ်ပါတော့လား’

‘လိုက်ဟ.... လိုက်၊ လွတ်မပြေးစေနဲ့’

သုံးဆယ်ခန့်အနက် ကုလားဖြူ နှစ်ယောက်သာပါပြီး ကျန်သူတို့မှာ ကုလားမည်းများ ဖြစ်ကြသည်။

မုတ်ဆိတ်ဖားဖား ဖောင်းထုပ်ကြီးများဖြင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် သေနတ်ကိုယ်စီတော့ ပါကြသည်။ သို့ပေသည့် အေးဆေးစွာ လွယ်ပိုးထား သဖြင့် ရုတ်ခြည်း မဖြုတ်နိုင်ကြ။ ပစ်ချိန်လည်း မရကြ။

သေနတ်သံ နှစ်ချက်ခန့်မှာ ကုလားဖြူ နှစ်ယောက်လုံးဆီမှသော် လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်မှသော် လည်းကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ပေသည့် ထိုကျည်သင့်၍ ငခိုင်တို့လူစုထဲမှ တစ်ယောက်မျှ မြင်းပေါ်မှ ကျသွားသည်ကို မတွေ့ရ။ ကုလားဖြူနှစ်ယောက်သာပင် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှ စောက်ထိုးဦးစိုက် ကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကုလားဖြူ ကျသည်ဆိုလျှင် ကုလားမည်းများ ထင်းတုံးလောက်မှ အဖိုးမတန်တော့ပေ။ ပြန်လည် ခုခံဖို့ သတိမရကြ။ ပြေးပေါက်သာ ရှာကြတော့သည်။

အချို့လည်း နောက်ဆုံးသံအနေဖြင့် နွားအော်သလို “အဘား” ဟုသာ ကြားလိုက်ရသည်။ မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်က များလေသည်။

‘ဟဲ့ ဟိုသွေးသောက်၊ မလိုက်နဲ့အုံး။ ငါ လိုက်မယ်’

ရှေ့မြင်းက နောက်မြင်းကို ကုန်းအော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်းကန်ဘက်အထွက်၌ ဖြစ်သည်။ ကုလားမြင်း နှစ်စီးက ရှေ့မှ အားကုန် ပြေးကြသည်။ နောက်မှ မြင်းတစ်စီး ဓားကို ဝင့်ရင်း ဝင့်ရင်း လိုက်ပါသွားသည်။

ထိုနောက်မှ ငခိုင်၏မြင်း ဖြစ်သည်။ ငခိုင်က ရှေ့မြင်းသည် ခင်အိမြင်းမှန်း သိသည်။ “ခင်အိ” ဟု မခေါ်ချင်၍ သွေးသောက်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘လိုက်မယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုပါ လိုက်ပါ’

‘ကုလားများသည် ပြေးရင်းဖြင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးများ အသင့်ကိုင်ထားကြသည်။ မပစ်သာ၍ သို့မဟုတ် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် မြင်းကို အပြေးစိုင်းနေကြ၍ မပစ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်၊ သေနတ်ကြီးများကို မြင်နေရပါလျက် ခင်အိက အတင်းနင်းလိုက်နေခြင်းမှာ ခင်အိ ရဲတင်းလွန်းသည် ထင်သည်။

‘ဟဲ့ နေအုံး၊ သူတို့သေနတ်က နောက်ပြန် ပစ်နိုင်သယ်’

‘ပစ်ပစေ အစ်ကို။ သူတို့ မှန်အောင် မပစ်နိုင်ဘူး’

ခင်အိသည် ကုလားသေနတ်ကို ကောင်းစွာမမြင်ဖူးပေသည့် သဘောကို ငခိုင် ပြောပြထား၍ နားလည်သည်။

နှစ်ယောက်ဖြစ်၍ တအားတက်လာသည်။ ကုလားမြင်းများ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သူတို့ကို လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ကြ။ မြင်းစီးပုံ မြင်းစီးနည်းခြင်းက အလွန်ကွာခြားလှသည်။

လွတ်နိုင်ပုံ မပေါ်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။
'ဒိုင်း'

ကံကောင်း၍ ငခိုင်က သေနတ်ပြောင်းကို ကြည့်ကာ ရှောင်လိုက်၍၊
သို့မဟုတ်လျှင် မှန်နိုင်သည်။

'အား'

တစ်ယောက်ကား သွားလေပြီ။

ငခိုင်၏ ဓားဦးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ အသံနက်ကြီးပေါ်လာကာ မြင်းပေါ်မှ
ကျသွားလေသည်။

ခင်အိက ဆက်လိုက်သည်။

ထန်းတောသို့ မဝင်ခင် မီ၍ ခင်အိက လှမ်းခုတ်သည်။ ကုလားက
သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆီးခံသည်။ မြင်းချင်း ပူးလျက် သုံးလေးချက်မျှ ဆက်ခုတ်
သည်။ မထိပေ။ ငခိုင် လိုက်လာမှ ထိုကုလား ကျတော့သည်။

ပထမဆုံး တိုက်ပွဲပြီး၍ စာရင်းရှင်းလိုက်သောအခါ ငခိုင်တို့ဘက်မှ
လူတစ်ယောက် ကျည်ထိသဖြင့် ဘယ်လက်မောင်းတစ်ချက် စုတ်သွားသည်။
ရှုပ်ထိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အခြား ဘာအထိအခိုက်မျှ မရှိ။

သူတို့ဘက်မှ ကုလားဖြူ နှစ်ယောက်နှင့် ကုလားမည်း နှစ်ဆယ့်
လေးယောက်တိတိ သေသည်။ လေးယောက် လက်လွတ်ထွက်ပြေးသည်။

မြင်းအချို့ လွတ်ထွက်ပြေး၍ မြင်းဆယ်ကောင်သာ ရလိုက်သည်။

ဧရာမ မြင်းကြီးများဖြစ်၍ အဖိုးတန်လှသည်။

လက်နက်များ အစေ့အင ခရလိုက်ကြသည်။

ရိုင်ဖယ် ၂၄ နှင့် ပြောင်းတို ၂၊ ဓား ၂၊ ကျည်နှင့် ကျည်အိတ်များ
ဖြစ်လေသည်။

နတ်မောက်ဆီမှလာသော ကုလားတပ်ခွဲ ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသည်
သများမှ တောင်ဦး၊ ထိုမှ ဆင်သေကန်၊ ဆင်သေကန်ကမှ အင်းကန်သို့
သွားမည် ဖြစ်သည်။

အင်းကန်မှပတ်ကာ ပင်းမြို့သို့ လာလိုသည်ဖြစ်၍ ကုလားဖြူ နှစ်
ယောက်နှင့် ကုလားများသည် ကြို၍ တပ်ထောက်ထွက်ကြဟန်တူသည်။

သူတို့သည် သူတို့တပ်နှင့် အင်းကန်တွင် ဆုံကြပေလိမ့်မည်။ အင်းကန် သို့ ထိုတပ်ရောက်လေသည်၊ မရောက်လေသည်မသိ။ ရောက်နှင့်နေသော် ချက်ချင်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဖြုတ်ခြည်း လိုက်လာကြမည်စိုးသဖြင့် ငခိုင်က အင်းကန်ဘက်သို့ ပြေးသော ကုလားနှစ်ယောက်ဘက်သို့ အမိ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အတန်ငယ် စိုင်းနှင့်မိသောအခါ ခင်အိသည် ထိုကုလားနှစ်ယောက် နောက်သို့ တရမန်းကြမ်း လိုက်နေသည်အား တွေ့ရှိရသဖြင့် အံ့ဩမိသေး သည်။

ခင်အိသည် နဂိုက ကြောက်စိတ်ကင်းမှန်းသိပေသည့် ထိုမျှလောက် သတ္တိ ဗျတ္တိနှင့် ဇွဲနပဲကြီးလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့။ အသေခံလည်း ရဲရင့်လိမ့် မည်ဟု မအောက်မေ့။ ခင်အိကား ယခု အသေခံ၍ လိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ငခိုင်မှာ အံ့ဩရုံမျှ မဟုတ်၊ အားလည်း အထူးတက်မိသည်။

ကုလားများ သူတို့တပ်ဆီသို့ မရောက်မီ စီရင်လိုက်ရသဖြင့် ငခိုင်တို့ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။

သူတို့အာဇာနည် ရဲဘက်အားလုံး အပျော်ကြီး ပျော်ကြလေသည်။

‘ကုလားကို ခုတ်ရသယ်၊ ကျေနပ်ပြီ’

‘စစ်တိုက်သာ ခက်သမို့လား။ သတ္တိသာ အရေးအကြီးဆုံး။ သတ္တိ ရှိရင် နိုင်သယ်။ နိုင်ရင် လက်နက် မီးကျောက် ရသယ်’

‘တကယ်တော့ ကုလားတေက သတ္တိမရှိပါဘူး။ လူကောင်တေကြီးပြီး အီးပေါသောကြီးတေပါ’

‘လက်နက်ရှိမင့် အသလို တုံးကြမ်းအောင် ခုတ်လိုက် ထစ်လိုက်တော့ သူဆီ ဘာတတ်နိုင်ကြတုံး’

မြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လူငယ် ရဲဘက်များက အားရဝမ်းသာ စွာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့ကမူ မပြောအားကြ။ အကယ်တမ်း အင်းကန်၌ ရှိသော ကုလားတပ်ကြီးက သူတို့ဆီသို့ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာသော် အဘယ်ပုံ စီမံလျှင် ကောင်းမတုံးဟု အကြံထုတ်နေကြလေသည်။

အောင်သူ

စုတ်ပဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့ ကုလားတပ်ကြီး မင်းတို့ဘက်ကို လာလေရဲ့။
ငါတို့ဆီတော့ တစ်ညတည်း တပ်နားလိုက်လို့။ နှစ်ည သုံးညကြာရင်
ရွာမှာ လူရှိမှာ မှုတ်တော့ဘူး။ အခုလည်း အဝေးအလန်ကို ပြေးသူတေ
ပြေးကုန်ဘိ။

အိမ်ထဲ ဝင်ပုန်းသူတေ အတင်းဆွဲထုတ်။ ရွှေတေ ငွေတေ တောင်း။
ကောင်မလေး ချောချောတွေ့ရင် အဓမ္မကျင့်။ ငြင်းဆန်ရင်၊ မပေးရင် ဖိနှပ်
ကြီးတွေနဲ့ ကန်။ ကြက်၊ ဆိတ်၊ နွားတေကို အတင်းဖမ်း၊ အတင်းသတ်။
လူအင်အားက မသေးဘူး။ အမြောက်နှစ်လက် ပါသယ်။ လူသုံးရာခန့် ရှိ
သယ်။ မြင်းများလည်း ပါသယ်။ သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့။ တိုက်လျှင် သတိထား။

မင်းတို့ ဖျောက်ဖျက်လိုက်တဲ့ ကင်းတပ်အကြောင်း ကြားရလို့ အလွန်
ဝမ်းသာသယ်။

အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ
ဖိုးမင်း

ကုလားဖြူများသည် ဗမာပြည်အလုံး သိမ်းပိုက်ရန် နဂိုကတည်းက
စီစဉ်ထားကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သူတို့တွင် မြေပုံအသေးစိတ်ပင် ပါကြ
သည်။ ပထမ ကင်းတပ် လမ်းပြမပါဘဲဖြင့် လာနိုင်ခြင်းသည် မြေပုံပါကြ၍
ဖြစ်သည်။ ထိုမြေပုံကို ငခိုင်တို့ ရရှိထားကြသည်။

တပ်မတွင်ကား စကားပြန်ရော၊ လမ်းပြရော ပါကြလေသည်။ ငွေးချို
တွင် တပ်စခန်း ချထားလေသည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် လူမျိုးခြား ဘာသာကွဲ လူရိုင်း လူယုတ်မာများ ဖြစ်ပေရကား
ကျောင်းမှန်းမသိ၊ ဘုရားမှန်းမသိ၊ ဘုန်းကြီးမှန်းလည်း မသိ။ ဘုရား မျက်နှာ
ကြက်ပေါ်သို့ မတက်သည် တမည်သာရှိပြီး နေရာတကာ ဖိနှပ်များဖြင့်
လျှောက်ကြသည်။ သွားကြသည်။ နင်းကြသည်။ ဘုန်းကြီးများလည်း မနေ
နိုင်သည့်အဆုံး အားလုံးပစ်၍ ပြေးကြရလေသည်။

စားပြ သူခိုးနှင့် တူလှသော ကုလားဖြူတပ်သည် စာတိုက်များ၊

ဗီရိုများကို ဖောက်ခွဲ၍ မွှေသည်။ နောက်သည်။ မလိုချင်လျှင် မီးပုံတိုက်သည်။ လိုချင်လျှင် ယူကြသည်။

အချို့ အလွန်အဖိုးတန်လှသော ရွှေကွပ်ပေထုပ်များကို အလှအပ အတွက် ယူကြဟန်တူသည်။ နစ်နာလှစွာ၏။

ဘုရားဗီရိုကို ခွဲ၍ ထင်းဆိုက်ကြသည်။ စစ်ရှုံးတိုင်းပြည်အဖို့ စစ်တွင် ရှုံးသည် မဟုတ်။ လူမျိုး၊ ပစ္စည်း၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာကိုးကွယ်မှု အလုံးစုံ ဆုံးရှုံးကြသည်။

စစ်ကိုမတိုက်ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ကြသူတို့ ထိုအရေးများကို တွေးမှ တွေးမိကြ၏လော၊ မပြောတတ်။

သူတို့သည် ဝန်ကြီး တတိုင်းကြီးဖြစ်ဖို့၊ ရာထူးရာခံရဖို့၊ သူ့ကျွန်ခံဖို့ လောက်သာ မြင်ကြဟန်တူသည်။

အချို့ ငွေချိုတွင် မနေဝံ့၍ မြို့ထဲသို့ ပြေးလာကြသည်။ သို့ ပြေးလာ ကြသည့်အထဲ အပျိုကလေးများနှင့် လူငယ်လူရွယ်များတို့ ဖြစ်ကြသည်။

အပျိုကလေးများမှာ ကုလားများက စော်ကားမည်စိုး၍၊ လူငယ်လူရွယ် တို့ကား ကုလားဗိုလ်ဖြူက ယမန်တစ်နေ့က ကုလားများ သတ်သည့်ကိစ္စကို ခေါ်၍ စစ်နေသဖြင့် ဖြစ်သည်။

အချို့တို့ကို ရိုက်သည်၊ နှက်သည်။ အချို့တို့ကို ဖမ်းချုပ်သည်။ သူတို့၏ စစ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် ကန်သည်။

လူကြီးများပင် အစစ် အမေး မလွတ်။

‘လူကလေးတို့ အရပ်သားလုပ်တာ လူကလေးတို့ သိရမယ်။ သိလျက် နဲ့ မပြောဘူးနော်။ လူကလေးတို့ကို ကြီးလေးသောအပြစ်နဲ့ စီရင်ရလိမ့်မယ်’

လူကလေးခေါ်သော ကုလားဖြူဗိုလ်က အသက် သုံးဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်ခန့်။ အမေးခံရသော ဗမာလူကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်။

၎င်းပြင် ဗမာစကားတတ်သည်မှာ ကမ္မဝါတောင် ဖတ်နိုင်မည် ထင်သည်။ သိသိဖြင့် တမင် နှိမ်၍ပေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူကလေး” နှင့် “မောင်မင်း” ကို အလဲအလှယ် သုံးတတ်ကြလေသည်။ အလွန် လူပါးဝလှသော ကုလားဖြူများ ပေတည်း။

‘ငအောင်သူရယ် သေသာက ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ။ ခွေးမျိုးတေ ခွေးထက်မိုက်သေး။ ငါဖြင့် ပြောရသာတောင် ရှက်လှသယ်’

ဝေးချိုမှ အောင်သူတို့သာသာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့ မှောက်တွင် မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် ကုလားကြီးက သူ့နှမကို စော်ကားလိုက် ၍ နှမရော မောင်ပါ မြို့ထဲသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

နှမက တစ်နေရာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့က အောင်သူတို့နှင့်အတူ ကုလားကို ပြန်ချလိုသည်ဟု လာရောက်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤလိုလူသည် သူတစ်ယောက်မျှ မဟုတ်။ အများပင် ရှိကြသည်။ အောင်သူတို့က ကုလားကို သတ်ပြီးနောက် သတင်းပျံ့နှံ့သွားရာ သွေးဆူသော ဗမာများ အောင်သူတို့ထံသို့ လာရောက် ဆက်သွယ်ကြလေသည်။

ဤသူများနှင့် အောင်သူတို့ မြို့ထဲမှ လူတစ်စု၊ တောင်ထောင့်မှ လူတစ်စု၊ ကံကြီးကုန်းမှ လူအချို့ ပေါင်းလိုက်သောအခါ ကုလားတပ်ထက် ပင် လူအင်အား များပြားလာလေသည်။

‘တော်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း မကြားချင်ဘူး။ ခွေးမျိုးတေ၊ အခုရောက်စ မို့လို့။ တော်ကြာ သာထက် ဆိုးလိမ့်အုံးမယ်’

‘ဆိုးမှာကတော့ မုချ။ မင်းတို့လို ငါလည်း အသေခံတိုက်မယ်။ ငါ့နှမ စော်ကားတဲ့အကောင် မသေသမျှ ငါ မအေးဘူး’

ထိုသူသည် ဝမ်းနည်းသံလည်း ပါသည်။ ဒေါသသံလည်း ပြွမ်းသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ငှက်ဖျားတက်သူလို တုန်၍ နေလေသည်။

သွားလေသူ ဗမာဝန်ကြီးအချို့၏ အယူအဆ၊ ကုလားဖြူတွေ၏ အမြင်ဆိုလျှင် အောင်သူတို့မြို့မှာ သူပုန်မြို့လို ဖြစ်နေပြီ။ ကုလားတိုက်လိုသူ မှန်သမျှ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြသည်။

အလိုလိုနေရင်း အင်အားပြည့်နေလေပြီ။

တကယ်တော့ သူပုန်ကား မဟုတ်။ ကျူးကျော် စော်ကားလာသော သူခိုး ဓားပြများကို နှိမ်နင်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အောင်သူ၊ ငခိုင်နှင့် ရဲဘက်တို့သည် လူလာ၍ အေးအေးဆေးဆေး စည့်ထောက်ခံကာ စကားမပြောနိုင်ကြ။ သူတို့လုပ်ငန်းစဉ်ကို အပူတပြင်း လုပ်ကိုင်နေကြရလေသည်။

မြို့ထဲ၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သော် မဆိုင်သူ မြို့သူ မြို့သားများ နာကုန်မည် စိုးသဖြင့် ကလေး၊ လူကြီး၊ မိန်းမတို့ကို တော်ရာနေရာ၊ တော်ရာအရပ်သို့ ခေတ္တခဏ ပြောင်းရွှေ့နေကြဖို့ စီစဉ်ကြလေသည်။

အောင်သူ၏ ယောက္ခမနှင့် မယားကိုလည်း တောင်ထောင့်အရပ်သို့ ပို့ထားသည်။ အခြားသူတို့လည်း ဤလိုပင် သင့်ရာသင့်ရာ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြစေသည်။

ညအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နတ်တော်၏ လရောင်သည် နှင်းမှုန်ပါးကို ဖောက်ထွင်း၍ လောကဓာတ်ကြီးအား အတတ်နိုင်ဆုံး အလင်းရောင် ပေးနေရှာသည်။

ရွှေရောင်သီးနှံနှင့် မြရောင်မြေပေါ်တွင် ရွှေရည်များ ဖျန်းထားသည်နှင့် အလွန်တူလှလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လယ်သီးလယ်နှံများသည် မှည့်ရွမ်းလုနီးနေပြီကော။ လကုန်ရက်လောက်ဆိုလျှင် ရိတ်သိမ်းသင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သီးနှံရှင် လယ်လုပ်သားကြီးတို့ကား လကုန်အောင်မှ အသက်ရှင်နေနိုင်ချေမည်လား မပြောတတ်တော့။

မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် သီးနှံများကို စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတို့သည် သူတို့သီးနှံကို သူတို့ အားပါးတရ ဝါးမျိုစားသောက်ခွင့် ရကောင်းမှ ရလေမည်လား မပြောတတ်။

ရန်သူ ကုလားဖြူ လူယုတ်တို့သည် သည်အချိန်ကိုမှရွေး၍ လုယက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကြခြင်းကား ဘယ်သဘောနည်း။

သီးနှံဟောင်းများလည်း ကုန်ပြီ။ သီးနှံသစ်များ မပေါ်သေး။ ပေါ်သောနေရာ ပေါ်နေပေသည့် ရန်သူ အဖျက်အဆီးကြောင့် မရိတ်သိမ်းနိုင်ကြ။

ညဏ်များလှသော ကုလားဖြူသည် ဗမာဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများကို အစာငတ်ရေငတ် ထားလိုကြ၍လော။ အကယ် ငတ်ကြရချေတော့မည်။

ငတ်ခါမှ ငတ်။ အောင်သူတို့အဖို့ လယ်သီးလယ်နှံကို ပြန်၍ မကြည့်နိုင်ကြ။ ကုလားဖြူ ကုလားနက်များ ကျူးကျော်စော်ကားသည့် အရေးက ထိပ်တက်နေသည်။

အဆာအားလုံးတို့ထက် သွေးဆာမှု ဝေဒနာသည် အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပင်းတစ်မြို့လုံး၊ တစ်နယ်လုံးက နယ်ချဲ့အဓမ္မကောင် ကုလားများကို သတ်ချင်၊ ခုတ်ချင်နေကြသည် မဟုတ်လော။

ကုလားဖြူ ကုလားနက်များရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းကျင်၏

လယ်ခင်း ကောက်နှံများသည် လရောင် ဝင်းဝင်းတွင် ထူးခြားစွာ လှုပ်ရှားနေကြဟန် ရှိသည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ စစ်ခရာသံ၊ စစ်ဗိုလ် စစ်သားတို့၏ လှုပ်ရှားပျော်မြူးကြသံတို့ကြောင့် ပိုမို လှုပ်သည်တော့ဖြင့် ဟုတ်ဟန်မတူ။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဟုတ်သည်။ သူတို့သည် ပင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ အောင်သူတို့လို လယ်ခင်းရှင်များ၊ လယ်လုပ်သားကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ချမ်းအေးလှသော ရာသီတွင် တချို့အင်္ကျီမျှမကပ်ကြဘဲ သွေးဆာသောဓား၊ သွေးစွန်းလိုသောလှံတို့ကို မြဲစွာစွဲကြလျက် ကောက်ပင်ကြီး ကောက်ပင်ကြားများမှနေ၍၊ ကုလားစစ်တပ်ရှိရာဆီ တစေ့ချောင်းမြောင်းပုန်းကွယ်၍ အလုံးအရင်းဖြင့် တက်ရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကိုးကွယ်မှုကို ဖျက်ဆီးလျှင်၊ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ လုယက်ယူငင်လျှင်၊ လူအများကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလျှင်၊ ကျွန်ပြုလို၍ ဖိလျှင်၊ သားပျို သမီးပျိုတို့ကို စော်ကားမော်ကားပြုလျှင် အသူ ခေါင်းငုံ့ခံနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

လုပ်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံရခြင်းထက် ပြန်လှန်ရန်ပြုရင်း သေရသည်က မမြတ်သလော။

သတိရဲ၍ သေရဲသော သွေးသည် ဗမာ့သွေးအစစ် ဖြစ်သည်။

ကောက်ပင်ကြီး ကောက်ပင်ကြားမှ ပုန်းလျှိုး တိုးတက်လာသူတို့အား အလွယ်ဖြင့် တွေ့ရဖို့ ခက်သည်။ လရောင်ဖြင့် တဝင်းဝင်း တပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသော သူတို့၏ဓားတို့ကို သတိထားကြည့်မှ တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ထိုထက် စေ့ရေနဖာ ကြည့်ရှုပါသော် လယ်ခင်း ကောက်နှံများအကြားတွင် ကြယ်တွေ ပေါက်နေသလားဟုပင် ထင်ရလောက် များမြောင်လှသည်။ ကြောက်ခမန်း လိလိ။

စင်စစ် သူတို့သည် ဗမာ့ကြယ်များ မဟုတ်သလော။ ထိုကြယ်များ မကြွေပါစေနင့်ဟု ဆုတောင်းသင့်တော့သည်။

လရောင်လင်းသည်သာမက ကျောင်းဝင်းအနံ့ ဖန်မီးအိမ်များ ထွန်းထားသေးရာ သူတို့ကုလားစစ်သားများ၊ စစ်ပစ္စည်းများ၊ အမြောက်လက်နက် စသည်တို့ကို အဝေးမှပင် မြင်သာသည်။

လူအုပ်သည် စည်းရုံးခြေအရောက် ဝိုင်းမိကြပြီ ဖြစ်သည်။
 အချို့နေရာတွင် တစောင်းဆူးပေါက်၊ တစောင်းပြာသာဒ်ပင်များ
 ရှိကြသည်။ ထိုနေရာများကို ရှောင်၍ စည်းရုံးကို ဖောက်ကြရသည်။
 လူခပ်များများအတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကုလားစစ်တပ်က
 တွေ့မြင်သွားဟန်တူသည်။ စစ်ဓရာသံများ၊ ကုလားသံများ ပွက်လောရိုက်
 သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ယောက်ျားကွယ့်’

‘ကျား’

‘ခုတ်ဟ’

‘ပစ်ဟ’

‘ထိုးဟ’

အသံသည် တစ်သံတည်း မဟုတ်။ တစ်ပြိုင်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း
 စုရုံး အော်ဟစ် ခုတ်ထစ်ကြခြင်းဖြစ်၍ ပဲ့တင်ထပ် ဆူညံသွားလေတော့သည်။

ရှေးဦးဆုံး ကြားရသော သေနတ်သံများသည်လည်း ကုလားစစ်တပ်
 မှ မဟုတ်။ ငခိုင်တို့ ပစ်သောအသံများ ဖြစ်သည်။ ပစ်လည်းပစ်၊ အချက်
 ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ကုလားစစ်တပ်ကမူ ကင်းသေနတ်နှင့် ပြောင်းတိုများသာ စောစွာ
 ပစ်နိုင်ကြသည်။ ကျန်ကုလားများ အသင့်မဖြစ်ကြလေ။

အသင့်မဖြစ်၍ ရေကာတာကြီး ကျိုးပေါက်သလို ဒလဟော ဝင်လာ
 သော ဗမာလူထုကြီး၏ ဓားချက်တို့ဖြင့် အသက်ထွက်ကြရသူ အလွန်များ
 လေသည်။

အမြောက်ပစ်သူလည်း ဦးစွာ သေရသည်။ နောက်လူတို့ အမြောက်
 နားပင် မကပ်နိုင်ကြ။

ငခိုင်တို့လူစုက လက်နက်များ ထားရာနေရာကို ကြိုတင်သိထား
 ရကား လူအုပ်ဖြင့် စီးမိထား၍ သေနတ်လက်နက်ကိုလည်း ဗြဲနံးစားကြီး
 မသုံးနိုင်ကြ။

ကုလားတပ်သား အနည်းငယ်ခန့်သာ လက်နက်သုံးခွင့် ရကြသည်။
 သို့ပေသည့် လူအားဖြင့် ဖိနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်လူ

ပြေးသော ကုလားမှတစ်ပါး ကျန်ကုလားများ အတုံးအရုံး ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကုလားဖြူ ဗိုလ်တစ်ဦးလည်း ရှေးဦးဆုံး ငခိုင် ပစ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်သင့်၍ ရင်ပွင့်ကာ မှောက်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

‘ဟိုမှာ ထပ်ခုတ်ဦးဟ’
‘ခုတ်သယ်ဟ။ ကိုင်း... ကိုင်း ငါ့နှမကို စော်ကားချင်အုံးဟ။ ခွေးမျိုးတေ’

ရှင်သူများ ပြေး၍၊ သေသူများပင် ထပ်ခုတ်ကြသေးသည်။
‘ဗမာ စစ်တိုက်ညံ့သယ်လို့ ဘသူပြောသတုံး။ သွေးရဲရင် လက်နက်ချည်းပဲ’

အမှန်စကား ဖြစ်သည်။ ဗမာပြည်တွင် တိုင်းရင်းသား ဗမာတိုင်းစစ်သားဖြစ်နိုင်သည်။ စစ်သား မရှား။

ပင်းအရပ်တစ်ခုတည်း တစ်နေ့တာမျှ စစ်သားစုဆောင်းလိုက်ရာ ရဲဘက်သွေးသောက်ပေါင်း ခြောက်ရာကျော်ခန့် ရရှိလေသည်။

ခြောက်ရာကျော်ဖြင့် ကုလားတပ်ကို ဖြိုနိုင်ခဲ့သည်။ အမြောက်လက်နက်မှအစ လက်နက်မျိုးစုံ ရသည်။ စစ်ပစ္စည်းအတော်များများ ရသည်။ စစ်မြင်းများ၊ အမြောက်ဆွဲသားများလည်း ရသည်။

လက်နက်မလို။ သွေးစည်းမှု၊ သူရသတ္တိနှင့် စိတ်ဓာတ်သာ လိုသည်။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်လျှင် အရာရာအောင်မြင်မည်။

‘ဒါ ဘသူတုံး’
‘ကျုပ်ပါ’
‘ရွှေစုလား’
‘ဟုတ်သယ်’
‘ဘာဖြစ်သွားတုံး၊ ကျည်ထိသလား’

ရွှေစုသည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ မျက်နှာကြီးရှုံ့သွားသည်။ နာကျင် ကိုက်ခဲလှ၍နှင့် တူသည်။

မေးမြန်းသူမှာ ငခိုင် ဖြစ်လေသည်။ ငခိုင်က ကုလားတေများ၊ ကုလားပြေးများ၊ သေသူတို့အထဲ၌ ကိုယ့်လူရဲဘက်တို့ ပါ၊ မပါ လိုက်လံ စစ်ဆေးရင်းဖြင့် ကျောင်းတလင်းစပ် ခေါင်ရန်းချုံ့ကြီးတစ်ချုံ့ နံဘေးသို့အရောက်

ထိုင်၍ ကိုယ့်ခြေကိုယ် ဆုပ်ကိုင်နှိပ်နယ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ၍ မေးမြန်း
ဖြစ်သည်။

‘ကျည်မထီးဘူး အစ်ကိုခိုင်၊ ငုတ်စူးသာ။ ခရီးကျော်လိုက်တော့ ငုတ်
ချွန်ချွန်ကို နင်းမိလို့’

ရွှေအုတို့၊ ရွှေစုတို့ကလည်း ခင်အိ ခေါ်သလိုပင် “အစ်ကိုခိုင်” ဟု
ခေါ်ကြသည်။

‘ဟယ်... အများကြီးလား’

‘ကိစ္စနု မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုခိုင်တို့ လုပ်စရာရှိသာ လုပ်ပါ။ ကျနုပ်
တဖြည်းဖြည်း ဟိုဘက် ရွှေ့လာခဲ့ပါမယ်’

သူလည်း အာဂသတ္တိ။

သူ့ခြေဖဝါးတွင် ဟိုဘက် သည်ဘက် ပေါက်လုနီး စူးလျက် ဒဏ်ရာ
ပြင်းထန်လှရာ ကိစ္စမရှိဟု ဆိုနိုင်သေးသည်။ အကယ်ပင် ငုတ်ချွန်ကို အတော်
နုတ်ယူရသည်။

တစ်ချိန်လုံး နာကျင်စွာဖြင့် ဝပ်နေရာ ကုလားများ ပြေးကုန်မှ၊
သို့မဟုတ် သေကုန်မှ ထိုဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ရွှေ့ခဲ့နိုင်သည်။

ငခိုင်သည် ကြာရှည်ပြောရန် အချိန်မရ။ ရွှေ့စုအား ကောက်ကာ
ပွေ့ထည့်၍ တစ်နေရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရွှေ့စုသည် ထိုအခွင့်အရေးကို တောင့်တနေခဲ့သည်မှာ အချိန်ကြာခဲ့
ပြီ ဖြစ်သည်။ ငခိုင်က ရဟန္တာကြီးလို သိက္ခာတော်ကြီး ရင့်လွန်း၍သာ
ငခိုင်အပါးသို့ မကပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု မမျှော်လင့်ဘဲဖြင့် ကြုံဆုံရရာ နာသည်၊ ကျင်သည်၊ ကိုက်သည်၊
ခဲသည်ပင် ဘယ်ပျောက်ကုန်သည် မသိတော့လေ။

နာကျင်ခြင်းအစား ကြည်နူးခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ဖော်၍မပြနိုင်သော
အတွေ့အထိ ခံစားရမှု ဝေဒနာသာ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိလေသည်။

‘ကိုင်း ဟောသည်နား တစ်ဖြုတ်နေအုံး။ ကိစ္စတေ အားလုံးပြီးတော့
ငါ လာခေါ်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးပေသည့် ရုတ်ရုတ်သဲကား ဖြစ်နေလျက်။

တောထဲ တောင်ထဲ စစ်တလင်း စစ်မြေ၌ဖြစ်သော် အပန်းမကြီး၊
သာသနာမြေအတွင်း ဖြစ်၍ တစ်ခါတည်း ရှင်းလင်းသုတ်သင်မှ ဖြစ်မည်။
လူကို စစ်လိုက်သောအခါ ကုလားအလောင်းများအပြင် ရဲဘက်များ
လည်း တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အစိတ်ခန့် အသက်ကို စတေးသွားကြ
သည်။

တကယ့် သတ္တိခဲများပေပဲ။

‘အစ်ကို’

‘ဟေ...’

‘ကျနပ်အစ်ကိုကို လိုက်ရှာနေသာ’

ခင်အိ ဖြစ်သည်။ ခင်အိအသံမှာ သံမှန်မဟုတ်။ လှိုင်းခတ်သံများ ပါ
သည်။

ကြောက်လို့ဖြင့် မဟုတ်။ “ကြောက်သယ်” ဆိုသောစကား ခင်အိတွင်
မရှိ။ မောပန်း၍သော် လည်းကောင်း၊ သွေးဆူ၍သော် လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

သူသည် သွေးစွန်းသော၊ သွေးများ အလိမ်းလိမ်း စီးကျနေသော
ဓားကို အင်နှင့်အားနှင့် မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အားထောက်သဖြင့်
အဘယ်မျှလောက် အလုပ်လုပ်ပြီးပြီ၊ အဘယ်မျှလောက် ရဲရင့်သတ္တိရှိသည်ကို
သိနိုင်သည်။

‘ကိုရင်တို့ ငစိုးတို့ကော’

‘ဟိုမှာရှိသယ် အစ်ကို။ အမြောက်တေ မြင်းနဲ့ ဆွဲမလို့တဲ့။ ပြင်နေကြ
သယ်’

‘အဲသည် ခါးမှာ ဘာကြီးတုံး’

‘ပြောင်းတိုလေ အစ်ကို’

‘လာကြဟ အရပ်သားတေ၊ ခွေးတေ သေကုန်ဘီ။ ကြောက်စရာ
မရှိတော့ဘူး။ ဒို့ကျောင်းမြေထဲက ခွေးလောင်းတေ ရှင်းပစ်ရအောင်’

တိုက်ပွဲပြီးပေသည့် ဆူညံတုန်း ရှိသေးသည်။ ဆူကြ ညံကြ အားရ
ကြနှင့်။

‘ရွှေစု ဘယ့်နှယ်နေသေးတုံး’

‘သက်သာပါသယ် အစ်ကိုခိုင်၊ အသာပေမင့် လမ်းတော့ မလျှောက် နိုင်ဘူး။ ညက အစ်ကိုခိုင် ပြုစုသာ၊ အိမ်အရောက်ပို့သာ သိပ်ကျေးဇူးတင် သာပဲ’

ငခိုင်က မြင်းဖြင့် တင်လာပြီး ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေစုသည် ပါးစပ် ကသာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသည် မဟုတ်။ မျက်လုံးများကလည်း တောက်ရွန်းစွာ ငခိုင်အား ကြည့်နေလေသည်။

‘ကိုဒိုးကော ဘယ်ဆီ ထွက်သွားတုံး’

‘ညထဲက မြောက်ဥယျာဉ်က မပြန်လာဘူး အစ်ကိုခိုင်’

မြို့၏ မြောက်ဘက်အရပ်တွင် ဧရာမ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ သရက်ပင်အုပ်ကြီးများ၊ ထန်းတောကြီးများ ပတ်ချာဝိုင်းလျက် ရှိနေသည်။

ဝိနွဲ့၊ ဩဇာ၊ မာလကာ၊ ငှက်ပျောနှင့် အခြားသီးပင်မျိုးစုံ ရှိသည်။ အလွန်လည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ ရှေးက မြို့ဝန်တစ်ဦးပိုင် ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုမြို့ဝန် မရှိတော့။ သူ၏ အဆက်အနွယ်များပင် အဖျားအနားလောက်သာ ကျန်တော့သည်။

သူတို့မှာလည်း ပိုင်သည်ဆိုရုံမျှသာ။ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှု မရှိ။ မြို့တွင်း ၌ သူတို့ဘာသာသူတို့ နေထိုင်ကြသည်။ ဥယျာဉ်လည်း ဥယျာဉ်နှင့် မတူ။ အပင်ကြီးများသာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအထဲတွင် ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့က ရန်သူကုလားနှင့် တိုက်ပွဲမှ ရရှိလာသော စစ်လက်နက်၊ မီးကျောက်၊ စစ်ပစ္စည်းများထားရှိ၍ လူများနေရန် စီမံထားကြလေသည်။

ငခိုင်တို့က သူတို့တပ်ကြီး ထိုနေရာ၌ထား၍ အခိုင်အမာ ခုခံကြမည် နှင့် တူသည်။

‘အစ်ကို’

‘ဟေ... ဘာတုံး မိခင်အိ’

ချက်တစ်ဖြုတ်အတွင်း ခင်အိ ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိက ပြောမည့်စကား မပြောသေးဘဲ ခါးကို စုံထောက်လျက် ရွှေစုသို့ တစ်လှည့်၊ ငခိုင်အား တစ်လှည့် ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသည်။

ရွှေစုကလည်း ခင်အိကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

ငခိုင်သည်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမည် မသိ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖြုတ်ကြာမှ ငခိုင်က ခင်အိကို ကြည့်လျက်-

‘ဘာကိစ္စတုံး၊ အရေးကြီးသလား’

‘အစ်ကို ဥယျာဉ်ဘက် သွားမလို့ဆို’

‘အေး... သွားသာပေါ့၊ ကိုရင် ပြန်လာပြီလား’

‘မောင်ကြီးအောင်သူ အလာ စောင့်နေလို့ မဖြစ်ဘူးအစ်ကို၊ အကြောင်း ကိစ္စက ရုတ်ခြည်း ပြောင်းချင် ပြောင်းလာမှာ’

‘အိမ်း၊ ငါလည်း အသားကြောင့် သည်ကို လာသာပဲ။ ရွှေစုတို့လူစု လယ်တဲဘက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ဖြုတ်လောက် ရှောင်နေခိုင်းမလို့။ အရေးအကြောင်း ဖြစ်လာတော့ မပြေးနိုင်၊ မလွှားနိုင်နဲ့’

“သူတို့ မပြေးနိုင်သာနဲ့ အစ်ကိုအပူ တစ်ပြားသားမှ မပါပါဘူး” ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ခင်အိက ငခိုင်အား ကြည့်လေသည်။

ခင်အိ သလောက်တောင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိရခြင်းမှာ ငခိုင် ခေါင်းဆောင် ရှိ၊ ငခိုင်နောက်မှ အမြဲလိုက်ပါနေရ၍ဟု ဆိုလျှင် ဆိုလောက်သည်။

ငခိုင်သတ္တိကိုလည်း ယုံကြည်သည်။ ငခိုင်ကိုလည်း ခင်မင်သည်။ ငခိုင်နှင့်တွဲကာ တိုက်ရလျှင်ပင် သေမည်ကို မကြောက်။ ပျော်ပင် ပျော် သေးသည်။

သူသည် ဘာစိတ်ပေါက်နေသည်တော့ဖြင့် မပြောနိုင်။ ငခိုင် ရွှေစုတို့၊ ရွှေစုတို့နှင့် တွဲလျှင်၊ ထိုအိမ်သို့ သွားလျှင်ပင် မကြိုက်။

“သူတို့က သာပေါင်းညာစားတေ အစ်ကိုခိုင်ရဲ့။ သူတို့အိမ်ကို ခါတွင်ခု၊ ခါတွင်ခု မသွားနဲ့။ သူတို့အိမ် သွားပါများရင် လူရိုသေတန်လိမ့်မယ်” ဟု အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးဖူးလေသည်။

ရွှေစု သို့မဟုတ် ရွှေစုက ငခိုင်အား ပိုးပန်းနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ တကယ်လည်း မှန်သည်။ ရွှေစုက ပိုးပေသည့် ဣန္ဒြေရသည်။ ရွှေစုက ဣန္ဒြေမရ။

ရွှေစုက ငခိုင်ထံမှ ကိုယ်ခံပညာများ သင်ယူခြင်း၊ ခုတ်နည်း၊ တိုက် နည်းများ လေ့ကျင့်ခြင်းတို့သည် အတိုက်အခိုက် ဝါသနာထုံလှ၍ မဟုတ်။

မျိုးချစ်မိတ်ရှိ၍လည်း မဟုတ်။ ငခိုင်အား ပိုးပန်းကာ လိုက်နေခြင်းဟု ခင်အိက ထင်သည်။ တကယ်တော့ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ခင်အိ လုပ်သလို အားကျမခံ လိုက်လုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ခင်အိကိုလည်း လစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတင်းအဖျင်းများ ပြောတတ်သည်။

တွေ့လျှင် စောင်းသည်၊ မြင်လျှင် မဲ့သည်။ ငခိုင်ရှိလျှင်သာ ငြိမ်နေတတ်သည်။ ငခိုင် ကွယ်ရာ၌ဆိုလျှင် စောင်းချိတ်၍ပင် ပြောတတ်သေးသည်။

ခင်အိက သူတို့ကို မုန်းတီးနေခြင်းမှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုခိုင်၊ အဖ ပြန်လာရင် အရီးဗိုင်းဒုတ်တို့ လယ်တဲသွားနေကြမလို့’

‘အေး အေး၊ သာပါပဲ’

‘ဟော... အဖ ပြန်လာပြီ၊ အဖေ အစ်မတို့ကော....’

‘ဟိုမှာ လှည်းပေါ်ရောက်နေပြီ၊ သွားကြစို့။ အိမ်း ငခိုင်ပါကောဆို၊ ငခိုင်တို့ သတိ ဝီရိယနဲ့ လုပ်ကြကွယ့်နော်။ နတ်မောက်မှာရှိတဲ့ ခွေးမသားတေတပ်က မနေဘူး၊ လာမှာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရွှေစု.... လာ၊ အစ်ကို လိုက်ပို့မယ်’

‘နေပလေ့စေ အစ်ကိုခိုင်၊ ကျနုပ်ဖာကျနုပ် လျှောက်ကြည့်မယ်’

‘အစ်ကို ထမင်းစားကြအုံးမှာနဲ့ ကြာနေလိမ့်မယ်’

ခင်အိက ဆွဲပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ခင်အိ ဆွဲရာသို့ ပါခဲ့လေသည်။

ခင်အိ ခေါ်၍ လိုက်လာခြင်းမှာ သူတို့ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သူတို့ ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ-

‘နတ်မောက်က တက်လာတဲ့ ကုလားတပ်စေ ချောင်းတောင်ဘက် ရောက်နေပြီ’ ဟု လူတစ်ယောက် ပြေးလာပြောသည်။

သူတို့သည် ကပျာသီနှောင် မြင်းများကို ပြင်ကြသည်။ လက်နက်များ အသင့်စွဲကြသည်။

‘ဟေ့ သာဖြိုး၊ အုန်းမောင်းခေါက်စမ်းကွယ်၊ ဘယ်နှချက် ခေါက်ရမယ် ဆိုသာ မင်း သိလား’

‘သိပါသယ်ဗျ’

အုန်းမောင်းခေါက်လိုက်သောအခါ တစ်မြို့လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အော်သူအော်၊ ငိုသူငို၍၊ ပြေးသူတို့ ပြေးကုန်ကြသည်။

အော်သံ၊ ညံသံ၊ ငိုသံမှ မစဲသေးမီ နားကွဲမတတ် မြည်ဟည်းလှသော အမြောက်သံကြီးများ ထပ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ပြေးကြဗျို့၊ ပြေးကြ၊ လွတ်အောင် ပြေးကြ။ သည်တစ်ခါ တကယ် တိုက်လိမ့်မယ်’

ငခိုင်က ပြလမ်းမ လျှောက်၍ မြင်းဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အော်လေ သည်။ သူ့နောက်မှ ခင်အိလည်း ကပ်လျက် ပါလာသည်။

သူတို့စီးသော မြင်းကြီးများမှာ ကုလားလက်မှ ရထားသော သူတို့ နိုင်ငံပေါက် မြင်းကြီးများဖြစ်၍ အလွန်ကြီးမား တုတ်ခိုင်လှလေသည်။ လူ နှစ်ကိုယ် တက်စီးဦးတော့၊ ဖြိုလိမ့်မည် မထင်။

‘ပြေးကြပါ၊ လွတ်အောင် ပြေးကြပါ’

ငခိုင်၏ အော်သံအဆုံးတွင် ထပ်မံ၍ပစ်ခတ်နေသော အမြောက်ဆန် များက မြို့ပေါ်သို့ နေရာခပ်များများ ကျရောက် ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ အချို့အိမ်အမိုးများ ကောင်းကင်သို့ လွင့်စဉ်ကုန်ကြသည်။

တစ်မြို့လုံးလည်း ဖုန်များ၊ ယမ်းခိုးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

‘လွတ်ရာ တံခါးပေါက်က ပြေးကြဗျ၊ လွတ်ရာက ပြေး’

ငခိုင်တို့သည် ထိုထက်တိုင် မထွက်ကြသေး၊ မသေသင့်သူများ မသေ ကြစေရန် ဆက်လက် နှင်ထုတ်ကြဆဲ ရှိသေးသည်။

‘မိခင်အိ... နင် သွားနှင့်၊ နင် သွားနှင့်’

‘မသွားသေးဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့မှ အတူသွားမယ်’

အမြောက်ဆန်တစ်ခုသည် သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ကျရောက် ပေါက်ကွဲလေရာ သူတို့နှင့် သီသီကလေး လွတ်သွားသည်။ မြင်းများပါ လန့်ဖျပ်ကုန်ကြသည်။

အတန်ကြာမှ ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့ မြို့တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန် ၌ တစ်ဖက်တွင် ကုလားစစ်တပ် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမြောက်သံ သာမက သေနတ်သံများပါ ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

ထိုထက် ဆိုးသည်ကား ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့ မြို့ပြင်သို့ရောက်၍

နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ နေရာအနှံ့အပြား မီးဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်းနေခြင်းကို တွေ့ရှိကြရသည်။

ငခိုင်၏ ရင်တွင်းတွင် ဆိုးသွားလေသည်။

သူတို့ ထွက်လာတော့ လူမကုန်သေး။ အားလုံး အလေးမပြေးနိုင်မလွှားနိုင်သော လူအိုများ၊ ကလေးနှင့် ကလေးမိခင်များ၊ နာမကျန်းရှိနေသူများမှာ အမြောက်ကျည်ဆန်၊ သေနတ်ကျည်ဆန် သင့်လျှင်သင့်၊ မသင့်လျှင်မုချ မီးလောင်တိုက်သွင်းသကဲ့သို့ ရှိချေတော့မည်။

အလွန် ယုတ်မာရက်စက်သော ကုလားစစ်တပ်ပေတကား။

ငခိုင်တို့ တိုက်စဉ်တုန်းက ဘေးမှ မဆိုင်သူများအား မထိပါးစေရ။ ရန်သူဆိုလျှင် ရန်သူသာ တိုက်သည်။ ကိုယ့်နယ်မြေအတွင်းသို့ ကျူးကျော်စစ်ပြုသူကိုသာ တိုက်သည်။

ယခု အလွန် သနားစရာကောင်းသော၊ မပြေးနိုင် မလွှားနိုင် ဖြစ်နေကြရှာသော ဒုက္ခိတ လူအိုလူနာများ၊ ကလေးများ၊ သားသည်မိခင်များကို အမြောက်ကြီးများဖြင့် ခွင်း၍၊ သေနတ်ကျည်သင့်စေ၍၊ နောက်ဆုံး မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ သတ်ဖြတ်ကြခြင်းသည် အဘယ်ရန်ငြိုးရှိခဲ့၍နည်း။ ဗမာမျိုး ပြုတ်အောင် လုပ်နေခြင်းလော မပြောတတ်တော့။

၎င်းကို ငခိုင်က အလွန်ရင်နာနေမိသည်။ ရင်နာနာဖြင့် မလှမ်းမကမ်းမှ နေကာ မြင်းကိုရပ်လျက် မြို့ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ခင်အိကလည်း သူ သွားလျှင်သွား၍၊ သူ ရပ်လျှင်ရပ်သည်။

‘အစ်ကို ဥယျာဉ်အမြန်သွားကြပီး သည်ဘက်ကကော အမြောက်နဲ့ ပြန်ပစ်ရင် မကောင်းဘူးလား’

ငခိုင် ကြားမှ ကြားပါ၏လား မပြောတတ်။ ကြားပေးသည့် တိုက်ချိန် မရောက်သေးလျှင် သို့မဟုတ် မသေချာလျှင် မတိုက်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ငေးမြဲ ငေးကြည့်နေသည်။ ငေးရုံမျှမဟုတ်၊ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလျက် မျက်ရည်များ ယိုစီးနေပြန်သည်။

“ငါတို့ဒဏ် မဆိုင်သူတေ ခံနေရပါကလား” ဟု အောက်မေ့မိ၍လား မပြောတတ်။

မှန်သည်။ ကုလားဖြူများ အလျှိုအထောက် ကောင်းကြသည်။

သူတို့တပ်ကို အပြတ်ဖြတ်သူများမှာ မြို့ထဲသားတွေ၊ မြို့ထဲသားများ
ခေါင်းဆောင်တိုက်ကြသည်ဟု အတပ်သိကြ၍ ဖြစ်မည်။ မြို့ထဲကို လာလာချင်း
ဆောက်နှင့် ထွင်းလေသည်။ မြို့ကို ပြာပုံသာ ပြန်ပေးလိုကြဟန်တူသည်။

လူတွေရော၊ လူနေအိမ်များရော၊ ပစ္စည်းများရော ပြောင်တလင်း
ခါအောင် မီးလောင်တိုက်သွင်းလေပြီ မဟုတ်လော။

ထိုသည်ကို ထောက်သဖြင့် သူတို့၏သူလျှိုများ နေရာတကာ ရှိနေ
ကြ၍ ဖြစ်မည်။ မြို့ထဲက မဟုတ်လျှင် ရုံးစိုက်ရာဌာန ငွေချိုက ဖြစ်နိုင်သည်။

မင်းမူထမ်းတို့မည်သည် ဘယ်သူ့ကျွန်ပဲ ဖြစ်ရဖြစ်ရ မင်းမူသာ ထမ်း
လိုကြသည်။ အခြားအလုပ်ကို မလုပ်လိုကြ။ ဤလို လောက်ကောင်များ
သူတို့မင်းမူထမ်းများထဲတွင် အများအပြား ရှိနေကြသည်။

အခြေအနေမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါး
နေသည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများ ကောင်းကင်ပြည့်မျှ ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

အသံဗလံတို့မူကား အပြင်းထန်ဆုံး၊ အဆူညံဆုံး၊ အမြောက်သံ၊
သေနတ်သံ၊ အမြောက်ဗုံးဆန် ပေါက်ကွဲသံ၊ သစ်များ၊ ဝါးများကို မီး
လောင်ကျွမ်းရာမှ ပေါက်ကွဲမြည်သံတို့။

ထိုအထဲ လူအော်သံ၊ တိရစ္ဆာန်မြည်သံတို့လည်း ရှိနိုင်သည်။ သို့ပေသည့်
ထိုအသံများက မတိုးနိုင်။ တအုန်းအုန်း တဒိုင်းဒိုင်း တခွမ်းခွမ်း တဘောင်း
ဘောင်းဖြင့် လုံးဝ ဆူညံနေလေရာ အသည်းတုန် အူတုန် ဖြစ်ဖွယ်ရာတည့်။

ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့ကား မတုန်မလှုပ်၊ ကျောက်သား ပကတိကို
ထုလုပ်ထားသော မြင်းစီးကျောက်ရုပ်ကြီးများလို မြို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ
မြင်းနှစ်ကောင်ယှဉ်၍ ရပ်ထားကြရင်း တွေ့၍ မော့၍ ငေး၍၊ နှလုံးပူပန်၍၊
တသလိုက်လှဲ၍၊ ရင်ဆို့၍၊ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျ၍ ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

ကုလားတပ်များ ရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍ လာကြပြီနှင့် တူသည်။ အမြောက်
သံ၊ သေနတ်သံ၊ ဗုံးသံများ အထူး နီးကပ်လာလေသည်။

တစ်ဖက်မှပစ်လိုက်သော အမြောက်ကျည်ဆန်သည် ငခိုင်တို့ဘက်သို့ပင်
လွန်မြောက်လာလေပြီ။ အမြောက်ကျည်ဆန်တစ်ခုမှာ ငခိုင်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း
နေရာသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲပြန်ရာ စစ်မြင်းများ ဖြစ်၍သာ မြင်းများ
လန့်မခုန်သည် သို့မဟုတ်လျှင် ခုန်လည်းခုန်၊ ပြေးလည်းပြေး၍ ဆွဲနိုင်ရန်နိုင်
ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

‘ဟေ့ ငခိုင်၊ ငခိုင် မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာတုံးဟ’

အောင်သူ မြင်းဖြင့် လာရောက်ပြောလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့က မြင်းမလှည့်၊ လူသာ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟေ့... ဒို့လူတေက တိုက်ချင်ကြလှဘီ’

‘တိုက်ချင်ပေမင့် မဖြစ်သေးဘူး ကိုရင်၊ သူတို့ သည်ဘက်ကပါ မြို့ကို ဝိုင်းကြလိမ့်မယ်။ အသည်တော့ တပ်ဖြန့်ထားလို့ တိုက်ရပိုလွယ်မယ်’
ကလေးရော၊ လူကြီးရော၊ မိန်းမများပါ လယ်ခင်းထဲတွင် ဟိုမှ သည်မှ ပြေးလွှားနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

ငခိုင်တို့သည် ယခင်က ဝမ်းနည်းလိုက်လှဲစွာဖြင့် မြို့ကိုချည်း ငေးကြည့်နေကြ၍ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာဖြစ်နေသည်၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြေးကြ လွှားကြသည် မမြင်မိ။ ယခုမှ မြင်မိရာ တိုး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ လိုက်၍ ကယ်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သို့ပေသည့် ထိုထက်အရေးကြီးသော ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် ကိစ္စရှိနေ၍ ထိုအတိုင်း ကြည့်နေကြရလေသည်။

‘သည်အနားတင် မနေကြနဲ့၊ ဟိုဘက်ရောက်အောင် ပြေးကြ ပြေးကြ’
ပြေးနိုင်သူလည်း ရှိသည်။ မပြေးနိုင်သူတို့လည်း ရှိကြသည်။ အဘိုးအိုနှင့် အမယ်ကြီးအိုတို့ကား ခြေထောက် တရွတ်ဆွဲနေကြတော့သည်။

အမြောက်သံများ ဆိတ်ပြီး မီးလောင်ပေါက်ကွဲသံနှင့် သေနတ်သံများသာ ကြားကြရသည်။

သေနတ်သံများကား မြို့မှထွက်၍ လယ်ကွင်းထဲသို့ ထွက်ကာ ပြေးလွှားနေကြသော လူတို့အား လိုက်လံ ပစ်ခတ်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟော... အစ်ကို၊ ဝှေးချိုဘက်ကလည်း အမြောက်သံ ကြားသယ်’

‘ဟုတ်သယ် ငခိုင်။ ဒို့ကို ဟိုဘက်ကပါ ညှပ်တိုက်ကြဘိနဲ့တူသယ်’

ဟုတ်သည်။ မြို့ထဲကို မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို ဝှေးချိုကိုလည်း မီးလောင်တိုက်သွင်းကြပြီနှင့် တူသည်။

ထိုတပ်ကား ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်မှ တက်လာသော ကုလားတပ် ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ ငခိုင်တို့သည် ဥယျာဉ်သို့ အရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

ဓမ္မေချိုဘက်မှတပ်သည် ပို၍ အင်အားကြီးဟန်တူသည်။ မြို့ထဲဘက် သို့ပင် တပ်ခွဲ၍ တက်လာသေးသည်။

ကုလားတပ်ကြီးမှာ ညီညာပါတိသည်။ ရင်ပေါင်တန်းလျက် ချီတက် လာကြသည်။ အမြောက်သံ၊ သေနတ်သံတို့သာမက စည် (ဘင်) သံ၊ ခရာသံ များပင် ဆူညံစွာ ကြားနေရလေသည်။

သူတို့ချီတက်လာရာ လမ်း၌ရှိသော ကောက်ခင်းများလည်း ရစရာ ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်အုပ်ကြီးများ ဖြတ်သွားသည်ထက် ဆိုးပေဦးမည်။

ထိုတပ်မှာ မြို့ဆီသို့ မသွား။ ငခိုင်တို့ရှိသော မြောက်ဥယျာဉ်ဆီသို့ ဦးလှည့်လာလေသည်။

ချောင်း၏ အနောက်ဘက်ကမ်းထိပ်အထိ အရောက်ချီတက်ကြသည်။ ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်း အစုံပါသည်။

သူတို့၏ စစ်တပ်ကြီးမှာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက် တစ်တန်း ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အမြောက်ချည်း ငါးလက်တိတိ ပါသည်။

သူတို့တွင်ပါသော မှန်ပြောင်းများဖြင့် ကြည့်ရာ မြောက်ဥယျာဉ်မှ ငခိုင်တို့တပ်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် အမြောက်များကို ငခိုင်တို့ဆီသို့ တည့်တည့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ ဤလို စီမံပြီးကြချိန်၌ ကျန်တစ်ဖက်မှလည်း မြို့၏ အရှေ့မြောက်ထောင့် သပြေညီနောင်ဆီမှ နေ၍ ငခိုင်တို့ ရှိရာသို့ ဦးတည် တက်လာကြပြန်သည်။

စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်၍ နေချေပြီတကား။ သူတို့၏အလံကြီးများက နှစ်ဖက် ညှပ်၍ ဝင့်ဝါနေနိုင်ကြသည်။ ကုလားဖြူ အလံကြီးများတည်း။ စစ်ခရာ၊ စစ်စည်သံများကလည်း ညိတ်ညိတ်မွမ်းနေလေသည်။

သူတို့၏ အလံကလေးချင်းလည်း စကားပြောကြသည်။

ငခိုင်တို့မူကား အလံမျှ မလွှင့်။ ကောက်ပင် ကောက်နံ့များကိုသာ အလံသဖွယ်ပြု၍ အချက်ပေးကြရသည်။ လယ်ခင်းဘက်သို့ ထွက်ကာ စတင် တိုက်ကြလေသည်။

သေနတ်သမားမှန်လျှင် အကုန်ထွက်ကြသည်။ အမြောက်ကိုကား သူတို့ မပစ်တတ်ကြ၍ မပစ်။ တစ်ခုတခြား ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည်။

နှစ်ဖက်ညှပ်စစ်ကလည်း အပြိုင်ပစ်လိုက်ကြရာ ကျည်ဆန်မိုးကြီး ရွာသွန်းဘိသို့ ရှိတော့သည်။ ဆူညံလွန်းလှ၍ အမြောက်သံ၊ သေနတ်သံ၊ ဘာသံ ဟူ၍ပင် ခွဲခြားနိုင်မှု မရှိတော့။

သရက်အုပ်မှ သရက်ကိုင်းများ ကျိုးကျကုန်သည်။ ပိန္နဲ၊ သြဇာ၊ မာလကာပင်အချို့ ပြတ်ထွက်ကုန်သည်။ အမြောက်ဆန် တည့်တည့်မှန်သော ထန်းပင်အိုအချို့လည်း ခါးကျိုးကုန်ကြသည်။

ယခင်ညကထက်ပင် များပြားသေးသော ငခိုင်တို့လူစုမှာ တက်ရင်း ဖြင့် သေသူသေ၊ ပစ်ရင်းဖြင့် လဲသူလဲ အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘တိုက်ရဲသာ ဗမာကွယ့်’

‘သေရဲသာ ဗမာကွယ့်’

‘တိုက်ဟ’

‘တက်ကြဟ’

သေမည်မှန်း သိကြသည်။ သေမည်ကို ကြောက်လျှင် စစ်တိုက်ဖို့မလို။ မိုက်မဲသည်၊ အသေခံရသည်ဟု ဆိုချင်ဆို။ စစ်တိုက်သူ မှန်သမျှ မိုက်မဲသူ ချည်းသာ။ ဤအချိန် မိုက်နိုင်မှ ကောင်းသည်။

နိုင်မည်ထင်၍ တိုက်ကြခြင်း မဟုတ်။ တိုင်းခြားသား၏ ခြေဖဝါး အောက် ကျွန်သပေါက် မဖြစ်လို၍ တိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အားချင်းမမျှဟုဆိုကာ အလိမ္မာဖြင့် ရှောင်နေလျှင် အဘယ်မှာ တိုက် ရတော့မည်နည်း။ တပြေးတည်း ပြေး၊ တရှောင်တည်း ရှောင်နေဖို့သာ ရှိသည်။

တစ်နည်း အညံ့ခံကာ သူ့ကျွန်ဘဝ ကူးလိုက်ဖို့ပဲ ရှိသည်။ သို့ပေသည့် သူတို့ကား ဘယ်သောအခါမျှ သူ့ကျွန်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကောက်ခင်းတစ်ခုလုံး စစ်တလင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကောက်ခင်းရှင် လယ်သမားသည် စစ်သား၊ ကောက်ကန်သင်းမှာ စစ်ကတုတ်၊ ကောက်ပင် ပြန့်သလောက် သူတို့ ဖြန့်ကြဲ၍ တက်ခဲ့ကြသည်။

ကောက်ပင်တွေ ပြုန်းမှတော့ သူတို့ အသက်ရှင်နေလို့ကော ဘာ ထူးဦးမည်နည်း။

ဤလို မတွေးပေသည့် တွေးသည်နှင့်မခြား။ ကောက်ပင်လည်း ကြေ၊ လူများလည်း သေကြလေကုန်သည် တကား။

သေနတ်ပစ်တတ်သူ၊ သေနတ် မပစ်တတ်သူ သို့မဟုတ် သေနတ် မရှိသူတို့ ဓား၊ လှံ သို့မဟုတ် တုတ်ကိုင်၍ တက်ကြသည်။ လက်နက်ဖြင့် မမိလျှင် ပါးစပ်ဖြင့်အော်၍ တိုက်ကြသည်။ ဆဲသူတို့က ဆဲကြသေးသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ တက်ကြသူများအထဲ ငခိုင်၊ အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့လည်း ပါကြသည်။

ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့သည် လူတွေ အသေများလွန်းနေ၍ ကိုယ့်လူ ကိုယ် အတင်း ဆုတ်ခိုင်းကြရသည်။ နဂိုကတည်းက သူတို့ တားခဲ့သည် မရ၍ သူတို့ပါ တက်တိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဆုတ်ကြပါ၊ အကြောင်းမဲ့ အသေမခံကြပါနဲ့။ တိုက်ချင်ရင် နောက် တိုက်စရာပွဲတေ အများကြီး ရှိပါသည်’

ကျည်ဆန်များက တဖြောက်ဖြောက်၊ နားနားမှ တရွီရွီ ကပ်သွား နေသည့်ကြားမှ ငခိုင်တို့ နေရာရွေ့၍ ရွေ့၍ လယ်ကန်သင်းများ၌ ရှိသည့် ထန်းပင်လုံးများကို ကွယ်၍ ကွယ်၍ အော်ဟစ်ပါသော်လည်း အချို့က တက်မြဲ တက်ကြသည်။

ရေလှိုင်းကြီးများ လိမ့်လာသလို ရန်သူ ကုလားဖြူတပ်က သူတို့ဆီသို့ တိုးလိမ့်လာသည်ကို မြင်နေရပါလျက် မကြောက်မရွံ့ အသေခံ၍ တက်ကြ သည်။ တိုက်ကြသည်။

ဤအထဲ ငစိုးလည်း ပါသည်။ ငစိုးသည် မိန်းမရှာဆန်ဆန် နေနေရာ မှ လက်တွင် သေနတ်ကို မြဲမြဲဆုပ်လျက် အတင်းတက်သည်။ ကုလားဖြူ များဆီသို့ အရောက်ပြေးတက်နေလေသည်။ အောင်သူက အော်သည်။ မရပေ။

ပိုင်လောက်သော နေရာရောက်မှ ထန်းပင်ကိုကွယ်၍ ပစ်တော့လေ သည်။ သူ၏ ကျည်တစ်တောင့်သည် ကုလားဖြူတစ်ယောက်၏ အသက် တစ်ချောင်း ဖြစ်လေသည်။

ကုလားဖြူတို့ သေနတ်ပြောင်းဦးသည် သူ့ဆီသို့ ဝိုင်းလှည့်ကြသည်။ ဝိုင်းဖြုတ်ကြသည်။ ငစိုး ဘာမှိုခံနိုင်မည်နည်း။ ကြောက်၍ ပုန်းနေလျှင် ထိုကျည်များ လွဲနိုင်သည်။ မကြောက်ဘဲ သဲသဲမဲမဲ ပစ်နေ၍ ကျည်သင့်ကာ လဲပြိုရလေသည်။ ငစိုးမျှမက အချို့လည်း ဓားဖြင့် အတင်းဝင်ခုတ်ကြသည်။

ကုလားများလည်း တပ်ကြီးလိုက် မီးခိုးကြွက်လျှောက် နင်းတက်ကြ သည်။ ငစိုးအလောင်းကို ကောက်ချင်၏။ မကောက်နိုင်ကြပေ။

ရွေးချို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် တောင်စုတစ်ပိုင်း ပြာကျသွားသည်။
လူအသေအပျောက် စာရင်းကား မြို့ထဲလောက် မများ။

မြို့ထဲမှာ ပြာပုံအတိသာ။ လူများမူ သောက်သောက်လဲ သေကြရသည်။
တစ်ဝက်ခန့်က တိုက်ပွဲတွင် ကျသေသည်။ လူကြီး၊ ကလေး၊ မိန်းမနှင့်
ဒုက္ခိတများတို့က အသားလွတ် သေဆုံးကြရသည်။

ထိုကုလားဖြူတပ်လည်း မြို့၏အရှေ့တောင်ဘက် ရွှေညောင်တော်
ဟု အများ ခေါ်ကြသော ဗောဓိညောင်တော် အနီးတွင် တပ်စွဲထားလိုက်
လေသည်။

၀၉

မြို့ကြီးကား သုသာန်မြေနှင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။ သုသာန်မြေမှ လူ၏
အရိုးစုသည် ထိုမျှလောက် အကြည့်ရဆိုးမည် မထင်။ မီးလောင်ကျွက်ကား
မီးလောင် တိုင်ငုတ်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကိုးယိုး
ကားယား ဖြစ်နေသည်မှအပ မသတိစရာ၊ နှလုံးကျင့်စရာ အတိသာ ဖြစ်
နေလေတော့သည်။

ကျန်ရှိသော လူများအနက်မှ ဘစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ပြောင်းသူများ
ပြောင်းကုန်သည်။ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့သူများ ရွှေ့ကုန်သည်။

အလွန် ဆင်းရဲသူများ၊ အားကိုးရာမဲ့သူများ၊ မသွားနိုင် မလာနိုင်
မလျှောက်နိုင်သူများသာပင် မြို့စွန့်နှင့် မြို့ပြင် သင့်ရာနေရာတို့တွင် တံငယ်
ကနားဖျင်းထိုး၍ ဖြစ်သလို နေထိုင်ကြရလေသည်။

ပင်းမြို့၏ စစ္စာ ပျက်ယွင်းသောအချိန်သည် ထိုအချိန်သာတည်း။

လူများ၊ လူနေအိမ်ခြေများ၊ စီးပွားဥစ္စာများသာ ပျက်ယွင်းလေသည်
မဟုတ်။ ရိတ်ချိန်တန်နေပြီဖြစ်သော လယ်ခင်းသီးနှံများလည်း အဟောသိက်
ဖြစ်ကုန်တော့လေသည်။

အချို့တိုက်ပွဲဖြစ်ကာ ရစရာမရှိအောင် ကြေမွပျက်ပြုန်းကုန်ကြ၍၊
အချို့ သိမ်းဆည်းမည့် လယ်ခင်းရှင်များ သေကျေ ပျက်စီးကုန်ကြ၍၊ ထိုအရပ်
၌ မနေဝံ့ဘဲ ပြေးလွှားကုန်ကြ၍ ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူတို့၏အသက်သည် ရိက္ခာဖြစ်သည်။ ထိုရိက္ခာကိုမှ သိမ်းဆည်းသူ
မရှိလျှင် ဘယ်ကဲ့သို့ အသက်ရှင်နေနိုင်ကြလိမ့်မည်နည်း။

အချို့ အနီးအနား၌ ရှိနေကြပေသည့် ကုလားတပ်ကို ကြောက်ရွံ့ကြ
၍ လာရောက်မသိမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောက်တတ်သူကို ဖြံ့ခြောက်သူများမှာ ကုလားများ ဖြစ်ကြသည်။
တော်ရုံ ကလေးများ ကုလားကို မြင်ရုံဖြင့် တက်မတတ်၊ ချက်မတတ် ငို
နေတတ်သည်။

ကုလားများကလည်း လူများရှိရာ အနံ့ပျားသီး သွားနေတတ်ကြ
သည်။ ကလေးများကို ခြောက်ချင်လျှင် ခြောက်သည်။ လူကြီးများကို
လှန်ချင်လျှင် လှန်သည်။ နှိပ်စက်ချင်က နှိပ်စက်သည်။

မြို့ထဲအရပ်၌ လူမရှိ၍၊ ရှိသောလူများကလည်း ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့
များ ဖြစ်နေကြ၍ သူတို့လိုဘ မပြည့်စုံသောအခါ အနီးအနား နေရာများသို့
အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် သွားရောက်မွေ့တတ်ကြလေသည်။

လက်ခုပ်ပင်၊ စရံအိုင်၊ ဝှေးချို၊ ကုန်းစောင်း၊ တောင်ထောင့် စသည်
အရပ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းမ တွေလျှင် ကြီးသည် ငယ်သည်မဟု၊ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်
မဟုတ်တရုတ် လုပ်ပြသည်။ သူတို့အကြိုက်နှင့်တွေ့လျှင် အတင်းဆွဲ၊ အတင်း
ရုန်းကာ အဓမ္မပြုကျင့်တတ်ကြသည်။ သူတို့လာလျှင် မိန်းမမှန်သမျှ ပုန်းကြ
ရလေသည်။

‘ကုလားတေ လာကြဘိ ထင်သတော့၊ ကလတက်ခေါက်သံ
ကြားသယ်’

‘ဟဲ့.... မင်းငွေ၊ ဘယ်သွားတုံး၊ မင်းငွေ’

‘အဖ.... ကျနုပ် သည်မယ် ရှိပါသယ်’

‘ရှိသယ်လုပ်မနေနဲ့၊ ပြေးသာရင်ပြေး၊ မပြေးသာရင် စည့်အောက်က
မြေကျင်းထဲ ဝင်နေ၊ ကလတက်ခေါက်သံ ကြားမှုတ်လား။’ ပီး ခင်မိ
တစ်ယောက်ကော’

‘ခင်မိတော့ မရှိတော့ဘူး အဖ၊ သွားပီနဲ့တူသယ်’

‘ဟဲ့ မိန်းကလေး၊ မြန်မြန်’

အဘိုးကြီးရော အဘွားကြီးရော ဗျာများကုန်ကြသည်။ မင်းငွေလည်း
ထမင်းအိုး တန်းလန်းမှနေ၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ
ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ့ ထားခဲ့၊ ပြေးတော့’

မင်းငွေမှာ အပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အလွန်ရိုးသည်။ ရှက်လည်း ရှက်တတ်သည်။ ပစ္စည်းကိုလည်း ခင်တွယ်သည်။ ယခုမှ ဒရောသောပါး အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းရလေသည်။

မင်းငွေ မြေကြီးသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်အိမ်ကျော် နှစ်အိမ် ကျော်မှ ခွေးတစ်စီ အသံကြားရသည်။ ခွေးသံများ ကြားပြီး သေနတ်သံပါ ကြားရသည်။ ဧကန်ကုလားတို့က ခွေးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခြင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

ဤလိုပင် ကုလားဆိုးများသည် ခွေးတွေ့လျှင်ခွေး၊ နွားတွေ့လျှင် နွား၊ လူကို အမြင်ကတ်လျှင်လည်း ပစ်တတ်ကြသည်။ အသက်တစ်ချောင်း ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်လောက်မျှ မအောက်မေ့ကြ။

မင်းငွေသည် တပ်ပြင်ဘက်သို့ အများနည်းတူ မပြေးသာတော့။ နီးရာအအံ့ စီမံထားသော စည့်အောက်မှ မြေကျင်းထဲသို့ ဝင်ပုန်းရသည်။

ထိုမြေကျင်းမှာလည်း ဖုံးဝှက်၍ အလုံအခြုံ လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ အတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင် စိတ်ချလောက်ပေသည်။

‘ဟရေ အဘိုးကြီး၊ မွှန်းမ ရှိသလား။ မွှန်းမ’

‘ဘာမွှန်းမတုံး။ မသိဘူးကွာ’

ဦးရန်ပြို၏ အိမ်ပေါ်သို့ ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် တက်လာကြကာ မေးမြန်း ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကုလားနက် စစ်သားများတည်း။

‘ကန်မကလေး ချောချောရှိသလား။ ကန်မကလေး’

‘ဟေ့ ကုလားတေ၊ ငါ့လာမမေးနဲ့။ ငါ ဘာမှမသိဘူး’

ဦးရန်ပြိုမှာ အိုနေ၍သာ၊ နဂိုသတ္တိသေးလှသူမဟုတ်။ အောင်သူ့ဖခင်၊ အောင်သူ့ထက်ပင် သတ္တိပြောင်ချင် ပြောင်ဦးမည်။ နုပျိုစဉ်ကဆိုလျှင် ကုလား ကို ချသော လူများထဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်ခေါင်းရွက် ဖြစ်နိုင်သည်။

ကုလားများကလည်း ယုတ်ပင် ယုတ်မာလွန်းလှသည်။ ဦးရန်ပြို နားမလည်ထင်၍ ဦးရန်ပြိုအနား ကပ်လာကာ လက်တစ်ဖက်က ဝိုင်း၍ လက်တစ်ဖက်က ထိုးပြသည်။

‘ခွေးကုလားတေ၊ စော်စော်ကားကား’

‘ထပ် တေရီးမာရီး’

ကုလားက ဘာပြောပြော၊ ဦးရန်ပြီ ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးတော့။

ချက်တစ်ဖြုတ်ကြာသောအခါ ကုလားတစ်ယောက် ဘယ်လိုကဘယ်လို မင်းငွေကို ရှာတွေ့လာသည် မသိ။ အိမ်ပေါ်သို့ ဆွဲရုန်း ခေါ်ဆောင်လာ လေသည်။ မင်းငွေကလည်း ခြေကန်ရုန်းသည်။

ဦးရန်ပြီမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ “ခွေးကုလား” ချင်းလည်း မိုးမွန်အောင် ပါးစပ်မှ ဆဲရေးသည်။

ဘာပြောပြော၊ မင်းငွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ၊ ကုလားတွေ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။

ဦးရန်ပြီက သမီးကို ကုလားလက်မှ အတင်းသွားလှသည်။ ကုလား တွေက ဖယ်သည်။ မရ။ အတင်းလှသည်။ မင်းငွေကလည်း-

‘အဖရဲ့ ကယ်ပါ၊ အဖရဲ့ ကယ်ပါ’ ဟု အော်သည်။ ငိုလည်း ငိုသည်။

ကုလားတစ်ယောက်က ဦးရန်ပြီ၏ ရင်ဝကို ဖိနပ်ဖြင့် ဆောင့်ကန် လိုက်ရာ ဦးရန်ပြီ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

ဦးရန်ပြီ လဲပြီး မယ်စီလေး အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြန်သည်။ မယ်စီ လေးကိုလည်း ကုလားများက ရင်ဝဆီးတွန်းကြသည်။ သားအမိ နှစ်ယောက် ၏ အော်သံမှာ ဆူညံနေလေသည်။

ဦးရန်ပြီလည်း မျက်ဖြူလန်နေသည်။ ထိုအခါ ကုလားများက မင်းငွေ ကို ထင်သလို ကျင့်ကြံကြလေသည်။ ယုတ်မာကြလေစွ တကား။

ထိုအချိန်၌ အောင်သူတို့၊ ငခိုင်တို့သာ သိကြရလျှင် ဘယ်လောက် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ကြမည်နည်း။ ကုလားများကို အစိမ်း ဝါးစားကြမည်လား မပြောတတ်တော့။

မင်းငွေအဖြစ်မျိုးမှာ မင်းငွေ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ လူယုတ်မာ ကုလားများ သွားသမျှ နေရာအနှံ့အပြားလို ဖြစ်နေကြသည်။

ငှင်းကို အကြောင်းပြု၍ တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ထပ်မံ ပြေးကြသူတွေ လည်း ရှိသည်။ အချို့ ကုလားကိုစိတ်နာပြီး ကုလားကို ခံတိုက်သူများနှင့် လာပေါင်းကြသည်လည်း ရှိသည်။ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း ကုလား ကို သွားရောက် နှောင့်ယှက်သူလည်း ရှိလေသည်။

ခံပိုက်သူဆိုသည်မှာ အခြားမရှိ။ အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့ ခေါင်းဆောင် သော တပ်ပုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဖြစ်လေသည်။ ညချမ်းအချိန်ဖြစ်၍ အလွန် အေးမြလှသည်။

လူသုံးယောက်သည် မှောင်ရိပ်ခို၍ တောင်ထောင့်အရပ်ထဲသို့ ဝင် လာကြလေသည်။ လရောင်သည် နှင်းမြူများ ကာဆီးထားသဖြင့် လင်းသင့် သလောက် မလင်း။ ရီဝေနေသည်။

ထိုအထဲ မှောင်ခိုသူများမှာ သူတို့၏ကိုယ်တွင် အဝတ်နက်များ လွမ်း ခြံထားပေရကား သူတို့ခိုကပ်နေခိုက် လူတစ်ယောက် အပါးမှ ဖြတ်လျှောက် လျှင်ပင် တွေ့သိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှလိမ့်မည် ထင်သည်။

သူတို့ တစ်စတစ်စ ဦးရန်ပြုတို့ အိမ်ဝင်းအနီးသို့ ရောက်လာကြ သည်။ အိမ်၏အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြသည်။ စိတ်ချရပုံပေါ်မှ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။

‘အဖ’

‘လူကလေး၊ သား’

ဦးရန်ပြု၏ အသံမှာ အက်ကွဲနေသည်။

မှောင်မဲထဲတွင် တစ်အိမ်လုံး စုရုံးလာကြလေသည်။ မယ်စီလေး၊ ဒေါ်ငြိမ်းသာ၊ ခင်မိ စသည်တို့။

‘အဖတို့ ကျန်းမာကြသယ် ဟုတ်စုံ’

‘အိမ်း၊ လူတော့ ကျန်းမာပါသယ်’

‘အမမိ’

‘ဟေ’

ခင်မိတို့ညီအစ်မ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံး ဝမ်းနည်းသံများ ရင်ဝယ် ပိုက်ထားကြသည်။

‘အရိုး၊ မင်းငွေတစ်ယောက် မတွေ့ပါလား’

ငန့်ခိုင်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မင်းငွေ....’

မယ်စီလေးသည် ဆက်လက် မပြောနိုင်ဘဲ တရှုပ်ရှုပ် ငိုလေတော့ သည်။ မယ်စီလေးသာမက ဒေါ်ငြိမ်းသာလည်း ငိုသည်။ ခင်မိလည်း ငိုသည်။ မှောင်ခိုက်နှင့် ငိုရှိုက်သံသည် လိုက်ဖက်ဘိခြင်း။

အောင်သူတို့ သုံးယောက်မှာ အံ့အားသင့်နေကြသည်။

‘မပြောချင်ဘူး လူကလေးတို့ရာ။ သာပေမဲ့ မပြောမပြီးဘူး၊ မတီး
မမြည်ဘူး၊ မင်းတို့မှာ နားရှိပေမဲ့ နားနဲ့မနာကြနဲ့။ သည့်ပြင်ဟာနဲ့ နာကြ’
‘ဟင် မင်းငွေ ဘာပြုလို့တုံးအဖေ။ ခုန အဖေပြောတော့ အားလုံး
ကျန်းမာကြသလိုလို’

‘အိမ်း၊ အဖစကား ဆက်ပီး ပြောပါဦးမယ်။ ငဒို့အရပ်ကို ခွေးတေ
ရောက်လာကြသယ်။ သူတို့က....’

‘သိဘီ အဖ၊ သိဘီ’

‘အသာ မင်းငွေက ရှက်လှချီရဲ့ဆိုပီး ကြီးဆွဲချ သေသွားရှာသာ
ငါးရက်ပဲရသေး’

အဘိုးကြီးကပါ နှပ်ရှုပ်လိုက်သည်။

‘အသာပဲ လူလေးတို့ရဲ့၊ ငဒို့မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြရမတုံး’

မယ်စီလေးက ဆက်ပြောရင်း အသံထွက်အောင် ငိုရှာလေတော့သည်။

‘ယုတ်မာလှတဲ့ ခွေးမျိုးတေ၊ အမျိုးပါ ဖြုတ်ပစ်မယ်’

အောင်သူသည် ပါးစပ်မှ ပြောခြင်း မဟုတ်၊ ရင်ထဲမှ ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က အောင်သူ ပြောခဲ့သောစကားမှာ လာ၍မှန်နေပြီ။

‘အဘရာ ခွေးတိရစ္ဆာန်တေက နည်းနည်းလေး ဦးသွားသယ်။ အခု
ကျုပ်တို့လာသာ အဖတို့ ဘေးကင်းရာ တစ်နေရာကို ပြောင်းကြဖို့ လာပြော
သာ’

ငခိုင်သာ ဝင်၍ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်သယ် အဖေ၊ ကျုပ်တို့က ပြန်လှန် ရန်ပြုသာကို အရပ်ကတင်
မကဘူး၊ သူတို့လဲ သိနေကြဘီ။ ကျုပ်တို့ကလဲ သည်အတိုင်း မနေနိုင်ဘူး။

ဆက်ပြီးပြုရအုံးမှာပဲ။ အဲသာ အဖတို့က ဓားစာခံဖြစ်သွားနိုင်သယ်’

‘ပြောင်းတော့ ဘယ်ပြောင်းမတုံး’

‘တောင်တွင်းဆီဘက် တစ်နေရာရာပေါ့။ အဖတို့တင်မှုတ်ဘူး၊ အရီး
တို့ ခင်မိတို့ပါ ပြောင်းမှဖြစ်မှာ။ တော်ကြာ ကျုပ်တို့ကို ရန်ရှာမဖြစ်တော့
အဖတို့ကို လာရန်ရှာမှာ။ အသာကြောက်လို့ အခု လာသာတောင် ပုန်းလာ
ခဲ့ရသယ်’

‘အသလိုဆိုလဲ မြို့လုလင် အနောက်က ရောင်းမ ငခင်းကြမ်းဘက်
သွားချင်သယ်။ အသည်မှာ မယ်ပိုးဥတို့ရှိ မှုတ်လား’

‘နေအုံး အဖ။ အသလိုဆို ဖြစ်မှဖြစ်မလား မသိဘူး။ မြို့လုလင် မြို့သူကြီး မင်းကြီး ဦးမင်းရောင်ကလည်း ကုလားဖြူ ဓားပြ သူခိုးတေကို အလုံးအရင်းနဲ့ တိုက်နေသတဲ့။ မင်းမှုထမ်းဆိုလို့ ဘယ်မင်းမှုထမ်း ရာထမ်းမှ ဗမာစိတ် မမွေးကြဘူး။ သည်မြို့သူကြီးမင်း တစ်ယောက်သာ သည်စိတ် ရှိသယ်။ သူ့ကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ကြဖို့ ကောင်းသယ်’

‘ဟေ... ဟုတ်ကလား။ သာဓုကွယ် သာဓု၊ မြို့သူကြီးမင်း ဘုန်းကြီး ပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ။ အန္တရာယ်မျိုး ကင်းရှင်းပါစေ။ အသာပေမဲ့ ရောင်းမင က မြို့လုလင်နဲ့ အဝေးကြီး။ သူက ယင်းအနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်မှာ’

‘အသလိုဆိုလည်း ဖြစ်ပါသယ်လေ။ အဖ သဘောပါပဲ။ အဖတို့ အသည်ကနေ လှည်းနဲ့ သွားကြ။ ကျုပ် စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်’

‘အသာဖြင့် အဖော်တောင် ရကောင်းရမယ်၊ ဖိုးချင်းတို့ကလည်း အသည်ဆီမှာ ကြောက်လို့ မယ်ခွေတို့ဆီ သွားချင်သတဲ့ကွယ့်’

‘အဖော်ရလည်း ကောင်းပါသယ် အဖရယ်’

ဒေါ်ငြိမ်းသာက ခင်အိအား သူတို့နှင့် လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောသည်။ ခင်အိက မလိုက်လို့။ လူယုတ်မာကောင်တေကို တိုက်ကို တိုက်ရဦးမှ အေးမည်ဟု ပြောသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းသာကလည်း ပြောမဲရမှန်းသိ၍ နောက်ထပ် မပြောတော့။ အချိန်အတန်ကြာ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။

အောင်သူတို့သည် တပ်ပြင်ဘက် တစ်နေရာ၌ မြင်းများကို ထားခဲ့ရာ မြင်းများဆီသို့ ရောက်ကြ၍ မြင်းပေါ်သို့ အသီးအသီး ခုန်လွှားတက်ကြကာ လရောင်ပြိုင်တွင် အပြင်းစိုင်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

*

‘မိုးအိန္ဒာရေ’

‘ဗျား’

‘သတိထားပါကွယ့်နော်၊ မင်း မခံချင်ရင် မခံချင်တဲ့စိတ်တေ ပင်းမှာ ထားပစ်ခဲ့။ တဖေ သည်ဘက်ကို သယ်မလာနဲ့’

‘မှုတ်ဘူး အဖရာ။ ဘာပစ္စည်းမှ မပါပါဘူး။ ထမင်းချက်စားစရာ ဆန်ကလေးနည်းနည်းနဲ့ အိုးခွက်လေးတေပဲ ပါပါသယ်ဆိုသာ အသာကို

ယူသွားကြတော့ ကျုပ်တို့ လမ်း ဘာနဲ့စားကြမတုံး။ ကျုပ်က မခံချင်ဘူး။ အသက်ချင်း လဲလိုက်ချင်သယ်'

'ဟုတ်သယ်၊ ငါက သာပီး မခံချင်တော့မပေါ့။ အသာပေသည့် ကိုယ့် အရပ်မှာ ကြက်ဖ၊ သူများအရပ်မှာ ကြက်မ။ အခုလို ခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက် ကြီးထဲမှာ ပိုပီး မျိုသိပ်ရသယ်။ ဥပဒေမဲ့ မင်းမဲ့ဖြစ်နေတဲ့အချိန် လူတစ်ယောက် အသက်ဟာ ပဝက်ဆိတ် တစ်ကောင်လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိဘူးကွယ့်'

ဦးရန်ပြီတို့ကို လှည်းဖြင့် လိုက်ပို့ရန် သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ မိုးအိန္ဒာကို အောင်သူက တာဝန်လွှဲလိုက်သည်။

စင်စစ် အောင်သူက အာဏာဖြင့် ခိုင်းစေလိုက်ခြင်းကား မဟုတ်။ မိုးအိန္ဒာက သူ တာဝန်ယူမည်၊ သူ ပို့ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ပို့စေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးရန်ပြီ၊ မယ်စီလေး၊ ဒေါ်ငြိမ်းသာ၊ ခင်မိတို့လေးဦး ဖြစ်ကြလေ သည်။

ခင်မိမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပေရာ ရုပ်ဖျက်ထားရသည်။ အဘွားအိုတစ်ဦး လို လူမြင်လျှင် မသတိချင်စရာကောင် အိုမင်းရင့်ရော်သည့်ပုံ ညစ်ညစ်ထည်း ထည်း လုပ်ထားရသည်။

သူတို့လှည်းနှင့် ဦးဖိုးချင်းတို့လှည်းသာ မဟုတ်။ သူတို့လို ပြောင်းရွှေ့ ဖော် အခြားလှည်းသုံးစီးလည်း ပါသေးသည်။

သူတို့လှည်းများထွက်စက ပါတတ်သရွေ့ ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများ၊ အဝတ်အထည်များ၊ စားဖွယ်သောက်ရန်များ အစုံအလင် ပါခဲ့ကြသည်။ ယခု ရောက်ရှိသော နေရာအထိ လာလမ်းတစ်လျှောက်၌ လူဆိုးသူဆိုးတို့နှင့် သုံး ကြိမ် သုံးခါ သုံးနေရာမျှ ကြုံကြိုက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ ခါးဝတ်ခါးစား အဟောင်း အနွမ်းများနှင့် လူလုံးများချည်း ကျန်ကြတော့သည်။

တောင်ထောင့်မှ တောင်ဦး၊ ထိုမှတစ်ဆင့် စခန်းမရွာ၊ ရှောက်ပင်၊ စီသာ၊ ၎င်းစီသာရွာ၏တောင်ဘက် ရွက်ဖြူအင်တိုင်း အရောက်တွင် ဓားကိုင် လူဆိုးများက ပါသမျှ အဝတ်အစားများနှင့် ရွှေတိုငွေစများကို ရှာဖွေယူငင် လိုက်ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် နတ်မောက် အနောက်ဘက်ကို ဖြတ်၍ ကိုင်းကို ဆင်း ခဲ့ကြသည်။ ထုံးဖိုအလွန်၌ လူဆိုးများနှင့် တွေ့များ တွေ့ပြန်သည်။

ရွှေငွေပစ္စည်း ဘာမျှမပါရကောင်းလားဆိုကာ ကြိမ်းသည်။ ဆဲရေးသည်။ ဦးရန်ပြိုပါမကျန် ယောက်ျားအားလုံး ဓားပြားရိုက်လျက် ကျန်သမျှပစ္စည်း အဟောင်းအနွမ်းကလေးများနှင့် စားစရာ သရေစာ၊ မိုးစာများ ယူသွားကြသည်။

ထိုခရီးသည်ကား တောင်ထောင့်နှင့် တစ်နေ့ခရီးသာသာ တစ်နေ့ခွဲခရီးလောက်သာ ရှိမည်။ သို့ပေသည့် ဦးရန်ပြိုတို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခရီးတစ်သောင်း နီးပါးခန့်ကို ငါးရက်မျှ ကြာရခြင်းမှာ သူတို့လှည်းများကို မီးစင်ကြည့် က သလို မောင်းကြရ၍ ဖြစ်သည်။

ညတွင် ရွာမရှိ မအိပ်ရဲကြ။ ရွာတွေ့မှ၊ ထိုရွာ၌လည်း လူများ ပြေးမကုန်ကြမှ ဝင်ရောက်အိပ်ကြရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အခြေအနေဆိုးနေလျှင် အချို့ရွာတွင် နှစ်ညခန့် အိပ်ကြရသေးသည်။ ခရီးသွားရသည်မှာ မီးလောင်မြေ မီးတောက်ကြီးထဲ ဖြတ်ကူးရသည်နှင့် အလွန်တူလှသည်။

ဒုတိယအကြိမ် အလှခံရပြီးနောက် ဘာမျှ မဝေးသေးမီ ကျောင့်ကုန်းတောင်ဘက်တွင် တစ်ကြိမ် အလှခံရပြန်သည်။

စားအိုးစားခွက်များရော ပါသမျှ ဆန်ကလေးများပါ ပါသမျှ အကုန်ချောလေတော့သည်။ မိုးအိန္ဒာက-

‘ကျုပ်တို့ ညစာ ထမင်းချက်စားဖို့ အိုးလေးတစ်လုံးနဲ့ ဆန်တစ်နပ်စာလောက် ထားခဲ့ပါအုံး’ ဟု ပြောရာ-

‘သည်ကောင် လျှာရှည်လှသယ်။ လျှာလှီးပြီး ကျီးစာကျွေးလိုက်စမ်း’ ဟု ဆိုရာ မိုးအိန္ဒာက ထမည်အပြု မယ်စီလေးက ဓားပြများ မမြင်အောင် ကျိတ်ကာ ခါးဆွဲထားရသည်။ ဦးရန်ပြိုကပါ ကြားဝင်၍-

‘သည်လူကလေးက ဒို့အဘိုးအို အဘွားအိုတေအတွက် ပြောသာပါကွယ်။ တောင်းပန်ပါသယ်။ မရလည်း ရှိစေတော့။ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး’ ဟု အချို့ရည် လောင်းရလေသည်။

မိုးအိန္ဒာအဖို့ စိတ်ကို မနည်းချုပ်ထားရသည်။ လှည်းအောက်မှနေ၍ လှည်းဇင်တုံးတွင် ကပ်ချည်ထားသော သူ့ဓားကို ပြေးယူ၍ ခုတ်ပိုင်းလိုက်ချင်သည်။

ဓားပြက လက်ဦးသွား၍ သူ ခံရချင်ခံရ၊ သူ၏ မခံချင်စိတ်ကိုတော့ ပြသလိုက်ချင်သည်။ စိတ်ဆိုးလွန်း၍ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ဓားပြများ အဝေးရောက်၍ ဦးရန်ပြိုပြောသော အချိန်တိုင်အောင် ခံပြင်းတုန်း ရှိသေးသည်။

‘မှုတ်ဘူး အဘရာ၊ အသက်ရှင်နေပီ၊ ကုလားတေ ဇော်ကားသာ၊ ဓားပြတေ နိပ်စက်သာ ခံရသာထက် သေသာက ကောင်းသယ်။ အသာပေ သည့် အဘတို့ပါနေလို့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ချုပ်တည်းလိုက်သာ။ အဘတို့ ဟိုရောက်ပြီးခါမှ ဆိုရင် ဘာခံလိမ့်မတုံး’

မခံချင်စရာလည်း ကောင်းသည်။ လှည်းငါးစီးစလုံး ညစာ ထမင်း ချက်စားစရာ ဆန်တစ်စေ့မျှ မရှိတော့ပေ။

ရှေ့စခန်းရွာသို့ရောက်၍ ဆန်ဝယ်ချက်ဖို့ကလည်း ရှိစုမဲ့စု ငွေကလေး များ ကြေးတိုးပြားကအစ ဓားပြတိုက်ခံရ၍ တစ်ပြားမျှ မကျန်ကြတော့ပေ။

ဤအထဲ ရှေ့ရွာ၌ လူရှိလျှင် တော်ပေသေးသည်။ ဓားပြတိုက်ခံရ၍ ရွာပျက်နေလျှင် အိပ်စရာ၊ နေစရာနှင့် စခန်းချစရာပင် အခက်။

မန်ကျည်းထူး၊ ပေကန် စသော ရွာများသို့ ရောက်ခါနီးနေပြီ။ နေ ထန်းတစ်ဖျားပင် မကတော့ အတော်စောင်းနေပြီ။ ထိုနေစောင်းချိန်နှင့် နွားရိုင်း သွင်းချိန်များတွင် ရွာဝင်ဓားပြများ လာတတ်မြဲဖြစ်သည်။

ထိုရွာတွင် သူတို့ရောက်ခိုက်နှင့် ဓားပြတိုက်ခိုက်မှုများ ကြုံနေလျှင် ဖွပ်သည်ထက် ညစ်ရချည့်။

သူတို့ရွာစုက သုံးရွာတစ်တန်းဖြစ်ကာ အင်အားကောင်း၍ ဓားပြများ ရှောင်ချင်လျှင် ရှောင်ရမည်။ အချို့ရွာတို့ကား မိုးချုပ်သည်နှင့် ဓားပြများ ဝင်လာတတ်သည်။ သို့မဟုတ် ကုလားစစ်တပ်များလာလျှင် ရွာလုံးကျွတ် ပြေးရတတ်သည်။

ဦးရန်ပြိုတို့ လမ်းခရီး၌ ရက်ကြာနေကြခြင်းမှာ ဤလို သောင်းကျန်း မှုများကို စောင့်ဆိုင်း ရှောင်ရှားနေရ၍ ဖြစ်သည်။

ဦးရန်ပြိုတို့သည် ဤလို ထမင်းငတ်သည့်နပ် ငတ်၍ နောက်ထပ် သုံးရက်မျှ ကြာသောအခါ သူတို့သွားလိုသော ရောင်းမငရွာသို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ကြလေသည်။

တောင်ဦးတောင်စွယ်မှ ခင်တန်းကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ မြင်းသုံးစီးသည် တောင်အရပ်မှနေ၍ မြောက်အရပ်သို့ မြားသုံးစင်း ယှဉ်ပြိုင်လွှတ်လိုက်ဘိ အလား တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားနေကြလေသည်။

မြင်းရွာသံများ၏ ပဲ့တင်သံသည် တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားလေသည်။ တစ်တောင်လုံး ပျံ့နှံ့နေသည်ဟု ထင်ရလောက်သည်။

“လ ဝင်ရင် မန်းတောင် ရောက်အောင်” ဆိုသော စကားလို သူတို့သည် လ ဝင်လျှင် လိုရာခရီးသို့ ဆိုက်အောင် မြင်းကို အပြင်းစိုင်းနှင်ကြခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

လသည် ဒုစရိုက်မှု၊ အဓမ္မမှု၊ နိုင်လိုမင်းထက်မှု၊ လောဘသက္ကာရ ကြီးမှု၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းမှု၊ ကြင်နာသနား ကင်းမှု၊ ဆိုးသွမ်း ရက်စက်မှု၊ ဥပဒေကင်းမဲ့မှုများ အတန်တန် အဝဝ၊ အစို့စို့၊ အပို့ပို့၊ အပြီပြီ အလီလီ၊ အပုံပုံ အနည်းနည်း ဖောက်ပြားချင်တိုင်း ဖောက်ပြား၊ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသော အကြင်လောကကြီးကို မကြည့်လို မမြင်လို၊ မရှုလို မတွေ့လို၊ မပေါင်းဖော်လိုဟန်ဖြင့် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ မြန်းရန် ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် အလယ်ဗဟို၌ ကားရား ခွထားပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့အလင်းရောင်ကိုသူ သိမ်းဆည်းတော့မည်ကား မလွဲ။

သစ်ပင်များ၊ သစ်ကိုင်းများကြားမှ ခုနေ၍ မလင်းတလင်း ကျိုးတိုး ကျဲတဲ ကွက်တိကွက်ကျားသာ ဖြစ်နေသော လရောင်တွင် မြင်းများကုလည်း အဿတိုရ်မြင်းများဟု ခေါ်နိုင်လောက်သည်။ သူတို့၏ တစ်ခုနီတစ်ခုနီသည် အလွန်ကျ၍ အထူးမြန်ဆန်လှသည်။

မြင်းစီးသူရဲများကလည်း မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်မကျအောင် မြင်းနှင့်တွဲ ကာ ကြိုးနှင့်တုပ် အပ်နှင့်ချုပ်ထားဘိအလား မြင်းစီး အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြ ဟန်တူသည်။ မြင်း ဘယ်လောက်ပြေးမြေ့ တညီတညာတည်း အရှိန်မပျက်၊ အနေမပျက် စီးနိုင်ကြပါပေသည်။ အာဂသူတို့တည်း။

တောင်ဦးတောင်စွယ် လွန်သောအခါ ချောက်များ၊ မြောင်းများ၊ ရိုးကူးများကို တွေ့ရသည်။ မြင်းများမှာ အရှိန်မပျက် ပြေးမြဲပြေးလျက်။

သူတို့သည် ညကြီးသန်းခေါင် မြင်းများကို အဘယ်ကြောင့် ယင်းမျှ

လောက် အရေးတကြီး အလောသုံးဆယ် စိုင်းနှင့်နေကြရသနည်း။ အကြောင်း ကိစ္စထူး ရှိကြမည်ကား မလွဲ။

တောင်ထောင့်အရပ်၏ တောင်ဘက်ဆီ မီးကိုးခွက်ကုန်းသို့ ရောက် ခါမှ ရှေ့ဆုံး စီးလာသောမြင်းက အရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။ အလားတူ သူ့နောက်မှ မြင်းများလည်း အရှိန်လျှော့ကြသည်။

ဘုရားငုတ်တိုအနီး ယခင် ငခိုင်နှင့် ဗလတို့ ဓားရေးပြိုင်သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းသုံးကောင်စလုံး ရင်ပေါင်တန်းကာ ရပ် လိုက်ကြသည်။

လူသုံးယောက်အနက် တစ်ဦးကမျှ စကားမပြော။ မောဟိုက်နေကြ၍ ထင်သည်။ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်ကြသည်။

တောင်ထောင့်အရပ်မှ ကြက်တွန်သံ ကြားရသည်။ သန်းခေါင်ကြက် နှင့် တူသည်။ ခွေးအူသံလည်း ကြားရသည်။ ခွေးများ အူပဲအူနိုင်ကြသေး သည်။ မသေကျန်ကြွင်းသော ခွေးများ ဖြစ်တန်ကောင်းသည်။

“သည်အရပ်တော့ မပျက်သေးဘူး၊ ရှိသေးရဲ့” ဟု အောက်မေ့ရသည်။

အရှေ့ ဆတ်ချိုတောင်နှင့် ရိုးမဆီတွင် တောမီးများ လောင်နေရာ ထိုအရပ်ဆီသို့ မလင်းပေသည့် လင်းသည်ဟု ထင်ရလောက်သည်။ မီးလျှံ များ ထိန်ထိန်ညှိုးနေလေသည်။

‘ကိုရင်....’

‘အိမ်း... ငါဖြင့် သည်အချိန်ကို သည်နေရာအထိ ရောက်မှ ရောက်ပါ မလား လို့။ လ ဝင်ချိန်နဲ့ အတော်ပဲ’

‘ဟုတ်သယ် ကိုရင်။ ခုန ကြက်တွန်သာ သန်းခေါင်ကြက် ဖြစ်မှာပဲ။ အသာထက် စောလို့လည်း မကောင်း ထင်သယ်’

‘ဟဲ့ မိအိ၊ မောသလား’

‘မောဘူး မောင်ကြီး’

‘ဟဲဟဲ မောသာ မမောသယ်၊ အသက်ရှူသံက ပြင်းကပြင်းပါတိ’

‘မောင်ကြီးက ကျနပ်အကြောင်း အသိသားနဲ့။ အစ်ကိုတို့၊ မောင်ကြီး တို့နဲ့ အတူလိုက်ရရင် မောရုံမကဘူး၊ တစ်ချိတည်း သေသွားပလေစေ’

‘အသာပေမဲ့ ရှေ့လျှောက်တော့ သတိနဲ့သွားဖို့ လိုသနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

အကယ်ပင် ခင်အိသည် ငခိုင် စား စားချင်း၊ ငခိုင် သွား သွားချင်း၊ ငခိုင် တိုက်လျှင် တိုက်ချင်း။

ငခိုင်တို့က အသက်ကို အသေခံလျှင် သူလည်း အသေခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန် တူလေသည်။

သူ့ကို ချီးကျူးလိုလျှင် “အာဂ ခင်အိ” ဆိုရုံဖြင့် မလုံလောက်ပေ။ သူ့ကို ချီးကျူးထောမနာပြုရန် ထိုထက် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်သော စကားလုံးကို ရှာကြံသင့်သည်။ ဘယ်စကားလုံးမျိုး သုံးသင့်သနည်း။

သူတို့စကားပြတ်ကြခိုက် ကောင်းကင်မှ တစ်တီတူး လေးငါးကောင် ဝိုင်းအော်ထိုးကြသံ ကြားရသည်။

တစ်နေရာမှ ခွေးခေါ်ရစ်များက အော်သေးသည်။ လအမိုက် သူတို့ မြူးထူးကြဟန် တူသည်။

ကျက်သရေ အယုတ်ကတော့ အယုတ်ဆုံး အသံများမှာ တောင်ထောင့် အရပ်၏ လုပ်တိုင်းကုန်းဆီမှ သုံးလေးကောင်ပြူး၍ အော်မြည်လိုက်ကြသော ခွေးအ သံကြောင်များ ဖြစ်သည်။

ကာလပျက်ကြီးတွင် လူသေကောင်များကို မြေတွင် မြှုပ်နှံင်ကြဟန် မတူ။ ရန်သူများ ဝိုင်းလာလျှင်၊ မြေတူးပေးမည့် ဆွေနီးမျိုးစပ် မရှိကြလျှင်၊ လူအသေအပျောက် များနေလျှင်၊ အရပ်၌ လူမရှိလျှင် လုပ်တိုင်းကုန်းရောက်ရုံ ပို့ကြပြီး ထိုအတိုင်း ထားခဲ့ကြဟန် တူသည်။

၎င်းအလောင်းကောင်ကြီးများကို နေ့တွင် လင်းတများ တရုန်းရုန်း၊ ညတွင် ခွေးအများ တစ်စီဖြင့် စားနေကြခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုဆီမှ ခွေးအ သံကြောင်များ အော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဉ့်မှောင်နှင့် ထိုအသံများ ပြူးယှဉ်လိုက်သောအခါ တော်ရုံလူများ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖို ဖြစ်နေကြမည် မလွဲ။

ထိုအသည်းထိတ်သူတို့အထဲတွင် ခင်အိ မပါပေ။ ခင်အိမှာ မိန်းမသား ဖြစ်ပေသည့် သေဘေးကိုပင် ကြောက်ရွံ့သူ မဟုတ်။ မကြောက်ရွံ့၍လည်း သေမင်းရှိရာသို့ ရင်ဆိုင်တိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သည်တစ်ခါက အရင်တိုက်ပွဲတောနဲ့ မတူဘူး။ ပိုပီး သတိထားရမယ်၊ ပိုပီး ဖျတ်လတ်ရမယ်၊ မဖျတ်လတ်ရင် မပါးရင် ကိုယ် ခံရမယ်’

‘ဟုတ်ပါသယ် အစ်ကို၊ သိပါသယ်’

ငခိုင်က ခင်အိကို စိတ်မချနိုင်၍ သတိပေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်၌ သူတို့ကို မသိသေးသူများ မြင်ကြရလျှင် လူယုတ်မာ ကုလား စစ်သားကြီးများပင် ထင်မှတ်နိုင်လေသည်။

သူတို့စီးလာကြသော မြင်းများမှာ ကုလားမြင်းများ၊ မြင်းကုန်းနီး ကလည်း ကုလားမြင်းကုန်းနီး၊ သူတို့ဝတ်ထားသော အဝတ်၊ စီးထားသော ဖိနပ်များကလည်း ကုလားပစ္စည်း (ကုလားတပ်မှ ရထားသော မြင်းစီး ဘောင်းဘီနှင့် စစ်ဖိနပ်များဖြစ်၍)၊ ကိုင်တွယ်သော လက်နက်ကလည်း ကုလား လက်နက်များ ဖြစ်နေ၍ပေ။

ခင်အိ အပါအဝင် သုံးဦးစလုံး၏ လူကောင်လူလုံးကြီးများက ကြီးပေ ရကား သူတို့နှင့် သင့်မြတ်သော ဘောင်းဘီ၊ သင့်မြတ်သောဖိနပ်များ ရှာ၍ လွယ်ကူပေမည် ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ်စုံများနှင့် သူတို့ လိုက်လည်း လိုက်ဖက်လှသည်။ သူတို့သည် ငှက်ဆိုးထိုးသံကိုလည်း မကြောက်၊ ခွေးအသံ ကြောင်သံ ကြား၍လည်း ရင်မတုန်မိကြ။ သူတို့၏ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်အကြောင်း အသီးအသီး အသက အသက တွေးတောနေကြ၍ ချက်တစ်ဖြုတ် ငြိမ်သက် သွားကြလေသည်။

သူတို့ဆီမှနေကြည့်လျှင် မြို့ထဲအရပ်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သို့ပေသည့် မှောင်မိုက်နေ၍ ကြည့်မြင်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။

တစ်နေရာမှ မီးရောင်ကလေးများ လက်ချည်မိန့်ချည် တွေ့ရသည်ကား နယ်ချဲ့ လူလိမ်လူကောက်တို့၏ ကြေးစားစစ်တပ်မှ ဖြစ်ပေသည်။

သုံးဦးသားတို့သည် ထိုနေရာဆီသို့ ဦးတည် ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

‘ကိုင်း’

‘အေး ယွန်းတို့ တော်ဘီ’

‘မိအိ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဆက်လက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ပေသည့် ယခင်လို အသာတိုရ်မြင်း စိုင်းနည်းမျိုး မဟုတ်။ မြင်းခွာသံ မလွင့်သော လမ်းတိုးစီးနည်းဖြင့် စီးခဲ့ ကြသည်။

ဗောဓိရွှေညောင်တော်၏တောင် ခဲတစ်ပစ်ခန့် ဝေးကွာသောအရပ်၌

ဖြစ်သည်။ ယာရှစ်လယ် သို့မဟုတ် လူရှစ်ယောက်စိုက်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော လယ်ခင်း အဝန်းအဝိုင်းနေရာကို သံဆူးကြိုးများ အလုံအမြဲ ကာရံထားသည်။

ထိုအဝန်းထဲတွင်မှ ရွက်ဖျင်တဲများ မှီပေါက်သလို ဟိုတစ်ခု သည် တစ်ခု မွနေအောင် ဆောက်ထားသည်။ ရွာကလေးတစ်ရွာ တည်ထားသည် နှင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။

ပင်း နယ်သူနယ်သားများကို နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ရန် ထားသော ကုလားဖြူ စစ်တပ်တည်း။

အခေါ်တွင် ကုလားဖြူ။ ကုလားဖြူက နည်းနည်းပါသည်။ ကုလားမည်း တို့က များသည်။ အလယ်မှ တဲကြီးလေးလုံးတန်းမှာ ကုလားဖြူများလည်း နေ၍ လက်နက် မီးကျောက်များလည်း ထားသည်။

ဘေးမှ ရံထားသော တဲတို့ကား ကုလားမည်းများ၏ တဲများသာ။ ကင်းအစောင့်များမှတစ်ပါး ကုလားဖြူများရော ကုလားမည်းများပါ အိပ်မော ကျနေကြသည်။

လ မှောင်ပေသည့် ကြိုးကြားကြိုးကြား မှန်အိမ်တိုင်များ ထွန်းညှိ စိုက်ထူထားသဖြင့် စစ်တပ် ဝန်းကျင်အတွင်း ဘယ်အရပ်သို့မဆို ဝိုးတဝါး မြင်သာလေသည်။

ကုလားကင်းသားများ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကင်းစောင့်နေကြသည်။ သူတို့သည် ငိုက်မျဉ်းပေသည့် တစ်နေရာတည်း ရပ်၍ မနေကြရ။ ဟိုမှသည်မှ သွားလာ၍ စစ်ဖိနပ်သံ တဂေါက်ဂေါက်၊ သေနတ်ကြီးများ တကားကား လုပ်ကာ နေကြရသည်။

ငခိုင်တို့သည် သံဆူးကြိုးဝင်းအတွင်းသို့ ဘယ်ကာလက တိုးဝင်ခဲ့ ကြသည်မသိ၊ မှောင်ရိပ်ကျရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သုံးဦးသား စီတန်းဝပ်လျက် ကင်းကုလားများ အလစ်ကို စောင့်နေ ကြဟန် တူသည်။

ကင်းကုလားကလည်း တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ဟိုဘက်က တစ် ယောက်၊ သည်ဘက်က တစ်ယောက်။ တစ်ယောက် ကျောခိုင်းသွားလျှင် အခြားတစ်ယောက်က လှည့်လာသည်။ အကြံရ ကျပ်နေကြသည်။

ငခိုင်သည် မတတ်သာပြီ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက် ကျောမခိုင်းမီ၊ နောက်တစ်ယောက် ဝေနေခိုက် နီးသော ကင်းသား၏ နောက်ဘက်မှ

စေတနာက တဲတစ်လုံးအနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။ ထိုတဲ၏ မှောင်ရိပ်တွင် ခိုနေလိုက်သည်။

ငခိုင်၏အပြုအမူသည် ပေါ့ပါးလွန်း၊ မြန်ဆန်လွန်း၍ ကုလားများ ခြေသံကြားဖို့နှင့် ရိပ်မိဖို့ အချိန်ပင် မရလိုက် ဖြစ်နေပေမည်။

စောင့်ဆိုင်းနေလျှင် အချိန်မရှိတော့၍ စွန့်လိုက်ဟန်တူသည်။ သူတို့အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြချိန်၌ ကုလားနာရီ တစ်ချက်ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း သံချောင်းတစ်ချက် ခေါက်၍ ကုလားတစ်ယောက်က အော်သံကြားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း ကုလားပြန်ကွေ့လာ၍ သူ့အပါးသို့ ရောက်ချိန်၌ လျှင်မြန်လှသော၊ ရဲရင့်လှသော ငခိုင်သည် ကုလားကို ကျားအုပ်သလို အုပ်လိုက်ရင်း လက်မောင်းတစ်ဖက်က လည်မျိုကို ကွေး၍ညစ်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ကုလား၏ ရင်ဝကို ထိုးသည်။ တစ်ချိန်တည်းပင် မှောင်ရိပ်သို့ သွင်းပြီးသားလည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့လည်း အဝင်ချောင်တော့လေသည်။ တစ်ဖက်မှ ကင်းသားအလစ် ငခိုင် ကပ်သလို၊ ငခိုင် ပြေးသလိုပင် ပြေး၍ ကပ်ကြသည်။

တစ်တဲပြီးတစ်တဲ၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေး၍ ကူးကြသည်။ အလယ် ကုလားဖြူများ တဲစုသို့ ဘေးကင်းရန်ရှင်းရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကုလားဖြူများ အိပ်မောကျလျက်။

လက်နက်မီးကျောက်ထားရာ နေရာကို ရှာကြသည်။ သေနတ်များ တစ်တတန်းကြီး၊ မီးကျောက်သေတ္တာများ တစ်ထပ်ကြီး တစ်ပုံကြီး တွေ့ကြရသည်။

ခင်အိသည် ပြောင်လက်နေသော ဓားကို မြဲမြံဆုပ်လျက် ကုလားဖြူကြီးများ အိပ်သောနေရာအနီးသို့ သွားသည်။ ကုလားများ မထနှင့်၊ ထလျှင် တအား ထိုးလိုက်မည့်ပုံ။

ကုလားဖြူတို့၏ ပြောင်းတိုများအနက်မှ အကောင်းဆုံးပြောင်းတိုသုံးခုနှင့် ယမ်းကပ်များကို ယူသည်။ ခင်အိ ဤသို့ ပြုလုပ်နေချိန် ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့က သူတို့လုပ်ငန်းကို အလျင်တဆော လုပ်နေကြသည်။

သူတို့တွင် ယမ်းမှုန့်အိတ်ကြီးတစ်ခု ပါလာသည်။ ထိုယမ်းမှုန့်များ

ကို တဲလေးတဲစလုံး ဆက်မိအောင်၊ တဲအတွင်း၌လည်း နေရာအနံ့ ရောက်အောင်၊ အထူးသဖြင့် လက်နက်နှင့် မီးကျောက်သေတ္တာများ၊ လူနေအိပ်စင်များသို့ အဆက်မပြတ် ထိထိမိမိ ဖြန့်ဖြူးထားသည်။

ပြီးမှ အပြင်တဲများဘက်သို့ ရေမြောင်းသွယ်သလို သွယ်ခဲ့ကြသည်။

‘ဟရေ’

ငခိုင် ခင်အိ ခါးကို လှမ်းဖက်ကာ ဆွဲယူလိုက်၍ ခင်အိလည်း ငခိုင်ရင်ခွင်ကြားသို့ ထိုင်လျက်သား ကျလာသည်။

တစ်ပြိုင်တည်း ဖိနပ်သံခွာချင်း ရိုက်သံလည်း ကြားရသည်။ သူတို့နှင့် လက်နှစ်လှမ်းသာသာ နေရာ၌ ဖြစ်လေသည်။

ကုလားကင်းအုပ်နှင့် ကင်းသားတို့ ဖြစ်ကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ထိုအနားရောက်မှ ရပ်၍နေကြသေးသည်။ ကင်းအုပ်နောက်မှ လူတစ်ယောက်၊ လှည့်ပတ်နေသော ကင်းသားက တစ်ယောက်၊ ပေါင်း သုံးယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

‘ဒါကူး ဒါကူး’

‘နိမ်းဆတ် ကွတ်ချီနိမ်း’

ကင်းအုပ်က သူခိုး ဝင်သည်။ သူခိုး တွေ့ဟန်ဖြင့်ပြောသည်။ ကင်းသားက မမြင်ပါ။ ဘာမျှမဟုတ်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ငခိုင်က နားလည်သည်။

ငခိုင်တို့သုံးယောက်မှာ အမှောင်ရိပ်ဝယ် ပုလျက်သား အသက်မျှ ပြင်းပြင်းမရှူရဲကြ။ ဖင်ကျ ကျသလို၊ ခါးကျ ကျသလို နည်းနည်းကလေးမျှ မလှုပ်ရဲကြ။ ကျောက်ရုပ်ကြီးများလို နေကြရသည်။

ခင်အိလည်း ငခိုင်၏ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ငခိုင်က ဖက်လျက်သား၊ ပွေ့လျက်သား။ ငခိုင်၏နောက်ဆုံး လက်အကျနေရာသည် ခင်အိ၏ရင်သားဖောင်းဖောင်းအိအိပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ ငခိုင်၏အတွေ့တွင် မှို့ခေါင်းအုံးကြီး ပိုက်ထားရသည်နှင့် တူသေးသည်။

နဂိုက တင်းတင်းရင်းရင်း ဖက်ထား၍ တင်းမြဲ တင်းထားရသည်။ လျော့လိုက်လျှင် အနေပျက်သွားမည်၊ ခင်အိသော် လည်းကောင်း အောက်လျောချင် လျောသွားမည်။ အခြေပျက်လျှင် အသက်ဆုံးကြရမည် မလွဲ။

ကင်းအုပ်ကုလားက ဟုတ်ပါသည်ဟု ဆက်ပြောသည်။ ၎င်းသားက မဟုတ်၊ သူလည်း မပြတ်စောင့်နေသည်ဟု ပြောသည်။

နောက် ကင်းသားတစ်ယောက်ကောဟု မေးပြန်သည်။ သူလည်း ရှိမှာပေါ့ဟု ပြောပြန်သည်။

ငခိုင် သတ်၍ သေသွားသော ကင်းသားကို ပြောခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ပေသည့် သူတို့အားလုံး အိပ်မှုနံနံများသံများဖြင့် ဖြစ်ကြသည်။

စကားဆက်ပြောနေသည်။ ငခိုင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရမည်နည်း။ သူတို့က သုံးယောက်၊ ကုလားက သုံးယောက်၊ ဝုန်းဒိုင်းသံ မကြားအောင် တစ်ပြိုင်တည်း ထ ခုတ်ကြလျှင် ကောင်းမည်လား။

သူတို့နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ပုံမပေါ်လျှင် မခုတ်ဘဲ ထားကြခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်ဟု ငခိုင်တို့က ကိုယ်စီ စိတ်ကူးမိကြသည်။

ကုလားတစ်ယောက်မှာ သူတို့အနား ရွှေ့လာပြီး သူတို့နှင့်ကပ်၍ ရပ်ပြန်သေးသည်။ သူတို့ကို နောက်ခိုင်းထား၍ တော်စေရသည်။

ထိုအချိန်များ ချောင်းဆိုးလိုက်မိလျှင်၊ သို့မဟုတ် လှုပ်လိုက်မိလျှင် သူတို့၏အသက်များမှာ အပ်ဖျားပေါ် တင်ထားသော မုန်ညင်းစေ့လို လှုပ်လှုပ် ကလေး ရှိနေ၍ ကြောက်တတ်လျှင် ချေးချမ်းအောင် ကြောက်စရာ။

ထိုသူ ကိုင်သော သေနတ်ဒင်ကြီးက ငခိုင်၏ခေါင်းနား ဝဲဝဲလာ၍ ငခိုင်က လုပ်ချင်သည်မှာ လက်ယားနေမည် ဖြစ်သည်။ သို့ပေသည့် မဖြစ်။ ကြီးမားသောကိစ္စကို ထိခိုက်လိမ့်မည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ငခိုင်၏ခေါင်းကို တိမ်းထားရသေးသည်။

တစ်ဖြုတ်ကာလကြာမှ သူတို့ဘာသာ ဆူညံ ဆူညံလုပ်ကာ နေရာ ရွှေ့သွားကြသည်။ သေသူကုလားကို ထပ်၍ ရှာဖွေကြမည်နှင့် တူသည်။

ငခိုင်တို့လည်း ကြာကြာဆိုင်းထား၍မဖြစ်။ ဆိုင်းလျှင် ဆိုင်းသည်နှင့် အမျှ ပို၍ ဆူညံသွားလိမ့်မည်။ ဆူညံလျှင် အိပ်ပျော်သူများ နိုးကုန်ကြမည်။ နေရာတကာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်မည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သူတို့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်တော့မည် မဟုတ်။

ဖြုတ်ခြည်း အောင်သူနှင့် ခင်အိကို တစ်ဖက် သံဆူးကြိုးအနီးရှိ မှောင်ရိပ်ကို ထွက်စေသည်။ ငခိုင်ကမူ ယမ်းမှုန့်ကို မီးတင်၍ ရှိ့လေသည်။

အရေးထဲ မီးက နှစ်ကြိမ်ခန့် ငြိမ်းသွားသေးသည်။ သုံးကြိမ်မြောက် တွင်မှ ယမ်းမှုန်များ လိုက်၍ မီးလျှံများ အဖြာဖြာအသွယ် ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ငခိုင်လည်း အပြင်သံဆူးကြီးတန်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ အောင်သူ နှင့် ခင်အိတို့က ဝင်းဝတွင် စောင့်နေကြလေသည်။ သူတို့ ပုန်းခိုမည့်နေရာ သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

မနှောင်းမီပင် ပေါက်ကွဲသံကြီးများနှင့် မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း မြည်ဟည်းလင်းထိန်၍ သွားလေသည်။

မီးမှာ လောင်၍မဆုံး၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များလည်း ပေါက်ကွဲ၍မဆုံး ဖြစ်ကာ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ဖြာထွက်နေသည်။

ကုလားများလည်း အသံကုန် ဟစ်ကြသည်။ ဟိုပြေးကြ၊ သည်လွှားကြ၊ သူတို့တဲမှ မီးများကို ငြိမ်းသတ်ကြ။ အချို့ ပြေးလွှားရင်း လှုပ်ရှားရင်းဖြင့် ပေါက်ကွဲသော ဗုံးဆန် ကျည်ဆန်များထိ၍ သေကြကျေကြ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အခြေအနေမှာ ဝှေးချို ဘုန်းကြီးကျောင်း တိုက်ပွဲတုန်းကထက် ပြင်းထန် သည်။ မြို့ထဲ မီးလောင်တုန်းကထက် မီးတောက်မီးလျှံများ ကြီးမားသည်။

အပြင်းထန်ဆုံး ပေါက်ကွဲခြင်း၊ အကြီးမားဆုံး လောင်ကျွမ်းခြင်းနှင့် လူအသေဆုံးတိုက်ပွဲ တစ်ခုအလား ဖြစ်နေပေသည်။ ဘယ်သူမျှ မတိုက်ရဘဲ ဖြင့် သူတို့ကျည်နှင့်သူတို့ သေကုန်ကြသည်။

ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်နေကြသူတို့ တဲများနှင့်အတူ မီးလောင် တိုက် သွင်းပြီး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ယခင်က ငခိုင်တို့လူစုက အချို့ မီးလောင်ပေါက်ကွဲခိုက် အပြင်ဘက် သို့ ပြေးထွက်လာကြမည်။ ကွင်းဘက်သို့ ပြေးကြကောင်း ပြေးကြမည်။ ထိုအခါ ဆီးကြိုပစ်ခတ်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ ယခု ဤသို့ မပြေးကြ။ သေသူတို့ သေကုန်ကြသည်။ မသေသူတို့ကား မြေတွင်ဝပ်၍ ပုန်းကြလိမ့် မည် ထင်သည်။

အလယ်တဲစုမှ ကုလားဖြူတို့ကား သူတို့၏ လက်နက်မီးကျောက် များနှင့် အတူ သူတို့၏ ဘုရားသခင် ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြရမည် မှာ မလွဲတည်း။

ငခိုင်တို့လည်း စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် သူတို့၏မြင်းများ ရှိရာသို့ လာ ခဲ့ကြသည်။ မြင်းများ အသင့်ရှိနေလေသည်။

‘သည်တစ်ချိ ဒို့တော့ သေပျော်ပြီကွယ့်။ ကြည့်လို့ အရသာရှိလိုက် တဲ့ ဖြစ်ခြင်း’

အောင်သူက အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော အာလုတ် သံကြီးဖြင့် ကျူးရင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အစ်မ မင်းငွေ စော်ကားတဲ့အကောင်တေ သေတဲ့အထဲ ပါသွား ကြပါစေ’

မြင်းပေါ်သို့ အသီးသီး တက်ပြီးကြသည်တိုင် လာလမ်းသို့ မပြန်ကြ သေးဘဲ ပေါက်ကွဲဆဲ ပေါက်ကွဲလျက်၊ လောင်မြိုက်ဆဲ လောင်မြိုက်လျက် ရှိနေသေးသော သူယုတ်တို့ဆီသို့ ဦးလှည့်ကာ ကြည့်နေကြသေးသည်။

၂၂

နောက်တစ်တပ် ရောက်လာသောအခါ အနီးအနားရှိ ရပ်တွေရွာတွေ ကြေ သည်ထက် ကြေကုန်သည်။ မွှေသည်ထက် မွှေသည်။ ကြမ်းသည်ထက် ကြမ်းသည်။ ရမ်းသည်ထက် ရမ်းကြလေတော့သည်။

အဆိုးဆုံးကား အောင်သူတို့၏ တောင်ထောင့်အရပ် ဖြစ်သည်။ အောင်သူ နေသော ရွာဖြစ်၍ အောင်သူ၏ဖခင်သာ ပြောင်းရွှေ့မသွားခဲ့ သော် အသတ်ခံရမည် မလွဲ။

ကျန်လူများလည်း သတ်သူတို့ သတ်သည်။ အချို့ ဖမ်းဆီးကာ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းပြုကြသည်။

- ‘အောင်သူ ဆွေမျိုးလား’
- ‘အောင်သူ အဖေအမေများ ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲ’
- ‘အောင်သူ ဘယ်မှာရှိသလဲ’

မေးမရလျှင် ရိုက်သည်၊ နှက်သည်။ ထိတ်တုံးခတ်၍ ချုပ်ထားသည်။ အစာငတ် ရေငတ် ထားကြသည်။

မိန်းမများကို ကြီးကြီးငယ်ငယ် အကုန်စော်ကားသည်။ ဦးပေတန်တို့ မိသားစုမှာ ကုန်းစောင်းအရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ကြရာ ကုလားတပ်က ဦးပေတန်အား ဖမ်းဆီးသွားလေသည်။ ဒေါ်မယ်မနှင့် ရွှေ့နုတို့ကား အပြေး ကောင်း၍ လွတ်သွားသည်။

ဦးပေတန်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းမှာ ဦးပေတန်၏ သားနှင့်သမီး ငဒိုးနှင့် ရွှေစုတို့ တော်လှန်ရေးအုပ်စုထဲ ပါနေကြ၍ ဦးပေတန်လည်း အလိုတူ အလိုပါ ဟု ဆိုကာ ဖမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအရပ်တို့တွင်မဟုတ်။ ငွေချို၊ စရံအိုင်၊ စရံကုန်း၊ လက်ခုပ်ပင်၊ ဝဘာ၊ မျက်ရဲကန်၊ ရွာမွန်တို့လည်း ဤလို မွေနှောက်ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ နိုင်ထက်စီးနင်း ကျင့်ကြံခြင်းများ ခံကြရသည်။

တစ်နယ်လုံးရှိသူ သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်တို့ကား ဦးရန်ပြိုတို့လို တစ်ရပ် တစ်ကျေးသို့ ပြေးလွှားကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ငြိမ်နေော်... ငြိမ်။ ဘာသူမှ မလှုပ်ကြနဲ့’

‘လှုပ်တဲ့ယောက်ျားတွေ မနက်ကျ နင်တို့ခေါင်း မျက်နှာသစ်စရာ ရှာတွေ့မှာ မှုတ်ဘူး။ ဖြုတ်ပလိုက်မယ်’

‘နင်တို့မယားတွေ မုဆိုးမ မဖြစ်စေချင်ရင် မှောက်နေကြ၊ ခေါင်း မထောင်ကြနဲ့’

ယောက်ျားများ ကြောက်ကြ၍ သူတို့စကားအတိုင်း တွေ့ရာကြုံရာ နေရာတွင် အလျားမှောက်ကြရသည်။ ကြည့်လည်း မကြည့်ရဲ၊ လှုပ်မျှ မလှုပ် ရဲကြ။

လမ်းမ၌ ကြုံလျှင် လမ်းမ၊ လမ်းကြားတွင် ကြုံလျှင် လမ်းကြား၊ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေလျှင် အိမ်ပေါ် ချက်ချင်း မှောက်ကြရသည်။

မိန်းမများက ပုတ်ကြိုပုတ်ကြား ဝင်ကြသည်။ ဖျာလိပ်ကြို ဖျာလိပ် ကြား ပုန်းကြသည်။ အချို့ ဘယ်ပုန်းရမှန်းမသိ၊ တောင်ပြေး မြောက်ပြေး ပြေးကြသည်။ အချို့ ပြေးရင်း မတ်တတ်မှ သေးဖြန်းဖြန်း ပါကြသည်။

‘ဟိုမိန်းမကြီး ဘယ်ပြေးသာတုံး။ ထိုင်နေပါ၊ မထိုင်ရင် ဓားနှောင့် နဲ့ ထုလိုက်မယ်’

‘ကြောက်ပါသယ်တော့၊ မပြေးပါဘူးတော့’

ကလေးက တစ်ဖက်၊ ထဘီဝတ်ပေသည့် ထဘီက မမြဲ။ ရှေ့မှ ဟက်တက်ကွဲနေသည်။ အချို့ ထဘီခါးချပ်က မြဲသည်။ ရင်ရှားက လန်ကျ နေသည်။ ဖရုံသီးနှစ်လုံးမှာ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

အပျိုလေးတို့ကား စောစောကတည်းက ပြေးကြပြီ။ ဘယ်ဆီရောက် နေကြမှန်းမသိ၊ ချုံကြိုချုံကြား မြောင်းကြိုမြောင်းကြား ပုန်းအောင်းနေကြပြီ ထင်သည်။

‘ဗိုလ်ဗလတဲ့ကွယ့် ဗိုလ်ဗလ’

‘ဗိုလ်ဗလတပ်ဟေ၊ မဆိုင်သူ ဝင်မရှုပ်ကြနဲ့’

ဗိုလ်ဗလသည် ရွာလယ်ကောင် မြင်းဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စီး၍ ကြွေးကြော်နေသည်။ ဓားကြီးတဝင့်ဝင့် တလက်လက်ဖြင့် ကြောက်စရာကြီး ပေ တကား။

တပည့်လက်ထောက်များက မြင်းများဖြင့် လမ်းကြိုလမ်းကြား သွားလာ ဝင်ထွက် လုပ်နေကြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အဆက်မပြတ် အော်မြည် ဆဲရေးနေကြသည်။

အိမ်ပေါက်စေ့ ဝင်၍ လုသူတို့က လုကြသည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ တွေ့သမျှ အကုန်သယ်ကြသည်။ အဝတ်စုတ်ပါမကျန် ယူငင်ကြသည်။

‘အမယ်လေး ချက်ပီးသား ထမင်းလေးများ ထားခဲ့ကြပါအုံးတော့။ ကျနပ်ကလေးတေ မစားရသေးလို့ပါတော့’

‘စောက်ကောင်မ၊ နင့်ကလေး ငတ်သာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်သတုံး’

‘ကျနပ်ကလေးက မမာနေရင်း တန်းလန်းပါတော့’

‘မမာရင် မြန်မြန်သေအောင် သတ်ပလိုက်’

လှည်းရော၊ နွားရော၊ ပစ္စည်းတွေရော အကုန်သယ်သွားကြသည်။ လူကိုတော့ မသတ်။ ပစ္စည်းကို ယူသည်။

အချို့ မခံချင်၍ လှုပ်ရှားမိသော ယောက်ျားများ၊ လျှာရှည်သော မိန်းမအချို့သာ အရိုက်အနှက် အကန်အကျောက် ခံကြရလေသည်။

ထိုရွာ၌ ရှိသရွေ့ပစ္စည်း အကုန်ပါသွားသည်။ လူလုံးချည်း ကျန်ကြလေသည်။ ထိုအရပ်သည် ဗလ နေသော ရွှေပန်းတောနှင့် လည်းကောင်း၊ ကုလားတပ်ရှိရာ မြို့ထဲနှင့်လည်းကောင်း ဝေးလှသည် မဟုတ်။ ပေါက်ကန် ဖြစ်လေသည်။

အချို့လယ်ခင်းမှ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သိမ်းဆည်းထားရသော သီးနှံစပါးများ ပြောင်တလင်းခါလေတော့သည်။ ထိုဓားပြများ ထွက်သွားသောအခါ ငိုသူတို့က ငိုကြ၊ ဆဲရေး တိုင်းထွာသူတို့က ဆဲရေးတိုင်းထွာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

လူမျိုးခြား ကုလားက နှိပ်စက်၊ ဓားပြ လူဆိုးတို့က သောင်းကျန်း၊ အဘယ်မှာ ခံနိုင်ကြမည်နည်း။

မှန်သည်။ အချို့ရွာများ ဤလို ရွာလုံးကျွတ် တိုက်သွား၍၊ နောက်ထပ်
ဝယ်ခြမ်းရန်လည်း အသပြာမရှိ၍၊ ရောင်းသူလည်း မရှိ၍ သစ်ရွက်များခူးကာ
ပြုတ်စားကြရသည်။

ငှက်ပျော့အူများ၊ သင်္ဘောခေါင်းများ၊ ပေအူများ၊ ထန်းခေါင်းများကို
ပေါက်၍ ခုတ်လှဲကာ၊ ပေါင်းသည်တို့ ပေါင်း၍၊ ပြုတ်သည်တို့ ပြုတ်၍
စားကြရသည်။

ကုလားတပ်သည် ငနိုင်တို့လို တော်လှန်သော လူတစ်စုသာ ဤလို
အနီးအနား၌ ရှိနေလျှင် သွားရောက်တိုက်ခိုက်ကြမည် မလွဲ။ ဗလတို့ကိုမူ
အဘယ်ကြောင့် မတိုက်ကြလေသနည်း။ ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် လက်ပိုက်
ကြည့်နေကြခြင်းလား မပြောတတ်တော့။ တကယ်လည်း ကြည့်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဗလတို့ကလည်း ကုလားတပ်က လျစ်လျူရှုထားမှန်း သိသဖြင့် ပို၍
ပို၍ အတင့်ရဲလာသည်။ သူ့အရပ်တွင် ဗလမှာ ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်နေလေသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ဗလနှင့် ကုလားများ ပုလဲနံပါး သင့်မြတ်နေကြလေသည်။

ရွှေမရှား ငွေမရှား၊ စားနပ်ရိက္ခာ အပြည့်အဝ၊ သောက်စားချင်တိုင်း
သောက်စား၍ ပျော်ပါးချင်တိုင်း ပျော်ပါးနေနိုင်သည်။

ရှေးက မြို့ဝန်နေသော အဆောက်အဦသည် ဗလ၏ ဆောက်အဦ
လောက် မကောင်း။ မကျယ်ပြန့် မခမ်းနား။ ဗလက မြို့ဝန်ထက် ခြွေရံ
သင်းပင်း များသေးသည်။

နန်းကျရရှာသော သီပေါဘုရင်သည် မိဖုရားတစ်ပါးဖြင့် တင်းတိမ်
ရရှာသည်။ ဗလသည် ထိုအရပ်မှ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အနုဆုံး၊ အယဉ်ဆုံး
မိန်းကလေး မိန်းမငယ်များ ရွေးကောက်ထားရာ ဆယ်ယောက်တိတိ ရှိလေ
သည်။

ပထမ မယားဆောင်၊ ဒုတိယ မယားဆောင်၊ တတိယ မယားဆောင်
ဟူ၍ သီးခြားသီးခြား စိတ်ဖြာထားရလေသည်။

ဗလသည် မိန်းမချည်း ကြိုက်တတ်သူမဟုတ်။ ယစ်ရည်လည်း စွဲလမ်း
နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်ရာ အတိုက်အခိုက် သွားချိန်မှအပ သူ၏ နန်းတော်တွင် ယစ်
ရည်များ၊ မိန်းမများနှင့် အမြဲမွေ့လျော်နေတတ်သည်။

ညအခါ ဖြစ်လေသည်။ သို့ပေသည့် ညဦးမျှဖြစ်၍ ဗလမှာ ကောင်းစွာ

မမူးသေး။ သူ သောက်နေကျ ငွေဖလားထဲမှ ယစ်ရည်ကလေးကို စုပ်လိုက်၊
မယားလှ၊ မယားချော၊ မယား တုတ်တုတ်ဖြိုးဖြိုးကလေးများနှင့် ပလူးလိုက်၊
ကျီစယ်လိုက်၊ ညှုလိုက်၊ ကလိလိုက် လုပ်နေသည်မှာ တော်ရုံ စည်းစိမ်မဟုတ်
ပေ တကား။

သူ့တွင်လည်း ဘယ်အချိန်က ရထားသည် မသိ။ ကုလားတပ်မှ
ဖန်မီးအိမ်များ ထွန်းထားသည်။ တစ်ခုမဟုတ် သုံးခုဆိုင်မျှ ထွန်းထားသဖြင့်
သူ့နေရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းချင်းနေသည်။ သူ့အပါးတွင် ယောက်ျား
ဟူ၍ မရှိ။ မိန်းမများချည်းသာ။

ညောင်စောင်းအလား ပြုလုပ်ထားသော ခုတင်ပေါ်တွင် တင့်ပျဉ်ခွေ
ထိုင်ရင်း ယစ်ရည်ကို မြိန်မြိန်ကြီး သောက်မျိုနေလေသည်။

သူ့မယားများက သူ့ရှေ့ ဖျာပေါ်တွင် စီတန်းထိုင်နေကြသည်။ အားလုံး
သူတို့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အလှအပများ ခြယ်သ ထားကြလျက်။

ဗလသည်လည်း ယခင်ကထက်ပင် စည်ကားသည်၊ ခန့်ညားသည်ဟု
ထင်ရသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးလည်း ပိုရှည်လာသည်။ ဗလက ငွေဖလား
ထဲမှ ယစ်တစ်ကျိုက်လောက် မျိုလိုက်ပြီးနောက်-

‘ရွှေမှု’

‘တော်’

‘သည်ကောင်မ ရှင်ထူး ဆိုသာ မထူးဘူး’

‘ရှင်’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ ဟားဟား... ဟားဟား’

ဗလ၏ ရယ်သံအောက်ကြီးသည် အိမ်ပြင်မျှ ရောက်ရှိရုံမဟုတ်၊ အထက်
နဘံသို့ ပျံတက်သွားလေသည်။ အသံဩဇာ ကြီးမားလှစွာ၏။

‘လာစမ်းပါအုံး ရှင်ရွှေမှုရဲ့။ ငါ့အနား တိုးစမ်းပါအုံး’

ပုဆစ်တုပ်ရင်း ခပ်ယိုယို တိုးရရှာသည်။ ရွှေမှုဆိုသည့်အလိုက် ရွှေမှု
ဖြူးထားသလို အသားကလေးများ ဝါဝင်း စိုပြည်နေသည်။

‘ငါနဲ့နေရသာ ပျော်စ’

‘ပျော်ပါသယ် မောင်ကြီး’

‘မျက်နှာက သလိုတင်းမထားစမ်းပါနဲ့၊ လျှော့လိုက်စမ်းပါ။ ပြုံးလိုက်
စမ်းပါဦး။ နဂို ချစ်စရာ အကောင်းသားနဲ့။ ဟဲ... ဟဲ’

သူ၏လက်ညှိုးဖြင့် ရွှေမှု၏ ပါးသားနုနုထွေးထွေးကလေးကို တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်းလုပ်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေမှုမှာ အသက်ကို စစ်လိုက်လျှင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှ ရှိသေးရကား ရှက်နေပုံ ပေါ်သည်။

ဗလ၏မျက်လုံးကြီးများမှာလည်း ရာဂရောင်ဖြင့် ရွှန်းလဲ့နေသည်။

‘ရွှေမှု’

အချိန်အတန်ကြာမှ ‘ရှင်’ ဟု မရဲတရဲ ထူးရှာသည်။

ဗလက ထာဘီ ရင်စည်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ရွှေမှုသည် အလွန်ရှက်လှ၍ ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ရင်သားအစုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။

(ရှေးအင်္ကျီများမှာ ရင်မစေ့၊ ထာဘီကို အထက်က ရင်စည်း၍ ဝတ်ကြရသည်။ ခါးမှ တစ်ချက် ထပ်၍ ဝတ်သည်။ ခတင် တင်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ချွေးခံအင်္ကျီဟူ၍လည်း မဝတ်ကြသေး။ ထာဘီဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ရင်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ အလုံးစုံ ဖြန့်လိုက်လျှင် လုံးတည်း ဖြစ်သွားတတ်သည်။)

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ဗလက ရွှေမှု၏လက်ကို ဆွဲသည်။ ဖယ်သည်။ ရွှေမှုမှာ ရှက်လွန်း၍ ငုံ့ထားသည်။

‘ဟဲ ဟဲ’

‘သည်မှာ ကိုဗလ၊ ခင်ဗျား တော်တော် ညစ်ညမ်းရိုင်းပျတဲ့ လူကြီး’ သည်တော့မှ ဗလလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရွှေမှု အပါအဝင် မိန်းမ ဆယ်ဦးလည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြရင်း လန့်ဖျပ်ကုန်ကြကာ နေရာမှ ထ ပြေးကြလေသည်။

ဗလက ချက်တစ်ဖြုတ် အပါးမှလက်နက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘ဟောသည်မှာ ခင်ဗျားလက်နက်ကို ပြန်ချလိုက်ပါ’

ဗလ ကိုင်မည့်လက်နက်မှာ စစ်သားကိုင် အပေါစား ရိုင်ဖယ်သေနတ်။ ထိုသူ ပြသော လက်နက်ကား တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်၍ထွက်သော ကုလားဖြူလုပ် ပြောင်းတိုသေနတ် ဖြစ်လေသည်။

မကြောက်မရွံ့ဖြင့် ဗလနေရာသို့ အရောက်လာနိုင်သူမှာ တစ်ယောက်

တည်း မဟုတ်၊ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးများ တပ်ထားသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဟူ၍ မသိရလေ။

သူတို့သည် ကုလားမြင်းစီးဘောင်းဘီနှင့် စစ်ဖိနပ်ကို စီးထားကြသည်။ အင်္ကျီကား စစ်အင်္ကျီမဟုတ်၊ “ရှပ်” ခေါ်သော ကုလားအရပ်သားအင်္ကျီအညိုရောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ခေါင်းတွင်မူ အညိုရောင်အဝတ်များ စည်းထားကြသည်။ မျက်နှာတစ်ပိုင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ပဝါစည်းကာ ရုပ်ဖျက်ထားကြသည်။

ဗလကမူ အသံကြားရုံဖြင့် လည်းကောင်း၊ သတင်းကြားရုံဖြင့် လည်းကောင်း သိပေမည် ဖြစ်သည်။

ငခိုင်....။

ဟုတ်သည်။ ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့ နှစ်ယောက်ပင်။ ခင်အိက မျက်နှာဖုံးကို မဖြေ။ ငခိုင်က သူ၏ပဝါကို ဖြုတ်ပြသည်။

‘ခင်ဗျားအသက် မသေချင်ရင် မခုခံနဲ့၊ လက်မြှောက်လိုက်’

ဗလတွင် မူးသည်။ မိုက်သည်တို့ ဘယ်ရောက်ကုန်လေသည် မသိ။ ပြောသည့်အတိုင်း လက်မြှောက်ရသည်။

‘ကျုပ်က ဗမာ ဗမာချင်း မုသတ်ချင်လို့ ခင်ဗျားကို ရှောင်ရှောင်နေသာ၊ ခင်ဗျားက ရပ်တန်းက မရပ်ဘူး။ ကဲကဲ တက်လာသယ်။ မိုက်တွင်း နက်သထက် နက်လာသယ်’

ဗလက ဘာပြောရလေမည် မသိ။

‘အခုကြည့်စမ်း၊ သူများ သားပျိုသမီးပျိုတေကို အတင်းအဓမ္မ စော်ကားနေလိုက်သာ။ ခင်ဗျား အခုလို စော်ကားမော်ကား အလုပ်တေနဲ့ ဗမာ ဗမာချင်း ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ အလုပ်တေကို ရပ်မလား၊ မရပ်ဘူးလား၊ ပြောပါ’

‘ငါ မရပ်တော့ မင်းတို့က ဘယ်နယ်လုပ်မှာတုံး’

ငခိုင်၏ လေပျော့မှန်းသိ၍ ပြောရုံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ကျုပ် ဘယ်လိုမှမလုပ်ဘူး၊ လုပ်သယ်ဆိုသာ ခင်ဗျား နောက်တော့ သိမှာပေါ့’

‘ငါတို့ လူကို မသတ်ဘူး၊ ပစ္စည်းသာ ယူသာ။ ငါတို့ကို ရန်မမူရင် ဆိုပါတော့’

'ပစ္စည်းယူလို့ စားစရာမရှိသာတို့၊ လူအစော်ကားခံရသာတို့ဟာ သေသာနဲ့ ဘာထူးသေးတုံး။ တစ်ချီတည်း သေသွားတာကမှ သက်သာအုံးမယ်။ အငတ်ခံပီးမှ သေရသာဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးမယ် ထင်သတုံး။ ခင်ဗျား သတ္တိကို ကျုပ် ချီးကျူးသယ်။ ခင်ဗျားသတ္တိက သုံးသင့်တဲ့နေရာ မသုံးဘဲ အလွဲဆံပင်ကောင်းနေသယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်ပြုချက် မြားဦးကို ဗမာ ဗမာချင်း နှိပ်စက်ကလူ မပြုဘဲ ကျုပ်တို့လို ရန်သူကုလားဖြူ လူယုတ်မာတေဘက် လှည့်နိုင်ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် နေ့စဉ် ရှိခိုးထားမယ်။ သလောက်အထိ ကျုပ် တောင်းပန်ချင်သယ်'

ငခိုင်က စကားရပ်ကာ ဗလ၏ အမူအကဲကို ကြည့်နေသည်။ သို့ပေသည့် ဗလက စိတ်ဆိုးမပျောက်။ မနိုင်၍ သည်းခံနေရခြင်း ဖြစ်မည်။

'အသာ မင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သတုံး'

'ဆိုင်သယ်၊ ဗမာတေ ကျွန် မဖြစ်စေချင်လို့၊ တိုင်းတစ်ပါးသား လက်အောက် အနှိပ်စက် အစော်ကား မခံစေချင်လို့ ကျုပ်တို့က ကုလားကို တိုက်သာ။ အခု ခင်ဗျားတို့ကပါ ဝိုင်းနှိပ်စက်နေကြသယ်။ ခင်ဗျားတို့ နှိပ်စက်လို့ ထမင်းငတ်ကုန်ကြပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ပျော်လို့ပါးလို့၊ သောက်လို့ စားလို့။ ကိုဗလ ကျုပ် စကားရှည်ရှည် မပြောချင်ဘူး။ အလုပ်သာ လုပ်ချင်တဲ့လူ။ ခင်ဗျား တစ်ခွန်းတည်း ပြော၊ သည်အလုပ် ရပ်မလား၊ မရပ်ဘူးလား'

ငခိုင် စိတ်တိုပြီ ထင်သည်။ အသံ မာလာသည်။ သူ့ကို တရားလမ်း ကြောင်းဖြင့် အေးအေးသက်သာ ပြော၍မရဟု ထင်မိဟန်တူသည်။ ဆက်၍ ခင်အိဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ခင်အိက ဗလဘေးတွင် အသင့်ရှိနေသော သေနတ်ကို သွားယူသည်။ အထဲမှ ကျည်တောင့်များကို ထုတ်သည်။ သူ့ဘေးမှ အပိုကျည်တောင့်များ ကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ သေနတ်ကို တစ်နေရာသို့ "ဂျိုင်း" ခနဲ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

'မင်းတို့ ငါ မရှုပ်ဘူး၊ ငါ့အလုပ်ကို မင်းတို့ ဝင်မရှုပ်နဲ့'

ဗလက ဤအထိ ခေါင်းမာသေးသည်။ ငခိုင် ဆက်နေလျှင် ဗလအား ပစ်သတ်မိမည်။ သို့အတွက် ငခိုင်က-

‘ဒါပဲ ခင်ဗျားကို သတိပေးမယ်။ ခင်ဗျားအလုပ်ကို ခင်ဗျား ဆက်လုပ်
နေရင် ကျုပ် သည်အတိုင်း ကြည့်မနေဘူး’

နှစ်ယောက်စလုံး ချာခနဲ လှည့်သွားကြသည်။ သုံးလှမ်းခန့် လှမ်း၍
ငခိုင် နောက်လှည့်အကြည့်-

“ဒိုင်” ဟူသော သေနတ်သံလည်း တစ်ပြိုင်နက် ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟား ဟား၊ ဟား၊ ကျုပ် ဗမာချင်း မသတ်ချင်လို့ မသတ်ဘူးဆိုသာ
ခင်ဗျား နားမလည်ဘူး။ တော်တော် မိုက်ကန်းတဲ့ လူကြီး။ သည်မှာ ကိုဗလ၊
ကျုပ် ခင်ဗျားထက် မလည်ရင်၊ မပါးရင်၊ လက်မမြန်ရင် ခင်ဗျားနေရာကို
မလာဘူး မှတ်ပါ’

ငခိုင်က ဘယ်အချိန်တွင် အလုပ်ဘယ်အထိ ပြီးမြောက်အောင် လုပ်
နိုင်သည်ဟု တွက်ထားသူဖြစ်သည်။ တွက်ထားသည်နှင့် ချိန်ကိုက်၊ နောက်သို့
လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဗလသည် သူ၏ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး
ငခိုင်အား ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းပေါက်ရန် ချိန်ရွယ်ပြီး ဖြစ်ပေရကား ငခိုင်၏
လျှင်သော၊ ဖြောင့်သော လက်က ဗလ၏ ဓားမြှောင်ကို လက်ကို ဖမ်း၍
ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗလလည်း တစ်ချီတည်း ရှုံ့မဲ့လျက် လက်တစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်
က ဆုပ်ညှစ်ထားရသည်။

သေနတ်သံကြား၍ တပည့်နှစ်ယောက်တို့က အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်
လာကြသည်။

‘ဟေ့ကောင်တေ၊ မင်းတို့က ငါတို့ကို ခုခံမယ် မကြံကြနဲ့၊ ငါဟာ
သမားမူတ်ဘူး၊ ကုလားတပ်တေကို ဖြိုဖျက် တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ငခိုင်ကွ။
မင်းတို့ဆရာကို ဗမာ ဗမာချင်း မတိုက်ဖို့ လာပြီး ဆုံးမသာ၊ ငါက ပါးစပ်နဲ့
ဆုံးမသာကို သူက အသက်ရန်ရှာသယ်။ အသာကြောင့် လုပ်လိုက်သာ။ ငါ
သူ့ကို မသတ်ချင်ဘူး။ မင်းတို့လည်း မသတ်ချင်ဘူး။ ငါတို့ကို ရန်မရှာ
ကြနဲ့။ ရန်ရှာရင် အသက်ပျောက်သွားမယ်၊ မှတ်ထား။ ကိုင်း... မင်းတို့ဆရာ
ဘာဖြစ်သတုံး၊ သွားမေးကြ’

ထိုသူနှစ်ယောက်လည်း ဗလဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ငခိုင်တို့လည်း
အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

ဝင်းဝဉ္ဇ် သူတို့မြင်းများ အသင့်ရှိနေကြသည်။ ထိုမြင်းများဆီသို့အရောက်

အေးဆေးစွာ လာခဲ့ကြသည်။ နောက် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကြကာ မြင်းနှစ်စီး စိုင်းနှင့်ထွက်သွားကြလေသည်။

ဗလ၏ အိမ်ဝင်းကြီးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတမျှ အလွန် ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ဗလ၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဗလ၏ အိမ်အောက်၌လည်းကောင်း ဗလ၏ လူများ မရှိမဟုတ်။ ရှိကြသည်။

အချို့ ဟိုမှသည်မှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ အချို့ သောက်စား မူးယစ်နေကြသည်။ အချို့ မီးတိုင်တစ်တိုင်ဖြင့် လောင်းကစားနေကြသည်။

သူတို့အထဲသို့ ရန်သူဟူ၍ မလာဖူးပေ။ သူတို့ကသာ သွားရောက် ရန်ဖြုတ်ကြသည်။ သူတို့ကိုသာ ကြောက်ကြသည်။ သူတို့က ကြောက်ရန်လူ မရှိ။ ဗလမှာ သူတို့အရပ်တွင် ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ဗလက သေဆိုလျှင် သေ၊ ရှင်ဆိုလျှင် ရှင်ကြရသည်။

၎င်းပြင် ကုလားစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးသည် တပည့်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဗလ ထံသို့ မကြာ မကြာ လာတတ်သည်။ သို့ပေသည့် ယခုလို ညမဟုတ်၊ နေ ဖြစ်သည်။

ငခိုင်တို့ မြင်းများဖြင့် ဝင်လာကြသောအခါ ထိုကုလားစစ်ဗိုလ်ပင် ထင်မှတ်ကြသည်။ ကိစ္စထူးရှိ၍ ညလှာခြင်းဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့ကြဟန် တူသည်။

ငခိုင်တို့ကလည်း လှေကားသို့ တက်ကြခါမှ မျက်နှာတွင် ပဝါစည်း ကြသည်။ ဝင်လာခဲ့စဉ်က ပကတိအတိုင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းများကို အိမ်နှင့်ဝေးဝေးထားကြခြင်းမှာ မြင်းပေါ်သို့အတက် ရန်သူက ကြံလျှင်၊ ရန်သူများ ဝိုင်းလာလျှင် မြင်သာသည်။

ငခိုင် ပြောသလို သူတို့ကလည်း သူတို့၏အသက် စိုးရိမ်ရလျှင် လာမည် မဟုတ်။ မကြောက်၍၊ မစိုးရိမ်ရ၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဗလတွင် သေနတ်ရှိသည် ဆိုပေသည့် ကုလားစစ်ဗိုလ်ထံ အချောင် ဝယ်ထားသော အညှစ်စား တစ်လက်စ၊ နှစ်လက်စသာ ရှိသည်။ ကျန်လူများ စားသမား၊ လှံသမားတို့ချည်း ဖြစ်ကြသည်။

ဓား၊ လှံလောက်ကိုဖြင့် ငခိုင်တို့က မှုမှု မမှု။ သူတို့ကို ဓားဖြင့် ဝိုင်းခုတ်လျှင် ပန်းများဖြင့် ဝိုင်းပေါက်သည်ဟု ထင်ကြကောင်း ထင်ကြ ပေမည်။

အရက်တက်အပြီး ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော် ခန့်ရှိ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးသည် အိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်တွင် ငန်းပြားတစ်ခု ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ တူးဆွ နေလေသည်။

သို့ပေသည့် သူ၏မျက်နှာမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေသည်။ အလွန် ကြောက်သောပုံသွင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အခြားမဟုတ်၊ ထိုအိမ်ပိုင်ရှင် လယ်သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ ဓားပြ လူဆိုးတို့သည် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ပိုမို သောင်းကျန်းလာကြ သည်။

သူတို့မို့ ရောက်လာလျှင် ငွေအိုးဖော်ပေး၊ ငွေအိုး ဘယ်နေရာမတုံး၊ ပြဟုဆိုကာ အိမ်ရှင်ကို ရိုက်တတ် နှက်တတ်ကြသည်။ အိမ်ရှင်က ငွေအိုး ဖော်မပေးဘဲ အသားအနာခံလျှင် သူတို့ဘာသာသူတို့ လိုက်လံ ရှာဖွေ တူး တတ်၊ ဆွတတ်၊ စူးထိုးချတတ်ကြလေသည်။

ဤလိုပြုလုပ်လျှင် ပါသွားသည်က များသည်။ လူလည်း အနာခံရ၍ ငွေလည်း ဆုံးတတ်ကြသည်။ ထိုလယ်သမားကြီးမှာ လူနာလိုက နာစေ၊ ငွေမဆုံးစေလို။ ထိုနေရာ၌ ငွေအစိထံသားခန့်ကို အိုးတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ကာ သူ မြှုပ်ထားသည်။

၎င်းကို စိတ်မချသဖြင့် တူးဖော်ကာ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့မည်ဖြစ်သည်။ သူ ဤသို့ တူးဆွနေသည်အား ဘေးမှလူများ မမြင်နိုင်စေရန် ခြင်းကြား များ၊ တောင်းများ၊ ပလုံးများနှင့် အခြားပစ္စည်းတို့ ကာရံထားသေးသည်။ သို့ကာရံသည့်အထဲမှပင် သူ ငုံ့တူးနေသော တွင်းထဲသို့ လှံသွားကြီးတစ်ခု အထက်မှ စိုက်ကျလာသည်။

‘အလိုလေး.....’

ပါးစပ်မှ ယောင်လည်း ယောင်သည်။ အလွန်လည်း ကြောက်လန့် နေမိသည်။ ငန်းပြားကိုင်သောလက်များ တုန်နေတော့သည်။ သူ့ငွေ ဆုံးမည် ကို အလွန်လည်း နှမြောနေသည်။

‘ကျုပ် ကျုပ်။ အသာလေး ရှိပါတယ်ဗျာ။ ချမ်းသာပေးပါ’

ငိုသံပါကြီးဖြင့် တောင်းပန်ရင်း လှံရှင်ရှိရာအပေါ်သို့ မော်ကြည့်သည်။ ငိုမဲ့၍လည်း နေသည်။

လှရှင် အဓမ္မသမားကား တောင်းပန်၍ရပုံ မပေါ်။ သူ့ခြေထောက် ကြီးဖြင့် အိမ်ရှင်အား တွန်းကန်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်လည်း ယိမ်းယိုင်ကာ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

လှရှင်၏မျက်နှာ၌လည်း အိုးမဲများ သုတ်လိမ်းထားသေးသည်။ ထို သည်ကို ထောက်သဖြင့် ဓာတ်သိ၊ သို့မဟုတ် ရွာသားချင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အမှန်ပင် ရွာသားချင်းလည်း ဤလို ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း လုပ်တတ် ကြသည်။ ကာလပျက်လျှင် လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်များလည်း ပျက်စီးကုန် တော့သည်။

“အတုမြင် အတတ်သင်” သည်။ “မစားရလျှင် ရသကချိုင့်” တတ် ကြသည်။ စစ်သည် လူတွေသာ သေကြ ကျေကြ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျက်စီး ကြသည် မဟုတ်။ မသေ ကျန်ကြွင်းသော လူတို့၏ စိတ်ဓာတ်များလည်း ပျက်စီးယိုယွင်းကုန်တော့လေသည်။

သို့အတွက် ဘယ်တိုင်းပြည်မဆို တစ်ချီတစ်ချီ စစ်ဖြစ်လျှင် နှစ်ပေါင်း များစွာ အဘက်ဘက်မှ အဖတ်ဆယ်၍ မရအောင်၊ ပြုပြင်မရအောင် ဖြစ် နေတတ်သည်။

စစ်သည် အဖျက်လုပ်ငန်းသက်သက်၊ စတင် စစ်ပြုသူသည် အဖျက် သမား လူမသမာများသာ။ စစ်ကို ငြိမ်းစေမှသာ လူတို့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုတစ်ရွာတည်းသား အဓမ္မသမားသည် လယ်သမားကြီး၏ အသပြာ ငွေအစိတ်ကို တူးဖော် ယူငင်သွားလေသည်။ လယ်သမားကြီးလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

‘ဗလတဲ့ကွ ဟေ့၊ ဗလတဲ့’ ပြလမ်းမတစ်လျှောက်၊ လမ်းကြိုလမ်းကြား တစ်လျှောက် မြင်းခွာသံရော လူသံရော ဆူညံသွားလေသည်။ ဓားပြများက ရွာသားတို့အား ဆဲရေးသံချင်းလည်း မိုးမွန်သွားလေသည်။

မိန်းမများအော်သံ၊ ကလေးများငိုသံတို့ပါ ရောနှောသွားပြန်သောအခါ အခြေအနေမှာ ပိုမို ဆူညံသွားလေသည်။

စောစောက လယ်သမားကြီး၏ အရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဓမ္မသမားတို့ ငွေကိုယူ၍ အိမ်ရောက်ရုံမျှ ရှိသေးသည်။ ဓားပြဗိုလ်ဗလတို့တပ် ဝင်ရောက် လာလေသည်။

ဗလသည် ခါတိုင်း နံနက်စောစော မထွက်ဖူးပေ။ ညဦးက ငခိုင်တို့ လာရောက်သတိပေးရာ ငခိုင်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် မိုးမလင်းတလင်း အချိန်ကတည်းက ငခိုင်တို့နှင့် သွေးအနီးဆုံးအရပ် ကုန်းစောင်းသို့ လာရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်တို့၏ ပင်မအရပ် မြို့ထဲလည်း ပျက်သွား၍ တိုက်စရာမရှိတော့၊ တောင်ထောင့်လည်း မပြေးနိုင်သူ ဆင်းရဲသားစု အနည်းငယ်မျှသာ ကျန် တော့သည်။ တိုက်စရာ ထုထုခံခံ လူမရှိတော့။

မြို့ထဲမှလူများ၊ တောင်ထောင့်မှ လူအချို့လည်း ကုန်းစောင်းရောက် ကုန်ကြသည်။

ဦးပေတန်တို့ကအစ ကုန်းစောင်းသို့ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လော။ ဗလ တိုက်ဖြစ်ခြင်းမှာ ဦးပေတန်တို့ ရှိ၍လည်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်တို့တပ်တွင် ဦးပေတန်၏ သမီးနှင့်သား ရှိသည်။ ထိုအတွက်ပင် ကုလားက ဦးပေတန်ကို ဖမ်းသေးသည်။ ယခု ဦးပေတန် လွတ်လာပြီ။ ဘယ်သဘောဖြင့် လွတ်သည်ဟု မပြောတတ်။

၎င်းပြင် ဦးပေတန်၏ သမီးအကြီး ရွှေနုလည်း ရှိသည်။ ဗလက ရွှေနု ကို အပိုင်ကြံချင်သည်။ လာလျှင်လာချင်း ဦးပေတန်၏ အိမ်ကို စ၍ ဝိုင်းသည်။

ရွှေနုကို အမိဖမ်းသည်။ ရွှေနုကို ဖမ်းထားပြီးခါမှ ဗလက ပြလမ်းမ သို့ မြင်းထွက်စီးရင်း ကြွေးကြော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငခိုင်တို့၊ အောင်သူတို့ နင်တို့ ဘာတတ်နိုင်သေးတုံး။ ငါ တိုက်သယ် ကွယုံ တိုက်သယ်’

‘သတ္တိရှိရင် ဗလကို ရင်ဆိုင်လှည့်ကြ’ သို့ပေသည့် သူ၏ညာလက်တွင် ညက ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ကာ အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထား ရသေးသည်။

ငခိုင်တို့လည်း ထိုအနီးအနား၌ ရှိကြဟန်မတူ။ အဝေးအရပ်၌ ရှိကြ လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဗလ အော်ရဲ ပြောရဲ တိုက်ရဲခြင်းမှာလည်း ထိုအကြောင်း များကြောင့် ဖြစ်တန်ကောင်းသည်။

ဗလသည် ပြလမ်းမတစ်လျှောက် အော်၍ဟစ်၍၊ ကြွားလုံးထုတ်၍၊ ဝင့်ဝါ၍ မောသလောက်ရှိမှ ဦးပေတန်၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

‘မောင်ဗလ ငါ့သားနှင့် ငါ့သမီးဟာ မိုက်လို့ အောင်သူတို့တပ်

ပါသွားကြတာပါ။ ငါ မရရအောင် ပြန်ခေါ်မှာပါ။ နဂိုတည်းက ငါ နည်းနည်း လေးမှ သဘောမတူပါဘူး။ ကုလားဖြူ ဗိုလ်သခင်နဲ့ ငါနဲ့လည်း တစေ့ အကျောအနပ် ဆွေးနွေးပီးကြပါဘိ'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကုလားဖြူဗိုလ်နဲ့ ကိုင်မခြောက်ပါနဲ့၊ သလို ကိုင်ခြောက်လို့ ကျုပ်က ကြောက်မယ်လို့ ထင်သလား'

'ငါက ကိုင်ခြောက်သာ မှုတ်ဘူးဟာ၊ အမှန်စကား ပြောနေသာ'

ဦးပေတန်က ခြောက်ခြင်းမဟုတ်၊ အကယ်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ သည် သူ့သားနှင့် သူ့သမီးကို ငခိုင်တို့တပ်မှ ခေါ်ထုတ်ပြီး ငခိုင်တို့တပ်ကို လည်း ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ ကိစ္စခပ်သိမ်း ဆောင်ရွက်ပေး လျှင် ကုလားဖြူဗိုလ်က ဦးပေတန်အား မြို့ထဲ မြို့သူကြီး ခန့်အပ်မည်ဟု ကတိပြုထားသည်။ ဦးပေတန်ကလည်း သူ၏ ကိစ္စခပ်သိမ်းကို ပြုဆောင် တော့မည် ဖြစ်သည်။

'ဟားဟားဟား၊ ဟားဟားဟား။ ဗလအပေါ် အသလို အနပ်ကွန့်လို့ ဘာရမတုံး။ ဟား ဟား ဟား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ် ကြိုက် သယ်။ ကျုပ် ခေါ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား နောက်တော့ လုပ်ချင်သာ လုပ်'

သူတို့စကားပြောနေကြစဉ် ရွှေနုမှာ တစ်နေရာ၌ ရှိနေသည်။ ရွှေနု အပါး၌ သူ့အမိလည်း ရှိသည်။ ရွှေနုမှာ တရွပ်ရွပ် ငိုယိုနေလေသည်။

ပြောပြောဆိုဆို ဗလက နေရာမှထကာ ရွှေနုအပါးသို့ သွားသည်။ ရွှေနု၏ မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်သည်။ သူ၏ လက်ချောင်းတုတ်တုတ် ကြီးဖြင့် ရွှေနု၏ ပါးသားနုနုကလေးကို ကလူလိုက်သည်။

'တော် အခု ထွက်သွားပါ။ တော့နောက်ကို ကျနပ် မလိုက်ဘူး။ မလိုက်လို့ သတ်ချင်သတ်'

'ဟားဟားဟား မသတ်ပါဘူး မိနုရယ်။ သလောက် ချစ်စရာကောင်း တဲ့ မဒီလေး တစ်ယောက်ကို ဘောက်မယ့်ကြောင့် သတ်ရမတုံး။ ဟားဟား ဟားဟား'

ယခင်နေ့ကလိုပင် ဗလ၏ ရယ်သံအောက်ကြီးမှာ ကောင်းကင်နတ်သို့ အရှည်အဝေးကြီး လွင့်တက်သွားသည်ဟု ထင်ရမလောက်။ ဦးပေတန်လည်း အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရသည်။ ရင်ထဲမှမူ ဒေါသတွေ တခြောင်းခြောင်း

လိပ်တက်နေသည်။ ထိုနေရာတွင် ဗလချည်း ရှိသည်မဟုတ်။ ရွှေနအပါး၌
ဓားထမ်းကာ မတ်တတ်ရပ်နေကြသော လူဆိုးနှစ်ဦးလည်း ရှိနေကြသည်။

ဗလ၏လက်တွင်ကား ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီး ရှိနေသည်။ ဦးပေတန်
မှာ ၎င်းတို့ကို ကြည့်၍ အံ့ကြိတ်ထားရသည်။

ရှေ့မှာကား ကာလအခြေအနေ မကောင်း၍သာ သူသည် ငခိုင်အား
အရယူရန် ကြံစည်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ငခိုင်ကို အမိဖမ်းရန် ကြံစည်ခိုက်
ငခိုင်တွင် တိုင်းရေးပြည်ရေးနှင့် ပတ်သက်သောအလုပ်များ ဝင်လာ၍ ငခိုင်
နှင့် ဝေးကွာခဲ့ခြင်း၊ ငခိုင်ကို ချစ်ချင်လျက်ဖြင့် မချစ်လိုက်ရသော အချစ်
တစ်ခုလပ်မလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုသော် သူ့ညီမ ရွှေစုလောက် သတ္တိမကောင်း၍ ငခိုင်တို့
နောက်သို့ မလိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု အဖ၏ ငခိုင်တို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကဏ္ဍကောစ စကားများကို
ကြားရသောအခါ လွန်အံ့သြနေမိသည်။ စိတ်လည်း အထူး ညစ်ညူးနေမိ
လေသည်။

အခြေအနေတို့ကား ဆိုးပြီးရင်းဆိုးရင်း ပေတကား။ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပေစွ။

ဗလသည် ရွှေနအား လှည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ရွှေနရော
ရွှေန၏အမိပါ ချုံးပွဲချ ငိုကြသည်။ ရွှေန လှည်းဖြင့် ပါအသွားတွင် သူ့အမိ
တက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးပေတန်သည် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ သမီး ပါသွားရာသို့ လိုက်ဆွဲ
ရမည်လား။ ဇနီးအား နှာနှပ်ရမည်လား။ ဟိုသွားရတော့မလို၊ သည်ကိုင်ရ
တော့မလို ဖြစ်နေသည်။ အရူးကြီးလို ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ခွေးမသားတေ နေနှင့်ကြအုံးပေါ့ကွယ်’

ဗလတို့ သွားရာဆီသို့ လှည့်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍
ကြိမ်းမောင်းနေလေသည်။ ဗလတို့ကား သမီးနှင့်အတူ အဝေးသို့ ရောက်
ကုန်ကြပြီ။

သမီးတွင်မက ကုန်းစောင်းတစ်ရပ်လုံးမှ ပစ္စည်းများ၊ အိုးပွဲခွက်စုတ်
ပါ မကျန် လှည်းများဖြင့် သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထိုအရပ်မှ သူများ
ဟင်းရွက်ပြုတ်စားဖို့ ကိန်းဝင်လာလေသည်။ ဓားပြ အတိုက်ခံရသော
ဘယ်ရွာမဆို ဤလိုချည်း ငတ်ကြ ပြတ်ကြသည်။

ထိုမှာဘက်တွင် ရွာနဲ့သလောက် ရှိနေပြီ။ အရပ်တကာ အတိုက် ခံရသည်။ ငွေးချိုနှင့် စရံအိုင်သာ ကျန်တော့သည်။

ငွေးချိုမှာ ကုလားဖြူများအား သစ္စာခံထားသော မင်းမှုထမ်းအချို့နှင့် လူတော်တော်များများ ရှိနေ၍၊ ဓားပြလာတိုက်လျှင် ခံချရန် စည်းလုံးထားကြ ၍ ဖြစ်သည်။

စရံအိုင်ကား ရွာကလေး သုံးလေးရွာမျှ လာ၍ ပေါင်းထားရာ ခုအထိ ဓားပြများ မကြံစည်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဗလနှင့်လည်း တည့်အောင် ပေါင်းထားကြသည်။ ဗလကို လာဘ်ထိုးထားခြင်းဟုလိုသည်။

ဤတွင်မျှမဟုတ်၊ ရွာမွန်ကတစ်ဗိုလ်၊ စိုင်ခေါင်းက တစ်ဗိုလ်၊ ပင့်ကတော့ တောင်တန်းလွန်သောအခါ သများက တစ်ဗိုလ်၊ အိုင်ပေါက်ကုန်းက တစ်ဗိုလ် ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့သည် ကုလားကို တော်လှန်သော ဗိုလ်များ မဟုတ်ကြ။ ဗမာ ဗမာ အချင်းချင်း လုယက်တိုက်ခိုက်နေကြသော ဓားပြဗိုလ်တို့တည်း။

တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားတို့သည် ဗမာ ဗမာချင်း ကြောက်ကြရာ၊ ကုလားလူယုတ်တို့ လာရောက်စော်ကားသည်ကို ခံကြရဖြင့် ဆူးကြားထဲမှ ဘူးသီးထက် အဆများစွာ ဆိုးသွေးသည်။ ရောက်သမျှဒဏ် အလူးအလိမ့် ခံနေကြရလေသည်။

ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့သည် ထိုဓားပြဗိုလ်များကို သွားရောက် တရားဟောကြရသည်။

‘ဗမာချင်း တိုက်မယ့်အစား လူမျိုးခြား နယ်ချဲ့အဓမ္မကောင် ကုလားဖြူကို တိုက်ပါ’ ဟု အနူးအညွတ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးကြရသည်။ ခြေသလုံးဖက်တန်လျှင် ဖက်ကြသည်။ အစ်ကိုခေါ်သင့်လျှင် ခေါ်ကြသည်။ ဗမာချင်း မတိုက်လျှင် ပြီးရောဟုဆိုကာ အစွမ်းကုန် အောက်ကျိုးခြင်းပြုကြလေသည်။

ထိုအထဲမှ အိုင်ကုန်း ဗိုလ်သံတိုင်၊ ရွာမွန် ဗိုလ်ချစ်စုတို့ကို တောင်းပန်၍ ရသည်။ ကျန်လူများက တောင်းပန်၍ မရ။ ဗိုလ်မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မှည့်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငါ့မြင်း ငါစိုင်း ညောင်ကိုင်းရောက်ရောက်၊ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ငါတို့သဘော၊ လာမပြောကြနဲ့’ ဆိုခါဖြင့် ငြင်းကြသည်ချည်းသာ။

သံတိုင်၊ ချစ်စု သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တော်လှန်ရေးအုပ်စုသို့ ဝင်ကြသည်။

စိုင်ခေါင်း ဗိုလ်ကြားနှင့် သမား ဗိုလ်ကြက်နီတို့လည်း ဗလလိုပင်
 ခေါင်းမာကြသည်။ ဗလလိုပင် ညစ်ညမ်း ဆိုးသွမ်းနေသူများ ဖြစ်ကြသည်။
 ယခု သူတို့အားလုံးကို ငခိုင်တို့က သတိပေးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ သတိ
 ပေးပါလျက် နောက်ထပ် ရွာစဉ်လျှောက်၍ ဆိုးသွမ်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သော် မညှာ
 မတာ ဆုံးမတော့မည်ဟု ပြောထားသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သောသူများကို
 သတ်တန်လျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့က စကားကုန် ပြော
 ထားသည်။

၂၇

‘အမယ်လေး ကျနုပ် ဝက်ကလေးတော့ ထားခဲ့ကြပါ မောင်ကြီးတို့ရဲ့။ ကျနုပ်
 နို့တိုက်မွေးထားသာပါတော့’

ရှေ့လူက ဝက်ငယ်ကို ခြေနှစ်ချောင်း ကိုင်ကာ ဆွဲလာသည်။ နောက်မှ
 မိန်းမသူတစ်ယောက်က ဆံပင်ဖားလျား၊ ထဘီ ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် ငိုရင်း
 ဝက်ငယ်ကို လိုက်ဆွဲသည်။

ထဘီ ဆိုပေသည့် ရင်ကွဲထဘီ မဟုတ်။ လုံးကွင်း ဖြစ်သည်။ ခါး
 အထက်၌ ဘာမျှမရှိ။ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

‘ဗိုင်းဒါမ သွားစမ်း’

ပါးစပ်မှလည်း ပြော၊ ခြေဖြင့်လည်း ကန်ကျောက်ရာ မိန်းမသူမှာ
 ဓွေလဲသွားသည်။ မိန်းမသူသည် ပစ္စည်းအဖြစ် နှမြောလှ၍ ဟုတ်ဟန်မတူ။
 သံယောဇဉ် ကြီးလှ၍သာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူသည် ငယ်ငယ်မျှ ရှိသေးသည်။ လဲနေပေသည့် ပါးစပ်က အအော်
 မပျက်။

‘သူ မရှိရင် ကျနုပ် ခက်ပါလိမ့်မယ်။ အခုပဲ နို့တေ တောင့်လှပါပြီ
 မောင်ကြီးရဲ့’

မှန်သည်။ သူ့နို့အုံကြီးများမှာ မွေးခါစ ဆိတ်မကြီး၏ နို့အုံကြီးများလို
 ကားနေသည်။ သူ မွေးသောသား သေဆုံးသွား၍လား မပြောတတ်။

ဘာဖြစ်နေနေ ဓားပြက ဝက်ငယ်ကို ကြိုးများဖြင့်တုပ်ကာ လှည်း
 ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

အင်းကန်ရွာ၌ ဖြစ်သည်။ အတာမှ ငကျွဲတို့တပ်က လာရောက် လုယက်
 တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငကျွဲက သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ကျွဲဟု ကြွေးကြော်သည်။

အတာသည် ကျောက်ပန်းတောင်းပိုင်နက် ဖြစ်သည်။ သို့ပေသည့် ပင်းနယ်ဖြစ်သော အင်းကန်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်းကန်ရွာလည်း စည်းရုံးမှု ရှိကြသည်။ သို့ပေသည့် အားကောင်းသော လူဦးရေ များပြားသော ငကျွဲတပ်ကိုကား မခုခံဝံ့ကြပေ။

ငကျွဲမှာ ဘုရင့်တပ်မတော်မှ တပ်ပြေး၊ တပ်သားဟောင်းဖြစ်၍ ရဲရင့်သည်။ သူ့တွင် တူမီးသေနတ်တစ်လက် ပါသည်။ မြင်းဆယ်စီးခန့်၊ လူအင်အား သုံးရာခန့်ပါသည်။

အင်းကန်ကလည်း သလောက်တော့ လူအင်အား ထွက်နိုင်သည်။ သို့ပေသည့် ငကျွဲက ညစ်ပြီး ရွာကို မီးတိုက်မည်စိုးသဖြင့် မခုခံဘဲ ရှောင်နေလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တွေ့သမျှ ပစ္စည်းအကုန် သယ်သည်။ မယူနိုင်၊ မသယ်နိုင်မှ ကျန်လေတော့သည်။ ဤအထဲ ရွာသားများက လှည်းများဖြင့် လိုက်ပို့ရသေးသည်။

သူများ ဘယ်လိုနေနေ၊ ကိုယ်ဝဖို့နှင့် ကိုယ့်မယား ဝဖို့ တိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းအသေးအမွှား မှန်သရွေ့၊ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်ဟူသရွေ့ တစ်ခုမျှ မချန်ခဲ့ကြပေ။

‘ယောက်ျားတေ ခေါင်းထောင် မကြည့်ကြနဲ့နော်။ နင်တို့ မယားတေ မုဆိုးမ ဖြစ်ကုန်ကြမယ်’

ထုံးစံအတိုင်း အော်ကြသည်။

အော်သူကလည်း မြင်းဖြင့် တောင်ပေါက်၊ မြောက်ပေါက်၊ အရှေ့ပေါက်၊ အနောက်ပေါက် စိုင်းနှင့် အော်ဟစ်နေကြသည်။

ငကျွဲကလည်း သူ၏ တူမီးသေနတ်ကို နားခွက်မှ မီးတင်ရှိပြီး အသံမြည်အောင် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ဖောက်သေးသည်။

‘ချက်ခနဲဆို နခွက်က မီးတောက်စေမကွဲနော်၊ ဗိုလ်ကျွဲကယု ဗိုလ်ကျွဲ’ ပစ္စည်းများနှင့် လှည်းများ အနောက်တံခါးပေါက်မှ ထွက်ကြကာ ပင်းချောင်းထဲ၌ စုကြစေလေသည်။ ပင်းချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျောက်ပန်းတောင်းပိုင်၊ အင်းကန်ဘက်ကမ်းမှ ပင်းနယ်ဖြစ်လေသည်။

‘ဗိုလ်တုတ်ဖျိုး၊ ဗိုလ်ပေသီး၊ ဗိုလ်ညွှန်စိတို့ကော စုံကြပလား၊ စုံရင် ဗိုလ်ကြီး သွားပြော၊ ချီတက်ကြမယ်’

ဗိုလ်ကြီးက အကြောင်းကြားမှ လာမည် ထင်သည်။
 'မအပေးတေ ထွက်ကြဟ၊ မောင်းကြ၊ ဗိုလ်ကြီး လာနေပြီ'
 ချောင်းထဲတွင် လှည်းအုပ်ကြီး၊ လူအုပ်ကြီးမှာ မြင်မကောင်းပေ။
 ဓားများလည်း အရောင်ချင်း ယှက်ကာ တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်
 ဓား ကိုယ်ပိုင်သောခေတ် အဘယ်မှာ မဝင့်ဘဲ မဝါဘဲ၊ မကြွားဘဲ နေကြလိမ့်
 မည်တုံး။

“ငါဘုရင်၊ ငါ ထင်ရာလုပ်မည်” ဆိုသည်နှင့် ဘာများထူးသေးသနည်း။
 ရှုံးသူတို့ မဲ့၍ နိုင်သူတို့ ပျော်ကြစတမ်း။ ငက္ခ အပါအဝင် ဓားပြလူဆိုးတို့
 အလွန်ပျော်မွေ့နေကြသည်။ ရွာထဲတွင် ရွာသူတို့ ငို၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ငက္ခ ရောက်လာပြီး-

'ဗိုလ်ကျွဲတဲ့ကွ ဗိုလ်ကျွဲ၊ နင်တို့မယားတေ မုဆိုးမ ဖြစ်စေချင်ရင်
 လိုက်ခဲ့ကြဟ'

မြင်းဖြင့် ဖြစ်သည်။ ဝင့်ဝါနိုင်ပါပေ။

ထိုအခိုက် ရွာဘက်မှ မြင်းတစ်အုပ် စိုင်းနင်လိုက်လာသည်။

'ဒိုင်း'

'ငြိမ်ကြ ငြိမ်ကြ၊ မခုခံကြနဲ့၊ ခုခံရင် ချက်ချင်း အသက်ပါသွားမယ်'
 မြင်းငါးစီး ဖြစ်လေသည်။ 'ဖြုတ်ခြည်း ငက္ခအပါးသို့ ရောက်လာ

ကြသည်။

'သည်မှာ ဘာတုံး၊ မြင်ရဲ့လား၊ ငက္ခဆိုသာ မင်းလား၊ဂွယ့်'

ငက္ခလည်း သေနတ်ဖြင့်ပစ်မည် ကြံပြီးမှ တစ်ဖက်မှ လက်နက်မြင်၍
 မပစ်။ တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

'ဟုတ်သယ်၊ မင်းတို့က ဘယ်ကြောင့် သများအလုပ်ကို နှောင့်ယှက်
 ချင်ရသာတုံး။ ဗိုလ်ကျွဲကွယ့် ဇာမရီမျိုး၊ အမွေးတစ်ချောင်းကျွတ် မခံဘူး'

အောက်မှလည်း နေသေး၊ ဟာချီးမလျော့။

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ ဘယ်လို ဇာမရီမျိုး ဟုတ်စွဲ။ ဟား ဟား၊

မင့်ဇာမရီမျိုးက ကုလားကို စစ်မတိုက်ရဲသာနဲ့ တပ်မတော်ထဲက ထွက်ပြေးလာ
 ပီး သည်ရောက်တော့ လူစုလူဝေးနဲ့ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေသယ်။ တော်တော်
 အဖိုးတန်မယ့် ဇာမရီမျိုးပါလားဟဲ့။ ဟဲ ဟဲ'

သူလူများ၊ ဓားသမားများ သူတို့အပါးသို့ ဂိုင်းဝန်း ရောက်ရှိလာကြ
 သည်။ ငက္ခက ဘာမျှအမိန့်မပေး၍ ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် သေသေကျေကျေ၊ မိုက်ဆိုလျှင် မိုက်မည့်သူများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟေ့... လူတေ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ရန်မရှာဘူး။ ကျုပ်တို့ကို ရန်မရှာကြနဲ့။ ရန်ရှာရင် ခင်ဗျားတို့ပဲ သေကုန်မှာ။ ဟောသည် ကျုပ်တို့မှာပါတဲ့ သေနတ်တေဟာ တစ်ချက်မကဘူး၊ လေးငါးချက် ဆက်ထွက်တဲ့ သေနတ် တေ၊ မွေ့လိုက်ရုံနဲ့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သေကုန်နိုင်သယ်။ ကျုပ်နာမည် ကြားဖူးကြလား။ ပင်းက အောင်သူတဲ့။ အောင်သူနဲ့ ငခိုင်ဆိုရင် ဘယ်ကုလား တပ် ဖြစ်ဖြစ် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်နေသယ်။ ကျုပ်တို့က ဗမာ ဗမာချင်း မသတ်ဘူး။ ကုလားဖြူ လူယုတ်တေမှ သတ်သာ။ အသာပေသည့် ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့ ဗမာ ဆိုရင် ဆိုးမရလိမ့်မယ်။ ကြားကြရဲ့လား’

မိုက်ခဲငယ်သားများလည်း ဖြုံသွားကြဟန် တူသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သာမဟုတ်၊ သူတို့ထက် ဝေးလံသော နေရာတို့မှလည်း ငခိုင်နှင့် အောင်သူဆိုလျှင် ကြားဖူးသူချည်း သာ။

‘ကိုင်း သွေးသောက်ကြီးဒိုး၊ မမျှော်မလင့် အသင့်တွေ့နေမှတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့က ကျားရှေ့ ရော်လဲကြသာကိုး’

ဟုတ်သည်။ အောင်သူတို့က အင်းကန်ရွာ ဦးဖိုးမင်းထံ လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အောင်သူတို့ ရွာအဝင်၊ သူတို့က ရွာမှအထွက်၊ ရွာမှလူများက ဆီးကြိုပြောကြ၍ ရုတ်ခြည်း လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငဒိုးနှင့် လူတစ်ယောက်တို့က ငကျွဲအပါးသို့ တစ်ဖက်တစ်ချက် ကပ်လိုက်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ အခြားသူမဟုတ်၊ အိုင်ပေါက် ကုန်း သံတိုင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ငကျွဲနှင့် သိသည်။ ငကျွဲနှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးသည်။

‘ကိုင်း... မိတ်ဆွေကြီး ဗိုလ်ကျွဲ၊ ခင်ဗျားသေနတ် အစုတ်ကြီးကို ကမ်းလိုက်စမ်းပါ’

ငကျွဲသည် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်၊ သည်ဘက် ကြည့်လိုက်ဖြင့် ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။ အောင်သူမှန်း သိ၍ ဖြုံသွားဟန်တူသည်။

‘မြန်မြန်ပေးလိုက်ပါဗျ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး’
ငကျွဲက အောင့်သက်သက်ဖြင့် ပေးရသည်။ ငဒိုးက သူ့ကုန်းနီးကို

ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြုတ်၍ ငကျဲ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ကောက် ဝတ်မှနေကာ တုပ်သည်။

ထိုအချိန် ရွာသားများလည်း ဓားကိုယ်စီ၊ လှံကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာ ကြပြီ ဖြစ်သည်။

‘ရဲဘက်များ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ပြောချင်သယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဗမာ ဗမာအချင်းချင်း မလုပ်ပါနဲ့၊ မတိုက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့သားမယား ထမင်းဝသာ သူများသားမယား မျက်ရည်ကျဖို့ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သတ္တိရှိရင် တစ်မျိုးသားလုံး ကို ကျွန်ပြုမဲ့ကုလားကို တိုက်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ချည်း မတိုက်ရဲရင် ကျုပ်တို့ ရှိရာကို လာခဲ့ပါ။ အသာပဲ။ ရွာက ပစ္စည်းတေ ထားပစ်ခဲ့ကြ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်နိုင်ကြပြီ။ နောက်တိုက်သာ တွေ့ရင် ခင်ဗျားတို့ သက်သာကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး’

အောင်သူက ရွာသားများနဲ့ လှည်းများဆီသို့ လှည့်၍-

‘ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်း ခင်ဗျားတို့ ပြန်သယ်ကြ။ ဟိုလူတေကို ဘာတစ်ခု မှ မပေးလိုက်ကြနဲ့။ လူတေ၊ ခင်ဗျားတို့ ရွှေတေ ငွေတေ ရသွားကြရင် သည်လာပို့ကြ’

ကျန်မြင်းနှစ်စီးနှင့် သတ္တိကောင်းသော ရွာသားအချို့က လူဆိုးများ ပြန်လမ်းမှနေ၍ ဆီးကြိုရှာဖွေသည်။

‘ရှာပေစေ၊ ဖွက်သွားလို့တွေ့ရင် တွေ့တဲ့လူ ဖမ်းခဲ့’

တစ်ယောက်မျှ မယူရဲကြ။ ရွှေ ငွေနှင့် အသေးအမွှား ပစ္စည်းများ လာပို့ကြသည်။ အချို့က ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်ပါ စွန့်ခဲ့ကြသည်။

အချို့က ကိုယ်ကာအတွက် ယူသွားကြဟန် တူသည်။ အင်းကန် တစ်ရွာလုံးက အောင်သူတို့အား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့ပေ။ ငကျဲကိုမူ ထိုအတိုင်း မြင်းဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။

၂၅

အင်တိုင်းကုန်းကြီး ဖြစ်သည်။ သပေါက်ပင် အင်တိုင်းဟု ခေါ်တွင်သည်။ အမည်နှင့် လိုက်ပေသည်။ အင်တိုင်း၏ ပတ်လည်နေရာ ခပ်များများတွင် ဖြူဆွတ်ဆွတ် အပွေးရောင်ရှိသော သပေါက်ပင်ကြီးများ စီတန်းပေါက်နေ ကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအင်တိုင်းသည် တစ်ချိန်က ယာခင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးဟန် တူသည်။ အင်တိုင်း အလယ်ကောင်တွင် ကြီးမား မြင့်မောက်သော အင်ပင်ကြီးများနှင့် ကျွန်းပင် တစ်ပင်တလေ ဟိုနေရာတစ်ပင်၊ သည်တစ်ပင်သာ ရှိနေကြသည်။ အခြား ဘာပင်မျှ မရှိပေ။

မိုးဦးကျလှကျခင် နွေနှောင်းကာလ ဖြစ်လေရကား မြက်သည်ပင် မြက်ခြောက်ပင်များချည်းသာ။

အင်တိုင်းအစပ်၌မူ ဆီးဖြူပင်၊ ဖန်ခါးပင်၊ အင်ကြင်းပင်၊ သန်းပင်၊ ဒဟတ်ပင်၊ တည်ပင် စသည်တို့ ရှိကြသည်။

အားလုံး အလေးရင်ခတ်ပန်းပွင့်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် အင်တိုင်းတစ်ခုလုံး ရင်ခတ်ပန်းနဲ့ သင်းနေပေသည်။ အင်တိုင်းစွန်းတွင် ရင်ခတ်တောကလေး ရှိပေရာ ရွှေရောင်အတိပြီးသော ချစ်စရာ ရင်ခတ်ပန်းကလေးများသည် ရဂုံ လယ်တွင် အထီးတည်း ရှိနေကြရသဖြင့် သူ့ထက်ငါဦး ဆွတ်ခြေပန်ဆင်မည့် သူကို ငဲ့လင့်နေကြဘိန့ယံ။

သူတို့ ထိုသို့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဖူးပွင့်၍ ကြွေသည်တို့ ကြွေနေ ကြပြီကို ထောက်သဖြင့် အချိန်ကာလကြီး မကောင်းသည်ကို လည်းကောင်း၊ လူသူမနီးသော တောသာခေါင်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း သိသာ နိုင်သည်။

မှန်စွာ....။

ထိုအင်တိုင်းမှနေ၍ ကြည့်လျှင် ဝေးနီးရပ်ထံသို့ လှမ်း၍ မြင်သာသည်။ အနောက်မြောက်အရပ်မှ ပုပ္ပါးတောင်မြင့်ကြီးနှင့် တောင်ဆွယ်များကို လည်း ကောင်း၊ အရှေ့ဘက်မှ ရိုးမကြီးကို လည်းကောင်း ထင်းထင်းကြီး တွေ့နေ ရသည်။

အနီးကပ်ဆို၍ သူ၏ဝန်းကျင် တစ်တိုင်ခရီးခန့် သို့မဟုတ် ထိုထက် ကျော်၍ ဘယ်အရပ်သို့မဆို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ မြင်သရွေ့တို့လည်း ရွာဟူ၍ မရှိ။ တော အတိသာတည်း။

ယင်းနေရာ၌ တစ်ချိန်က ယာလုပ်သည် ဆိုစဉ်းတော့၊ တဲဖြင့် နွေ၊ မိုး နေကာ လုပ်ကိုင်မှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် အနီးအပါး၌ ရွာဟောင်းရွာဆို (ပျက်သွားသော ရွာနေရာကို ဆိုလိုသည်။) သော် လည်းကောင်း ရှိမည်။ လက်ရှိ ရွာများမှ လာရောက် လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုဖို့ မလွယ်ကူလှ။

ထိုအင်တိုင်း၏ဗဟိုတွင် သစ်ခက်တဲကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ တဲဆိုပေ
သည့် တစ်ဖက်ရပ် မိုးလျှော့တဲမျိုးမဟုတ်၊ ဘူးစင်လို ဆောက်လုပ်ထားသော
တဲ ဖြစ်သည်။

တဲအတွင်းနှင့် တဲအပြင်တွင် လူများ စုရုံးနေကြသည်ကို အဝေးမှ
ပင် တွေ့ရှိနိုင်သည်။ လူတွင် မဟုတ်၊ မြင်းများကိုပါ တွေ့ရှိရသည်။

ငခိုင်တို့ နေရာပေလော။

မှန်သည်။ ငခိုင်တို့၏အစင်နေရာ မဟုတ်ပေသည့် ယာယီတစ်ဖြုတ်
နေရာ ဖြစ်သည်။ လူပေါင်း နှစ်ကျိပ်ခန့် ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။

ထိုင်သူတို့က ထိုင်ကြ၍၊ မတ်တတ်ရပ်သူတို့က ရပ်နေကြသည်။
တဲရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း လွင်ပြင်နေရာတွင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ငါးလံကွာခန့်စီ
ကြသောင်းဝါးတိုင် ဆယ်တိုင်တိတိ စိုက်ထူထားသည်ကိုလည်း ထူးဆန်းစွာ
တွေ့ရှိရသည်။

ထိုအချိန်၌ ငခိုင်သည် လည်းကောင်း၊ အောင်သူသည် လည်းကောင်း
အလွန် စိတ်ဆိုးနေကြဟန် တူသည်။ ငခိုင်သည် တစ်ဆိတ် စိတ်ဆိုးရုံ
မဟုတ်၊ ငိုချင်စိတ် ပေါက်နေဟန် တူသည်။

‘ခင်ဗျားတို့အစား ကျုပ် ရှက်သယ်ဗျ၊ ရှက်သယ်’

သူ့အသံမှာ ဒေါသသံတွင် ငိုသံရောနေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဗမာလို့ မပြောချင်ဘူး။ ကျုပ်
မျက်နှာကို ဓားနဲ့ လှီးပစ်ချင်သယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က ကိုယ့်လူမျိုး
အချင်းချင်း မသတ်ချင်လို့ အတန်တန် သတိပေးခဲ့သယ်။ ခင်ဗျားတို့က
ရပ်တန်းက ရပ်မနေကြဘူး။ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ ပြန်နှိပ်စက်ကြသယ်။
စော်ကားကြသယ်။ မရှိဆင်းရဲသားတေဆီက အဓမ္မလုသယ်၊ ယက်သယ်၊
တိုက်သယ်၊ ခိုက်သယ်။ တောင်းမရရင် သတ်ပုတ် ညှဉ်းပန်းလုပ်ကြသယ်။
အသာကို ကျုပ် အသည်းနှာလို့ မဆုံးဘူး’

ငခိုင်က သူ့ရင်ဘတ် သူ ထု၍ပြောသည်။ အထူးပင် ကြိတ်မနိုင်
ခဲမရ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

‘ကျူးကျော် စော်ကားနေတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးသား ကုလားဖြူတေကို
ပေါင်းတိုက်ရအောင်ပါဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က ငြင်းကြသယ်၊ ကြောက်သယ်။
ကိုယ့်လူမျိုး လက်နက်မဲ့ဆင်းရဲသား ငေါမ္မားတေကိုတော့ တိုက်ရဲကြ၊ သတ်

ရဲကြသယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ချီးကျူးဖို့ကောင်းတဲ့ လူတော်ကြီးတေ။ နောင်လာ နောက်သားတေ မှတ်မိအောင် မော်ကွန်းတင်ထားဖို့ ကောင်းသယ်။ ခင်ဗျား တို့ အထဲမှာ သတ္တိအပြောင်တကာ အပြောင်ဆုံးက ဟိုလူကြီးပဲ’

‘ငိုခိုက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောသူမှာ ဗလ ဖြစ်လေသည်။

ဗလ၊ ကြွက်နီ၊ ငကျား၊ ငကြောင်တို့ကိုလည်း အတာ ငကျွဲနည်းတူ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြ၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မြေစာပင် တောင်သူလယ်လုပ် ဓားမခုတ်များအပေါ်၌သာ သတ္တိပြောင်ပြောင်နှင့် တိုက်ရဲခိုက်ရဲရှိကြ၍ အကယ်ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်း တပ်ကြီးများကို မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ အရိုးကြေကြေ အရေစုတ်စုတ် တိုက်ခိုက်နေကြသော ငိုခိုက်တို့ကိုမူကား ကြောက်ကြသည်။ ငိုခိုက်တို့ အောင်သူ တို့ ရဲရင့်သတ္တိရှိမှန်း၊ စွမ်းအားစွမ်းအင် ကြီးမားမှန်းလည်း သိနှင့်ထားကြ၍ ပိုမိုကြောက်ကြသည်။

သူတို့ငါးဦးထဲ၌ ဟန်ဆောင်နိုင်သူမှာ ဗလ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ သူက ကြောက်ပေသည့် ကြောက်မှန်း မသိစေရ။ မျက်နှာတင်းတင်း ထားနိုင် ခဲ့သည်။ ကျန်လူတို့၏ မျက်နှာများမှာ ဆီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။

ယခင်က သူတို့ကို ဤနေရာ၊ ဤအင်တိုင်းကုန်းပေါ်တွင် ကောင်းမွန် စွာ ကျွေးမွေးပြုစု၍ အစောင့်အကြပ်များဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။

ယနေ့မှ ငိုခိုက်တို့လူတစ်စု ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ငိုခိုက်တို့ ရောက်ကြသည်မှာ မကြာသေး။ ငိုခိုက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စကားပြောခါစ ရှိသေးသည်။ ငိုခိုက်တို့ လာခြင်းသည် သူတို့ကို သတ်ဖို့လာခြင်းဟု ထင်မှတ် ကြသဖြင့်လည်း သူတို့က ထိုမျှ ကြောက်ရွံ့နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာလည်း ယခင် ငိုခိုက်နှင့် ဗလတို့ ဓားရေးပြိုင်စဉ်တုန်းက အချိန်မျိုး နေထွက်တပြု အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ငိုခိုက် အချိန်ကုန်သယ်။ ကျွဲပါးစောင်းတီး စကားတေကို သူတို့ ပြောနေလို့ အပိုပဲ။ သူတို့အားလုံးကို ပြောသင့်သလောက် ပြောပြီးပြီ။ နားမထောင်ကြဘူး။ ဒို့ ဘာလုပ်ကြမတုံး။ အသာပဲ ပြော’

‘ဟုတ်သယ် ကိုရင်၊ စိတ်ပေါက်မယ်ဆိုရင်လည်း ပေါက်စရာပဲ။ ကျုပ်လည်း စိတ်ပေါက်သာပဲ။ ကျုပ် ပြောချင်သေးသာက ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့တော့ ဗိုလ်ကျွဲ၊ ဗိုလ်ကြောင်မကလို့ ဘာပဲခေါ်ခေါ် ကျုပ်တို့တော့

မခေါ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့လည်း ဘာကောင်မှမူတ်ဘူး။ လူမျိုးခြားကို အရှင်သခင် တို့၊ အဖေတို့ မခေါ်ချင်လို့ ကုလားဖြူကို တိုက်တဲ့အကောင်တေ၊ နောက် လည်း သေအထိ တိုက်မှာပဲ။ ဘာဗိုလ်မှ မှုတ်ဘူး။ ကိုကျွဲနဲ့ ကိုကြောင်တို့ကို တော့ တစ်ကြိမ်ပဲ လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားခဲ့ဖူးသယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ ပေါင်း ပီး ကုလားကိုချရအောင်။ မချချင်ဘူး ပြောသယ်။ အနီလိုမချရင် ကိုယ့်အမျိုး အချင်းချင်း ဆင်းရဲသား နင်းပြားတေကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ မတိုက်ပါနဲ့လို့ ပြောသယ်။ ပြောလို့ မရဘူး၊ တိုက်မြဲ တိုက်ကြသယ်။ ကိုဗလ အပါအဝင် ကျန်တဲ့လူတေကိုတော့ အကြိမ်ပေါင်း မရေနိုင်အောင် ပြောပါသယ်။ ဘယ်လို ပြောလို့မှ မရဘူး။ အသည်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဆုံးမ မလို့ လူလွတ်ပြီး ဖမ်းသာပဲ။ ဆုံးမရင်းနဲ့ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သာတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ပြောသာ ကျေနပ်လား ကိုဗလ။ သည်ထဲမှာ ခင်ဗျား အကြီးဆုံး၊ ခင်ဗျားလည်း အမိုက်ဆုံးလို့ ကျုပ် ထင်သယ်'

'မင်းတို့လက်ထဲ ရောက်နေဘိ။ မင်းတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြ။ ငါတို့ကို ဘာမေးဖို့လိုတုံး'

'ကျုပ်တို့လုပ်ချင်သာ မလုပ်ရက်လို့ ခက်နေသာပေါ့။ ကိုယ့်လူမျိုး ချင်း မကလို့ ဘာဖြစ်နေနေ ခင်ဗျားတို့လို လုပ်ရက်ရင် သလောက်ရှိ ခင်ဗျား အရိုး ဆွေးနေကြပြီ။ ကျုပ်ပြောသာ မှန်သလား၊ မမှန်ဘူးလား'

ဗလက ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ ငခိုင်အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ဆင်ကြည့် ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဗလတို့တွင် ဘာအချုပ်အနှောင်မျှမရှိ။ အစောင့်အကြပ် များသာ ရှိသည်။

'ကိုဗလ ခင်ဗျားတို့လည်း ဟဲဟဲ၊ ခင်ဗျားတို့အပြော ဗိုလ်တေပဲ။ ကျုပ်တို့လည်း ဓားသမားတေပဲ။ အသည်တော့ ဓားချင်းပြိုင်ကြမယ်။ အနိုင် ခုတ်နိုင်ရင် တစ်နည်းနည်း ဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ မနိုင်ရင်တော့ ကျုပ် ရှင်းပြဖို့ မလိုဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ရှင်းပြီးပဲ'

'ဓားခုတ်ဆိုတော့ ဟိုလူတေက သိပ်လန့်မသွားကြပါနဲ့။ ကိုဗလက လွဲရင် ကျုပ်တို့ ဟောသည် သုံးယောက် မပါပါဘူး။ ကျန်တဲ့ လက်သင် ဓားသမားတေနဲ့ ခုတ်ရမှာပါ'

အောင်သူ ပြောသော သုံးယောက်မှာ အောင်သူ၊ ခင်အိ၊ ငခိုင်တို့

ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်လည်း အစဉ်အတိုင်း ယှဉ်၍ နေကြသည်။
ငခိုင် အလွန်တွင်မှ ငဒိုး၊ မိုးအိန္ဒာ၊ ချစ်စု၊ သံတိုင်နှင့် မဲထီးမှ ညိုလုံးတို့
ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့က ဗလတို့ရှေ့တွင် စီ၍ ရပ်နေကြသည်။ အစောင့်များကမူ
ဗလတို့နောက် တဲအတွင်းမှ ဖြစ်လေသည်။

လက်သင်များအနက် ငဒိုးနှင့် မိုးအိန္ဒာတို့သည် အတော်ဆုံး ဖြစ်ကြ
သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကိုမူ ဘုရင့်တပ်မတော်မှ ပြေးလာခဲ့သော တပ်ပြေး
အတာ ငကျွဲနှင့် တစ်ချိန်က မြို့ဝန်တစ်ဦး၏ ကိုယ်ရံတပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်
ဖူးသော စိုင်ခေါင်းငကျားတို့အား ခုတ်စေကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

မဲထီး ညိုလုံးနှင့် သံတိုင်တို့ကမူ တမင်တောင်းထားကြ၍ ကြွက်နီနှင့်
ငကြောင်တို့ကို ခုတ်စေမည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့လည်း ဓားပြမိုလ်များ ဖြစ်ကြ
သည် အားလျော်စွာ ဓားရေးတွင် ညံ့ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

'ကဲ ကိုရင်၊ ကိုရင်နဲ့ မိအိကို ကိုဗလ အရွေးရခက်နေပါ့မယ်။ ကိုရင်
တို့ ဓားကဲလေး နည်းနည်းပြစေချင်သယ်။ ဓားဆ၊ ဓားသုတ်၊ ဓားသွက်၊
ဓားထက် ဘယ်လိုတုံးဆိုသာ အများလည်း သိကြရရော'

သူတို့သည် ဓားသမားများ ဖြစ်ကြပေသည့် တစ်ယောက်မျှ ဓားကိုင်
ထားသည်ကို မတွေ့ကြရ။ ဓားအပြင် အခြားလက်နက်များလည်း မပါပေ။

အဝတ်သည်ပင် ရိုးရိုးဝတ်ဆင်ကြသည်။ အခါတိုင်းလို ကုလားဖြူတို့
ဝတ်ဆင်သော ဝတ်စုံမျိုးမဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ကုလားဖြူဝတ်စုံကို ဝတ်ချင်
လှ၍ မဟုတ်။ ပုံမှားရိုက်ရန် သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လူသာမဟုတ်၊
ကုလားဖြူကို အဝတ်ကစ၍ မုန်းကြသည်။

သူတို့ဝတ်နေကျ အဝတ်များမှာ ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ချပ်အင်္ကျီတို့သာ
ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း လူရှစ်ယောက်စလုံး တညီတညာ ဝတ်ထားကြသည်။

ခင်အိလည်း တိုက်ပွဲဝင်ကတည်းက ထိုအတိုင်းသာ ဝတ်ခဲ့သည်။
မိန်းမလို အလွန်ဝတ်ခဲ့လှသည်။ သူ၏ဒေါက်ရပ်၊ သူ၏ အလုံးသည်လည်း
ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူရှိပေရာ၊ ထိုသို့ ဝတ်သောအခါ ယောက်ျားနှင့်
တူ၍ အလွန်ကြည့်ကောင်းလေသည်။

သျှောင်ကို အောင်သူတို့လိုပင် တစ်ပတ်လျှို ဆံမြိတ်ကွင်းချ တစောင်း
ထုံးထားသည်။ ဤယနေ့ သူနှင့် အောင်သူတို့၏ ထူးခြားပုံကား သူတို့၏

လက်ကောက်ဝတ်များတွင် သားရေနယ်များ ပတ်စည်းထားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဓားသမားတို့ ဓားခုတ်ရာတွင် လက်ကောက်ဝတ် အားရှိစေရန် ပြုလုပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ခင်အိ၏ လက်ကောက်ဝတ် သားရေပတ်တွင် ကြေးမိုများလည်း ပါရှိပေရာ ကြည့်၍ ခန့်ညားထည်ဝါလှလေသည်။

သူ၏ ချပ်အင်္ကျီမှာ တံတောင်ဆစ်အထိသာဖြစ်လျက် သူ၏ ဖြူဖွေးသော၊ တုတ်ခိုင်သော၊ တောင့်တင်းမာကျောသော ဖျံလုံးကြီးများမှာ တော်ရုံယောက်ျားများ ကြောက်စရာပင် ကောင်းသေးသည်။

တစ်နည်း သူ၏သဘာဝမှာ မသဘာဝဖြစ်သဖြင့် လုံးကျစ်ပုံ လုံးကျစ်နည်းနှင့် အသွေးအရောင်တို့မှာ ချစ်ချင်စရာလည်း ဖြစ်ပြန်သေးသည်။

သူ၏ ခါး၊ တင်၊ ရင်တို့မှာလည်း လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါးခန့်ကနှင့်မတူ၊ ပိုမို ပုံပန်းကျလာသည်။ ရင်သည် အထူးကြွမောက်၍ တင်မှာ ဖွံ့ကားလာသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးခြင်း၊ မျက်တောင်ကျောခြင်းနှင့် နက်မှောင်၍ နူးညံ့သော မျက်ခုံးမွေးရှိခြင်းတို့မှာလည်း သူ၏ ယောက်ျားသားများနှင့် ခြားနားချက်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခြံ၍ကြည့်လျှင် သူသည် လှ၍၊ ချော၍၊ မိန်းမ သဘာဝဖြစ်၍ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ထွားကျိုင်း၍၊ သန်မာ၍၊ ရဲရင့်၍ တော်ရုံလူတို့ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ငခိုင် ပြောအပြီး ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍာန် ရုပ်နေရာမှ သူ၏ လှုပ်ရှားသမှု ပြုဟန်ကပင် အလွန်ရဲရင့်သော သွင်ပြင်၊ အထူးဖျတ်လတ်မှုများ ရောထွေးပေါ်လွင်နေလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းပင် မြင်းနှစ်စီးသည် သူတို့အပါးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်စလုံး မန်ကျည်းစေ့ (ဂျိတ်) ရောင်များချည်း ဖြစ်ကြသည်။ အမွှေးများက တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။ ဝသလောက် ထွားလည်း ထွားလှသည်။

အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့သည် ဘာစကားမျှမပြောကြ။ အသင့်ရောက်ရှိလာသော မြင်းများပေါ်သို့ နှစ်ဦးစလုံး လွှားခနဲ ခုန်တက်ကြလေသည်။

မြင်းများ၏ ကုန်းနီးကြားတွင် ဓားများ အသင့်ရှိကြသည်။ ခင်အိက ထိုဓား ပါ၊ မပါ စမ်းကြည့်လေသည်။

‘ကျုပ်တို့ဟာ လူကြွားတေတော့ မှတ်ဘူး။ အသာပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အထင်သေးကြသာ မခံချင်လို့ အခုလို ပြဿာပဲ။ နောက်တစ်နည်း ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ကို ဓားထက်ထက်နဲ့ ခုတ်သတ်လိုက်ချင်သယ်။ အသာပေမဲ့ ခင်ဗျား တို့လည်း ဗမာ၊ ကျုပ်တို့လည်း ဗမာဖြစ်နေတော့ မသတ်ရက်ဘူး။ အသည် ဓားပွဲမှာ ခင်ဗျားတို့ နိုင်ကြလို့ ခင်ဗျားတို့ ပြန်သွားရင်၊ ခင်ဗျားတို့က ခွေးမြီး ကောက် ကျည်တောက်စွပ်သလို ဆက်ပီး ဆိုးနေကြရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လို တိုက်မယ်၊ ဘယ်နည်း သတ်နိုင်သယ်ဆိုသာ ပြချင်လို့ပဲ’

အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့ မြင်းစီး၍ ရှေ့စဉ် နောက်စဉ် ထွက်သွားကြ သည်။

‘ကျုပ်တို့ဓားဟာ ဘယ်လိုအချိန်အဆ ရှိသယ်။ မှန်းချက်ကို ဘယ်လို ထိနိုင်သယ်။ ဘယ်လောက်ထက်သယ် ဆိုသာရယ်။ ဓားချို၊ ဓားခင်း၊ ဓားလှ၊ ဓားလျှိုး၊ ဓားလွင့်၊ ဓားသွဲ့တဲ့။ ဓားရေး ဘယ်နှမျိုးရှိသယ်ဆိုသာ ခင်ဗျားတို့ ကြားမှ ကြားဖူးကြပါစ။ ဓားရေး ၃၇ မျိုး ရှိသယ်။ အသာတေတတ်မှ ဓား သမားလို့ ခေါ်ရသယ်။ ဓားရေး ဓားရာမှာ ဗိုလ်လုပ်သယ်ဆိုသာ ဘယ်နည်းလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ဓားမြီးလေးလောက် ပြစမ်းချင်လို့ပါ’

မြင်းနှစ်ကောင် ရှေ့နောက် အဝေးသို့ စိုင်းသွားကြသည်။ အင်တိုင်း ကုန်းကြီး၏ အလျားမှာ အတော်အတန် ဝေးကွာရကား မြင်းနှစ်ကောင် အင်ပင်နှင့်ကျွန်းပင် မတ်စောက်ကြီးများ အကြားတွင် မသဲမကွဲသာ မြင်ရ တော့သည်။

တစ်ဖြုတ်ကြာမှ ပြန်လှည့်လာကြသည်။ လူအားလုံး မြင်းနှစ်ကောင် ဆီသို့သာ အာရုံပြုနေကြ၍ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ချိုးသံ၊ ခါသံနှင့် ငှက် သံတို့သာ ကြားရသည်။ မြင်းများ နီးကပ်လာမှ မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ကြားရလေသည်။ မြင်းစီးသူတို့သည် အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးနေသောမြင်းပေါ်၌ ငြိမ်၍ လိုက်ပါလာကြသည် မဟုတ်။ မြင်းပေါ်၌ ကုန်းလျက် လည်းကောင်း၊ ဘေးစောင်း လည်းကောင်း၊ နောက်လှည့် လည်းကောင်း၊ ရှဉ့်များ သစ်ကိုင်း ပိုးသလို ဝပ်လျက် လည်းကောင်း၊ ဘေးမှတွယ်လျက် လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စီးလာကြသည်။ တဲအပါးမှဖြတ်၍ အဝေးသို့လွန်အောင် စီးသွားကြ သည်။

နောက်မှ ခင်အိသည် ရှေ့လူ အောင်သူ လုပ်သလို အကုန်လိုက်လုပ် နိုင်သည်။ တစ်ဖက်မှ အပြန်တွင်ကား ဤလို မစီးကြတော့။ ဓားများကို ဝင့်၍ ဝင့်၍ လာကြသည်။

တက်သစ်စ နေသည် သူတို့ဓားများထဲမှ ထွက်လာသည်ဟု ထင်ရ လောက်အောင်ပင် သူတို့ဓားများ၏ အရောင်အဝါသည် တောက်ပလှဘိခြင်း။

‘အောင်သူကွယ့်နော်’

‘ဓားအိကွယ့်နော်’

တော်လှန်သူ ရဲဘက်တစ်စုက ခင်အိအား “ဓားအိ” ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုအခေါ်အဝေါ်ကို ထောက်ရှုသဖြင့် ခင်အိမှာ ဓားရေး၌ အဘယ်မျှလောက် တိုးတက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

ငခိုင်အလွတ် သူ့ရဲဘက်တစ်စုက ဝိုင်းဝန်း အော်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ သူတို့၏အော်သံသည် တစ်ခဲနက် သံပြိုင်ဖြစ်ရကား ဗလတို့လူတစ်စု၊ နဂိုက ကြောက်ကြောက်ဖြင့် တုန်လှုပ်ကုန်ကြမည်မှာ မလွဲ။

ထိုတစ်ခဲနက် အော်သံအား ဗလတို့တွင် မဟုတ်၊ အခြားလူတို့ ကြားလျှင်လည်း ကြက်သီးမွေးညှင်း ထ ကြမည်သာ။

ဗလထက် ပို၍ ကြောက်သူတို့ကား ငကျွဲ၊ ငကြောင်၊ ငကျားနှင့် ငကြွက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဓားခုတ်ရန် ပြောကတည်းက ဖိမ့်ဖိမ့် တုန်သူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ကား အားမဲ့သူသာ စော်ကားရ၍ အားရှိသူကို ကြောက်ကြ သူတို့ တည်း။

တစ်နည်း ပြန်လှန်၍ ရန်မပြုလိုကြသော အရိုးခံ တောင်သူဆင်းရဲ သား လက်ချည်းရှိသူများသာ ရိုက်ရဲ နှက်ရဲ၊ လှယက်ရဲ၍ ပြန်လှန်ရန်ပြုမည့် သူ၊ သတ္တိပြောင်သူတို့အား အဝေးမှ ရှောင်လိုကြလျက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သူတို့တည်း။

ဓား.....။

ဓားရေး စ ပေတော့မည်။

အောင်သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စောစောက မြင်းကို ကြသောင်းဝါး တိုင်များ အတွင်းမှ စီးကြသည်။ ယခု ဝါးတိုင်၏ အပြင်ဘက်မှ စီးလာ ကြသည်။

ထိုအချိန် ခင်အိသည် နောက်နေရာမှ ရှေ့နေရာသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဓားကွယ့်.... ဓား’

တစ်ခဲနက်၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်ကြပြန်သည်။ ဓားပြခိုလ် ငါးဦး တို့သည် ကြည့်သာ ကြည့်နေရပေသည့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မြဲသာ။

မြင်းနှစ်စီးသည် မြားနှစ်စင်း ရှေ့နောက် စဉ်လာသည်နှင့် အလွန် တူသည်။ မြန်လွန်း စွ။

နှစ်ဦးစလုံး ဓားကို ဝင့်၍ ဝင့်၍၊ ဆ၍ ဆ၍ လာကြရာ နေအရောင် ဖြင့် မီးစကြာများကို လွင့်လာတိနယ်။ အားပေးသူ၊ အားမြှောက်သူတို့ကလည်း ဆက်လက် အော်ကြမြဲ။

ဝါးတိုင်များသို့အရောက် ဓားများကို စင်ရော်သုတ်သလို သုတ်ကြ၍ ဝါးတို့မှ “ဖွမ်ခဲနဲ” “ဖွမ်ခဲနဲ” အဆက်မပြတ် မြည်သံတို့သာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ဝါးတိုင်များမှာ အရာမယွင်း၊ ထောင်မတ်မြဲ ထောင်မတ်လျက်သာ။

ဝါးတိုင်ဆယ်တိုင် လျှပ်စီး ဆယ်ကြိမ်လောက်သာ လက်သည်ဟု ထင်ရသည်။ မြင်းနှစ်စီးစလုံး အဝေးသို့ လွင့်သွားကြသည်။

တစ်ဖြုတ်တနားကြာမှ ခင်အိမြင်း လူစုရှိရာသို့ ရောက်လာရပ်နား သည်။ အောင်သူကား ဝါးတိုင်များရှိရာသို့ စီးသွားသည်။ ဝါးတိုင် တစ်တိုင် ပြီး တစ်တိုင် ဓားဦးဖြင့် တွန်းလေသည်။ တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် ခါးလယ်မှ ပြတ်၍ ပြတ်၍ ကျသွားသည်။

ဆူညံစွာ သြဘာလက်ခုပ် တီးကြလေသည်။

‘ဓား ဓားအောင်သူကွယ့်’

ကျန်သော ငုတ်တိုများ အနိမ့်အမြင့် ညီညာလှသည်။ နောက်ထပ် တစ်ပတ်တွန်းပြန်သည်။ တောင်ဆုပ်လောက်စီ အငုတ်ကလေးများ လွင့်၍ လွင့်၍ ကျသွားပြန်သည်။

ပထမ အောင်သူ၏ ဓားချက်၊ ယခု ခင်အိ ဓားချက်တည်း။ လက်ခုပ် များ ဆူညံသွားသည်။

‘ဓားအိကွယ့် ဓားအိ’ ဟု အော်ကြပြန်သည်။

ဗလတို့လူစု မဆိုထားနှင့်၊ တော်လှန်ရေးသမား ရောင်းရင်းချင်းပင် အလွန်အံ့သြ၍ နေကြလေသည်။

အောင်သူရော ခင်အိပါ မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ အပါးသို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဗလတို့လူစုသည် ခင်အိကို ငေး၍ ကြည့်နေကြသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ထဲတွင် အံ့သြစိတ်များ ဝင်နေကြဟန် တူလေသည်။

ဓားရေးတွင် အမှန်း၊ အဆ၊ အသုတ်၊ အငုတ်၊ အငင်၊ အလွဲ၊ အဝင့် မတတ်သူတို့ အဘယ်မှာလျှင် ဤလို ခုတ်နိုင်ကြပါမည်နည်းဟု တွေးမိကြ၍ ဖြစ်ပေမည်။

သူတို့အဖို့ ခုတ်တတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ဤလိုခုတ်ပုံမျိုးကို ဤတစ်ကြိမ် သာ တွေ့ဖူး၍ သူတို့စိတ်ထဲ၌ အလွန်ထူးဆန်းနေကြမည်ကား မလွဲတမ်း တည်း။

‘ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်လုပ်ချင်ကြရင် အသာတေ တတ်ထားရသယ်။ ကိုဗလ ဘယ့်နယ်တုံး။ ခင်ဗျား ဓားအိနဲ့ ခုတ်နိုင်မလား’

ဗလက ဘာမျှ မပြော။ မျက်နှာကြီး နီနေသည်။

‘ကိုင်း... ခင်ဗျားတို့အထဲက ဓားမခုတ်ဝံ့လို့ အရှုံးပေးတဲ့လူ မတ်တတ် ထ ပြပါ’

ကြွက်နီနှင့် ငကြောင်က ထ လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အရှုံးပေးပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို ဆုံးမပါတော့။ နောက် မတိုက်နဲ့ဆိုလည်း မတိုက်တော့ပါဘူး’

‘အနီလို ပြောင်ပြောင်ဝန်ခံရင် ကြိုက်သယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နိုင်ပြီ။ ကိုင်း... ကိုငကျဲ့၊ သည်ဘက် ကြပါ’

ငခိုင်က တစ်နေရာမှ ဓားနှစ်လက်ဆွဲ၍ ငကျဲ့ရှေ့သို့ ပစ်ပေးလိုက် သည်။

‘ခင်ဗျား ကြိုက်ရာဓား ရွေး’

ငကျဲ့က ဓားတစ်လက်ကို ကောက်၍ ဆ ကြည့်သည်။ နောက် တစ်လက် ယူကာ ဆ ပြန်သည်။ တစ်ချောင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ကိုဒိုး’

ငဒိုးက ဝင်၍ ကျန်ဓားတစ်လက်ကို ယူကာ ဓားပွဲ စတော့လေသည်။ ငဒိုးနှင့် ငကျဲ့တို့သည် အမောင်းချင်းညီ၍ ဗလချင်း မျှသည်။

ဓားငင်၊ ဓားဝဲ၊ ဓားပျံ၊ ဓားလွင့် ငဒိုးက သာချင်သလို ရှိပေသည့် သိုင်းကွက် အဝင်အထွက် အစုအကျဲ့ အလှမ်းအကားနှင့် မာန်ချီထုတ်ပုံမှာ ငကျဲ့က နည်းစနစ် ပို၍ကျသည်ဟု ထင်ရသည်။

၎င်းက ဇာန်ချီသွင်းကောင်းနေခြင်းမှာ ဓားရေးနိုင်လျက် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် သွားရမည်ဟူသောစကားကို အားကျနေ၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မှန်သည်။ ငက္ခက အတိုက်များ၍ ငဒိုးက အခံများသည်။

‘ဗိုလ်ကျွဲကွယ့်’

ဗလ၏အသံ ဖြစ်သည်။ မခံချင်စိတ်များပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် အော်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အာဂ ဗလတည်း။

‘ကြိုက်သယ်၊ ဒါမှ ဗမာ့သွေး။ ဗမာမှန်ရင် ခုတ်ရဲရမယ်၊ ခံရဲရမယ်’

အောင်သူ၏သဘောထား ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လူဆိုး လူရမ်းကားများ ဖြစ်သည်ကား မှန်သည်။ ၎င်းကို ဘေးဖယ်၍ တိုက်ရဲခုတ်ရဲ သော သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးရခြင်းမည်။ ဗလကလည်း ထိုစိတ်ထား၊ ထို အယူအဆမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည်လည်း သတ္တိပြောင်သော ဓားသမား တည်း။

လူအားလုံးတို့သည် ဓားချင်းခတ်သံကို တူရိယာသံ အနွဲ့ပျောင်းများ အား နားသောတ ဆင်နေကြဘိအလား အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့် မောနေကြသည်။

ဓားသံ တချွင်ချွင် မြည်သလို မီးပွင့်များလည်း လက်ခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်၍ မျက်စိကျိန်းမျှ။

ငက္ခ၏ ဓားတစ်ချက် ငဒိုး၏ကိုယ်တွင် စလွယ်သိုင်းမိရောဟု အောက်မေ့ရသည်။ ငဒိုးက ဘယ်ခြေဆုတ်ကာ ကိုယ်အလှည့် မြန်၍ နည်းနည်း ကလေး တိမ်းသွားသည်။ ကြည့်သူများပင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကံကောင်းလှသည်။

ငဒိုးက ပေါ့ပေါ့နှင့် မရမှန်းသိပြီ။ ငက္ခလည်း ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်လာသည်။ ငဒိုးက ခံစစ်ထက် တိုက်စစ်ကို ပို၍ သုံးလာသည်။ ငက္ခမှာ သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကာ၍ နေရသည်။ နောက်ပိုင်းမှ လူများကလည်း ငဒိုးကို ဖိ၍ အားပေးကြသည်။

‘ငဒိုးကွယ့်’

ငဒိုးက ငက္ခ၏ ရွှေနှုတ်လည်လျှောက် သွင်းလာသောဓားကို ဒေါင်း မီးကာနည်းဖြင့် ခါထုတ်ပြီး တစ်ဆက်တည်း အသားလှန် ဝင့်လိုက်ပေရာ ငက္ခမှာ ဓားလွယ်ကာ ပခုံးသားတစ်ဖက် လန်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ငကျဲလည်း သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဒဏ်ရာသူ ဆုပ်ရင်း ယိုင်တိယိုင်ထိုး ဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုဒိုးကွယ့်’

ခင်အိက ကပျာကယာ ဝင်၍ ငဒိုး၏ ဓားကိုင်သောလက်ကို သူ့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သွားဆုပ်ပြီး အားရှိပါးရှိ လှုပ်ခါ၍ ကောင်းချီးပြုသည်။ ငကျဲလည်း မျက်နှာပျက်လျက် သူ့နေရာသူ သွားထိုင်သည်။

စကားအနည်းငယ် ဆိုကြပြီး ဒုတိယပွဲ စ လေသည်။ ဒုတိယပွဲမှာ ငကျားနှင့် မိုးအိန္ဒာတို့ပွဲတည်း။ ငကျားကား မြို့ဝန်တစ်ဦး၏ ကိုယ်ရံတပ် သားဟောင်း ဆိုပေသည့် ငကျဲလောက် ခံနိုင်ရည်မရှိ။ ပါးတစ်ခြမ်း ဓားဟက် ခံရကာ မိုးအိန္ဒာသို့ မကြာမီ အရှုံးပေးလိုက်ရလေသည်။

ဗလနှင့် ခင်အိတို့အလှည့် ရောက်လာပြီ။

ဗလသည် ခင်အိနှင့် ခုတ်ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေဟန်တူသည်။ ယခင်လို မျက်နှာကြီး ပုပ်မနေ။ ပြုံးတုံ့တုံ့ အမူအရာရှိ၍ သူ့ဓားကို တဆတည်း ဆ နေသည်။

‘တော့အိမ် လာကတည်းက တော့လုပ်ပုံကို ရွံလွန်းလို့ ကျုပ်က တော့ကို ခုတ်ချင်နေသာ ကြာပြီ’

‘ဓားအိတဲ့ကွယ့်၊ ဗလကြီးလို့ နွားကြီးကို အသား တစ်သလို တစ် ပလိုက်လိမ့်မယ်’

လက်ခုပ်သံများ ဖြောင်းဆန်သွားသည်။ ခင်အိ၏ အမူအရာကား တည်ငြိမ် ရဲရင့်လှပေစွ။

‘ခုတ်ချင်သပဖြင့် အခုတွေ့ကြပြီကော အမိ။ အသာပေသည့် အမိကို ခုတ်ရသာ အားနာပါသယ်’

‘အားမနာပါနဲ့၊ ခုတ်ပါ၊ တော့လို လူကြီးကို ကျုပ် မနိုင်လို့ သေရသာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘာမှ မသမြောဘူး’

‘ဓားအိကွယ့်’

ခင်အိ စိတ်ထဲတွင် သည်လို လူရမ်းကားကြီးမျိုး လောက၌ အသက် ရှင်နေလျှင် သူ ရှိမနေခြင်းက ကောင်းသည်ဟု တွက်မိ၍ဖြစ်မည်။ ထိုမျှအထိ ဗလအပေါ်တွင် စက်ဆုပ် ရွံရှာလေသည်။

‘ဗလတဲ့ကွယ့်’

ဗလက သူ့ကိုယ်သူ အားပေးရင်း ဓားရေး စ လေသည်။

ဗလမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပတ်ကြမ်းတိုက်တော့သည်။ အတိုက်အခိုက် အဖိက စ လေသည်။ ခင်အိကလည်း ပါးနပ်စွာ ရှောင်သည်။

အဆုတ်၊ အတက်၊ အလိုက်၊ အကာများကို အကွက်မိမိ လိမ္မာပါးနပ် စွာနှင့် လှပစွာ ရှောင်တိမ်း ကစားပြလေသည်။

ခင်အိ ထွားကျိုင်းပေသည့် ဗလနှင့်ကျသောအခါ ဆင်နှင့်ဆိတ် မဟုတ် တောင် ဆင်နှင့်ကျဲလောက် ကွာခြားလေသည်။ သို့အတွက် ခင်အိက ဉာဏ် ကူရသည်။

လူချင်းပူး၍ အားချင်းပြိုင်ရသော ဓားလျှိုး၊ မောင်းကပ်၊ ပါးကပ်၊ တစ်ဖက်နတ်၊ နှစ်ဖက်နတ်၊ မျက်နှာကာနည်းများကို မသုံး။ တစ်ဖက်မှ သုံးလျှင်လည်း အသုံးမခံ။ ခွာ၍ခံသော၊ ခွာ၍ခုတ်သော နည်းများကိုသာ သုံးသည်။

‘ဗလကွယ့်’

ဗလက ထပ်မံ လှန့်လိုက်ပြန်သည်။ စောစောက လူများထက် ဓား သွက်ကြသည်။ ပညာသား ပါသည်။ ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။

ခင်အိ တစ်ချက် ဓားလျှိုးမိသွားသည်။ ထိုနည်းမသုံးလျှင် မဖြစ်တော့ ၍ သုံးလိုက်ရသည်။ ဓားချင်းယှက်အပြီး ခင်အိ ဓားကို ဗလက အားဖြင့် ခါလိုက်ရာ-

“ရှိုး” ခနဲ မြည်ကာ ခင်အိဓား လွတ်သွားပြီဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ခင်အိ သတိကောင်း၍၊ လက်မြဲ၍ မလွတ်။ ခင်အိက သူ့အမှားကို ချက်ချင်း သိသည်။ နောက်ထပ်၍ ဗလကို ဤလို အဝင်မခံတော့ပေ။

‘သည်ကောင်ကြီးကို ပိုင်းလိုက်ပါတော့လား ဓားအိရဲ့။ စောစောက ဝါးလုံးပိုင်းသလို’

ဗလမှာ ဓားကိုင်ရလျှင် သွေးပူသလို ခင်အိကလည်း စိတ်ကြိုက် ဓားကစားရလျှင် ပျော်သည်။

ဗလက ပန်းကုံးသီနည်းဖြင့် ဝေ့သီခုတ်လျှင် ခင်အိက ခုန်ရုံ၊ ခြေ တစ်ဖက်မြှောက်ရုံ ကိုယ်ကို တိမ်းလိုက်ရုံမျှလုပ်နေရာ ဗလ အလွန်ဒေါပွမိဟန် တူသည်။ နင်း၍ လိုက်တတ်သည်။

အသာကြောင့် ဓားအိတွင်သာပဲ ဟုလည်း အောက်မေ့ကြသည်။

ရှေ့လှည့်၊ နောက်လှည့်၊ ရွှေနှုတ်၊ မြက်ဝဲလှ၊ ရွှေနှုတ်မြက်ယာလှ စသဖြင့် ခင်အိက အလှကစားပြနေပြန်ရာ ဗလမှာ ပို၍ စိတ်ပေါက်လာပြန်သည်။

စိတ်ပေါက်၍ အတင်း ဝင်သည်။ အတင်းဝင်၍ ခင်အိ ဓားနား နီးသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဆူညံသွားသည်။

အကြောင်းမှာ ခင်အိက ဓားဦးဖြင့် ဓားလွင့်ကစားလိုက်ရာ ဗလ၏ မေးဖျားတွင် ဟက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သွေးများ ယိုစီးလာ၍ ဖြစ်သည်။

‘ဓားအိက လည်ပင်းကို ဘာလို့ မပိုင်းလိုက်သတုံး’

ဓားချက်သည် မကြီးကျယ်လှ၍ ဗလက ဂရုမစိုက်။ ဆက်လက် ကြမ်းမြဲကြမ်းသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပိုမို စိုးရိမ်မိဟန်တူသည်။ အသေအလဲ ခုတ်လေတော့သည်။

ခင်အိ တစ်ချက်တိမ်းသွားသည်။ ဗလ၏ဓားကို ဝပ်အရှောင်လိုက် ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘဲ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ ဗလက တစ်ပတ်ပြန်အကျော့ သူ့ဓားဖြင့် ကာထားနိုင်၍ သို့မဟုတ်လျှင် ခေါင်းပြုတ်သွားနိုင်သည်။ ချက်ချင်း လိုမ့်ထွက်ရသည်။

နောက်တစ်ချီ ခင်အိက ညာပါးတစ်ဖက်ကို တို့လိုက်ပြန်သည်။ ပါးတစ်ဖက်ရော၊ မေးဖျားပါ သွေးများ ယိုထွက်နေ၍ ဗလ မျက်လုံးပြူး သွားသည်။

ကျန် ပါးတစ်ဖက်ပါ ဓားထိပြီးသောအခါ ဗလ သူ့ကိုယ်သူ မဟန် နိုင်မှန်း သိတော့သည်။ သို့ပေသည့် ရှုံးလျှင် သေမည်ဟု တွက်ထားသဖြင့် အားတင်း၍ ခုတ်ပြန်ရာ ခင်အိက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည် မသိ၊ ဗလ၏ လက်မှ ဓားလွတ်၍ ဒူးတုပ်လဲကျသွားလေသည်။

ဩဘာသံများ ဆူညံသွားလေသည်။

ငခိုင်က ပြေးလာကာ ခင်အိ၏ ဓားကိုင်သောလက်ကို ဓားပါရော၍ ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းသည်။

‘တော်သယ် တော်သယ်။ ငါ မှာတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်သယ်’

ဆိုလိုသည်မှာ ခင်အိက ဓားခုတ်ရန် တောင်းဆိုကတည်းက အသေ ခုတ်ချင်သည်။ ငခိုင်က အသေမခုတ်ရန်၊ မှတ်လောက်သားလောက်၊ ရှက် လောက် ကြောက်လောက်ရုံ ခုတ်ရန် ပြောသည်။ အတန်တန်ပြောမှ ခင်အိက

လက်ခံသည်။ ယခု ထိုအတိုင်းခုတ်၍ ငခိုင်က ချီးကျူးစကားဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်သူကလည်း ဒူးတုပ်လျက်ပင်ရှိ၍ မျက်နှာကြီး ငုံ့ထားသော ဗလထံသို့ လာကာ-

‘မှန်းစမ်း ကိုဗလ၊ ခင်ဗျားလက်’ ဟုဆိုကာ ညာလက်ကို ဆွဲကြည့်သည်။ ပြီးလျှင်-

‘ဟာ... ခင်ဗျားကို ငခိုင် ပစ်ထားတဲ့ဒဏ်ရာက ပျောက်နေမင့်ပဲ။ လက်နာလို့ မှုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားညှို့လို့ ရှုံးသာ’

ယခင် ငခိုင်တို့အား ဓားဖြင့်ပေါက်မည်ရွယ်စဉ်က ငခိုင်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က လက်ဖနောင့် ရှုပ်ထိသည်။ ရက်ကြာနေပြီဖြစ်၍ ထိုဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းနေပေပြီ။ ယခု ဓားရည်ခြင်း အလွန်ကွာ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဗလမှာ ကျလူဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း ရှုံးခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ခင်အိ လက်ကလည်း အလွန်တက်နေချိန် ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် သူ့ကို “ဓားအိ” ဟု အမည်မှည့်ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဗလ၏မျက်နှာမှ သွေးများသည် ဗလ၏မျက်နှာနှင့်တကွ ဗလ၏ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းသို့လည်း စီးကျနေပေရာ ရှေ့မှကြည့်လျှင် ဗလမှာ ခြင်းခြင်းနီနေတော့သည်။

ဗလ တစ်ယောက်မှလွဲလျှင် နောက်မတိုက်ပါဟု ဝန်ခံကြသည်။ ငကြောင်နှင့် ငကျားတို့ကမူ မပြန်လိုတော့။ ငခိုင်တို့နှင့်အတူ ကုလားဖြူကို တိုက်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဗလကသာပင်-

‘မင်းတို့နိုင်တုန်း သတ်ချင်သတ်ပစ်၊ ငါ့နေရာရောက်ရင် ငါ့သဘော၊ ငါက နိုင်လည်း မင်းတို့ကို သတ်ချင် သတ်မှာပဲ’ ဟု ဆိုသည်။

သို့ပေသည့် သူ့ဒဏ်ရာမှာ တော်တော်နှင့်ပျောက်မည် မဟုတ်၍၊ တပည့်လက်သားလည်း စုနိုင်သေးမည် မဟုတ်၍၊ ဓားပြလည်း တိုက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်၍ ပြန်ခါလွတ်လိုက်သည်။

ဗလ၊ ငကျွဲနှင့် ငကြွက်တို့သုံးဦး ပြန်လွတ်လိုက်သည်။ သူတို့သုံးဦးအနက် ငကြွက် တစ်ဦးတည်းသာပင် ဓား မခုတ်၍ ဒဏ်ရာ မရသည်။ ငကျွဲလည်း ဓားဒဏ်ရာဖြင့် ပါသွားလေသည်။

၁၂၅ ငကြောင်နှင့် ငကျားတို့ကား ကုလားဖြူကို တိုက်ရန် ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ကြလေသည်။

၂၆

ထိုနယ်အဖို့တော့ လောလောဆယ် အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်မှု၊ ရွာလုံးကျွတ် လုယက်မှုများ အတော်နည်းပါးသွားသည်။ ဓားပြဗိုလ်အချို့ ပြန်လွတ်သွား သည့်တိုင် သူတို့ကတိအတိုင်း အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲလိုက်ကြဟန် တူသည်။ သူတို့ နယ်အသီးအသီးတွင် ငြိမ်းအေးလျက် ရှိလေသည်။

ကာလပျက်ကြီးတွင် အချင်းချင်း ညစ်မှု၊ အနိုင်အထက် ပြုကျင့်မှုနှင့် ချောင်လျှင် ချောင်သလိုလုမှု၊ တိုက်မှုများတော့ ရှိတန်သလောက် ရှိသည်။

ဗလကား အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခွဲသေးဟန် မတူ။ သူ့နေရာ လည်း ငြိမ်သက်နေသည်။ ငခိုင်တို့အဖို့ တစ်ဖက်မှ တာဝန်အနည်းငယ် အေးသွားသည်။ ရွာများ တိုက်၍ ကုန်သလောက်လည်း ရှိနေပြီ။

ကုလားကို စောက်ချတိုက်ရန် စီစဉ်၍နေကြသည်။ သို့ပေသည့် ကုလား ဖြူ တပ်နှင့် သူတို့တပ်မှာ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားချင်း မမျှရကား တပ်လုံးပြုတ်တိုက်ပွဲနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲများကို ရှောင်နိုင်သလောက် ရှောင် ကြရလေသည်။

တောနက်လျှိုမြောင်ကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ ဖြစ်လေသည်။ ထိုလျှိုမြောင် သည် ယခင် ဓားခုတ်ပွဲ ကျင်းပသော စခန်းမရွာ၊ ရှောက်ပင်ရွာ၊ လေးအိမ် ရွာနှင့် ထန်းပင်ကုန်းရွာတို့၏ အလယ်ဗဟိုရှိ အင်တိုင်းကုန်းကြီး အနီးတွင် မဟုတ်။ ထိုနေရာနှင့် အလှမ်းများစွာ ဝေးသော တောင်ပုလုတောင်၏ မြောက် ဘက်မှ လျှိုကြီး၌ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနေရာသည် တောအလွန်နက်၍ ရွာစဉ်ရွာဆက် ပိုမို ဝေးသည်။ ကုလားဖြူတပ်များ ရွှေ့ပြောင်းသွားလာသော လမ်းနှင့်လည်း ဝေးသည်။

ကုလားဖြူတပ်တို့သည် နတ်မောက်မှနေ၍ ပင်းသို့သွားလျှင် လည်း ကောင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် ကူးလျှင် လည်းကောင်း၊ ဗူးကင်းရွာ၊ နံကျံရွာ၊ စခန်းမရွာ စသည်တို့ ပြတ်သွားသော ဆားလမ်းမကြီး ရှိသည်။ ၎င်းမှ သွားကြသည်။

၎င်းလမ်းနှင့် ငခိုင်တို့တပ်မှာ နှစ်တိုင်သာသာခန့် ဝေးလေသည်။ ဗလတို့ကိုမူ မျက်စိလှည့်စားလို၍ ထိုလမ်းအနီးမှ အင်တိုင်းကုန်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငခိုင်တို့ လူအင်အားမှာ နှစ်ရာခန့်သာ ရှိလေသည်။ ထိုနှစ်ရာခန့် သည်လည်း မြို့ထဲနှင့် တောင်ထောင့်မှ လူများတို့ နည်းပါး၍ ရွာပေါင်းစုံမှ ဖြစ်ကြသည်။

မြို့ထဲနှင့် အနီးအပါးမှ လူအတော်များများ ငစိုးတို့လို တိုက်ပွဲတုန်းက ကျကျန်ပြီ။ ၎င်းတိုက်ပွဲတွင် လူပေါင်း တစ်ထောင်နီးပါး ဗမာပြည် လွတ်မြောက် ရေး အတွက် အသက်ကို စတေးခဲ့ကြသည်။

နောက် ငခိုင်တို့တပ် ဆုတ်လာရာ လူပေါင်း ငါးရာကျော် ခြောက်ရာ ခန့် ပါလာသည်။ ယခု မိုးကျလှ နီးနေပြီ။ အချို့က ကိုယ့်လယ်ယာ ကိုယ် ပြန်လုပ်ချင်ကြသည်။ အချို့တို့က အိမ်မှာကျန်ရှိသော မိဘ၊ သားမယား စသည်တို့အား စိတ်မချဟု ဆိုကာ နေရပ်သို့ ပြန်ပြေးကြသည်။

ဒေါင်ဒေါင်မြည်သော လက်ရွေးစင်တို့သာ ငခိုင်တို့နှင့်အတူ ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသည်။ ထိုအထဲ၌ မှဲခန်းငကြောင်နှင့် စိုင်ခေါင်း ငကျားတို့လည်း ပါသည်။

လျှိုကြီးထဲတွင် တဲတန်းကြီးထိုး၍ နေကြလေသည်။ မိန်းမသူများသာ တဲတစ်ခု အလုံအခြုံ ဆောက်လုပ်၍ ခွဲထားသည်။

မိန်းမသူဟူ၍လည်း လာကြစဉ်က နှစ်ကျိပ်လောက်ရှိသည်။ ယခု ခင်အိပါမှ ငါးယောက်သာ ကျန်တော့လေသည်။ ခင်အိ၊ ရွှေစုနှင့် အခြား သုံးယောက်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ရွှေစုလည်း နဂိုကလို ခင်အိကို ရန်မပြုတော့၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပင် နေသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ငခိုင်ကို မျက်စိကျနေသည်။ ငခိုင်က ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ဦးစလုံးကို အရေးမလုပ်၊ တည်တည်နေ သည်။ လုပ်ငန်းရပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင်သာ အရောဝင်သည်။ ထိုအကြောင်း ကို နှစ်ဦးစလုံးက သိကြ၍ နောက်ဆုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ရောင်းရင်းတို့၊ ကျုပ်တို့ လူအင်အား နည်းသာ များသာ၊ လက်နက် မကောင်းသာ ကောင်းသာက အဓိက လိုအပ်ချင် မှုတ်ဘူး။ သတ္တိသွေး၊ ခွဲနဲ့ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ခိုင်မာမှုက အဓိကလိုအပ်ချက် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက် ကောင်းရင် တစ်သောင်းဗိုလ်ခြေ ညက်ညက်ကြေဆိုသာ အမှန်စကားပဲ။’

အလောင်းဘုရားရဲ့ ရာဇဝင်ကို ပြန်ကြည့်ရင် သိနိုင်သယ်။ အသာထက်
 ရောင်းရင်း ရဲဘက်တို့ကို သတင်းကောင်းတစ်ခု ပါးချင်သေးသယ်။ ကျုပ်တို့
 ရွှေလရောင်လို့ နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့၊ ကျုပ်တို့လို လူမျိုးခြားကို သခင်
 မခေါ်ဘဲ ခံချနေတဲ့ မြို့လုလင် မြို့သူကြီး ဦးမင်းရောင်ဟာ တိုက်ပွဲတိုင်း
 နိုင်နေတဲ့အကြောင်း ကြားရသယ်။ အခု ကိုဒူတောဖျားက မြင်းမင်္ဂလာတောင်မှာ
 ခံတပ်ကြီး ဟီးနေအောင် ဆောက်ထားသယ်။ ဘယ်ကုလားတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ
 အနားမကပ်ကြရဘူး တဲ့။ ကျုပ်တို့လည်း အသလိုဖြစ်အောင် အင်အားပြည့်
 ရမယ်။ အသည် ဗိုလ်ချုပ် ရွှေလရောင်နဲ့လည်း ဆက်သွယ်ဖို့ အစီအစဉ်
 လုပ်ထားသယ်'

'ကိုခိုင်တစ်ယောက် မမြင်ပါလား ကိုအောင်သူ။ အိပ်ရာက မနိုးသေး
 ဘူးလား'

လူတစ်ယောက်က မေးခြင်းဖြစ်သည်။ လူစုလူဝေး၏ အလယ်တွင်
 စကားပြောသူမှာ အောင်သူ ဖြစ်သည်။

'ငိုခိုင်နဲ့ မိအိ ညက မြို့ဘက် ကင်းထောက်သွားကြသာ အပြန်မိုးမိ
 လာလို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တေပူပြီး ဖျားနေကြသယ်။ အသာပေသည့်
 တစ်ဖြုတ်ကြာရင် ပျောက်ပါလိမ့်မယ်။ ကိစ္စနု မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ပြောချင်သာက
 အခု မိုးကျလာဘီ။ ရိက္ခာလည်း လိုလာဘီ။ တိုက်ရေးခိုက်ရေးထက် နေရေးနဲ့
 စားရေးကို အရင်စီစဉ်ကြရမယ်။ စားရမှ အသက်မသေမှာ။ အသက်မသေမှ
 တိုက်နိုင်ကြမှာ။ တိုက်ဆိုသာလည်း အရင်ကလို ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးတေ၊
 သူတို့တပ်ကြီးကို ဝင်စီးသာတွေ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ လုပ်ရင်လည်း လုပ်သာ
 နဲ့ အမျှ ကိုယ်နာမှာ။ အကြောင်းက အသာဘဲ။ နေရေးပြဿနာ၊ စားရေး
 ပြဿနာ၊ ပြီးတော့ တိုက်ရေးခိုက်ရေးဘဲ။ အနီသုံးခုကို ဆွေးနွေးကြရအောင်
 လို့'

'အသာက သလိုရှိပါသယ် ကိုအောင်သူ။ ကျုပ်တို့အထဲမှာ အတိုက်
 အခိုက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုခိုင်ထက် ဘသူမှ မကျွမ်းကျင်ဘူး။ အနီပြဿနာကို
 ကိုခိုင်နဲ့မှ စဉ်းစားကြ၊ ဆွေးနွေးကြဖို့ ချန်ထားပါ။ ကျန်တဲ့နှစ်ခုသာ ဆွေးနွေး
 ပါ။ အသာက လောလောဆယ်ဆယ် အရေးလည်း ကြီးပါသယ်။ ညက
 ဆိုပါဦးတော့၊ အလုံအခြံမဟုတ်တော့ မိုးရွာသာနဲ့ ကသိကအောက် ဖြစ်ကုန်
 ကြဘိ'

‘အသာက လွယ်ပါသယ်။ အခုလို စင်အစား နှစ်ဖက်ရပ်တဲ ဆောက်
လိုက်ကြသာပေါ့။ နေ့ချင်း ပြီးနိုင်ပါသယ်။ ပီးတော့ အင်ဖက်ကိုရှာမိုး။
ထန်းရွက် မိုးချင်ရင် ယင်းနားဘက်သွားပီး ထန်းရွက်ခုတ်၊ အသာမမှတ်
ရွာမွန်ဆီ သွား’

‘ထန်းရွက်သယ်တော့ လူသိမှာပေါ့ကွယ့် မိုးအိန္ဒာရဲ့။ အခုန အင်ဖက်
ဆိုသာဘဲ ကောင်းပါသယ်။ အင်ဖက်မမိုးချင်ရင် သင်ပေါင်းလက်ကို သက်ငယ်
ပျစ်’

နောက်ဆုံး သင်ပေါင်းသက်ငယ်ကို သဘောတူကြသည်။ ရိက္ခာ
အတွက်မူ အချို့က ရွာတွေ သွားတောင်းဖို့၊ တောင်းမရလျှင် မျှမျှတတ
လုယူဖို့ ပြောကြသည်။

ငင်းကိုလည်း သဘောမတူကြပေ။ ရွာများတွင် ကုလားနှိပ်စက်၍၊
ဓားပြအတိုက်ခံရ၍ ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေချိန်၊ ထပ်မံ လုပြန်သော် ပို၍ ငတ်ကုန်
ကြမည်ဟု ပြောကြသည်။

နောက်ဆုံး ကုလားစစ်တပ်များ ရိက္ခာအပို့အသယ်ကို ဖမ်းတိုက်
မည်။ မရသာ၍ အခက်အခဲရှိနေသေးလျှင် ချက်ချင်းစားဖို့ တောထဲ၌ ရတတ်
သရွေ့ ကြံဖန်ရှာဖွေကြမည်။ နောင်စားဖို့ အနီးအပါးတွင် ကောက်သီး
ကောက်နှံ စိုက်သင့်လျှင် စိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ လောလောဆယ်
တောထဲတွင် ရနိုင်သည်တို့မှာ ဟင်းရွက်မျိုးစုံ၊ ဝါးသီး၊ သင်းတောက်ဥ၊
မျောက်ဥ၊ ကျွေးဥနှင့် ပေအူ၊ ထန်းအူတို့ ဖြစ်လေသည်။ ငှက်ပျောအူများ
လည်း ရှာလျှင် ရနိုင်သည်။

ငင်းပြင် သမင်သား၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ဆတ်၊ ယုန်၊ ခါ၊ ချိုး၊ ဖွတ်၊
ပုတတ်၊ တောကြက် စသည်တို့လည်း အလွယ်နှင့် ရနိုင်သည်။ ထိုနေရာတွင်
ချေ၊ သမင်နှင့် ယုန်များ အလွန်ပေါလေသည်။

ချိုး၊ ခါ၊ ယုန်တို့မှာ ထိုနေ့မတိုင်မီကတည်းက အချို့ ရှာဖွေစားသောက်
နေကြလေသည်။ သမင်မူကား ရံဖန်ရံခါမှ ရကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လူနှစ်ရာခန့်အနက်မှ ရိက္ခာရှာဖွေရေးအဖွဲ့၊ ရိက္ခာဆိုရာ၌
မြင်းရိက္ခာလည်း ပါသည်။ နေရာထိုင်ခင်း ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့၊ ကင်းအဖွဲ့၊
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ စသည်တို့ ဖွဲ့စည်းလိုက်ပြီးနောက် လူစုခွဲကြလေသည်။

‘ကိုရင်အောင်သူ’
‘ဘာတုံးကွယ့် သာဖြိုး’

‘ကိုခိုးလေ သစ္စာဖောက်တော့မယ် ထင်သယ်ဗျ။ အခုနကြည့်၊ သူဟာ ခါတိုင်း အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောနေကျ၊ ဘာမှမပြောဘူး။ ပီးတော့ ထောက်လှမ်းရေးမှာ သူ ပါသင့်သယ်။ အခု မပါဘူး။ ရိက္ခာစုတဲ့ဘက် ပါ သယ်။ ရိက္ခာစုသာ၊ ချေ၊ သမင် လိုက်သာ ခက်မှတ်လို့’

‘သာပဲလား’

‘သာတင်မှုတ်ဘူး ကိုရင်၊ မနေ့က နေ့လယ် ကျုပ် တောသွားမလို့ အရှေ့ဘက်ချောက်ထဲ ဆင်းသွားသယ်။ စမ်းရေအိုင် အလွန်ကျတော့ ကျောက် တုံးကြီး အကွယ်က တိုးတိုး စကားပြောသံလို သံသံကြားသာနဲ့ ချောင်း ကြည့်သယ်’

သာဖြိုးက စကားကိုဖြတ်ကာ ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့ ပြန်ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးကို မတွေ့ရမှ-

‘အရင်တော့ ကျုပ်က၊ ကျုပ်တို့ဆီက မိန်းမသူတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျား သူ တစ်ယောက် သမီးရည်းစား ချိန်းစကားပြောကြသယ် မှတ်သာ။ အပီး သတ်တော့ မှတ်ဘူး။ သူတို့မောင်နှမ တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြသာ’

‘ဘာစကားတေတုံး’

‘အကုန်တော့ နားမလည်ရဘူး၊ သူတို့အဖေက သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပြန် ခေါ်သယ်။ သူတို့အဖေနဲ့ ကုလားဖြူနဲ့လည်း ပုလဲနဲပသင့်လို့တဲ့၊ ရာထူးတစ်ခု ရလိမ့်မတဲ့။ အသာကို သူလည်း ပြန်မယ်၊ သူ့နမလည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့’

အောင်သူက ငေးငိုငို တွေးတောနေသည်။

‘ကျုပ်က အစ်ကိုခိုင်ကို ပြောမလို့ စောင့်နေသာ၊ မနေ့က ကိုရင်လည်း မရှိဘူး။ အစ်ကိုခိုင်တို့လည်း မရှိဘူး။ အခုလည်း အစ်ကိုခိုင် နေမကောင်းဘူး ဆိုလို့’

‘သည်တော့ သူ့နမက ဘာပြန်ပြောတုံး’

‘ဘာမှမပြောဘူး၊ အင်တင်တင် လုပ်နေပုံရသယ်’

‘သူ့ဆီ ဘသူလာသတဲ့တုံး’

‘အသာတော့ မသိဘူး ကိုရင်’

‘အေး၊ အသာကို ဘသူမှ မပြောနဲ့အုံး။ အရိပ်အဆင်ကြည့်ပြီး ဆုံးမ သင့်လည်း ဆုံးမရမှာပေါ့’

လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသည်။

မိန်းမသူများ တဲအတွင်း၌ ဖြစ်လေသည်။ ရွှေစုသည် ခင်အိအား ခါတိုင်းထက် ချစ်ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

‘မိခင်အိ၊ ညည်းက အပင်ပန်းခံလွန်းသယ်။ အသာကြောင့် ပန်းဖျားဖျားသာ ဖြစ်မှာ’

‘ဖျားလည်း ခဏပါအေ၊ ကိစ္စနု မရှိပါဘူး။ တိုင်းပြည်အတွက် နေမှ မနေသာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်လိမ့်မတုံး’

ခင်အိက အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရင်း၊ ရွှေစုက ခင်အိ၏ ခါးပိုင်း၌ ထိုင်နေရင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

‘ညည်း အခု တို့တိုက်သာ နိုင်ကော နိုင်လိမ့်မယ် ထင်သလား’

‘ငါတော့ နိုင်သာ မနိုင်သာ မစဉ်းစားဘူး’

ရွှေစု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟင်၊ အနို့ ဘာစဉ်းစားတုံး’

‘တိုက်ဖို့’

ခင်အိ စကားမှာ ပြတ်သားလှသည်။ ရွှေစုလို တော်လှန်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမထားသူတို့အဖို့ အဘယ်မှာလျှင် မအံ့ဩဘဲ နေနိုင်မည်နည်း။

‘ရှုံးမယ် ဆိုရင်ကော’

‘ရှုံးလည်း တိုက်၊ နိုင်လည်း တိုက်မှာပဲ’

‘ညည့်အမေနဲ့ ညည်းအစ်မကို မလွမ်းဘူးလား’

‘လွမ်းလည်း မျိုသိပ်ထားရမှာပဲ။ သလောက်တောင်လည်း မလွမ်းပါဘူး’

‘အစ်ကိုနိုင်က တစ်ကောင်ကြွက်အေ’

‘ငါ ခုတိုက်နေသာ ညည်းလည်း သိမှာပေါ့။ အစ်ကိုနိုင်ကြောင့် မှတ်ဘူး။ မိစ္ဆာလူမျိုးတေအောက် ကျွန်သပေါက် အဖြစ်မခံနိုင်လို့ တိုက်ရင်းနဲ့ သေသွားလည်း ငါ့ဘဝ အေးသာဘဲ။ အစ်ကိုနိုင် ပြောသလိုပဲ။ ရဲဘော်မသေ၊ သေသော် ငရဲမလား ပေါ့အေရဲ့’

‘ညည့်စိတ်ထဲ သည်အတိုင်း မှတ်ထားသလား’

‘ငါကတော့ သည်အတိုင်းပဲ။ သည်ကနေ့ သေချင်သေမယ်၊ နက်ဖြန် သေချင်သေမယ်။ မသေသေးလို့ အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲသရွေ့တော့ တိုက်နေမှာဘဲ။ ငါ့စိတ်က တိုက်ရမှ ပျော်သယ်’

ရွှေစု လန့်သွားသည်။ သူသည် ဤအတွေးမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးဖူးခဲ့။

“အာဂမိန်းမပဲ” ဟု အောက်မေ့ရင်း ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိသည်။

သူသည် ခင်အိအား အခြားစကားများ ပြောရန် စိတ်ကူးထားသည် တို့ပင် မပြောဝံ့၊ မပြောရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင်မ၊ ဒို့မြို့မှာ လူတေ ပြန်နေကြပြီဆိုဘဲ အေ့’

‘လူတေ မှုတ်ပါဘူး၊ ကပ်ပါးရပ်ပါးတေပါ။ များများလည်း မှုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါ။ အသည်ထဲ ညည်းတို့အဖေ ဦးပေတန်ကြီးလည်း ပါသယ်ဆိုပါကော’

ရွှေစု အောင့်သွားသည်။ သို့ပေသည့် ကဏ္ဍကောစ မပြောရဲပေ။ ခင်အိကလည်း ဓားထက်ချိန်၊ သူတို့ကလည်း အကြံအစည်ပြုကြချိန် မဟုတ်လော။

‘ညည့် ဘသူပြောတုံး’

‘ငါတို့သိသာပေါ့။ အိမ်ကြီးမှ ကုလားပေးတဲ့ငွေနဲ့ ဆောက်ထားသာ ဟီးလို့ တုံး။ ကုလားကလည်း သူ့ကို မြို့သူကြီးရာထူး ပေးဦးမတဲ့’

ရွှေစုသည် နားထောင်ရင်း ဆက်လက် နားမထောင်ဝံ့အောင်ပင် လန့်ဖျပ်နေမိသည်။

သူတို့ အကြံအစည်တွေပါ သိကုန်လေမလားဟုလည်း အောက်မေ့မိသည်။ ခင်အိက သိသည်၊ မသိသည်တော့ အတပ်မပြောနိုင်ပေ။ ရွှေစုကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။

သုံးရက်အကြာ၌ ဖြစ်လေသည်။ နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်၌ ဖြစ်သည်။ ခင်အိသည် ဝါစေ့ မီးခွက်တစ်ခုကို ထွန်းကာ အောင်သူတို့ တဲအတွင်း သို့ ရောက်လာသည်။

‘မောင်ကြီးအောင်သူ၊ အစ်ကိုခိုင်’

‘ဟေ’

နှစ်ယောက် ပြိုင်ထူး၍ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်ကြသည်။

‘မိစု မရှိဘူး၊ ကိုဒိုးကော ကြည့်ပါဦး’

‘ဟင်...’

‘အသာဖြင့် ပြေးပါဘိ၊ ကြည့်မနေပါနဲ့တော့’

‘မဟုတ်ဘူး မောင်ကြီး၊ ဘာများ ပါသွားတုံးလို့’

‘ထင်လို့ လက်နက်တေလည်း သိမ်းထားသယ်။ မြင်းထိန်းတေလည်း မြင်းကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပြောထားသယ်။ မြင်းကောင်းတေတော့ ပါနိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့’

‘သာကြောင့်မို့ ကျုပ် ပြောသာပေါ့ ကိုရင်ရဲ့။ တဲဆောက်ချင် အရင် မလိုပါနဲ့အုံးလို့။ သည်အကောင် သွားသယ်ဆိုရင် နေရာကို ချက်ချင်း ရွှေ့မှ ဖြစ်မှာ’

‘ဘယ်ကိုတုံး၊ ဖိုမြောင်ကိုလား’

‘ဟုတ်သယ်၊ အသာမှလဲ သူတို့ သွားလမ်းလာလမ်းနဲ့ နီးလို့ တိုက် ရေး ခိုက်ရေးမှာလဲ လွယ်ကူမယ်။ ကျုပ်တို့ကို အထောက်အကူ ပြုနေတဲ့ လူတေနဲ့လဲ နီးမယ်’

‘အသာပေမဲ့ တောင်ဘက်က ဒန့်ဒလွန်ကုန်းတို့၊ ချောင်းဖြူတို့၊ ရှောက် ပင် တို့က လူတေ မနေရဲလို့ စည်သာ ပေါင်းကုန်ကြဘိ ပြောသယ်’

‘သူတို့ပေါင်းလို့ ကျုပ်တို့အတွက် ပိုကောင်းသာပေါ့။ ကျုပ်တို့နဲ့ နီးနီးလူ မရှိဘူးပေါ့။ နံကျံရွာနဲ့ ဘူးကင်းရွာလဲ ပျက်သွားဘိမူတ်လား’

‘ဟုတ်သယ် ငခိုင်ရာ၊ ပေါင်္ဇားသာက အရေးမကြီးဘူး။ အခု မိုးကျ လာတော့ လူတေ သူတို့လယ်၊ သူတို့ယာခင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး။ ကုလား နှိပ်စက်သာထက် ငတ်ပီး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်သယ် ကိုရင်ရာ၊ ကျုပ်တို့မှာ ကုလားတိုက်သာ အေးအေး မတိုက်ရဘူး။ ကိုယ့်အမျိုးချင်း လုချင်ယက်ချင်တဲ့ လူတို့၊ သစ္စာဖောက်ပီး ရာထူးအရယူချင်တဲ့ လူတို့က တမောင့်’

‘ဒို့ဆီများက မင်းမှုထမ်းဟောင်းကြီးတေလည်း ကုလား ဖိနှပ်ကိုင် တဲ့၊ ကုလား သခင်ခေါ်တဲ့ရာထူး ယူကြမယ်လို့ ကြားသယ်’

‘မောင်ကြီး ပြောသာ နောက်ကျနေဘိ၊ မြို့ဝန်မင်းက မြို့အုပ်ရာထူး ယူပတဲ့။ ဘယ်မြို့မှာ လူတေရှိလို့ ဘယ်မြို့ သွားအုပ်မလို့တုံး မပြောတတ် ဘူး’

‘ဟုတ်သယ်၊ အသည်လူတေ မင်းကြီး ဦးမင်းရောင်ရဲ့ ခြေရေလက်ရေ သောက်နေကြဖို့ ကောင်းသယ်။ ကျွန်ဖြစ် နောက်ကျမှာ အလွန် စိုးရိမ်နေ ကြလို့ ထင်ရဲ့’

‘မောင်ကြီးတို့ အသာကို ထားအုံး၊ ဟိုမောင်နှမ ပြေးတဲ့ကိစ္စ သွား
စစ်ကြရင် ကောင်းမယ်’

‘အေး ဟုတ်သယ်’

ယင်းအချိန်၌ ထိုနယ်မှ မြို့သူကြီးအချို့လည်း မြို့သူကြီးရာထူး ပြန်
ရသူ ရ၍၊ အချို့က မြို့အုပ်ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေလရောင် အမည်ခံ ဦးမင်းရောင်
က သူ့ကျွန်မခံဘဲ တော်လှန် ခုခံနေခြင်းသည် သူတို့ကောင်းစားဖို့ အကွက်
ဆင်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

၂၅

ဗောဓိရွှေညောင်တော်နှင့် ရေကန်သည်လည်း ကုလားများ အဝတ်လျှော်၍
အဝတ်လှမ်းရာနေရာ၊ ရေချိုးရာနေရာ ဖြစ်နေသည်။ ရင်နာဖွယ် ကောင်းပေစွ။
ယခင်နှစ်ကလည်း ပွဲတော်မလုပ်နိုင်ခဲ့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတော်ကြီးလည်း တပ်စခန်းချရာနေရာ ဖြစ်နေသည်။
မိုးအခါတွင် မိုးလုံလေလုံဖြစ်ရန် စစ်တပ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရွှေ့လိုက်
သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဆွမ်းဒကာ၊ ကွမ်းဒကာများနှင့်အတူ နဂိုကတည်း
က အဝေးသို့ ကြွမြန်းတော်မူပြီး ဖြစ်သည်။

ငခိုင်တို့က စစ်တပ်ကို နောက်ထပ် မီးရှို့ ပျက်ဆီးရန် ကြံစည်မိပေ
သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်နေ၍၊ ကျောင်းပေါ်တွင် ဘုရားဆင်းတုတော်များ၊
စာတိုက်များနှင့် သာသနာ့ပစ္စည်းများ ရှိနေ၍ ရှောင်ကြဉ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့သော် ကုလားများကမူ ဖိနပ်များစီး၍ နေရာအနှံ့ သွားသည်သာမက
တမင် ပျက်စီးအောင်လည်း လုပ်နေကြသည်။

မြို့တွင်း၌မူ ခင်အိ ပြောသလို မြို့သူကြီးအိမ်မှာ ထီးထီးကြီး ဖြစ်
နေသည်။ သူ့အိမ်သူ အုပ်ချုပ်ရသော မြို့သူကြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဦးပေတန်
တည်း။

အခြားနေရာတို့၌ ဟိုတစ်တဲ သည်တစ်တဲ မပြေးနိုင်သူ အလွန်ဆင်းရဲ
သူတို့ ခိုကပ်နေကြခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။ အစကလို လင်းတ မဝဲရုံ တမည်သာ။

မြို့ပျက်ပြီးခါစက လူသေအလောင်းများအား လင်းတ တဆွဲဆွဲ၊ ခွေး တစားစား ဖြစ်နေ၍ အလွန်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ဦးပေတန်တို့ မိသားစု၏ အိမ်ကြီးမှာ သုသာန်တစ် သင်္ချိုင်းဝက် သာလာယံ ဧရပ်ကြီးနှင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။

ဘယ်လိုခြောက်ခြောက်၊ ဘယ်လို ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းကောင်း သူတို့ ကတော့ ပျော်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ သားအမိ သားအဖ အားလုံး ဆုံမိကြ ပြီ ကော။

ဦးပေတန်အား လက်နက်နှင့်တကွ မြို့သူကြီးရာထူး ပေးထားသည်။ ငဒိုးကိုလည်း နတ်မောက်ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ ပုလိပ်သား ရာထူးပေး၍ ခေတ္တ ပို့ထားသည်။ ဦးပေတန်တွင် ဇနီး၊ သမီးများနှင့်အတူ တပည့်လက်သား အစုံ အလင် ရှိလေသည်။

ခင်အိတို့ အိမ်နေရာမှာကား ပေါင်းပင်တို့ပေါက်၍ တောဖြစ်နေသည်။ မြို့တွင်းသို့ လျှောက်လည်လျှင် ဆင်၊ ကျားများ တွေ့မည်ပင် စိုးရိမ်ရသေး သည်။

သို့ပေသည့် ဦးပေတန်ကတော့ ကြည်နူး၍ဆုံးမည် မဟုတ်။

မြို့၏ဝန်းကျင်မှ လယ်ခင်းများမှာ လယ်စိုက်သည်က နည်း၍ မြက်ခင်း များချည်း ဖြစ်ကုန်သည်။ အောင်သူ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော အောင်သူ၏ လယ်ခင်းလည်း မြက်တော၊ ပေါင်းတော အတိသာ။

ထိုမြို့ဝန်းကျင်သာမဟုတ်၊ တစ်ရပ်လုံး၊ တစ်နယ်လုံး၊ အထက်တိုင်း တစ်တိုင်းလုံး ဤလိုသာ ရှိချေမည်။ အထက်ပြည်သား အားလုံး အသက်မသေ ကြရလျှင် ကံကောင်း။

လယ်မလုပ်သူတို့က လယ်လုပ်သူတို့ထံမှ လုယက်၍ စားကြမည်သာ။ ပြည်သားအားလုံး သူခိုးဖြစ်ဆေး၊ ဓားပြဖြစ်ဆေး တိုက်ကျွေးနေခြင်းလော မပြောတတ်။

အစာဝသောခွေးက လူကိုက်ချင်သည်။ ငတ်၍ တုံးလုံးလဲနေသော ခွေးက လူကိုက်ဖို့ သတိရလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် ကုလားဖြူ တို့က ဗမာဆင်းရဲသားထုအား ခွေးကို နှိပ်စက်နည်း နှိပ်စက်နေကြခြင်းလော။ လယ်သမားတို့ကို လယ်မလုပ်နိုင်အောင် နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ဗလလို

ဆင်းရဲသားများအား အများဆုံး ဒုက္ခပေးသူကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်ထားခြင်း တို့က ထင်ရှားသော သာဓကများ ဖြစ်သည်။

‘အမေ၊ ညီမလေးက သူ့လဲရှိသားနဲ့၊ ကျုပ်ဟာကို လာလာခပ်သယ်’
‘ဟိုကောင်လေး၊ နင့်လဲ အရှိသား ကျားစား ဖားစား မလုပ်စမ်းနဲ့’

‘ကြည့်ပါအုံး အမေရဲ့’
‘ခေါက်ပလိုက်စမ်းကွယ်၊ အလိုလိုမှ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ငါ့တိုင်မနေစမ်းနဲ့။ ဟိုကောင်လေး သလောက် သောင်းကျန်းနေရင် ကုလားတေ လာဖမ်းလိမ့်မယ်’

‘အမေ ကြောက်သယ်’
ကလေးငယ်သည် ကုလားနှင့် ခြောက်မှ ကြောက်တော့သည်။ ရွာတစ်ရွာ၌ ဖြစ်လေသည်။ ဆင်းရဲသော မိသားတစ်စု။

သူတို့သည် မိုးလယ်သို့ ရောက်နေသည်တိုင် အိမ်နေစရာမရှိ။ တစ်ဖက်ရပ် တဲစုတ်ကလေးဖြင့် ရောင့်ရဲကြရရှာသည်။ မြေကမ္ဘာလာပေါ်တွင် မွေ့လျော်ကြရသည်။

စားလည်း သည်နေရာ၊ အိပ်လည်း ၎င်းနည်း၊ ဝတ်စရာဆို၍ လူကြီးများမှာသာ အရှက်ဖုံးရုံရှိသည်။ ကလေးများအဖို့ မိခင်ဝမ်းမှ ပါရင်းစွဲအတိုင်း။

ယခု ကလေးများ ဆာသည်ဆို၍ ချက်စရာလည်း ဆန်မရှိသဖြင့် ရရာ ဆန်ကွဲအနည်းငယ်ကို ယက်မန်းရည်ကျိုကာ ကလေးသုံးယောက်မျှ၍ တိုက်ရသည်။

မြေစလုံအသီးသီးဖြင့် တဲအပြင်သို့ ထွက်ကာ သောက်ကြရင်း စားမာန် ခုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘယ်အချိန်က မွတ်သိပ်နေကြသည်တော့ မသိ။ သူတို့မိခင် ပြောသလို ကျားစားဖားစား ဖြစ်နေကြသည်။

‘အမေ ကုလားကြီး၊ ကုလားကြီး’
ကလေးသုံးဦးမှာ စားဖို့ကိုမှ သတိမရကြ။ အော်လည်း အော်၊ ပြေးလည်း ပြေးကြတော့သည်။

ရွာတွင် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ဟူ၍ ယူငင်စရာမရှိတော့။ ကုလားများ မျက်စိကျလောက် အရွယ်တော် အရွယ်သန် မိန်းမသူများလည်း မနေကြ၍ ဖြစ်သည်။ ကုလားများ လာလျှင် ကလတက်၊ ကုလားမောင်းဟူ၍ မခေါက်

ကြတော့ပေ။ ပုန်းချင်သူတို့ ပုန်း၍၊ ရှောင်ချင်သူတို့ ရှောင်ကြရသည် ထင်သည်။ မရှောင်ဘဲလည်း ပေနေတတ်ကြသည်။

ကုလားဖြူတစ်ယောက်နှင့် ကုလားမည်းတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ မြင်းများ စီး၍ လာကြသည်။ ထိုသားသည်မိခင် ဆင်းရဲသူမ တဲရှိရာသို့ တောက်လျှောက် ဝင်လာကြသည်။

ကလေးတို့ကား ကြက်ကလေးများ စွန်သုတ်သောအခါ ပြေးမိပြေးရာ ပြေး၍ ဝင်မိဝင်ရာဝင်၊ တိုးမိတိုးရာ တိုးကြသလို ပြေးပုန်း၊ ပြေးကွယ်၊ ပြေးတိုးလုပ်ကြလေသည်။ အားလုံး တဲနောက်ဖေး ရောက်ကုန်ကြသည်။

မိခင်မှာမူ ငှတ်တုတ်ခံနေရသည်။ ထာဘီအစုတ်စုတ် အပြဲပြဲအပေါ်ပေါ်ကို ဖုံး၍မနိုင်၊ ဖိ၍ မပြီးဖြစ်လျက် ပျာလောင်ခတ်နေသည်။

အရှက်သည် အကြောက်ထက် အားကောင်းဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ ရှက်သည်မှ မျက်နှာမဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေသည့် အကြင်မိန်းမသူ၏ ရင်ဟင်းလင်းမှ စနေ နှစ်ခိုင်တို့ကား ကုလားဖြူရယ်၊ ကုလားနက်ရယ် သိကြဟန်မတူ။ ကြောက်ဟန်လည်း မရ၊ ကားရား ကြွားဝင့်မြဲ ကားရား ကြွားဝင့်၍ နေကြသည်။

ဤအထဲ မိန်းမသူက မတ်ဗတ်ရပ်ရပြန်သေးသည်။ မတ်တတ်မရပ်လျှင် ကုလားတို့၏ မြင်းများက တဲတဲစက်မြိတ်အောက်၌ ထိုင်နေသော မိန်းမသူအား တက်၍ နင်းကြမည်လား မပြောတတ်။ မိန်းမသူမှာ မြင်းမနင်း မိစေရန် ဘေးသို့ တိမ်းကာ ရပ်လိုက်ရသေးသည်။

‘သည်ရွာမှာ ငကိုင်း ရှိသလား၊ ငကိုင်း’

‘ဘာ ငါးကိုင်းတုံး၊ ကျနုပ် မသိတော်’

‘ဓားရိ ရှိသလား၊ ဓားရိ’

‘ထားရီမရှိပါဘူး။ မြေကြောက်လို့ အဝေးကြီး ပြောင်းသွားကြပြီ’

‘မေရ ရှိသလား’

‘တစ်ခါတစ်ခါ လာပါသယ်’

‘ကျနုပ်တို့ကို တိုက်တဲ့ သဗုန်းကော လာသလား။ ငကိုင်းရယ်၊ ငအောင်သူရယ်၊ ဓားရိရယ်’

‘ကျနုပ် မသိပါဘူး’

သိပေသည့် အားလုံးက၊ ရွာတိုင်းရပ်တိုင်းက ဤလိုချည်း ပြောကြ

သည်။ ငိုမိန်းမသူလည်း သူတို့စကား နားလည်ရိုးမှန်လျှင် မသိဘဲနေမည် မဟုတ်။

“ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုအောင် မဆင်းရဲ” ဆိုသော စကားအရ ဘူး ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကုလားဖြူနှင့် ကုလားနက်တို့လည်း နားမလည်သူကို မေးရန် စိတ် မရှည်ကြဟန်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ လှည့်အထွက် ထလေးများ သောက်လက်စ ယက်မန်းရည်ခွက်များအနက် မြေလုံနှစ်ခုမှာ မြင်းနင်း၍ ကွဲသွားသည်။ တစ်ခုမှာကား မှောက်ရုံမျှ မှောက်သည်။

ကလေးများ တစ်စွန်းစီနှစ်စွန်းစီခန့်သာ သောက်ရသေးသော ယက်မန်း ရည်တို့ကား ကလေးများ၏ဝမ်းတွင်း၌ မအောင်းလို၊ မြေသို့သက်၍ မြေကြီး ထဲစာသာ ဖြစ်လိုကြဟန်ဖြင့် မြေပြင်၌ ဖိတ်စဉ် ပြန့်ကျဲကုန်တော့လေသည်။

မိန်းမသူသည် ထိုလုံကွဲနှင့် ပြန့်ကျဲနေသော ယက်မန်းရည်များကို မြင်ရလေသောအခါ ပါးစပ်ကြီးကို ဖြို မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကာ ငိုမဲ့ရင်း သူ၏ ဟင်းလင်းရင်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိ၍ထားလေသည်။

‘အီး ကုန်ပါဘီတော့’ ဟု ဆိုရင်း ကလေးများ ပြေးပုန်းရာဘက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။

ကလေးသုံးယောက်တို့သည် တဲနောက်ပေးရှိ ခြင်းတောင်းစုတ် တစ်ခု ထဲတွင် ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ကာ တိုးဝှေ့ ပုန်းနေကြတုန်း ရှိသေးသည်။

‘လူကလေး မာဒင်တို့’

မိခင်ခေါ်မှ အတိုးရပ်ကြပြီး ‘ကုလားကြီးတေ သွားကုန်ပလား အမေ’ ဟု ဆိုရင်း ယခင် ယက်မန်းရည် သောက်သောနေရာသို့ ပြေးခဲ့ကြသည်။

လုံကွဲများကို တွေ့၍ ဖိတ်နေသော ယက်မန်းရည်များကို မြင်ကြရ သောအခါ သုံးယောက်စလုံး မြေတွင် ငါးရုံပြာလူးရုံမဟုတ်၊ ငါးခု ပြာလူးသလို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လူး ငိုကြလေသည်။

ကုလားဖြူများသည် ရောက်လေရာ အရပ်များတွင် ဤလိုသာ မေးတတ်ကြသည်။

“ငခိုင် ရှိသလား၊ အောင်သူ ရှိသလား၊ သူတို့ လာသလား” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ခင်အိကိုမူ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်အိ မေး၍၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ‘ယခု

မေးသလို ဓားအိဟု မေးတတ်ကြသည်။ ထိုအနီးအပါး၌ သူတို့ရှိနေလျှင် အလစ်ဝင်တိုက်မှာ အလွန်ကြောက်ကြံ၍ ဖြစ်ပေမည်။

သူတို့၏တပ်များ ခံရပေါင်းလည်း များပြီဖြစ်သည်။ ယခု နတ်မောက် မှ နေ၍ ပင်းတပ်သို့ ရိက္ခာပို့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရိက္ခာနှင့်တကွ စောင့်ရှောက် ရန် တပ်ပါရှိလေသည်။

ရိက္ခာလှည်း ဆယ်စီးခန့်၊ မြင်းသည် တပ်ဗိုလ်တပ်သားပေါင်း ငါးဆယ် ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

စခန်းမရွာအနီး၌ ဖြစ်သည်။ လှည်းများနှင့် တပ်သားအချို့က ရွာ မြောက်ဘက် ချောင်းထဲသို့ ရောက်ရှိ နားနေကြပြီ။ ကုလားဖြူဗိုလ်တစ်ဦး နှင့် ကုလားမည်း စစ်သားတစ်ဦးတို့က ရွာတွင်ဝင်၍ ထောက်လှမ်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု မေးပြီးနောက် ရွာအရှေ့တံခါးမှ ထွက်ကာ မြောက်ဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ရွာအရှေ့တံခါး၏ အရှေ့ဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့အသွား လမ်း နံဆားတွင် ပေပင်ပျိုနှစ်ပင် ပြူးယှဉ်လျက်ရှိသည်။ ထိုပေပင်များအပြင် ထန်းပင် များလည်း စီတန်းပေါက်နေကြသည်။

ထိုအကွယ်မှ မြင်းတစ်စီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာသည်။ ၎င်း ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလည်း တစ်နေရာမှ သေနတ်ဖောက် အချက် ပေးသံ ကြားရသည်။

ကုလားဖြူနှင့် ကုလားမည်းတို့သည် နောက်မှ မြင်းရွာသံကို အာရုံ မပြုနိုင်ကြ။ ရှေ့တစ်နေရာမှ သေနတ်ဖောက်သံကိုသာ နားစွင့်နေကြရကား နောက်မြင်းကို တစ်စုံတပြုမ်းမျှ ခုခံကာကွယ်ချိန် မရလိုက်ကြ။

‘ဗမာ့ဓား ဓားအိကွယ့်’

မုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီး အော်ဟစ်သလို၊ စားခါနီး ကျားကြီး မာန်ဖီဟိန်းသလို ခင်အိ၏ ပကတိအသံနှင့်ပင်မတူ၊ ကြောက်ခမန်းလိလိ အသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာကာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အသံနှင့် ချိန်ကိုက် ကုလားမည်းခေါင်းရော ကုလားဖြူခေါင်းပါ ကြသောင်းဝါး ပိုင်း သလို ပိုင်းပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ချောင်းဘက်မှ တော်လှန်ရေး ရဲဘက်များ၏ အော်ဟစ်

တိုက်ခိုက်ကြသံ၊ သေနတ်များ ဆူညံစွာ ပစ်ဖောက်သံ၊ ကုလားစစ်သားတို့၏ “အဘား အဘား” အော်သံတို့မှာ မိုးသို့ ထိဘနန်း ကျယ်လောင်ဆူပွက်စွာ ကြားနေရလေသည်။

ခင်အိသည် မြင်းများပေါ်မှ ဖွဲ့အိတ်ကြီးများကျသလို ကျသွားသော ကုလားများ၏ ခေါင်းမဲ့ကိုယ်ကြီးများမှ ယူချင်သည်များ ဆင်း၍ယူသည်။ ယူအပြီး တစ်နေရာ၌ အုန်းသီးကြီးလို သတ်သတ်ဖြစ်နေသော ကုလားဖြူ ခေါင်းကို အဝေးသို့ ခြေဖြင့် ခတ်လှင့်လိုက်သေးသည်။ မြင်းများကိုလည်း နှစ်ကောင်ပြူးချည်လျက် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ငင်ခဲ့လေသည်။

ခင်အိ ချောင်းဆီသို့အရောက် တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်သည်။ ကုလားများ ပြေးသူပြေး၍ သေသူ သေကုန်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ တိုက်ပွဲ လည်း နိုင်၊ လက်နက်ရော ရိက္ခာပါ ရကြလေသည်။ တိုက်ပွဲတွင် ကုလား နှစ်ကျိပ်ခန့် သေသည်။ ဗမာငါးဦး သေ၍ သုံးဦး ဒဏ်ရာရသည်။ သေသူ များတွင် ချစ်စုနှင့် ငကျားတို့ ပါကြလေသည်။

သူတို့အဖို့ တစ်ခုကောင်းသည်ကား ထိုရွာသည် သူတို့ရွာ၊ သူတို့ကို ကြည်ညိုကြသူများချည်း ဖြစ်ပေရာ ရိက္ခာများကို တစ်ဖြုတ်ကာလအတွင်း သိမ်းဆည်း ဖျောက်ဖျက်နိုင်ကြလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများမှအစ သူတို့ကို တိတ်တဆိတ် လျှို၍ ထားတတ်ကြသည်။

၂၅

‘လူကလေးသကြီး မောင်ပေတန်၊ မောင်မင်း ဘလယ်ဒီဖူးဘဲ’

ဦးပေတန်သည် “ဘလယ်ဒီဖူး” ဆိုသော စကားကို နားလည်၍တော့ မဟုတ်။ သို့ပေသည့် ကုလားဖြူက သူ့ကို မာန်မဲနေမှန်းတော့ သိသည်။

ကုလားဖြူ၏ ဖိနပ်အနီးတွင် ဒူးတုပ်လျက် ပုဆိုးလမောင်းစ ကိုင်ကာ လက်ယှက်ရိုခိုးနေရာမှ လက်များ တုန်၍နေသည်။ မျက်လုံး မျက်ဆန်များ ပြူးနေသည်။

‘မောင်မင်း ငကိုင်းတို့ကို မိအောင်ဖမ်းမယ်ဆိုတာ ဘယ်မလဲ ငကိုင်း၊ ဘယ်မလဲ ငအောင်သူ’

‘မှန်လှပါ သခင်၊ ဖမ်းမိအောင် ကြိုးစားနေပါသ ဘုရား၊ မကြာခင်ဘဲ မိနိုင်ပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီးဘုရား’

'မိနိုင်ပါလိမ့်မယ် ဖူး'
 ကုလားဖြူကြီးသည် အလွန် ဒေါသကြီးပုံ ရသည်။
 'မောင်မင်း ပြောသနော် ကြာလှဘီ။ မောင်မင်း ကျနုပ်ကို လိမ်သလား'
 'မလိမ်ဝံ့ကြောင်းပါ သခင်ကြီးဘုရား'
 'မလိမ်ဘူးနော်၊ ဘာပြုလို့ ဖမ်းမမိသလဲ'
 ကုလားဖြူ၏ အသံမှာ မာကျောလှ၍ ဦးပေတန် ထိတ်တလန့်
 ဖြစ်သွားသည်။

'ကျနုပ် မောင်မင်းကို လက်နက်တေ ပေးတယ်။ လူတေ ပေးတယ်။
 မောင်မင်း ပြောတယ်။ ငကိုင်းတို့မှာ ဘာမှအင်အား မရှိဘူး။ အခု ကျနုပ်တို့
 ခဏခဏ အတိုက်ခံရတယ်။ မောင်မင်း လိမ်သနော်၊ သကြီး ရာထူးကို
 ဖြုတ်ပစ်မယ်'

'မိပါစေမယ် သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကြီးစားပါမယ်။
 ကျွန်တော်မျိုးကလိုက်၊ သူတို့က နေရာအတည်တကျမနေဘဲ ပြောင်းပြောင်း
 ပြေးကြလို့ပါဘုရား။ အခုတော့ သူတို့နေရာကို အတိတကျ သိထားပါသ
 ဘုရား'

ဦးပေတန်မှာ တကယ်တော့ သိ၍မဟုတ်။ မြို့မရှိသော မြို့သူကြီး
 ရာထူးပြုတ်မည်စိုးသဖြင့် လိမ်ပြောခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။ သူ ပြောသလောက်
 လည်း ငခိုင်တို့ရှိရာသို့ မလိုက်ဖူးပေ။ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရုံမျှ ရှိသည်။

'ကောင်းပြီ၊ မောင်မင်း မိအောင် မဖမ်းနိုင်ဘူးနော်။ ကျနုပ် ဗလကို
 အဖမ်းခိုင်းရလိမ့်မယ်။ မောင်မင်းနဲ့ ဗလနဲ့ မတည့်ကြဘူးလို့ ကျနုပ် ကြား
 တယ်'

'မှန်ပါသယ်။ ဗလက မြေ၊ သူခိုး၊ လူဆိုးလူညစ် ဖြစ်ပါသယ်။
 ကျွန်တော်မျိုးကြီး သမီးကိုလည်း စော်ကားထားပါသယ် ဘုရား'

'ကျနုပ်ထင်သနော်၊ ဗလ သတ္တိ အများကြီးရှိတယ်။ ကျနုပ်တို့ ဗြိတိသျှ
 တပ်မတော်ကြီးကိုလည်း အများကြီး လေးခန့်တယ်။ ကျနုပ် သူ့ကို အများ
 ကြီး သဘောကျတယ်'

ကုလားဖြူများ၏ မျက်နှာမှာ ယခုမှ ပြုံးရွှင်လာသည်။ ဗလက ဗမာ
 လူမျိုးများအား မညာမတာ နှိပ်စက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်အား အလွန် နှစ်လို
 ဝမ်းမြောက်မိ၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘ဗလက သားရေပေါ်အိပ်၊ သားရေနား စားတတ်သူပါဘုရား။ သူ့ကို လည်း သိပ်မယုံစားပါနဲ့ သခင်ကြီး’

ဦးပေတန်သည် ကုလားဖြူ မျက်နှာချိုသည်နှင့် အခွင့်အရေးကို အရ နှိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

‘မောင်မင်း ဘာပြောတယ်၊ မောင်မင်း စကားကို ကျနုပ် နားမလည်ဘူး’

‘ဗလဟာ ကျေးဇူးမသိတတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးကန်းတတ်ပါသ ဘုရား’ ကုလားဖြူမှာ အဓိပ္ပာယ်နားလည်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျနုပ်တို့ ဂရိတ်ဗြိတိန် တပ်မတော်ကြီးနဲ့ ကျနုပ်လို အရှင်သခင် ဘုရားကို အန်တုလို့ရမလား မောင်မင်း’

ကုလားဖြူသည် ဗမာပြည်သို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည် မသိ။ တစ်ချိန်က ရွှေမြို့တော်ကြီး၌ပင် နေဖူးရောသလား မဆိုနိုင်။ ဗမာစကား ပြောရာ၌ အလွန် လူလည်ကျလေသည်။

‘အသာပေသည့် မွေပွေး ခါးပိုက်ပိုက်တော့ မဖြစ်စေသင့်ပါဘုရား’ ဦးပေတန်ကလည်း မလျှော့ပေ။ သူသည် ဗလ အာဏာတစ်စုံတစ်ခု

ရမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့နေဟန် တူလေသည်။ သူ့သမီးကြီး ရွှေနုကို တစ်ပတ် ကျော့ ပြန်ဆွဲမည်ကို စိုးရိမ်မိ၍လည်း ဖြစ်မည်။

‘မွေးပွေး ဘာဖြစ်တယ်။ ကျနုပ် နားမလည်ဘူး’ ဦးပေတန်က ခါးပုံစကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လုပ်ပြသည်။

‘မွေပွေးကိုက်လျှင် သေပါတယ်ဘုရား။ သူ့ကို ဟောသည် ခါးပိုက်ထဲ ထည့်ထားရင် ထည့်တဲ့လူကို တစ်နေ့ ပြန်ကိုက်နိုင်ပါသ ဘုရား’

ကုလားဖြူက သဘောကျလှ၍ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေသည်။

‘ကောင်းဘီ၊ မောင်မင်းကို ကျနုပ် ကျေးဇူးတင်တယ်။ မောင်မင်းစကား တည်ပါစေ။ ငကိုင်း၊ မိခင်အိ၊ ငအောင်သူ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို မကြာခင် မိအောင် ဖမ်းပေးပါ’

‘စိတ်ချတော်မူပါ ဘုရား’ ‘မောင်မင်း သွားနိုင်ဘီ’

ဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်ထပ်၌ ဖြစ်သည်။ ကုလားဖြူက သူတို့တွင် ပါလာသော ကုလားထိုင်နှင့် ဖိနပ်လည်း စီးလျက်။ ဦးပေတန်က ကုလားထိုင် အောက်မှ ယို့ယို့ကလေး ရှိခိုး သံတော်ဦးတင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အထတွင်လည်း ဦးပေတန်က ရှိခိုးရင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ကျောင်းနှင့်လွတ်မှ ခေါင်းပေါင်းစ တယမ်းယမ်း၊ ပုဆိုးလမောင်းစ တဝေဝေ ဖြင့် သူ့အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ပိန်မကိုထောင်းလေတော့သည်။ ပိန်မကား သူများမဟုတ်၊ ရွှေစု ဖြစ်လေသည်။ ဦးပေတန်သည် အိမ်ဦးခန်းတွင် တရူးရှူး တရားရှား ဖြစ်နေရာမှ-

‘နင်တို့ ဘာအားကိုးရတုံး။ သူတို့ ဘယ်မှာရှိသယ်၊ ဘယ်မှာ နေ သယ် ဆိုသာ သိရမှာပေါ့’

‘အဖ ကျနပ်လည်း တောမကျွမ်းဘူး။ ကျနပ်တို့နေခဲ့သော တောင်ပုလု တောင်နားမှန်းတော့ သိသယ်။ တောင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ဆိုသာ အတပ်မပြော နိုင်ဘူး။ အသည်နေရာ မောင်ကြီး ပြောသွားလို့ အဖ လူလွတ်ကြည့်တော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး ဆို’

‘တစ်မိန်းတရံခန့် ခိုင်းရသာ အသာကြောင့်ပဲပေါ့ဟ။ သွားပေသည့် ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သွားချင်သွားမှာ။ နင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြတော့ ဘာ ဖြစ်လို့တုံး’

ရွှေစု မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ အဖနှင့် မောင်ကြီးတို့က ခေါ်၍သာ၊ သူလည်း တောတွင်း၌ ငြီးငွေ့၍သာ တောမှထွက်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ငခိုင်၊ အောင်သူတို့ကို မုန်း၍မဟုတ်၊ အထူးသဖြင့် ငခိုင်ကို ချစ်ပင်ချစ်သေးသည်။ ခင်အိသည်လည်း သူနှင့် ဘာမျှဖြစ်ကြသည်မဟုတ်။ တောထဲ တောင်ထဲ ရောက်ခါမှ ပို၍ ရင်းနှီးပေးသေးသည်။

သူတို့ကို ဖမ်း၍ ကုလားလက် အပ်ပါဆိုလျှင် ထိုမျှအထိ သူ မရက်စက် နိုင်။ ယခုသည်ပင် အဖကိုယ်တိုင် လုပ်နေ၍။ အခြားသူသာ ဆိုလျှင် စိတ် မျက်မိမည် မူချ။

‘ကျနပ်တို့ သွားရှာပေသည့် ပြောင်းမှာကတော့ သေချာသယ် အဖရဲ့။ ပီးတော့ အချိန်ကလဲ ကြာဘီ။ ဘယ်ပြောင်းမှန်း ဘယ်ရွှေ့မှန်း မသိသာကို ကျနပ်တို့က ဘယ်သွားရှာမတုံး’

‘ဟုတ်သားပဲ အဖ၊ မောင်ကြီးနဲ့ သူနဲ့ ပြေးလာကတည်းက အဖတို့ ထပ်လိုက်သာမှာ ကြောက်သာနဲ့ ဝေးတဲ့တစ်နေရာ ပြောင်းကြရောပေါ့’

ရွှေနကပါ ကြားဝင်ထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူလည်း ငခိုင်၊ အောင်သူတို့ကို မဖမ်းစေလိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အောင်သူကိုကား သူငယ်ချင်း အရင်းတမျှ ချစ်ခင်၍၊ ငခိုင်အားမူ တစ်ဖက်သတ် ပိုးပန်းနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

‘ပြောင်းရင် ပြောင်းတဲ့နေရာ လိုက်တတ်ရမယ်။ နင်တို့ တောအနံ့ တောင်အနံ့ နေခဲ့ကြမှုတ်လား။ အသာမှ နင်တို့ မကူညီချင်ကြဘူးဆိုရင် ငါရော နင်တို့ရော တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ သိရဲ့လား’

‘ဘာပြုလို့တုံး အဖ၊ အဖအလုပ်က စစ်တိုက်ဖို့ အလုပ်မှ မှုတ်ဘဲ။ မြို့သူကြီးဆိုသာ မြို့အုပ်ချုပ်ဖို့ဘဲ’

‘အခုဘဲ သခင်ကြီးက ငါ့ကို မာန်လိုက်မဲလိုက်ပီ’
‘အသာက သူတို့ဖမ်းမမိသာနဲ့၊ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲသာပါ အဖ။ ဖမ်းလို့မှ မဖြစ်သာ ဘာတတ်နိုင်မတုံး’

ရွှေနက ရွှေစုထက်ပင် အတိုက်အခံ ပြောရသေးသည်။ သူသည် ရွှေစုလို မိုက်ရူးရဲ မဟုတ်၊ လိမ္မာပါးနပ်ပုံ ရသည်။

‘အသာကို ထားလိုက်ပါတော့၊ သခင်ကြီးက အခု အမိန့်ရှိလိုက်သယ်။ မောင်မင်း မဖမ်းနိုင်ရင် ဗလကို အဖမ်းခိုင်းမတုံး’

ရွှေနရော ရွှေစုပါ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ ဗလအသံ ကြား၍ နားကြော စိမ့်ကြဟန်တူသည်။

‘ဟင်... သည် သေနာကောင်ကြီးက သူတို့နဲ့ ဘယ်လို အဆက် ရှိလို့တုံး’

အဆက်ရှိနေမှန်း ရွှေနက သိသည်။ ရွှေစုက မသိသေး။
‘ကြာပါပကော၊ ဘာဘူသခင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြသာ’

‘သည်ခွေးကြီးကို ကျနပ်တို့ဆီ ဖမ်းလာတုန်းက အသေသတ်ကြဖို့ ကောင်းသာ’

ဗလကို ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့ ဖမ်းလာ၍ ဗလ လက်မှ ရွှေန လွတ် မြောက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ရွှေနသည် ယခင်ကတည်းက ငခိုင်နှင့် အောင်သူ တို့ကို ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ယခု ရွှေနအား ဗလက ပြန်၍ မခေါ်နိုင်ခြင်းမှာ ဦးပေတန်က

မြို့သူကြီး အာဏာရထား၍၊ ဦးပေတန်၌လည်း လက်နက်ကောင်းများနှင့် အစောင့်အရှောက်များ ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

ကုလားဖြူက ဗလအား လက်နက်များ အပ်နှင်း၍ ငခိုင်တို့အား ဖမ်းစေခဲ့သော်၊ ဖမ်း၍လည်း မိခဲ့သော် ဦးပေတန်ထက်သာသော အချီးအပင့်ကို ခံရပေမည်။ ဦးပေတန်ထက် သာသည်ဆိုလျှင် ဦးပေတန်ကို ဗလက ကြီးစိုးသွားလိမ့်မည်။ ဦးပေတန်ကို ကြီးစိုးနိုင်သည်နှင့်မျှ သမီးများကို ပြန်လည်စော်ကားမော်ကား ပြုမည်ကား မလွဲတည်း။

ရွှေနုနှင့် ရွှေစုတို့က ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိကြရာ၊ ပို၍ ထိတ်လန့်ကုန်ကြလေသည်။

အဖ၏ ကောက်တစ်ကျစ်အကြံကိုလည်း အားမပေးလိုကြ။ အောင်သူ၊ ငခိုင်တို့အား ဗလက ဖမ်းဆီးပေးနိုင်၍ ဗလ အာဏာရရှိခဲ့သော် သူတို့အဖို့ အနေခက်ကြရပေဦးမည်။

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ နေကြလေသည်။

‘အစ်ကိုခိုင်တို့ကိုတော့ သည်ခွေးသားကြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရအောင် မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ အဖ.... စိတ်ချ’

‘နှင့်အကောင်တေက ဘာကောင်တေဖို့လို့တုံး။ ဗလ မတော်ပေမဲ့ သူ့နောက်က လက်နက်အင်အား ပေးထားရင် ဘာခံနိုင်လိမ့်မတုံး’

‘သူ့တော့ ပေးသလား၊ အဖတော့ မပေးဘူးလား’

‘ငါ့လည်း ပေးသားပဲ။ နေရာရှာမရလို့ မဖမ်းရသာ။ မယ်စုများ နေရာသိလိုသိငြား မေးကြည့်သာ။ ကြည့်ပါ၊ ငါလည်း ဖမ်းပြပါ့မယ်’

ဦးပေတန်သည် တွေးရင်း တွေးရင်း ဘာအကြံပေါ်လာသည် မသိ။ နေရာမှ ထ လိုက်ရင်း ရွှင်လန်းစွာ ဥဒါန်းကျူးရင့်လေတော့သည်။

၂၉

ဦးပေတန် ပြောစကားအရ ကုလားဖြူက သူ့တပ်တွင်မဟုတ်၊ နတ်မောက်မှ တပ်ခွဲတစ်ခုပါမှာ၍ နတ်မောက်နယ်နှင့် ပင်းနယ်ကြား စခန်းမရွာ၏ တောင်ဘက်၊ ငခိုင်တို့ ခိုအောင်းရာအရပ်၊ ဆူးပန်ခင်းနှင့် ဖို့မြောင်ဒေသကို ဝိုင်းသည်။

ငခိုင်တို့ ရှိမည်အထင်ဖြင့် အမြောက်ကြီးများဖြင့်ပင် စိစစ်ကြေအောင်

ဆော်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံး ငခိုင်တို့ တဲများမှာ အခွံချည်းရှိ၍ ပြောင်းနှင့် ပြီးကြပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

သို့ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ကြသည့်အထဲ ဦးပေတန်၏ အဖွဲ့သားများ အပြင် ငခိုးလည်း ပါလေသည်။ ငခိုးကား ပုလိပ်သားတည်း။

ငခိုင်တို့ကို ဤလိုအချိန်ကြာမြင့်စွာ နှိမ်နင်း၍မျှ မရပြန်သောအခါ ကုလားဖြူက ဗလကို ခေါ်ပြန်သည်။ ဗလကို လက်နက် မီးကျောက်များ ထုတ်ပေးသည်။

‘မောင်မင်း ငကိုင်းတို့ကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်ရင် ရာထူးကောင်းကောင်း ပေးမည်’ ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

ပထမတော့ ဗလက ငခိုင်တို့ကို ကြိုးစား ရှာဖွေသည်။ မတွေ့။ တွေ့ပြန်တော့လည်း ငခိုင်တို့ကို အရှုံးပေးကာ ပြေးရပြန်သည်။ အချိန်ကြာ လာသောအခါ ဗလသည် ငခိုင်တို့ကို မိရေးထက် ဓားပြတိုက်ရေးကို အထူး အားထုတ်နေသည်။ ကုလားဖြူပေးသော လက်နက်ကောင်းများဖြင့် ရွာစဉ် လျှောက်၍ ဓားပြတိုက်နေလေသည်။

ကုလားဖြူကလည်း ဗလ ဤလိုလုပ်နေသည်ကို မကန့်ကွက်၊ သဘော ပင် ကျသေးသည်။ ဗမာတွေ ဆင်းရဲမှာ၊ ငတ်မှာ၊ မွဲမှာ၊ နာလန် မထူနိုင်မှာ၊ ကျွန်အဖြစ် ဖိနှိပ်ရန်နှင့် အုပ်ချုပ်ရန်အလို့ငှာ ကောင်းမည် မဟုတ်လော။

လုပ်သလိုမဖြစ်၊ ဖြစ်သလို လုပ်ကြရခြင်းသည် လူတို့၏ သဘာဝ တရားဟုပင် ဆိုသင့်လှသည်။

ငခိုင်တို့လည်း ထိုတရားသဘောနှင့် ညီစွာပင် အစဉ်အတိုင်း တွေ့ကြုံ ပြုကျင့်ခဲ့ကြရလေသည်။ ရှေ့အဖို့လည်း ထိုအတိုင်း တွေ့ကြုံရဖို့သာ ရှိလေ သည်။

ငခိုင်တို့ ထင်ခဲ့သည်ကား ဤလိုမဟုတ်။ ဗမာမင်းများ၊ ဗမာမှူးကြီး မတ်ရာ သေနာပတိတို့ကိုသာ စည်းစိမ်ယစ်နေကြ၍၊ ရာထူးမကျမှု၊ ရာထူး ဆက်ခံမှုတို့ကို တစ်သမတ်တည်း အာရုံပြုနေကြ၍ ရောက်လာမည့်စစ်ကို မေ့လျော့နေခဲ့ကြသည်။

ပြည်သူ့ပြည်သားတို့ကား အဖိအနှိပ်ခံ၊ အနင်းခံ သူ့ကျွန်အဖြစ် နေလို ကြမည်မဟုတ်။ လူမျိုးခြားကို အရှင်သခင် ခေါ်ချင်ကြမည်မဟုတ်။ ကုလား ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ စည်းရုံးလျှင်၊ သိမ်းသွင်းလျှင် ပါနိုင်ကောင်းသည်။ ရနိုင်

ကောင်းသည်။ သူတို့လိုပင် ရင်ကို မြေကတုတ်လုပ်ကာ သေသေကျေကျ တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

ယခု ဤသို့မဟုတ်ပေ။ တိုက်ဖို့၊ ခိုက်ဖို့၊ အသေခံဖို့ဆိုလျှင် နောက်တွန့် သူတို့က တွန့်ကုန်ကြသည်။

ငါ့သား ငါ့မယား ဝလျှင် ပြီးရော၊ ငါ စားရလျှင် ပြီးရောဆိုကာ ဗမာ ဗမာအချင်း လူယက် တိုက်ခိုက်သူတို့ကလည်း လူယက် တိုက်ခိုက် နေကြသည်။ ကုလားအောက်ဝင်ကာ ကျွန်ခံသူတို့က ကျွန်ခံနေကြသည်။

၎င်းတို့ကဆိုလျှင် ငခိုင်တို့လို ဗမာမျိုးချစ်များကိုပင် ပြန်လည် နှိမ်နင်း ကြသေးသည်။ နှစ်ခုစလုံး အဆိုးများချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့ထက် မိုက် တွင်း နက်သူတို့ကား လောက၌ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ယခုဆိုလျှင် ငခိုင်တို့၏ တော်လှန်ရေးအင်အားစုမှာ မတိုးတက်သည့် အပြင် အလွန်ကျဆင်း၍နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း လူပေါင်း တစ်ထောင်ခန့်မှနေ၍ ယခု နောက်ဆုံးအခြေအနေ လူပေါင်း ဆယ့်ငါးယောက်ခန့်သာ ရှိတော့လေသည်။ သူတို့ကား ဆန်ခါတင် ဒေါင်ဒေါင်မြည်များ ဖြစ်လေမည်လား မပြောတတ်။ ငခိုင်၊ အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့လိုပင် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အသက် ပေးထားသူများချည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

တိုက်၍သေသေ၊ ငတ်၍သေသေ၊ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် သေသေ အသေ ခံကြမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသူများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤအထဲ တိုက်ပွဲ၌ ကျသူတို့က မြို့ထဲတိုက်ပွဲမှအပ ပြောပလောက် အောင် မရှိပေ။ အသက်အသေမခံနိုင်သူ၊ အငတ်အပြတ်မခံနိုင်သူနှင့် ဦးပေတန် လို ကုလား၏ ဘက်တော်သားများက သိမ်းသွင်း၍၊ ဆုလာဘ်၊ ပုလိပ်သား ရာထူး စသော အစာကိုပြု၍ ငမ်းငမ်းတက် လိုက်ပါသွားကြသူတို့က များသည်။

ငခိုင်ထို့ သုံးယောက်အပြင် သံတိုင်၊ မိုးအိန္ဒာ၊ သာဖြိုး၊ ငကြောင်နှင့် အခြားရှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းမသူတို့ထဲမှ ခင်အိ မပါ။ ကျန်သူအားလုံး ရွှေစုတို့ ပြေးကြပြီး မကြာမီ ပြေးကုန်ကြသည်။ ခင်အိ၏ စိတ်ဓာတ်မှာကား သံတုံးသံခဲ၊ ကျောက် တုံး ကျောက်ခဲပမာ မာကျောလှ၏ တကား။

မိုးဦးကျပြန်ပြီ။ မိုးဦးကျတွင် ယုန်များ၊ ဖွတ်များနှင့် ပုတတ်များ မြူးတတ်ကြသည်။ ခါများ ပျော်ရွှင် တွန်ကျူးကြချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်တို့လူစုသည် ထိုသားကောင်၊ ထိုအာဟာရများကို ရှာဖွေ စားသောက်နေကြရလေသည်။ သမင်များ၊ ချေများကိုမူ ရံဖန်ရံခါမှ ရတတ်သည်။

သစ်ဥ သစ်ဖု ဟူ၍ သင်းတောက်ဥနှင့် မျောက်ဥများ ရချိန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကုလားထံမှ ရိက္ခာလည်းရရန် မလွယ်တော့။ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများထံမှလည်း မတောင်းလို၊ မတိုက်လို။ ဖော်ပြပါ အသားများနှင့် သစ်ဥ သစ်ဖုများကို ဖုတ်၍သော် လည်းကောင်း၊ ပြုတ်၍သော် လည်းကောင်း စားကြရသည်။

ခင်အိသည် ဖွတ်တစ်ကောင်နှင့် ယုန်တစ်ကောင်ကို မီးစောင့်၍ ကင်နေသည်။ ငခိုင်မှာ ဘာတွေ စဉ်းစားနေသည်မသိ၊ တစ်နေရာသို့ သွား၍ တွေးတော ငေးမောနေလေသည်။

ကျန်လူများကား ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ့်အလုပ်နှင့် အပြင်ထွက်နေကြလေသည်။

အောင်သူ၊ သံတိုင်နှင့် ငကြောင်တို့က အင်းကန်အရပ်နှင့် ပင်းမြောက်လက်ကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရန် သွားကြသည်။ အချို့က သစ်ဥတူး၊ အချို့က ယုန်လိုက်၊ ဖွတ်ရှာ၊ မိုးအိန္ဒာနှင့် နောက်တစ်ယောက်တို့က တစ်ယောက်က ခါအုံထမ်း၍ လည်းကောင်း၊ ကျန်လူက ပြောင်းဝါးကိုင့်၍ လည်းကောင်း နတ်မောက်နှင့်ပင်း ကူးသော ဆားလမ်းမဆီသို့ အခြေအနေကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရန် သွားကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ချိုးအုံ၊ ခါအုံကို ထမ်း၍ ကုလားတပ်များသို့ လည်းကောင်း၊ အရေးတကြီး တွေ့လိုသူတို့ထံသို့ လည်းကောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ပြုလုပ်သမျှ အောင်မြင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်ကား ချိုးအကြောင်းလည်း နားမလည်၊ ယုန်အကြောင်းလည်း မသိ။ ဖွတ်ဆိုသည်မှာ ယခုမှ မြင်ဖူးသည်။ ဖွတ်သား၊ ပုတတ်သားဟူ၍ ငတ်၍သာ မျက်စိမိတ် မျိုချရသည်။ ဖွတ်ကောင်၊ ပုတတ်ကောင်များကို မြင်စက ရွံရှာခဲ့လေသည်။ စားစက မျိုမကျခဲ့။ ယခုမှ ဖွတ်သားကောင်းမှန်း သိသည်။

ခိုင် ဖွတ်သားကို အထူးနှစ်သက်သဖြင့် ခင်အိက ဖွတ်ကို ကျကျနန ကင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖွတ်ကင်ကြီးကလည်း အဆီများ တောက်တောက် ကျနေသည်။

ခင်အိသည် ဖွတ်နှင့် ယုန်ကောင်ကို ကင်နေရင်းမှ ခိုင်ရှိရာသို့ တစေ့ လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်တတ်သည်။ ကင်၍ပြီးမှ ဖွတ်ကင်ကို ခိုင် ရှိရာသို့ ယူသွားလေသည်။

‘အစ်ကို ဆာလှပလား’

ခိုင်သည် အင်ကြင်းကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု အစွန်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုငိုနေတုန်းပင်။

‘ဖွတ်သား ကျက်နေဘိ အစ်ကို၊ ဟောသည်မှာ နည်းနည်းပူနေသေး သယ်’

ခင်အိ မျက်နှာမှာ ရွှင်ပျနေသလောက် ခိုင်သည် မပြုံးနိုင်၊ မရွှင်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာတုံး၊ အစ်ကိုက ယောက္ခမလောင်းကြီး သေသယ် ကြားလို့ ဝမ်းနည်းနေသလား’

ခိုင်က ခင်အိကို ကြည့်လေသည်။ ယောက္ခမလောင်းဆိုသူမှာ အခြား မဟုတ်။ တောင်မြို့မှ ဦးပေါ်အေး ဖြစ်လေသည်။ ဦးပေါ်အေးသည် နဂိုကတည်း မဲထီးမှ ဦးရဲဒင်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဦးရဲဒင်ကား ခိုင်တို့အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သည်။ ခိုင်တို့လို လက်နက်ကိုင် မတိုက်။ အင်းကန်မှ ဦးဖိုးမင်းလိုပင် အပြင်မှနေ၍ သတင်းရှာသည်။ သတင်း ပို့ပေးသည်။ ထောက်ပံ့ ကူညီသင့်လျှင်လည်း ထောက်ပံ့ကူညီသည်။

သူသည် မင်းပေါက်စိုးပေါက်နှင့် နေပြည်တော်သို့ အရောက်အပေါက် များသူဖြစ်သည်။ ကျွန်နိုင်ငံဖြစ်ပြီးမှပင် နေပြည်တော်သို့ သုံးလေးခေါက် ရောက်ဖူးပြီးပြီ။

သူသွားလျှင် တောင်မြို့ ဦးပေါ်အေးအိမ်၌ တည်း၍ ဦးပေါ်အေးထံမှ အကြံဉာဏ်များလည်း တောင်းသည်။ ကောင်းသော အကြံဉာဏ်များကို ခိုင် တို့ ထံသို့ တစ်ဆင့်ပို့သည်။

ဦးရဲဒင်ထံမှတစ်ဆင့် ဦးပေါ်အေး ဆုံးကြောင်း ကြားပြီးသည်မှာ ကြာပြီ။ ခင်အိကမူ ယခုမှ ခိုင်နေပုံ စိတ်အလိုမကျ၍ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပေါ်အေးသမီး နန်းထွေးနှင့် ပတ်သက်၍ ငခိုင်က ခင်အိအား ပြောဖူးသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးပင် ပြောသည်။ သို့ပေသည့် စွဲလမ်းမှု မရှိ။ စကားစပ်မိ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ငခိုင်အပြော။ သူသည် သူ၏လုပ်ငန်းရပ် မအောင်မြင်သရွေ့ အိမ်ထောင် ရက်သား မပြု။ တော်လှန်ရင်း တိုက်ခိုက်ရင်း သေလျှင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် သေသွားမည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခမပေး ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ခင်အိလည်း သိသည်။ ယခု ခင်အိက ခနဲ့လို၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘ငါ့သဘော ဘာဆိုသာ နင် အသိဆုံး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ စကားတေ လာပြောနေတုံး’

‘သိဘူးလေ၊ အစ်ကိုနေပုံကြီးက ငေးတေးတေး ငိုငိုတိုင်တိုင်ကြီးမို့လို့’ ခင်အိက ချက်ချင်း မျက်နှာပြင်ထားလိုက်သည်။ ငခိုင်ကို ကလေး ဆန်ဆန် ကနွဲ့ကလျလုပ်၍ ပခုံးချင်းတိုက်ကာ ငခိုင်အပါးတွင် ပူးထိုင်လိုက် သည်။

‘နင် ဘာသိတုံး၊ နင့်အမိနဲ့ နင့်တူလေး ဟိုမှာ ဘာဖြစ်နေမယ်ဆိုသာ နင် ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး’

‘အံ့မယ် အသာက ကျနုပ်အလုပ် မှုတ်ပါဘူး၊ ကျနုပ်အလုပ်က တိုက် မယ်၊ ခိုက်မယ်။ အစ်ကိုခိုင် သွားရာကို လိုက်မယ်။ ဟဲ ဟဲ’

ခင်မိက ဘယ်လိုနေရနေရ ပျော်ပျော်ပါးပါးပင်။ သူ မပျော်သော အချိန်မှာ ငခိုင်နှင့် တကွတပြားစီ နေရချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ခင်အိမှာ တစ်ရွာသို့ ပြေးရစဉ်က ကိုယ်ဝန်ပါ ရှိသွားရာ ထိုတစ်ရွာ မှာပင် လင်သား၏ အစောင့်အရှောက် မခံရတဲ့ မျက်နှာမြင်ရရှာသည်။

ရောင်းမငရွာမှ လူများ ဓားပြရန်ကြောက်၍ ပြေးလွှား ပုန်းအောင်း နေရစဉ်၌ ဖြစ်သည်။ ခင်မိလည်း ပြေးသူများနှင့်အတူ ပါသွားသည်။ ချုံကြီး ချုံကြား၌ပင် မျက်နှာမြင်ရရှာသည်။

ဘယ်ဝမ်းဆွဲ၊ ဘယ်လက်သည်၏ အကူအညီမျှမရ။ ကြောက်လန့် တကြား ဖြစ်နေချိန် ထိတ်တဖျပ် ဖြစ်ခဲ့ရ၍ မီးကျွတ်အောင်ပင် မနေရ။ သုံးရက်မျှအကြာ မီးတွင်း၌ ခင်မိ ဆုံးရှာသည်။ သားကလေးကား ယခုတိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်။

၎င်းကို အောင်သူ သွားခါမှသိသည်။ ဦးပေတန်နှင့် ကုလားဖြူများ သည် ငခိုင်၊ အောင်သူတို့ကို ဖမ်းဆီးမိမိကြသည့်အဆုံးဝယ် အောင်သူ၏ အမိအဖ၊ အောင်သူ၏ သားမယား၊ ခင်အိ အစ်မ၊ ခင်အိ အမိတို့ကို လိုက်လံ၍ ဖမ်းဆီးရန် ကြံစည်ကြလေသည်။

ထိုအကြံအစည်ကို အောင်သူတို့ ထောက်လှမ်းချက်အရ ကြားသိရ သည်။ ကြားလျှင်ကြားချင်း အောင်သူသည် ရောင်းမင အရပ်သို့ ပြေးရလေ သည်။ အောင်သူ အရောက်၊ ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို ဝမ်းနည်းစွာ ကြားသိရ လေသည်။

အောင်သူသည် ဝမ်းနည်းရုံဖြင့် ပြီးမနေနိုင်၊ သူမိဘနှင့် ယောက္ခမ တို့ကို ရောင်းမငရွာ၏ အနောက် နှစ်တိုင်ခန့် ဝေးကွာသော ဝွေးချိုရွာသို့ ကပျာကသီ ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် အဘိုးအို၊ အမယ်အိုနှင့် ကလေးချည်း ဖြစ်ပေရာ ၎င်းရွာ တွင် အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ ရှိနေသည်ဟု ကြားသိရလေသည်။

၎င်းတို့အပေါ်တွင် ငခိုင်လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်၍ နေသည်။ တစ်ချိန်က ခင်အိကို သွားရောက် စောင့်ရှောက်ဖို့ လွှတ်ဖူးသည်။ ခင်အိက မသွားလို။ ကုလားကိုမှ တိုက်လိုသည်။ သတ်လိုသည်ဟု ပြောသည်။

တစ်နည်း သူသည် ငခိုင်အပါးမှ ဘယ်ကိုမျှ မခွာလိုဟုလည်း ပြော သည်။ ယခု ထိုဒုက္ခိတ အဘိုးအို၊ အမယ်အိုအများနှင့် ကလေးထံသို့ ကိုရင့် ကို လွှတ်မှ ကောင်းမည်ထင်သည်။ တိုက်စရာခိုက်စရာ အလုပ်လည်း သိပ် မရှိလှဟု တွေးတောနေခိုက်၌ ခင်အိက တလွဲချော်၍ မေးခြင်းဖြစ်ရာ ငခိုင် က ပြန်၍ ငေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘နင် ငါ့အကြောင်း သိထားသားနဲ့၊ ငါ့ကို ဘာပြုလို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေရသတုံး’

‘ကျနပ် ပြောထားပြီကော၊ အစ်ကိုခိုင်က မချစ်ချင်နေ၊ ကျနပ်ကတော့ ချစ်မှာပဲလို့’

ခင်အိက ကလေးဆန်ဆန်ပင် ငခိုင်အား ကိုယ်ဖြင့် တွန်းတိုက်သည်။ ငခိုင် ခြေထောက်ချော်ကာ လဲမည် ဖြစ်သွားသည်။

‘မယ်အိနော်၊ နင် လုပ်လိုက်ရင် သလိုချည်းပဲ’

ခင်အိသည် ဓားခုတ်ရာ၊ တိုက်ရာခိုက်ရာ၌ ရဲရင့်သလို ကျီစားရာတွင် လည်း ကြမ်းသည်။ ငခိုင်တို့၊ အောင်သူတို့နှင့် နေရသောအခါ ကလေးဆန် လှသည်။

ပြီးလျှင် ငခိုင်က ပြုံးလိုက်သည်။ ငခိုင် ပြုံးမှ ခင်အိ ကျေနပ်သွား လေသည်။

‘ရှော့၊ အစ်ကို ဆာနေမှာစိုးလို့ ဖွတ်သားကို ကမန်းကတန်း ကင် လာရသယ်’

‘သာက အသာထားစမ်းပါဦး။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတေ့နဲ့ ကိုရင့် ကလေးအကြောင်း တွေးမိရင် အစ်ကို စိတ်မကောင်းဘူး။ နင်ကသာ အရူး မို့လို့၊ ကိုရင့်ခမျာ မိဘနဲ့ ကလေးဆီတော့ သွားချင်မှာ’

အရူးလို့ ပြောသည်ကို မခံချင်၍ ခင်အိက လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ငခိုင်၏ ကျောကို မနာမကျင် ထူသည်။

‘ပြီးတော့ ကိုရင့်ကလဲ အစ်ကို့အပြော စောင့်နေသယ်နဲ့ တူသယ်။ အသာကြောင့် ကိုရင့်ကို သွားပါအုံးလို့ ပြောမလားလို့။ ဒါတင်မှုတ်သေးဘူး၊ မြင်းမဏိတောင်ဘက်မှာ ဗိုလ်လရောင်တို့ ဘယ်အခြေ ရောက်နေပတုံး ဆိုသာလည်း စုံစမ်းစေချင်သယ်။ ဆုတ်သလား၊ တက်သလား။ အသာကလည်း ကိုရင့် သွားမှ ပိုပြီး သေချာမှာ’

‘အရင်တစ်ခါ မောင်ကြီး အောင်သူ ပြောတော့ ဗိုလ်လရောင် တပ် ကလည်း သလိုပဲဆို။ သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်တေကို ကုလားဖြူက ခွေးအို အမဲရိုးပြသလို ရာထူးလေးပြ၊ အသပြာလေးပြပြပြီး မြားခေါ်တော့ ထွက်သွားကြတာ မနည်းဘူး ဆို’

‘အသည်လိုပဲ ဟုတ်သလောက် ဟုတ်ပါလိမ့်၊ သာပေသည့် ဗိုလ် လရောင်ရဲ့ ဇွဲ၊ ဗိုလ်လရောင်ရဲ့ သတ္တိကတော့ တကယ်ဘဲ ချီးကျူးထိုက်ပါ သယ်။ ယောက်ျားတို့စွမ်းရည် သေခါမှ လျှော့ဆိုသာ သူမှအစစ်။ ကုလားဖြူ က မြို့အုပ်ရာထူး ပေးသာတောင် တိုက်ရင်းနဲ့ အသေခံမယ်၊ သင်းတို့ကို ကျွန်မခံဘူးလို့ ဆိုသတဲ့’

စင်စစ် ဗိုလ်လရောင်တပ်လည်း ငခိုင်တို့လို အောင်ပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ရခဲ့သည်။ ကုလားဖြူများ အနာဆုံးမှာ မြင်းမဏိတောင်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ်

ဝိုင်းတိုက်စဉ်က ဖြစ်သည်။ လက်နက်အား၊ လူဖြင့် ဖိ၍ တိုက်သည်ပင် ကုလားဖြူများ အသေအပျောက် များစွာအားဖြင့် ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြရလေသည်။

ဗိုလ်လရောင်တပ်က တောင်ပေါ်မှစီး၍ ကျောက်မောင်းကြီးများ ဆင်ချရာ သူတို့၏ အမြောက်များလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ အားလုံးပစ်ကာ ပြေးကြရလေသည်။

ထိုသတင်းကြားရစဉ်က ငခိုင်တို့၏ ရဲဘက်များသည် အလွန်ပျော်မြူးကြကာ က ခုန်၍ပင် နေကြသေးသည်။

‘အသလိုမှပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ သေသာ ဆန်းသမိုလား။ ကိုင်း စကား နောက်မှပြောပါ အစ်ကို။ သည်ဖွတ်သားလေး စားလိုက်ပါဦး’

ခင်အိ ဖွဲပေးသော ဖွတ်သားကို ငခိုင်က စားလေသည်။ တကယ်တော့ ငခိုင်မှာ ဆာ၍ ဆာလောင်ရမှန်း မသိဘဲ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်ရာ ခင်အိ ယူလာသည်နှင့် အသင့်ဖြစ်သွားသည်။ ပလုတ်ပလောင်း လွေးတော့လေသည်။ ခင်အိကလည်း ထိုအကြောင်း သိထားသည်။

‘အစ်ကိုဟာ အားကြီး ရက်စက်သယ်’

‘ဘာတုံး မိအိရဲ့။ နင့်အရူးဇရာဂါကလည်း ခုထက်ထိ မပျောက်သေးဘူးလား’

‘ဘာရမတုံး။ သများက ချစ်ပါသယ်၊ ချစ်ပါသယ် ပြောနေသာ။ ချစ်သယ်လို့ တစ်ခွန်းလေး ပြန်မပြောဘူး’

ငခိုင်က ဘာမျှမပြော။ ဖွတ်မီးဒူးကြီးကို ကိုက်ရင်း မြိန်မြိန်ကြီးကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကို ကျနုပ်ကို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ဘူးလား’

‘ချစ်တော့ ဘာလုပ်ရမတုံး’

‘ဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ ချစ်သယ်ပြောရင် ကျေနပ်ပြီ’

‘နေပါအုံးဟာ၊ ဒို့အလုပ်က သာတေ ဝင်ရှုပ်နေရင် အောင်မြင်မှာ မှုတ်ဘူး’

‘သည်စကားတစ်ခွန်းဟာ ဘာမှရှုပ်စရာ မလိုဘူး အစ်ကို။ ကျနုပ်ကလည်း တခြား ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ သည်စကားပဲ လိုချင်သယ်’

ခင်အိသည် တစ်ခါတစ်ခါ ထိုထက် ဇွတ်ကျသေးသည်။ တစ်ချိန်က ဖြစ်လေသည်။ ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့သည် တိုက်ရာခိုက်ရာမှ ပြန်အလာတွင် အလွန်လည်း ပူအိုက်ကြပေရကား တောကြီးမျက်မည်း အလယ်တွင်ရှိ ရိုး တစ်ခု အတွင်းတွင် စမ်းရေအိုင်ကို တွေ့၍ ရေချိုးကြလေသည်။

အဝတ်ပိုလည်း မပါရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တလဲ နောက်ကွယ်ကာ ရေချိုးကြလေသည်။ ငခိုင်က အရင်ချိုးသည်။ ခင်အိက မြင်းများနှင့်အတူ ကျောက်တုံးတစ်ခု အကွယ်၌ စောင့်နေသည်။

ပြီးလျှင် ခင်အိ ချိုးသည်။ ငခိုင်လိုပင် ကိုယ်လုံးချွတ်၍ ချိုးရသည်။ ချိုးပြီး ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ငခိုင်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

‘အစ်ကို သည်မှာကြည့်စမ်း’ ဟု ဆို၍ ငခိုင်က ငုံ့နေရာမှ မော့ကြည့် လိုက်ရာ လားလား၊ ခင်အိသည် ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားပါ၏။ အပေါ်ပိုင်း ဘာမျှ မဝတ်ရသေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အပေါ်ပိုင်း ဟင်းလင်း၊ ရင်သားများ သူ့နဂိုအတိုင်း တွေ့မြင်ရလေရာ ငခိုင်က-

‘ဟင်... မိအိ’ ဟု ဆိုကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

‘နှင့် တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။ ဘယ်တော့မှ သလိုမလုပ်နဲ့’ ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

အခြားသူများ မရှိလျှင်၊ ငခိုင် စိတ်ကြည်သာနေလျှင်၊ တိုက်ရေးခိုက်ရေး ကိစ္စများ အရေးတကြီး ဖြစ်မနေလျှင် ခင်အိက ငခိုင်ကို အမျိုးမျိုး စတတ် သည်။ ငခိုင်ကလည်း သူ့စိတ်သူ မနည်းထိန်းထားရဟန်တူသည်။ ဘယ်သူမျှ စကားမပြောဘဲ မျက်နှာကြီး စုထားတတ်လေသည်။

ပြီးလျှင် ခင်အိက လိုက်ချောသည်။ ခင်အိမှာ ပျော်ပျော်လည်း နေတတ် ၍ ထိမ်ဝှက်ခြင်းမရှိ။ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည်။ အနေရ သည်၊ အပြောကြမ်းသည်။ သို့အတွက် ရဲဘက်များထဲမှ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မစရဲကြ။ စကားရိပ် တိတ်တိတ်ပြောလျှင် လူရှေ့တွင် ရှက်လောက် မှတ် လောက်အောင် ပြောလိုက်တတ်သည်။

ဓားအိဟု နာမည်တွင်ခြင်းမှာ ဤလို ကြမ်းတမ်း၍လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ရဲဘက်များ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်လာကြလေသည်။

နတ်မောက်မြို့၏ အနောက်တောင်ယွန်းယောင်တစ်ရပ် လေးတိုင်စင်ရွာ အနီး၌ ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဖောင်းဝတ်ဖြူ မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို စီးလျက် နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်လာဘိသည်သို့ အမြှင်းစိုင်းနှင့်နေလေသည်။

တကယ်လည်း ရန်သူများက လိုက်နေသည်။ ရန်သူသည် တစ်ဦး တည်းမဟုတ်၊ မြင်းတပ်စိတ် တစ်စိတ်ခန့်မျှသော ကုလားဖြူ ရန်သူတို့တည်း။

ကုလားဖြူများသည် နှစ်စုခွဲ၍ သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေကြသည်။ ရှေ့မှ တစ်ကောင်တည်းသောမြင်း၊ တစ်ယောက်တည်းသောသူသည် မြင်းကို ဆက်၍ စိုင်းနေလျှင် လွတ်ကောင်းမှ လွတ်နိုင်မည်။ မြင်းလည်းပန်းပြီ၊ လူလည်း နွမ်းပြီ ဟု တွေးဆမိ၍လား မပြောတတ်။ ၎င်းပြင် နောက်မြင်းများလည်း အတော် လှမ်းနေကြသည်ဖြစ်၍ ပုန်းရန် ကြံစည်မိကာ လမ်းအတိုင်း မစီးမူဘဲ တော ပြုတ်ကလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ တိုးဝင် စိုင်းနှင့်ခဲ့လေသည်။

အခန့်သင့်ပင် တောပြုတ်အလယ်၌ ချောက်ဦးတိုတစ်ခုကို တွေ့ရှိ ရလေသည်။ ထိုချောက်ဦးတိုထဲသို့ မြင်းရော လူပါ ဆင်း၍ အနားယူလေ သည်။

မြင်းလည်း ခရီးရှည် ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရ၍ ပန်းသည်က တစ်မျိုး၊ ရန်သူ များနှင့် ပက်ပင်းပါတိုးကာ အားစွမ်းရှိသမျှ ရှောင်ဖယ်ပြေးရ၍ မောသည်က တစ်ဖုံကြောင့် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဟောဟံ ဟောဟံ ဖြစ်နေသည်။

မြင်းရော လူပါ ရွေးများ ရေချိုးထားသည်ထက်ပင် စိုရွဲလျက် ရှိသည်။ ပုန်းကွယ်ရပ်နေရင်းမှ မြင်းစီးသူက-

‘သားကြီး မောသလား’ ဟု ဇက်ကို ပွတ်၍မေးရာ မြင်းသည် လူစကား ကို နားလည်ကျေနပ်သကဲ့သို့ ကျောပေါ်ရှိ သူ့အရှင်သခင်၏ ဒူးဆီသို့ နှုတ်သီး ဖြင့် လှမ်း၍ပွတ်သည်။

မြင်းရှင်က ကပျာသီနောင် ပုဆိုးအိတ်ထောင်စတွင် အသင့်ထည့်လာ သော စပါးအနည်းငယ်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်၍ ကုန်းကာ မြင်းပါးစပ်သို့ တော ပေးသည်။

မြင်းက လည်ပြန်အတိုင်းပင် ပေးသောစပါးကို နှစ်ခြိုက်စွာ စားလေ

တော့သည်။ ကျွေးသူကလည်း စတီကျေး၍ မြင်းကလည်း စတီမျှ စားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ တစ်ဆုပ်စာမျှဖြင့် ၀ မည်ကား မဟုတ်။

ကုလားဖြူများ လွန်ကုန်ကြပြီ ထင်သည်။ မြင်းခွာသံလည်း မကြား ရတော့၊ လူသံလည်း တိတ်နေသည်။ အချိန်လည်း အတန်လင့်သွားပြီ။ ပြေးမည်ဆိုက လွတ်နိုင်ကောင်းပေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်အများ၊ အများက အဝေးသို့လှမ်း၍ ရန်ပြုနိုင်သော သေနတ်လက်နက်ကောင်းများ ပါသည်။ တစ်ယောက်သမားတွင် ဓားမှလွဲ၍ အခြားဘာမျှ မပါရှိ။

အဘယ်မျှလောက် သတ္တိပြောင်သူ ဖြစ်စေဦး၊ ခုခံတိုက်ခိုက်လျှင် တိုက်ခိုက်သူသာ မိုက်ရာကျချေမည်။ အစဉ်းစားအဆင်ခြင် ကင်းမဲ့ရာ ရောက် မည်။ ၎င်းပြင် သူက ဓား၊ သူတို့သေနတ်များ အနားပင် ကပ်နိုင်မည် မဟုတ်။ ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ခြင်း ခံရပြီး အဝေးမှပင် ခန္ဓာစံနိုင်လေသည်။

အလွတ်ရှောင်သော အလုပ်သာပင် အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ဟု တွေးဆ လျက် မြင်းဖြူကြီးရှင်သည် သူ့မြင်းဖြူကြီးနှင့်အတူပင် အလစ်ပြေးထွက် ခဲ့လေသည်။

‘ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း’

သေနတ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ပဲ့တင်ထပ်သည်နှင့်အမျှ မြင်း ဖြူရှင်လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာ ရရှိလျက် မြင်းပေါ်မှ ကျတော့လေသည်။

‘မောင်မင်းကို ကျနုပ် မသတ်ချင်ဘူး။ မောင်မင်းကို ရာထူးကောင်း ကောင်း ပေးမယ်၊ ကောင်းကောင်း ဆေးကုမယ်’

ကုလားဖြူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ကျည်ထိသူအပါးသို့ ကပ်ကာ ရာထူးဖြင့် ဆွယ်လေရာ၊ ကျည်ထိ၍ လဲကျနေသူသည် ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံနေ ရသည်ကို မမူ။ သူ၏အံကို တကျစ်ကျစ် မြည်အောင် ကြိတ်ခဲထားရာမှ ထိုကုလားဖြူ၏ မျက်နှာကို တံတွေးဖြင့် လှမ်း၍ ထွေးလိုက်လေသည်။

‘ထို့....’

နဂိုကမှ နီမြန်းနေသော ကုလားဖြူ၏ မျက်နှာမှာ နီရာမှ ရဲသွားသည်။

ဒဏ်ရာရသူမှာ ဒဏ်ရာက နာကျင်၍ စိတ်မာန်ဆိုးခြင်း၊ အံကြိတ်ခြင်း ကား မဟုတ်။ ကုလားဖြူကို အရှုံးပေးရလေခြင်း၊ ကုလားဖြူ၏ လက်တွင် အမိခံရလေခြင်းဟု ဒေါသဖြစ်လျက် အံကိုကြိတ်ခဲခြင်း ဖြစ်တန်ကောင်းသည်။

ကုလားဖြူက ရာထူးဖြင့် ဖြားယောင်းသောအခါ အလွန်စိတ်ဆိုး၍
ကုလားဖြူ၏ မျက်နှာကို တံတွေးဖြင့် ထွေးခြင်းဖြစ်သည်။

သေနတ်ကျည်သည် ပေါင်တွင် မှန်ခြင်းဖြစ်ရကား ၎င်းတုတ်တော့
ထိုင်နိုင်ပေသည်။

ထခြင်း၊ မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခြင်းသာမစွမ်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေသည့်
ခုခံနိုင်ခြင်းကား မရှိ။ ဓားသည်လည်း လွင့်ထွက်သွားပြီ။

ကုလားဖြူ၏ နောက်မှ ပါလာသော ကုလားမည်းများကလည်း
သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ချိန်ထားကြသေးသည်။ ကုလားဖြူသည် ထို
ကုလားများကို အထူး ရှက်နေမိဟန် တူသည်။

တစ်ဖြုတ်ကြာမှ သူ၏ဒေါသနှင့် အရှက်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီး-
'မောင်မင်း စိတ်ကူး မလွဲပါနဲ့၊ မောင်မင်းကို ဝန်ထောက်ရာထူး
ပေးမယ်'

'ဟေ့ ငါဟာ ဗမာကွဲ့။ ဗမာ့သွေး၊ ဗမာ့သတ္တိ။ နင်တို့ ကုလားဖြူ
လက်အောက်မှာ ဘယ်တော့မှ ကျွန် မခံဘူး။ ငါ့ကို ရာထူးနဲ့ များလို့များ
ရလိမ့်မယ် ထင်သလား။ သင်းတို့လက်အောက် နေမယ့်တူတူ ငါ့အသက်
အသေခံမယ်။ ငါ့ကို အခုချက်ချင်း သတ်ပလိုက်စမ်း၊ ဟင်း'

သူကား အခြားဖြင့်မဟုတ်။ ကုလားဖြူ၊ ကုလားနက်တို့၏ အသက်
ပေါင်း များစွာကို မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ တုံ့ပြန်သတ်ဖြတ်ခဲ့သော
ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ၊ မြို့လုလင် မြို့သူကြီး ဦးမင်းရောင်ပင်တည်း။

ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် ရေတိမ်နစ်ရရှာလေသည်။
လေးတိုင်စင်ရွာသို့ လာရင်းဖြစ်သည်။ လေးတိုင်စင်ရွာအလာ ကုလားဖြူ
များက ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကား "လှေခွက်ချည်းဆန် အလဲမလဲ" သူ ဖြစ်သည်။ ကုလားဖြူ
တို့က ရာထူးဖြင့် ဖြားယောင်းပေသည့် ရာထူးကိုမယူ၊ အသက်အသေခံမည်ဟု
ပြောသည်။

ထိုအချိန်က သူလိုလူမျိုး များများ မရှိနှင့်၊ တစ်ရာတည်း ရှိပေစေ
ဗမာပြည်ကြီး သူ့ကျွန်ဘဝသို့ ရောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း
ကိုယ့်ကြွနန်းဖြင့် ဆက်၍ တည်နေနိုင်လောက်သည်။

ဤလိုလူမျိုး နှမြောတသဖွယ် ကောင်းလေစွတကား။ ကုလားဖြူသည်

ဗိုလ်လရောင်အား အဖုံဖုံအနည်းနည်း ဖြားယောင်း၍မျှ မရသောအခါ စစ်နိုင်သူတို့၏ ပြုကျင့်လိုက်နာအပ်သော စည်းကမ်းဥပဒေ အစဉ်အလာကို ဖောက်ဖျက်လျက် အလွန်ယုတ်ညံ့၊ အလွန်ရိုင်းပျသော အပြုအကျင့်ဖြင့် ဗိုလ်လရောင်၏ ဦးခေါင်းကို ရက်စက်စွာ ခုတ်ဖြတ်၍ သူ၏ဆွေမျိုးများရှိရာ နတ်မောက်မြို့သို့ ယူဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။

နတ်မောက်မြို့ သိမ်တော်ကျောင်းကြီးအနီး ထနောင်းပင် တစ်ပင်တွင် ချိတ်၍ ဗိုလ်လရောင်၏ ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ပြသထားရာ လူအများ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြင့် လာရောက် ကြည့်ရှုကြလေသည်။

‘ကိုရင် သည်ရွေးကောင်တေ တယ်စော်ကားပါလား။ လူတစ်ယောက် သေဝီး၊ အသလို ခေါင်းဖြတ်ပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြသာ ဘယ်ယဉ်ကျေးတဲ့ တိုင်းပြည်သားမှ မလုပ်ကြဘူး’

‘ငါ့လူ အသာထက်ဆိုးသာက မသေဘဲနဲ့ ခေါင်းဖြတ်လာသတဲ့။ ဘယ်စစ်ပွဲမှာဖြစ်ဖြစ် မသေသေးတဲ့၊ အရှင်ဖမ်းမိထားတဲ့လူကို မသတ်ပြစ်ရဘူး ဆို။ သည်ကောင်တေက တိရစ္ဆာန်ထက်တောင် ရိုင်းစိုင်းပါကလား’
‘တောက်’

တောက်ခေါက်ပေသည့် လူကြားသူကြား မခေါက်ဝံ့ကြ၊ ကြိတ်၍ ခေါက်ကြရသည်။ ကြိတ်၍ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ကြိတ်၍ ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြရလေသည်။ မျက်ရည်သုတ်သူများကလည်း ပုန်း၍ သုတ်ကြရသည်။

အောင်သူ၊ ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့်နီး၍ ကြားလျှင်ကြားချင်း ရပ်ဖျက်ကာ ဗိုလ်လရောင်၏ ဦးခေါင်းပြတ်ရှိရာသို့ လာရောက် ကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗိုလ်လရောင်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဗိုလ်လရောင်၏ ဆောင်ရွက်ပြီးသမျှကို ဂုဏ်ပြုကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နဂိုကမှ ကုလားဖြူအပေါ်တွင် အနာကြီး နာကြပေရာ ကုလားဖြူ၏ လူမဆန်သော၊ ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲ့သော အပြုအကျင့်များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့သိကြရသောအခါ ပိုမို ခံပြင်း၍ နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကြိတ်၍ တောက်ခေါက်ရုံမျှသာ။ ခင်အိမှာ ဟန်ဆောင်နေပေသည့် မရ။ မျက်ရည်များ အလိုလို စီးကျနေသည်။

သူတို့သုံးဦးစလုံး တောင်သူယာသမားယောင်ဆောင်၍ လာကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ ခမောက်များ ကိုယ်စီ ပါကြသည်။ ခက်ရင်းခွပါသည်။ ငန်းပြား ပါသည်။ နွားမောင်းကြိမ် ပါသည်။ အဝတ်အစုတ်စုတ် ကိုယ်အညစ်ညစ် ဖြစ်ကြပေရာ အများကြည့်သူတို့လိုပင် ထင်မှတ်ကာ သူတို့ကို ဘယ်သူမျှ မမှုကြ။ ဘယ်သူမျှလည်း အရေးတယူ ကြည့်ရှုခြင်း မပြုကြပေ။

၎င်းပြင်လည်း ကုလားစစ်သားများနှင့် မင်းမှုထမ်းများဟူ၍ ဘယ်သူမျှ ထိုအပါးသို့ မကပ်ရောက်ကြရကား သူလိုကိုယ်လို ထင်မှတ်နေကြသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန် နေကြသည်။ ထိုသို့ ခေါင်းဖြတ်လာသော ကုလားဖြူကို ချက်ချင်း သွားရောက် ကလဲ့စားချေချင်ကြသည်။ ခေါင်းဖြတ်ရုံမျှ မဟုတ်၊ နုပ်နုပ် နုပ်နုပ် စဉ်း ချင်ကြသည်။

သို့ပေသည့် “ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီးလို့ တောင်ကြီးဖြူခွဲကြံ ခါးက မသန်” ဆိုသလိုဖြစ်နေ၍ ထွက်လာသောဒေါသကို သိမ်းဆည်း၍ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် အသာ ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

၂၃၀

ဗိုလ်လရောင် ကျသည်ဆိုကတည်းက ဗိုလ်လရောင်၏ တပ်လည်း ပျက်သည်ဟု ကြားရသည်။ “အရင်းလဲလျှင် အဖျားထင်းဖြစ်” ရသည်မှာ ခမ္မာတာတည်း။

ဗိုလ်လရောင် တပ်ပျက်သောအခါ ကုလားဖြူတပ်များသည် ငခိုင်တို့ ဘက်သို့ ပို၍ ဖိနှိပ်လေသည်။ ငခိုင်တို့မှာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်း ရွှေ့နေရလေသည်။

လူအင်အားလည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး၍ လာလေရာ၊ နောက်ဆုံး အခြေအနေ လူပေါင်း ခုနစ်ယောက်သာ ကျန်တော့လေသည်။

ငခိုင်တို့ သုံးယောက်နှင့် သံတိုင်၊ မိုးအိန္ဒာ၊ သာဖြိုးအပြင် နောက် တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အခြားသူများ ပြေးကြသည်ကိုမူ ဘာမျှမူစရာ မလို။ ငကြောင်တစ်ယောက် ပြေးသည်က သူတို့အဖို့ ရင်မအေးစရာ ဖြစ်နေ သည်။

သူတို့အထဲမှ သံတိုင်နှင့် မိုးအိန္ဒာတို့ကလွဲလျှင် သူတို့၏ အကြံအစည်၊ သူတို့၏ ရည်မှန်းချက်များကို ငကြောင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ငကြောင်ကို

ယုံကြည်သဖြင့် အလုံးစုံ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ငကြောင်က ဦးပေတန်နှင့် သွား၍ ပေါင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးပေတန်က သူ့ကို ဘယ်လို မှာထားလေ သည် မသိ။ ဦးပေတန်၏ လူယုံတော်အဖြစ် ဦးပေတန်ထံတွင် သွားရောက် အမှုထမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

၎င်းပြင်လည်း ငကြောင် ရောက်ခါမှဆိုလျှင် ငဒိုး၊ ငကြောင်နှင့် ဦးပေတန်တို့သည် ငခိုင်တို့အား ဖမ်းဆီးမိရေးကိုသာ လုံ့လထုတ်နေကြသည်။

သူတို့ချည်း နိုင်ပုံမပေါ်လျှင် ကုလားဖြူတပ်ကို အကြောင်းကြားကြ သည်။ ဤနည်းဖြင့် ငခိုင်တို့အား အသေသော် လည်းကောင်း၊ အရှင်သော် လည်းကောင်း ဖမ်းမိနိုင်ရန် အချိန်ရှိသရွေ့ ကြိုးစားနေကြလေသည်။

ငခိုင်တို့ကလည်း အလျော့မပေး။ ဗိုလ်လရောင်၏ ဦးခေါင်းကို ယဉ်ကျေးသော အပြုအမူဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၍ လူမဆန်စွာ ကုလားဖြူများ ပြုကျင့်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရကတည်းက အလွန်ခဲပြင်း နေကြကာ သူတို့အားလည်း ဤအတိုင်း ပြုကျင့်ကြမည်၊ သူတို့ကို ကလဲ့စား ချေမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကုလားဖြူတို့ ကူးသန်းသွားလာတတ် သော လမ်းမှ အမြဲမပြတ် စောင့်၍ နေတတ်ကြလေသည်။

ဤယနေ့ ရိက္ခာတပ်လာရန်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလာလမ်းတွင် သုံး ယောက်တိတိ အစောင့်ချထားလေသည်။ မိုးအိန္ဒာတို့လူတစ်စု ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်က ပြောင်းဝါးကို ကိုင်ကာ လမ်းအနီး ထနောင်းတစ်ပင် ခွကြားတွင် အုံလုပ်၍ ချိုးချောင်းဟန်ပြုနေသည်။ ချိုးမှုတ်သူတို့မှာ ဤလို အုံလုပ်လာသမျှ ချိုးများကို ပြောင်းဝါးတွင်း မြားထည့်ကာ မှုတ်၍ ချတတ် သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် နောက်တစ်ယောက်က ခါအုံ တစ်အုံ ဖြင့် ညွတ်ထောင်ဟန်ပြုနေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကမူ တောင်သူကြီး တစ်ဦးဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်နေသည်။

အောင်သူနှင့် သံတိုင်တို့က အချက်ပေးလျှင် မြင်းများဖြင့် တိုက်ခိုက် ရန် နှစ်ဖက်ညှပ်၍ စောင့်နေကြလိမ့်မည်။

ရိက္ခာတပ်သည် အချိန်မှန်ပင် လာတတ်သည်။ ယနေ့ လာနေ့ ဖြစ်သည်။ လာလည်း လာနေပြီ။

စောင့်သူများက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အချက်ပေးကြရာ ငခိုင်တို့

သိရှိကြရပြီ ဖြစ်သည်။ ဆားလမ်းမကြီးနံဘေးတွင် တောင်ပူစာတစ်ခု ရှိလေသည်။ တောင်ပူစာ၏ တစ်ဖက်၌ တောတန်းရှိသည်။ တောင်ပူစာအကွယ်နှင့် တောတန်းဆီသို့ ကုလားဖြူများ လာလမ်းမှ မမြင်ရပေ။ ငခိုင်တို့က ထိုတောတန်းမှ ထွက်၍ ခုတ်ကြမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် သေနတ်လက်နက်များ ရှိကြပေသည်။ ကျည်မရှိသဖြင့် မသုံးနိုင်ကြပေ။ သူတို့သည် ရံဖန်ရံခါ ကျည်ပြတ်နေလျှင် ဦးဖိုးမင်းနှင့် ဦးရဲဒင်တို့ထံမှ အထောက်အပံ့ ရတတ်သည်။ ယခု မရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်လေသည်။

တောတန်းသည် တစ်ဖက်သာမဟုတ်၊ တောင်ပူစာက လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက် တစ်လုံးစီ၊ တောတန်းကလည်း တစ်ဖက်စီ ရှိနေရာ တစ်ဖက်မှ အောင်သူတို့က ထွက်ကြ၍ ကျန်တစ်ဖက်မှ ငခိုင်တို့ ထွက်ကြမည်။

ဤသို့ဖြင့် ကုလားတပ်သည် သူတို့အပါးသို့ ချဉ်းလာသည်။ သူတို့၏ မြင်းလိမ္မာများသည် ချုံကွယ်အသီးသီးတွင် လျှိုးနေကြရာမှ တရကြမ်းထွက်၍ ခုတ်ကြသည်။

သူတို့သည် အင်အားချင်း မမျှကြရကား စိမ်ဆွဲ၍ ခုတ်မနေနိုင်ကြ။ သူပြုတ် ကိုယ်ပြုတ်၊ သူသေ ကိုယ်သေလည်း မတိုက်နိုင်ကြပေ။ ခုတ်ခုတ် ပြေးပြေး ပြေးကြရပေမည်။

အောင်သူတို့က ရှေ့ဘက်ပြေး၍ ငခိုင်တို့က နောက်ဘက်သို့ပြေးရန် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ရှေ့ခုတ်နှင့် နောက်ခုတ် တရပန်းကြမ်း အသွားအပြန် ခုတ်ကြရာ အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေး ဆူညံ၍သွားလေသည်။ အောင်သူနှင့် သံတိုင်တစ်တွဲ၊ ငခိုင်နှင့် ခင်အိက တစ်တွဲ ဖြစ်သည်။

သေနတ်သံများလည်း ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ အခုတ်လည်း သွက်၊ အပြေးလည်းမြန်မှ သူတို့၏ အသက်ဘေးများ ချမ်းသာရာ ရကြမည်ဖြစ်သည်။

အကယ်လည်း မြန်ဆန်လှသည်။ သေနတ်ကျည်များ တစ်ကြိမ် တဖြောင်းဖြောင်း ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ အချို့နေရာများ နှစ်ပတ်ကျောလောက် ပြန်ခုတ်ကြသေးသည်။

‘ဗမာကွယ့်၊ ခုတ်သယ်ကွယ့်’
သေနတ်သံတို့ အကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတို့ ဖြစ်သည်။ ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့သည် အများဆုံး ညာသံပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့က နောက်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ငခိုင်က ရှေ့မှဖြစ်၍ ခင်အိက နောက်မှဖြစ်သည်။

နောက်မှ လှမ်း၍ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်သည် ငခိုင်၏မြင်းကို ထိ၍ မြင်းလဲလေတော့သည်။ ထိုနေရာ၌ ငခိုင်လည်း ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်၍၊ ခင်အိလည်း တော်၍ သို့မဟုတ်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံး မြင်းပေါ်မှကျ၍ ရန်သူ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်နိုင်သည်။

ငခိုင်က ခင်အိ မြင်းပေါ်သို့ ကပျာကယာ ခုန်အတက်၊ ခင်အိကလည်း ဆီးအဖမ်း မြင်းကျောပေါ်သို့ နှစ်ယောက်ပြူး အသာလေး ရောက်သွားသည်။ မြင်းကလည်း ပြေးမြဲပြေးလေသည်။

နောက်ထပ် ကျည်တစ်တောင့် ရောက်လာပြန်သည်။ ငခိုင်က အမှုမဲ့ ဖြင့် ကုလားက လိုက်၍ပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟယ်’ ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားတုံး’

‘မဖြစ်ဘူး၊ စိုင်းမှာသာ စိုင်း’

ငခိုင်က နောက်မှ ခင်အိ ခါးကို ဖက်ထားရင်း ပြောသည်။

‘မှုတ်ဘူး၊ အစ်ကို့ကို ကျည်ထိသလား လို့’

ငခိုင်၌ အကယ်ပင် ကျည်ထိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေသည့် မထောင်း တာပေ။ အသက်နေနှင့် ဝေးသေးသည်။

‘ထိသာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပေါင်မှာပါ၊ နည်းနည်းရှုပ်သွားသာပါ’

‘အစ်ကို မြဲမြဲကိုင်နော်၊ ရှေ့က ချောက်ရှိသယ်၊ ခုန်လိမ့်မယ်’

ခင်အိသည် အားမရတိုင်း မြင်းကို အတင်းနှင်သည်။ မြင်းက တစ်လွှား ကြီး ခုန်လိုက်ရာ အကျတွင် ကံကောင်း၍ နှစ်ဦးစလုံး စဉ်မသွားသည်။

သေနတ်သံများ ကြားတော့ ကြားသေးသည်။ သို့ပေသည့် ဝေးသည် ဟု ထင်ရသည်။

‘အစ်ကို နောက်က လိုက်လာတုန်းလား’

‘လိုက်တော့လိုက်သယ်၊ အဝေးကြီး ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သယ်’

‘အစ်ကို ရှေ့မှာ ရိုးကမ်းပါးတစ်ခု တွေ့ပြန်ပြီ၊ မြင်းခုန်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်သယ်။ သည့်ပြင်ဘက် သွားဖို့လမ်းလည်း မရှိဘူး။ ကမ်းပါးစောက်ကြီး’

‘ခုန်ပါ၊ ရိုးထဲရောက်ရင် ဒို့ အေးအေးဆေးဆေး သွားနိုင်သယ်’

ရန်တော့ဖြင့် ရန်သည်။ အကျတွင် မြင်းခွာလိပ်၍သွားရာ နှစ်ဦးစလုံး ကျွမ်းပြန်ကျသွားလေသည်။ ကံကောင်း၍ သူတို့တွင်ပါသောစားဖြင့် သူတို့ကို ပြန်ကာ မထိုးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ငခိုင်၏စားမူ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ခင်အိသာ စားပါသည်။

‘အစ်ကို ဘယ့်နှယ်နေသေးတုံး ဟင်’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ပေါင်က နာရုံပဲ၊ နင်ကော....’

‘မဖြစ်ဘူး အစ်ကို’

အောက်မှ သဲဖြစ်နေ၍သာ။ သို့မဟုတ်လျှင် တစ်ယောက်ယောက် ကျိုးပဲ့နိုင်လေသည်။ ခင်အိက ကပျာသီနောင် ထကာ မြင်းကိုဆွဲ၍ ရိုးကျွေ တစ်နေရာသို့ သွားပို့သည်။ ထိုအကျွေသည် သစ်တောကြီးများ ဖုံးအုပ်နေ၍ ဘယ်ကကြည့်ကြည့် လှမ်း၍ မမြင်နိုင်သောနေရာ ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ ငခိုင်ကို လာ၍တွဲလေသည်။ ငခိုင်၏ ဒဏ်ရာမှာလည်း ထိုအခါမှ နာကျင်ရမုန်းသိရာ ခြေထောက်ကို လုံးလုံးမထောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တွဲ၍ပင် မလျှောက်နိုင်။

‘နေပလေစေ မိအိ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဖင်ရွှေလာမယ်’

‘ဖင်ရွှေလာနေလို့ အစ်ကို ဘယ်တော့ရောက်မတုံး။ နောက်က မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်လာကြရင် ခက်မှာ။ အစ်ကို ကျနုပ်ကို ကုန်းပိုး ပါ’

‘နင် နိုင်ပါ့မလား’

‘အစ်ကို ပြောနေသာက အချိန်ကြာသယ်’

ခင်အိက ဇွတ်ကုန်းပိုးခေါ်၍ ငခိုင်လည်း လိုက်ပါရလေသည်။ ထို အကျွေလည်း စိတ်မချရဟုဆိုကာ ခင်အိက နေရာရှာပြန်သည်။ အခန့်သင့်ပင် ကျောက်လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခုအလွန် ပုန်းကွယ်ရန် ကောင်းသောနေရာကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းရော လူပါ ထိုနေရာသို့ ရွှေ့သည်။ သူတို့ရွှေ့ပြီး၍ မကြာမီပင် မြင်းခွာသံများ ကြားရသည်။ ကုလားများ လိုက်၍ ရှာကြခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူတို့ ငြိမ်သက်ကာ နားစွင့်နေကြရသည်။

ကျောက်လိုက်ခေါင်းကြီးသည် ကျောက်ဖျာတစ်ပိုင်း၊ ရေခိုင်တစ်ပိုင်း ရှိလေသည်။ အဝဘက်မှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ကွယ်နေ၍

အဝေးမှ မမြင်နိုင်သောနေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲသို့ မြင်းပင် အတော်သွင်းယူ ရသည်။

ခင်အိကမူ ရန်သူ လိုက်လာမည်ကို ကြာရှည် အာရုံပြုမနေနိုင်။ ငခိုင်၏ဒဏ်ရာကို အသေအချာ ကြည့်ချင်သည်။ ဒဏ်ရာမှာ ပေါင်လယ် လောက်၌ ဖြစ်လေသည်။

‘မှန်းစမ်း အစ်ကို၊ သွေးတေတော့ သိပ်ထွက်သာပဲ။ အရိုးနဲ့ကော လွတ်ရဲ့လား’

‘လွတ်ပါသည်၊ အပေါ်ယံနဲ့ တူပါသည်’

ခင်အိက ငခိုင်၏ ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဆွဲ၍ လှန်သည်။ ငခိုင်ကလည်း ခင်အိ ပြုသလို ကြည့်နေရသည်။

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကို၊ အပေါ်ရုပ်သွားသာပဲ။ အသာပေသည့် အဝက လန်နေသယ်။ သွေးလည်း ရပ်သွားအောင် ရေဆေးပြီး တစ်ခုခုနဲ့ စည်းထားမှ ကောင်းမယ်’

‘စည်းစရာမှ မရှိဘဲ’

‘ကျနပ်မှာ အထဲက ချွေးခံကိုယ်ကျပ် တစ်ထည်ပါသည်’

ခင်အိ၏အမူအရာမှာ ပျာလောင်ခတ်နေ၍ ငခိုင်ပင် ခင်အိကို ကြည့်ကာ သနားနေမိသည်။

‘နင့် ကိုယ်ကျပ်မပါဘဲနဲ့ အပေါ်အင်္ကျီဝတ်လို့ ဖြစ်မလား’

အပေါ်အင်္ကျီမှာ ယောက်ျားခါးတို ရင်စေ့ပုံ ဖြစ်သည်။

‘ဖြစ်ပါသည်၊ အစ်ကိုတို့လိုပေါ့’

‘နေပလေ့စေဟယ်၊ နေရာပြန်ရောက်မှ ကြည့်လုပ်ကြသာပေါ့။ ရန်သူ တေ ဝေးပုံပေါ်ရင် သွားကြရအောင်’

‘မဖြစ်ဘူး အစ်ကို၊ အနာဆိုသာ ဆေးကုနည်းနည်း နောက်ကျရင် နောက်ကျတဲ့အလိုက် ရင်းတတ်သယ်။ ကျနပ် ဉာဏ်ရဘီ။ ရှားရွက်ဖြစ်ဖြစ် ကြိတ်ဦးမယ်’

ရှားရွက်မှာ အဖန်ဓာတ်အားကြီး၍ သွေးတိတ်လွယ်ကာ အနာကို ကျက်လွယ်စေသည်။ သို့နှင့်အမျှ အနာလည်း သက်သာပေမည်။

ငခိုင် သဘောပေါက်ကာ ခင်အိ ပြုလုပ်သမျှ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာကို ရေဆေးရန်လည်း သူကိုယ်တိုင် ကျောက်ဖျာစွန်းသို့ ဖင်ရွှေ့သွား သည်။

ခင်အိက အရိပ်အဆင်ကြည့်ကာ ရှားရွက် ထွက်ခူးသည်။ ပြီးလျှင် ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ကျောက်ခဲတစ်ခုဖြင့် ကြိတ်သည်။ သူလည်း ကြိတ်အပြီး၊ ငခိုင်လည်း ဒဏ်ရာကို ရေဆေးပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

ငခိုင်ရှေ့မှာပင် အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ ပြီးလျှင် အထဲမှ ကိုယ်ကျပ်ကို ချွတ်ပြန်သည်။ ထိုသို့ ချွတ်နေချိန်တွင် ငခိုင်က သူ့အား မကြည့်ပေ။ သူ ထင်သလို ပြုနေပေသည့် မမြင်ရပေ။ ပြီးမှ ဒဏ်ရာကို ရှားရွက်ဖတ်များ အုံ၍ ခင်အိက စည်းပေးသည်။

သို့စည်းနေစဉ် ခင်အိသည် ၇၀ အလင်းရောင်ဘက်သို့ လှည့်နေရကား သနားစရာ၊ ချစ်စရာတို့ ရောပြွမ်းနေသော ခင်အိ မျက်နှာကလေးမှာ ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသယောင် ရှိသည်။

သူ၏နှလုံးသား နူးညံ့ပုံ၊ အသည်း၏ ချစ်ခင်တတ်ပုံတို့မှာ ထိုမျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေပေရာ ငခိုင်သည် အဘယ်မှာလျှင် မသနားဘဲ၊ မချစ်ခင်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ငခိုင်က ထိုမျက်နှာကို ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးလျှင် ဒဏ်ရာကို ကရုဏာ အပြည့်ပါသော လက်ချောင်း ၀၀တုတ်တုတ်ကလေးများဖြင့် စည်းသည်ကို ကြည့်မိပြန်သည်။

ငခိုင်သည် ထိုသို့ အာရုံဝင်စားနေရ၍ ဒဏ်ရာမှ နာကျင်သည်ကိုပင် နာကျင်ရကောင်းမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘အစ်ကို နေရာပြန်ရောက်တော့ မှောင်နေမှာ၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် သိမှာမူတ်ဘူး’

ဟုတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မိုးအတော်ချုပ်နေပြီ။ သူတို့နေရာက အလွန်လည်း ဝေးသေးသည်။ ထိုနေရာမှ ဆိုသော် ပင်းမြို့ထက် နှစ်ဆလောက် ဝေးလေသည်။ ငခိုင်က ဘာမျှမပြောပေ။ ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းဖြင့် ခင်အိ၏ရင်မှာ ဟင်းလင်းဖြစ်လာသည်။ ခင်အိသည် ဒဏ်ရာကို ဆေးစည်းချင်စေဖြင့် သူ့ရင်စေ့အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးကို ကမန်းကတန်း တပ်ပေမည်။ ကြယ်သီးကွင်းထဲ ကြယ်သီးလုံး မဝင်ဘဲဖြင့် ရှိနေလိမ့်မည်။ သူ၏ကိုယ်က လှုပ်ရှားဖန် များသောအခါ ဟင်းလင်းပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။

သူသည် အရေးထဲအရာပေါ်ပြီး တမင်သက်သက်တော့ လုပ်မည်မထင်။ ထိုအချိန်၌ ထိုအရွဲ့တိုက်လိုသော စိတ်မျိုးလည်း မရှိလောက်ပေ။

ထိုရင်ဟင်းလင်းကို ငခိုင်ကသာ မြင်၍ သူ့ကိုယ်သူတော့ သိမည် မဟုတ်။ ငခိုင်က ထိုရင်ဟင်းလင်းကို အချိန်အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေ သည်။ ပြီးမှ မသက်မသာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ထိုသက်ပြင်းကို ခင်အိက သူ့သဘာဝ ပညာအရ ရိပ်မိသည်။ ရိပ်မိ၍ သူ့ကိုယ်ကို မသင်္ကာစွာဖြင့် ပြန်ကြည့်သောအခါ သူ၏ ကြွ၍လှ၍နေသော ရင်ကို မြင်ရလေသည်။ မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

‘ကန်တော့ အစ်ကို ကန်တော့၊ ကျနုပ် တမင်လုပ်သာ မှတ်ဖူးနော်။ မတော်တဆဖြစ်သွားသာ။ ကြယ်သီး တွယ်တုန်းကတော့ တွယ်သာပဲ၊ မမိ လိုက်လို့ နေမှာ’

ပြောလည်းပြော၊ ကပျာကယာလည်း ဆွဲဖုံးလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာပါ ရှက်ရောင်သမ်းသွားသည်။

‘ဟုတ်ပါသယ်၊ အစ်ကိုက ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး။ အစ်ကို ကလည်း လှလို့ ကြည့်နေသာ’

ငခိုင်ပါ ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ခင်အိလည်း မခံချင်စိတ် ရှိလျှင်သာ ဇွတ်တိဇွတ်ထိုး လုပ်ချင်လျှင် လုပ်မည်။ မသမာစိတ်မျိုးဖြင့် လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ၎င်းပြင် ရှက်ထုတ်သောအမျိုး၊ ရှက်တတ်သောအရွယ် လည်း ဖြစ်ပေရာ ငခိုင် ပြောပြီးနောက် ရှက်၍မဆုံး ဖြစ်သည်။

ငခိုင်၏ဒဏ်ရာကို ကျကျနန စည်းနှောင်ပြီးသောအခါ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ သူ၏ကြယ်သီးများကို အလုံအခြုံ တွယ်တော့လေသည်။

အချိန်လည်း ကြာပြီ။ နေလည်း စောင်းသည်ထက် စောင်းပြီ။ ယခင် အတိုင်းပင် မြင်းကို နှစ်ယောက်စီးလျက် သူတို့၏နေရာသို့ မှန်းလျက် တောလမ်းမှ ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ခဏအကြာ မှောင်သွားလေသည်။

တောလမ်းလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဝေးလည်း ဝေးပြန်၊ ညကြီး မည်းမှောင် လည်း ဖြစ်ပြန်သောအခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန် ကျ၍မျှ သူတို့နေရာသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မြင်းလည်းပန်း၍ လူတွေလည်း နွမ်းလှပြီ။ နံနက်စာဟူ၍ အသား အနည်းငယ်စီနှင့် ယက်မန်းရည် အနည်းငယ်စီသာ သောက်ခဲ့စားခဲ့ကြရာ ရင်ထဲမှလည်း ဆာလွန်းမက ဆာ၍ ပူလောင်လှပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နည်း အိပ်ငိုက်ကြပြန်သေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အအိပ်

အစား နည်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၍သာ။ သို့မဟုတ်လျှင် မြင်းပေါ်မှ ဦးစိုက် ကျွမ်းပြန်ကျကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကို သည်လမ်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျနုပ်တို့ လမ်းများ မှားနေကြ သလား။ လကလည်း မသာနဲ့၊ တစ်နေရာနားနေပီး အရုဏ်လာမှ သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘အစ်ကိုလည်း လမ်းမမှားဘူးတော့ ထင်သာပဲ။ တကယ်လို့ လမ်း မမှားရင်လည်း ရောက်လောက်နော်။ မိအိ အိပ်ချင်နေပလား’

‘အိပ်ချင်ရုံမကဘူး၊ တစ်ရေးတောင်ရပေါ့ ဟိဟိ’

ခင်အိက ချစ်စရာ အသံလွင်ကလေးဖြင့် တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။ ဤတစ်ခါတွင်မူ မြင်းကို ငခိုင်က ရှေ့မှစီး၍ ခင်အိက နောက်မှစီးရင်း ငခိုင်၏ခါးကို ဖက်ထားသည်။ ခါးကို ကျပ်ကျပ်ဖက်ရင်း အိပ်ငိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငါ သိပါသယ်၊ အသာကြောင့် မြင်းကို လမ်းထိုးလောက်ပဲ စီးသာ’ လမ်းထိုးစီးသည်ပင် မြင်းမှာ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်နေပြီ။

‘သလောက်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ရောက်ပတုံး၊ ရှော်ချောင်းလောက် ရောက်ပလား’

‘ရှော်ချောင်းလား ဘာရွာတုံးတော့ဖြင့် မသိဘူး၊ စောစောက အရှေ့ မြောက်ဘက်ဆီက သန်းခေါင် ကြက်တွန်သံ ကြားသယ်။ အစ်ကိုလည်း နီးပြီဆိုပြီး စွတ်လာနေသာ၊ ရောက်ပဲ ရောက်နိုင်ဘူး’

ဤလိုဖြင့် တစ်ကုန်းကျော်၊ တစ်တောင်တက်၊ တစ်လျှိုဝင်၊ တစ်ချောက် ဆင်း လုပ်၍ လာခဲ့ကြရာ အချို့နေရာတွင် မှန်းဆနိုင်၍၊ အချို့နေရာများတွင် မမှန်းနိုင်လောက်အောင် သဘာဝတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

သူတို့နေသော နေရာမှာ အရှေ့ရိုးမခြေ နဘူးတောင်နှင့် ရှော်ချောင်း ရွာအကြားမှ လူအလွန် ခေါင်သော ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲ၌ ဖြစ်လေသည်။ တောင်ပုလုကိုလည်း ကျော်ပြီ။ ယင်းချောင်းကိုလည်း ဖြတ်ပြီးပြီ။ သစ်လှကျင်းရွာသို့လည်း ကျော်ပြီဟု ထင်ကြရသည်။ သူတို့နေရာနားသို့ ချဉ်းမိခါမှ လမ်းရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နေရာသို့ သူတို့ ပြန်ရောက်ချင်နေသောအကြောင်းမှာ နှစ်ကြောင်း ရှိလေသည်။ တစ်ကြောင်းမှာ အောင်သူတို့လူစု အသက်သေ မသေ၊ ပြန်

ရောက် မရောက် သိချင်လှ၍ ဖြစ်သည်။ ကျန်အကြောင်းတစ်ခုမှာ ထိုလမ်း
ခရီးသို့ မိုးလင်းမှ သွားခဲ့သည်ရှိသော် အသွားအလွန်ခက်လှသည်။ လူနေ
အရပ်ကို ရှောင်၍ သွားနေရသည်။ အလာတုန်းကလည်း ထိုအတိုင်း ရှောင်၍
လာခဲ့ကြရသည်။ သူတို့တွင် ရန်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြပြီတည်း။

နောက်တစ်ခုကား ဆောင်းဦး ဖြစ်သဖြင့် အအေးလွန်ကဲလာပေရာ
ငခိုင်၏ဒဏ်ရာက ကိုက်၍နေပေသည်။ လမ်းကလည်း မရေရာ။ သူတို့သည်
ခရီးဆက်ချင်ပေသည့် ဆက်၍ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အခြေဆိုက်လာ
သည်။ အားလုံးအလေး လူနှစ်ကိုယ် ပိုးလာရသဖြင့် မြင်းပန်းသည်က အဆိုး
ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကို၊ ခဏနားနေလိုက်ရင် မြင်းလည်း အမောပြေ
မယ်။ လ ထွက်လာပီး လမ်းတောတာတေလည်း မြင်ရမယ်’

‘ကိုင်း သလောက်မှ နင် နားချင်ရင်လည်း နားဟယ်’

နေရာကောင်းတစ်ခုကို ရွေး၍ နားကြလေသည်။ ထိုနေရာသည်
ချောက်ကမ်းထူထပ်၍ ရွာစဉ်ရွာဆက် ဝေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျားရဲ
သစ်ရဲများပင် တွေ့တတ်သေးသည်။ သူတို့အလာတွင် ထိုအကောင်များကို
မတွေ့။ သမင်များ၊ ချေများ၊ ခွေးအ များနှင့် ယုန်သငယ်များကိုသာ ခဏခဏ
တွေ့ကြရသည်။ သို့ပေသည့် သူတို့မှာ အကျင့်ရနေ၍ မကြောက်ကြပေ။

ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရဦးတော့၊ အသက်ကို တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအား
ပေးလှူထားသူများ ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

သူတို့သည် ကမူစောင်းကလေးတစ်ခုတွင် မြင်းကိုရပ်၍ မြင်းပေါ်မှ
ဆင်းကြလေသည်။ ခင်အိက အလျင်ဆင်း၍ ငခိုင်ကို မြင်းပေါ်မှ တွဲချရသည်။
အသင့်ပင် ထိုကုန်းစောင်းတွင် ကျောက်ဖျာ ကျောက်တုံးကြီးများကို တွေ့ရ
သည်။ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ငခိုင်အား နေစေလေသည်။

ပြောင်းဖူးစေ တစ်ခွက်သားခန့် ထုပ်၍ မြင်းကုန်းနီးတွင် ချည်ခဲ့
လေရာ ခင်အိက ထိုပြောင်းဖူးစေများကို ယူ၍ မြင်းကို ကမန်းကတန်း
ကျွေးသည်။

မြင်းကျွေးနည်းမှာ လူက ကိုင်ထားရန် မလိုပေ။ ထည့်လာသော
အိတ်အတိုင်း မြင်းနှုတ်သီးကို စွပ်ထားလျှင် ပြီးလေသည်။ မြင်းသည် ဆာဆာ
ဖြင့် တကျွတ်ကျွတ် ဝါးနေသည်။

မြင်းစာ ပါပေသည့် လူစာကား မပါ။ လူများတွင်မူ အူတကြွတ်ကြွတ် ဖြစ်နေကြသည်။ သူ့ကိစ္စအပြီးတွင် ခင်အိသည် ငခိုင်အပါးသို့ လာရောက် လှဲလိုက်ရာ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ငခိုင်လည်း မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ငခိုင် မှေးရာမှ လန့်နိုး၍ ကြည့် လိုက်ရာ လမင်းသည် အရှေ့ဘက် တောင်တန်းကို အလွတ်ခုန်နေသလို တောင်ရိုးပေါ်မှ အတော်လွတ်မြောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ခင်အိကမူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်တုန်း။

ခင်အိ လက်တစ်ဖက်က ငခိုင် ကိုယ်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ တင်ထားရာ၊ ငခိုင်က ထိုလက်တစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ခင်အိ၏ နဂိုဝင်း မျက်နှာကလေးကို လရောင်ဆန်းနယ်ထားပြန် သောအခါ ကြည့်၍ အလွန် ကျက်သရေရှိလှသည်။

“ဪ... ခင်အိ၊ ချစ်စရာလည်းကောင်း၊ သနားစရာလည်း ကောင်း၊ ချီးကျူးစရာလည်း ကောင်းပါပေသယ်”

ငခိုင်က ထိုအချိန်အထိ သူ့အချစ်ကို ခင်အိအား ပေးကမ်းခြင်း မပြုသေး။ ခင်အိ ချစ်သော အချစ်ကိုသာ ခံယူနေရသည်။

ခင်အိအား သူ့အချစ်ပေးခဲ့သော် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားမည်စိုးသဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့အတွက် ခင်အိက ဘယ်လို မေးမေး၊ ဘယ်လိုပြောပြော အတတ်နိုင်ဆုံး မဖြောင့်ဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သည်။ သို့ရှောင်ကြဉ်ခဲ့၍လည်း ခင်အိကို အလိုလိုနေရင်း သနားကြင်နာနေမိသည်။ ဤလို နီးနီးကပ်ကပ် အေးအေးဆေးဆေး နေရသော အခါမျိုးတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ချစ်နေမိလေသည်။

သူတို့၏ ရှေ့စခန်းစဉ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြရဦးမည်ဟု မသိရကား ငခိုင်အဖို့ ဤအချစ်မျိုးထက် ကျော်လွန်ကာ ချစ်နိုင်ရန်လည်း အလွန်ခဲယဉ်း လှလေသည်။

၎င်းမှာ သူများအတွက် မဟုတ်၊ ခင်အိအတွက် ဖြစ်သည်။ သူသည် နေ့သော် လည်းကောင်း၊ ညသော် လည်းကောင်း၊ ယနေ့သော် လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်သော် လည်းကောင်း တိုက်ပွဲတစ်ခုခုတွင် ကျနိုင်သည်။ သူ ကျခဲ့ သော် ခင်အိအတွက် ဒုက္ခဖြစ်မည် မလွဲ။

သူ့အတွက် လွမ်းမည်။ တစ်လင်ကွာ မုဆိုးမ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်။

နာမည်ပျက် အမာရွတ်ကြီး ကွင်းကွင်းထင်းထင်း မုန့်တီဟင်းလို ဖြစ်ကျန်ရစ်မည်။

“တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရေးသမားကို ကြိုက်ပြီး ကောက်ကောက်ပါအောင် နောက်က လိုက်သွားသာ သလိုဖြစ်သာပဲ ကောင်းသယ်” ဟု အများတကာ လက်ညှိုးထိုးကြလျှင် သူ့ပယောဂ မကင်း။ သူ့ကြောင့် လုံးလုံးဟု သူက တွက်ထားသည်။

သူသည် နန်းထွေးနှင့် ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ အပရိကသာ ဖြစ်သည်။ သူ တစ်ချိန်က သည်စိတ် သည်လက် လုံးလုံးမမွေးခဲ့။ နန်းထွေးက ခင်အိလို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေ၍ နန်းထွေး၏ ချစ်တင်းစကားများကို နားတွင် ကြားရုံသာ ကြားခဲ့သည်။ ဘာမျှ ပြန်မပြောခဲ့။

နန်းထွေး၏မိခင်ကြီးက ပြောသည်ကိုလည်း သူသည် အတိအကျ ဝန်မခံခဲ့။ နောက်ဆုံးစကား “ကျုပ် ကံကောင်းထောက်မရင် ပြန်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အဲသည် ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်သဘောအမှန်ကို ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟူ၍သာ နန်းထွေး၏အမိရော နန်းထွေးကိုပါ ပြောခဲ့သည်။ ဘာမျှ ရေရေရာရာ မဟုတ်။

နန်းထွေးကိုမူ သနားသည်၊ ခင်မင်သည်၊ သူ့ကို ထူးကဲစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်သဖြင့် ဘယ်သောအခါမျှ မှေ့မရနိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ထိုထက် ထူး၍ကား အချစ်နယ်မကျွံခဲ့။

သူက ခင်အိကို ချစ်နေမိသည်ဆိုလျှင် နန်းထွေးကို သစ္စာဖောက်သည် မမည်နိုင်။ နန်းထွေးနှင့် အချစ်ကြီး ချည်နှောင်ထားခဲ့သည် မဟုတ်။ သို့ပေသည့် ခင်အိကို အချစ်တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့လည်း လွန်စွာမှ ခက်ခဲလှလေသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မတုံ့ပြန်နိုင်။ သူ့အချစ် တုံ့ပြန်လိုက်လျှင်.....။

“ငါကလည်း နင့်လိုပဲ ချစ်ပါသယ်” ဟု ခင်အိအား ပြောလိုက်လျှင် သူနှင့် ခင်အိတို့ ထိုအတိုင်း သန့်ရှင်းစွာ နေနိုင်ကောင်းမှာ နေနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် သူ့အချစ် သူမျှိုသိပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖွင့်လျှင် ပွင့်ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိ၍.....။

ခင်အိသည် ပင်ပန်းလွန်း၊ မွတ်သိပ်လွန်း၊ အိပ်ချင်လွန်း၍ ထင်သည်။

ပက်လက် စန့်စန့်ကြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလေသည်။ ချမ်း၍လည်း ချမ်းရမှန်း သိဟန်မတူ။

ငခိုင်က ထ၍ ထိုင်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းစလမ်းနကို အကဲခတ် ကြည့်ချင်သည်။ သို့ပေသည့် ခင်အိက သူ့ကိုယ်ပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်ထား ရာ နိုးမည်စိုးသဖြင့် မထိုင်ဘဲ လှဲမြဲ လှဲနေရလေသည်။ ခင်အိ၏ကိုယ်မှာ အတွင်းခံကိုယ်ကျပ် ဝတ်မထားရကား လရောင်ဖြင့် ရင်သည် မောက်၍ စူ၍ နေတော့သည်။

လရောင်ကို ကြည့်ကာ ငခိုင်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် နေမိသည်။ ထိုလရောင်သည် သူများတကာအဖို့ တန်ဖိုးရှိကောင်းမှ ရှိမည်။ သူတို့အဖို့ အသက်တမျှ တန်ဖိုးရှိလှလေသည်။

လရောင်ရှိမှသာ နေရာကို မှန်းဆ၍ လမ်းရှာ၍ တွေ့နိုင်မည်မဟုတ် လော။

တကယ်တော့ သူတို့၏ နေရာသည် ဘာမျှ အလှမ်းမဝေးပေ။ နွား တတွန်၊ သို့မဟုတ် ခွေးတဟောင်ခန့်မျှသာ ဝေးလိမ့်မည်ထင်သည်။ ခင်အိ နိုးလာ၍ လမ်းစရှာကြသောအခါ သွားနေကျလမ်းနှင့် သူတို့နေရာသို့ ဘာမျှ မဝေးကြောင်း တွေ့သိရလေသည်။

၂၂

အောင်သူ စခန်းသို့ ရောက်နှင့်နေပြီ။ အောင်သူနှင့် တွဲ၍တိုက်သော သံတိုင် တိုက်ပွဲ၌ ကျခဲ့ကြောင်း ငခိုင်တို့ ယခုမှ သိကြရသည်။ လူခုနစ်ယောက်အနက်မှ ခြောက်ယောက်သာ ကျန်တော့လေသည်။

ငခိုင် ဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့် တိုက်ဖို့စခန်း ဝေးသွားပြန်သည်။

'ကိုရင်ကလေးနဲ့ ကိုရင်အစ်မတို့ကို သွားကြည့်လိုက်ပါအုံး။ ကိုရင် ပြန်လာမှာနဲ့ ကျုပ် ဒဏ်ရာပျောက်မှာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုရင် တိုးတိုး ဖော်ရအောင် မိုးအိန္ဒာပါ ခေါ်ချင်ခေါ်သွား' ဟုဆို၍ အောင်သူနှင့် မိုးအိန္ဒာ တို့ ထွက်သွားကြသည်မှာ နှစ်ညခန့် ကြာခဲ့ပြီ။

ကျန် သာဖြိုးနှင့် နောက်တစ်ယောက်တို့ကလည်း ရိက္ခာရှာရန် ထွက်သွားကြသည်။ စခန်းတွင် ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့သာ ရှိကြလေသည်။

‘အစ်ကို၊ နန်းထွေးမှာ အဖ မရှိဘူးဆိုတော့ သူ့ခမျာ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေမှာပေါ့နော်’

ခင်အိက စကားအစပ်အဟပ် မရှိဘဲဖြင့် ကောက်ကာငင်ကာ မေးပြီး ငခိုင်၏ မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်၍ နေလေသည်။

ငခိုင်က ယုန်ပေါင်ကို အာဟာရအဖြစ် ဗိုက်ဖြည့်တင်းနေရာမှ ခင်အိ အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘မိအိကလဲ နင်က မဆီမဆိုင် ဘာပြုလို့များ နန်းထွေးအကြောင်း ကို စိတ်ဝင်စားနေရသတုံး’

‘ဪ... သူ့အကြောင်း တွေးမိတော့ သူ့ကို သနားနေလို့ပါ’

‘သူ့ကိုတော့ သနားသယ်၊ နင့်ကိုယ်နင်တော့ ပြန်မသနားဘူးလား။ အခုဆိုရင် နင့်မှာ အစ်ကိုလည်း မရှိဘူး၊ အစ်မလည်း မရှိဘူး၊ အဖဆိုသာ ကတော့ စောစောကတည်းက ပစ်သွားခဲ့သယ်။ အမိအိုကြီးမှာလည်း အိုကြီး အိုမနဲ့ မြေးငယ်လေး တွဲလောင်းဖြစ်နေသာ ဘယ့်ကလောက် သနားစရာ ကောင်းတုံး။ ပြီးတော့ နင့်ဘဝ၊ အသာတေ နင် မတွေးမိဘူးလား’

ခင်အိက သူ့ဦးခေါင်းကို အညင်အသာ ယမ်းလေသည်။

‘ဟင်္ဂင်အင်၊ တွေးနေတော့ကော့ ကျနပ် ဘာတတ်နိုင်မှာတုံး။ ကျနပ် အတွက် ဆိုသာကတော့ ကနေ့ထက်တိုင် ဘာမှ မတွေးဖူးဘူး။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းဘဲ’

ငခိုင်က ခင်အိကို ငိုငဲ့၍ ကြည့်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ ခင်အိမှာ ကုလားဖြူကို တိုက်ပွဲဝင်ခါနီးကတည်းက ငခိုင်တို့၊ အောင်သူတို့ သွားလျှင် သွားသည်။ သူတို့စားလျှင် စားသည်။ သူတို့လှုပ်ရှားလျှင် လှုပ်ရှားသည်။ သူတို့ တိုက်လျှင်လည်း တိုက်သည်။ သူ့ကိစ္စ သို့မဟုတ် သူ့စိတ်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ခဲ့။

အဘယ်မျှလောက် ခက်ခဲသော၊ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေစေ၊ ကြောက်သည်၊ ရွံ့သည်၊ တုန်လှုပ်သည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှမရှိခဲ့ပေ။ သူ့အသက် မှာ မသေလို့ ကြွင်းကျန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သေနိုင်လောက်သော တိုက်ပွဲ များ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် အဘယ်သူ မျိုးနည်း။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးများပင် အချို့ အသေခံရမည်ကို စိုးရွံ့ကြ၍ ပြေးကုန်ကြပြီ။ သူကား ယခုထက်တိုင် မဖြူ။

အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ အဝတ်ဆင်းရဲ နေရ၍လည်း စိတ်မညစ်။
ဖြစ်သလိုနေ၊ ကြုံသလို စားသည်။ မစားဘဲ အငတ်လည်း ခံနိုင်သည်။

သူသည် သစ်သားရုပ်လည်း မဟုတ်။ သံတွေသံတုံးလည်း မဟုတ်။
ကျောက်ခဲလည်း မဟုတ်။ လူ၊ မိန်းမသူ။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော အပျိုကလေး
တစ်ဦးမျှ ဖြစ်သည်။

ငခိုင်သည် ခင်အိအား ငေးကြည့်ရင်း ဤသဘောများကို စဉ်းစား
နေမိသည်။

အကြောင်းခပ်သိမ်းကို သတ္တုချကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်အိမှာ သတ္တိ
ကောင်း၍နှင့် မျိုးချစ်စိတ်ရှိ၍အပြင် အောင်သူနှင့် ငခိုင်တို့ကို ခင်တွယ်၍လည်း
ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ငခိုင်အပေါ်တွင် စွဲလမ်းတပ်မက် ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။
ငခိုင်လည်း ထိုစဉ်ကတည်းက သိသည်။ ငခိုင်သာမဟုတ်၊ အောင်သူလည်း
သိသည်။ အားလုံး သိကြသည်။ သို့ပေသည့် ခင်အိမှာ ဘာမဆို ဇွတ်တရွတ်
လုပ်တတ်၍ ဘယ်သူမျှ မပြောရဲကြ။ မသိချင်ယောင်၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်
ကာ နေကြရသည်။ ငခိုင်ကလည်း အရှုပ်အထွေး ပြဿနာများ မပေါ်ပေါက်
စေရန် အလိုက်အထိုက်ကြည့်၍ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူ့စိတ်က သနားနေမိသည့်တိုင် သနားကြောင်း၊ ခင်မင်ကြောင်း
မပြရဲခဲ့။ ယခု အတိုက်အခိုက်ရပ်ကာ အေးအေးလူလူ နေကြရသောအခါ၊
နှစ်ယောက်ထဲလည်း ဖြစ်ပြန်သောအခါ ခင်အိမှာ ထိုစိတ်များ ကြီးထွား
လာနိုင်သည် ဟုလည်း ငခိုင် တွက်ဆမိသည်။

ခင်အိသာမက သူသည်လည်း ဖောက်ပြန်လိုက ဖောက်ပြန်နိုင်သည်။
သို့ပေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မူ ဆုံးမရ လွယ်သည်။ တစ်ပါးသူကို ဆုံးမဖို့
မလွယ်ကူ။ ငခိုင်က အမျိုးမျိုး ကြံဆပြီး ခင်အိကို ချောမော့ရလေသည်။
ထိုစိတ်များ ပျောက်ပျက်သွားစေရန် စကားလှီးလွှဲရလေသည်။

‘ကိုရင်တို့ ပြန်လာရင် ဒို့ နေရာရွှေကြမှ ကောင်းမယ်ထင်သယ်။
အသည်တော့ ငါ့အနာလည်း ပျောက်သလောက် ရှိနေမှာ’

‘ဟုတ်သယ် အစ်ကို၊ တိုက်ပွဲတစ်ခုခုအတွက် ကျနပ်တို့ သွားရသာ
တော်တော်ခက်သယ်။ လူရော မြင်းရော ပန်းသယ်။ တစ်နေ့က ကြည့်ပါလား၊
ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြတုံး’

‘အစ်ကို့သဘောတော့ ဗဟိုလမ်းကြောင်းရဲ့ အရှေ့ဘက်အစား အနောက်ဘက်ကို ပြောင်းလိုက်ချင်သယ်’

‘ဘယ်ဘက်တုံး အစ်ကို၊ အနောက်ကုန်းရိုးဘက်ကိုလား’

‘ကုန်းရိုးပေါ် မဟုတ်ဦးတော့ ကုန်းရိုးရဲ့ အရှေ့ဘက်စောင်းပေါ့။ အသည်မှာဆိုတော့ အစ်ကိုတို့လူတွေနဲ့ ပိုပီး အလှမ်းနီးသယ်။ အစ်ကိုတို့ လူတေက စည်သာ၊ ရှောက်ပင်၊ စခန်းမ၊ တောင်ဦး၊ အင်းကန်ကနေ မဲထီး အထိ ရှိသယ်။ မယ်ဇလီပင် အနောက်ဘက်လောက်က ကုန်းစောင်းမှာ နေရာသိပ်ကောင်းသယ်။ ချောင်လည်း သိပ်ကျသယ်။ အနောက်ဆားလမ်းမနဲ့ ဆိုရင် ဘာမှ မဝေးဘူး’

အရှေ့ ဆားလမ်းမမှာ နံကျွန်ဆူးခင်းလမ်းဖြစ်၍ အနောက်ဆားလမ်းမကား မယ်ဇလီပင်ရွာနှင့် ချောင်းဖြူရွာ အကြား၌ ရှိလေသည်။

ကုလားဖြူစစ်တပ်များက နှစ်လမ်းစလုံး အသုံးပြုကြလေသည်။ ပင်းနှင့် နတ်မောက် ကူးလျှင် အရှေ့ဆားလမ်းမကို အသုံးများသည်။ နတ်မောက်နှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းကူးလျှင် အနောက်ဆားလမ်းမကို အသုံးပြုကြလေသည်။

ငခိုင် ပြောသော နေရာနှင့် အနောက်ဆားလမ်းမမှာ တစ်တိုင်ခွဲလောက်သာ ဝေးကွာလေသည်။

ယခု သူတို့ရောက်ရှိသော နေရာကား အရှေ့ဆားလမ်းမနှင့် သုံးတိုင်ကျော် လေးတိုင်ခရီးခန့် ဝေးကွာလေသည်။

‘အသည်နေရာတေ အစ်ကို ဘယ်တုန်းက ကြည့်ထားတုံး’

‘သည်အလုပ် မလုပ်ခင်ကတည်းကပေါ့။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လိုအပ်ချက်တေကို အကုန်လေ့လာထားရသယ်။ မလေ့လာဘူး၊ ဘယ်လမ်းသွားလို့ ဘယ်ရောက်မှန်း မသိဘူးဆိုရင် တကယ့်အရေးအကြောင်းရယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်နိုင်သယ်။ အသည်တင်မှုတ်ဘူး၊ အနောက်ဘက်မြစ်အထိ ရေနံချောင်းတို့ ဘယ်တို့ကို အစ်ကိုတို့က သွားပီးဘီ။ တောင်ဘက်ကို တောင်တွင်း၊ မြောက်ဘက်ကို မိတ္ထီလာ၊ အရှေ့ဘက်က ရမည်းသင်းဆိုသာတေ အစ်ကို ပင်းမြို့ကို မရောက်လာခင်ကတည်းက ကိုရင်နဲ့ နှစ်ယောက် နဲ့ခဲ့ပြီ’

‘မောင်ကြီး အောင်သူနဲ့က စ တွေ့ကတည်းက သည်အကြံ ကြံခဲ့ကြသလား’

‘သူကတော့ ဘယ်လိုသဘော မပြောတတ်ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့လည်း သည် အကြောင်း မစပ်မိသေးပါဘူး။ အစ်ကိုကတော့ အညာရောက်လာကတည်းက ရောက်လေရာကို အမြဲလေ့လာနေသာ’

ခင်အိက ငခိုင်၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။ ငခိုင်လည်း ယုန်ပေါင်စား၍ ပြီးသွားပြီ။ ခင်အိက ရေတစ်မူတ် သွား၍ခပ်လေသည်။

ရေအိုးအနီးတွင် လှောင်အိမ်ဖြင့် ထည့်ထားသော တည်ချိုးတစ်ကောင် ရှိလေသည်။ ထိုချိုးကလေးက-

“တဝွတ်သရူး၊ တဝွတ်သရူး” ဟု ချစ်ချင်စဖွယ် တွန်ကျူးနေလေသည်။ ခင်အိက လက်တွင် ရေမူတ်တန်းလန်းဖြင့် ချိုးအိမ်အနီးသို့ ကပ်လိုက်သည်။

“ချိုးကလေး မင့်မှာ အဖော်မရှိလို့ ပျင်းနေပလား။ မင်းက တစာစာ တွန်နေတော့ အဝေးမှာရှိတဲ့ မင့်ချစ်သူက ကြားမလား။ တွန်ပါအုံးကွာ၊ တကူကူး လို့”

ခင်အိသည် သူ ပြောချင်သည့် ချစ်ပါသော၊ အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော စကားများကို ငခိုင်နှင့် ပြောခွင့်မရ၍ ချိုးကလေးနှင့် ပြောနေခြင်းလားဖြင့် မသိ။ သူ၏အသံမှာ ရာဂဓာတ်များဖြင့် ထုံမွမ်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“မင့်မှာတော့ ချစ်သူနဲ့ကွဲရလို့၊ ငါ့မှာဖြင့် မကွဲဘဲနဲ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသယ်”

‘မိအိရေ’

‘အစ်ကို လာပြီ’

ရေမူတ်ကိုင်၍ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားသည်။

‘နင် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေသာတုံး’

‘ချိုးနဲ့ အစ်ကို၊ ချိုးကလေးက သူ့ချစ်သူနဲ့ ကွဲနေတော့ တကူကူး၊ တကူကူးနဲ့ လွမ်းရှာနေသယ်။ အသာနဲ့ သူ့ကို သနားနားရှိပြီး ဖျောင်းဖျ နေသာ’

‘ဘယ်လို ဖျောင်းဖျတုံး’

‘ချိုးကလေး ချိုးကလေးလို့၊ မင်းက ချစ်သူနဲ့ကွဲလို့ လွမ်းရသယ်၊ ငါ့မှာ မကွဲဘဲနဲ့....’

ငခိုင်က ခင်အိ နဖူးကလေးကို လက်ဆုပ်ဖြင့် မနာမကျင် ထုလိုက် သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ အစ်ကိုက ကနေ့ထက်ထိ ချစ်ပါသယ်လို့မှ ပြန်မပြော
သေးဘဲ’

‘နေပါဦးဟယ်၊ သည်ကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတေ ရှိနေသေး
လို့ပါ’

‘မဆိုင်ပါဘူး အစ်ကို၊ တစ်သက်လုံးရှိနေရင် တစ်သက်လုံးပဲ သလို
ချည်း နေသွားမလား။ အသာဖြင့် အစ်ကို ချစ်တော့ချစ်သယ် မှုတ်လား’

‘မိအိရယ် နင့်ကြောင့် ခက်သယ်။ ကိုင်း နေနွေးတုန်း ရေချိုးမယ်
ဆိုရင် ချိုးချည်တော့’

‘နို့ အစ်ကိုကော’

‘ငါတော့ နင်ပီးမှပဲ သွားသင့်သွားမယ်’

သူတို့နေရာမှ အောက်အနည်းငယ် ဆင်းလိုက်လျှင် စမ်းရေအိုင်များ
ကို တွေ့ရမည်။ ထိုစမ်းရေအိုင်များသို့ ရေဆင်းချိုးကြရလေသည်။

‘ချိုးမှာဖြင့်လည်း အတူတူ လိုက်ခဲ့ပါ အစ်ကို၊ တော်ကြာ ကျနုပ်ပဲ
တွဲဆင်း တွဲတက်ရမှာ မှုတ်လား’

‘ခက်ပါဘိတော့ မိအိရယ်၊ ငါပြောသာက နင် အရင်ပီးနှင့်နေအောင်
လို့ပါ’

‘အံ့မာ အစ်ကိုက အထူးအဲဆန်း လုပ်နေပြန်ဘိ’

သူတို့ ရေချိုးသောအခါ တောင်ပေါ်သူ တောင်ပေါ်သားများလို ရေလဲ
မဆောင်ကြ။ ဆောင်စရာလည်း အဝတ်များများစားစား မရှိ။ သို့အတွက်
ငခိုင်က ခင်အိကို အလျင်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိကလည်း ငခိုင်နှင့် သူ့မှာ ဘာမျှရှက်စရာ မလိုတော့ဟု တွက်
ထားသည်။ နောက် ငခိုင်က အတူတော့ သွားမယ်၊ သာပေသည့် တစ်နေရာစီ
ချိုးဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား အတူထွက်သွားကြလေသည်။

PP

ရှေ့မြင်းက အလွတ်ပြေးသည်။ နောက်မြင်းက အမိလိုက်နေသည်။

သူတို့သည် ဘယ်အချိန်က ပြေး၍ ဘယ်အချိန်က လိုက်နေသည်ဖြင့်
မသိ။ စခန်းမရွာ၏ အနောက်ဘက် ခင်တန်းကြီးသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်
သည်။ ဆုံကျောဘက်မှ ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့မြင်းစီးသူမှာ မိုးအိန္ဒာ ဖြစ်သည်။ နောက်မြင်းစီးသူကား ငကြောင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးအိန္ဒာသည် ငကြောင်မှန်း သိ၍တော့မဟုတ်။ ငကြောင်တို့၊ ဦးပေတန် တို့ ဘက်မှ လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု တွက်ထားသည်။

သူသည် အင်းကန် ဦးဖိုးမင်းထံမှ အမှာစာကို ယူဆောင်လာခဲ့သူ ဖြစ်ရာ တစ်ဦးချင်းဖြစ်ပေသည့် ခံမတိုက်ဘဲ အလွတ်ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ သူ့အသက်ထက် သူ့တွင် ပါသောစာက ပို၍အရေးကြီးသည် မဟုတ် လော။

ငခိုင်တို့သည် ဦးဖိုးမင်းတို့နှင့် တစ်စုံတစ်ခု တိုင်ပင်လိုသော်၊ ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ရယူလိုသော် ကိုယ်တိုင်သွား၍ မဖြစ်။ ဆက်သားလွတ်ကာ စာဖြင့် ဆက်သွယ်ကြရသည်။

မတွေ့မပြီးသော ကိစ္စဖြစ်လျှင် တစ်နေရာ၌ ချိန်း၍တွေ့ကြရသည်။

ဦးပေတန်၏ လူများမှာ နေရာအနှံ့ ဖြစ်နေသည်။ ဦးဖိုးမင်းကိုပင် ဖမ်းမည်တကားကား လုပ်နေသည်။ ဦးဖိုးမင်းကို မဖမ်းသေးခြင်းမှာ ငခိုင်တို့၊ အောင်သူတို့ကို ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်းကန်ရွာ၌လည်း ဦးပေတန် ၏ လူများ အထောက်ချထားလေသည်။

ဦးပေတန်၏လူများ၊ အဖွဲ့သားများတို့သည် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် နေရာတိုင်း ရွာတိုင်း၌ ရှိနေလေသည်။

ငခိုင်တို့ လူအင်အား နည်းနေပါလျက် မမိရကောင်းလားဟု ကုလားဖြူ ကလည်း ဦးပေတန်အား တကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသည်။ လက်နက် လို သလောက်၊ ငွေ လိုသလောက် ထောက်ပံ့မည်ဟု ပြောထားသည်။

သို့အတွက် ငခိုင်တို့ ဘယ်လမ်းက သွားသွား၊ ဘယ်နေရာ ရောက် ရောက် မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ယခု မိုးအိန္ဒာ လွတ်လာခြင်းသည်ပင် ကံကောင်းထောက်မ၍ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း မလွတ်သေး။ အလွတ်ပြေးတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

စခန်းမ အနောက်မှနေ၍ မနော့ကုန်ရွာ ရေးဘက်သို့ ရောက်လာပြီး ဖြစ်သည်။ ရှေ့မြင်းကလည်း ပြေးတုန်း၊ နောက်မြင်းကလည်း လိုက်တုန်း။ နောက်မြင်းစီးသူ ငကြောင်တွင် သေနတ်ပါသည်။ သေနတ်ဖြင့် မကမ်းတကမ်း

ဖြစ်နေသေး၍၊ သို့မဟုတ်လျှင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် လက်တွင် အသင့် ကိုင်ထားသည်။

‘ဒိုင်း’

ပစ်ပြီ။ မထိ။ ဆက်၍ ခိုင်းကြတုန်း။

လမ်းနံဘေးတွင် ကပ်လျက် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ ထိုညောင်ပင်အကွယ်မှ လူတစ်ယောက်နှင့် မြင်းတစ်စီး ပြေးထွက်လာပြီး ငကြောင်၏ မြင်းပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ငကြောင်လည်း ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်။ နှစ်ယောက်စလုံး အောက်သို့ လုံးထွေးကျသွားသည်။ ၎င်းအဖြစ် အပျက်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်မျှ ဖြစ်လေသည်။

ငကြောင်လည်း ဘာမျှ ခုခံချိန်မရ၊ ဘာမျှ ကြံစည်ချိန်မရ ဖြစ်နေ သည်။ ထိုသူမှာ မြင်းစီးအတတ်တွင်မျှမဟုတ်၊ ဗန်တိုပညာတွင် လည်းကောင်း၊ လူချင်းသတ်ပုတ်မှု (နပန်း) အရာ၌ လည်းကောင်း အတော်ကျွမ်းကျင်ဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ မြင်းပေါ်မှ ကျခြင်းမှအစ ငကြောင်လို ခွေးကျမကျဘဲ ကြောင်ကျ ကျသည်။

နာမည်ကသာ ငကြောင်။ ကျတော့ ခွေးကျ။

မြေပေါ်သို့အရောက် ငကြောင် ဘယ်သို့မျှ ပြန်လှန် ခုခံခြင်းငှာ မစွမ်းရလေအောင် နောက်မှ လက်နှစ်ဖက်ကို တုပ်ကိုင်လျက် ဒူးဖြင့် ခပ်နာနာ ထောက်ထားသည်။

‘အမယ်လေးဗျ၊ သေပါပြီ’

မှန်သည်။ ငကြောင်မှာ မြင်းပေါ်မှကျစဉ်ကလည်း မြေကြီးဖြင့် ကိုင် ရိုက်သလို နာကျင်မှုရှိခဲ့သည်။ ယခု ကြက်အတောင်ပံ လိမ်သလို တံတောင် နှစ်ခုကို နောက်သို့ လိမ်ကာ ကန်ဆွဲပြီး ဒူးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထောက်ထားရာ တစ်ချက်တစ်ချက် နံရိုးများ၊ လက်ဖျံရိုးများ ကျိုးပြီဟု ထင် ရလောက်အောင် နာကျင်လှရကား မအော်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင်... သစ္စာဖောက်၊ လောက်ကောင်။ သူက အခုမှ နာနေရသလား’

ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်။ ခင်အိ ဖြစ်သည်။ ခင်အိက ငကြောင်အား ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် နာကျင်စေရန် ပြုကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အမလေးဗျာ အသက်ချမ်းသာပေးပါ။ ကျုပ် နောက်တစ်ခါ မမိုက် ပါဘူး။ အေးအေး နေပါတော့မယ်’

ပြောနေဆဲပင် မိုးအိန္ဒာ ပြန်လှည့်လာသည်။ မိုးအိန္ဒာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ငကြောင်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ် ခေါ်ခဲ့ဖို့ပြောကာ လွှတ်သည်။

လွှတ်လည်းလွှတ်၊ ငကြောင်၏ ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ငကြောင်လည်း အသားဆတ်ဆတ်တုန်မျှ ကြောက်နေသည်မှ လွဲ၍ ခုခံရဲဟန် မတူ။ အသာ ကုပ်နေရလေသည်။

ပြီးလျှင် သူတို့၏ နေရာသို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကား နေရာမှန် မဟုတ်သေး။ ချောင်းဖြူရွာဟောင်း၏ အနောက် အင်တုန်းအရပ်တွင် ယာယီ စခန်းချ၍ နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိမှာ မိုးအိန္ဒာကို စောင့်ကြိုရင်း ဝန်းကျင်ကို လေ့လာထောက်လှမ်း ရာမှ ဤကဲ့သို့ ကြုံဆုံခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနောက် ငကြောင်တွင် ပါသော လက်နက်၊ ငွေနှင့် မြင်းတို့ကို ယူထားလိုက်ပြီး ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဗမာအချင်းချင်း ရန်သူပင်ဖြစ်ပေစေ၊ သတ်ဖြတ်သော မှုကို ငါးပါးသောသီလ စောင့်ထိန်းသလို စောင့်ထိန်း ရှောင်ကြဉ်ထားပေရ ကား ထိုထက် ကြီးလေးသောအပြစ်ကိုမျှ မပေးလိုကြပေ။ ထိုသူတစ်ဦးကို သတ်ပေသည့်လည်း နောက်ရန်သူများ ရှိနေဦးမှာပဲဟု တွက်ထားကြဟန် တူလေသည်။

မိုးအိန္ဒာကလည်း အခြေအနေနှင့် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် ရှင်းပြလေသည်။ သူတို့အဖို့ ပင်းနယ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်ရန် အလွန် ခက်သည်ဟု ပြောပြလေသည်။

သူတို့အဖို့ အထူးခက်သည်ကား နေရာမှန် မနေရဲခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ မိုးအခါဆိုလျှင် ဝေးရာတစ်နေရာသို့ သွား၍ ခိုနေနိုင်သည်။ မိုးအခါ တွင် အတိုက်အခိုက် အကူးအသန်း အင်မတန် နည်းသည်။ ဆောင်းအခါ သို့မဟုတ် နွေအခါတွင် စစ်တပ်များ အကူးအသန်း အပြောင်းအရွှေ့လည်း များသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူတို့အား လိုက်၍ တိုက်ကြသည်။ သူတို့ ကလည်း ပြန်လှန် တိုက်ချင်သည်။ သူတို့အဖို့ ပင်းနယ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာ နိုင်ရင် အလွန်ခက်သည်ဟု ပြောပြလေသည်။

ယခု သူတို့၏ အရပ်နှင့် နေရာကို ငကြောင် သိသွားပြီ။ တစ်ဖက်ကို

မျက်စိလှည့်စားဖို့ လိုသည်။ အနောက်ဘက် ထင်လျှင် အရှေ့ဘက်၊ အရှေ့ဘက် ထင်လျှင် အနောက်ဘက် ဖြစ်စေရမည်။

သို့မဟုတ် သူတို့ မနေဖူးသေးသော အလယ်ကျော ချောင်ကောင်းရာ တစ်နေရာတွင် နေလိုက လူနည်း၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

စခန်းမရွာ၏အရှေ့ ဆားလမ်းမနှင့်ဝေးရာ ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရွှေ့ခဲ့ကြပြန်လေသည်။

စခန်းတွင် မိုးအိန္ဒာတို့ သုံးဦးအား ထားခဲ့ပြီး ငခိုင်၊ အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့သည် ဦးဖိုးမင်းနှင့် ချိန်းဆိုသောနေရာသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

ချိန်းဆိုသောနေရာမှာ တောင်ဦး၏အနောက် အင်တိုင်းကြီးစောင်း ဖြစ်လေသည်။ နံနက် နေထွက်တပြုတွင် တွေ့ဆုံကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်၌ ချိန်းဆိုကြခြင်းမှာ ငခိုင်တို့ အပြန်အသွား လွယ်ကူကြ စေရန် ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ်ဆိုလျှင် ဦးပေတန်၏ လူများက ယင်း နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။

ငခိုင်တို့က မိုးမလင်းမီ အရုဏ်ကျင်းကတည်းက ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာသို့ နေမထွက်မီ ကြက်ဆင်းချိန်၌ ရောက်ကြလေသည်။ ကမ်းပါးယံ ကြီးများ ကာရံလျက်ရှိသော ချောက်ကြီးတစ်ခုထဲမှ ဦးဖိုးမင်းအား စောင့် ဆိုင်းနေကြလေသည်။

ဤယနေ့ အထူးသဖြင့် မြူနှင်းများ ထန်လှသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ ပို၍ ဝှမ်းဆိုင်ကြီးများနှင့် တူစွာသော နှင်းလုံးနှင်းထုကြီးသည် တောတောင် ကြီး တစ်ခုလုံး ကြီးစိုး ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သေးသည်။

ငှက်များသော်မှ ဟိုပင်သည်ပင် ကူးနိုင်ကြအံ့မထင်။ သစ်ပင်တစ်ပင် မှ သည်သစ်ပင်တစ်ပင်သို့ လှမ်းမြင်နိုင်ရန် အတော်ခက်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ဝါးတစ်ရိုက် နှစ်ရိုက်သာသာခန့်မှ လွန်လျှင် လူရယ်၊ နွားရယ်၊ သစ်ပင်ရယ်ဟု ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်ရန် လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်။ ချီးများ၊ ငှက်များ မျက်စိလည်နိုင်သော အခါပေ။

ဤအထဲ ချမ်းကလည်း ချမ်းအေးလှသည်။ ကျွဲချိုဖျား ဆတ်ဆတ် ခါရသည့် ပြာသိုလပေပင်။ ငခိုင်တို့မှာ ချမ်းအေးပေသည် မီးမဖိုရဲကြ။ မီးလှုံ၍ ရန်သူ မြင်သော် အခက်ကြုံပေဦးမည်။

ဤလိုဖြင့် ချမ်းချမ်းတွင် သုံးဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ကုပ်၍

ထိုင်နေကြရသည်။ နေသည်ပင် ထွက်မှ ထွက်ပါတော့မည်လား။ နေထွက်
တပြု အချိန်ကို ဘယ်လိုလုပ်၍ မှန်းဆနိုင်မည်နည်း။

တစ်နည်းတော့လည်း ကောင်းပြန်သည်။ ရန်သူများရှိလျှင် သူတို့ကို
မတွေ့မမြင်နိုင်ပေ။ ဦးဖိုးမင်းမှ ထိုနေရာသို့ အရောက်လာနိုင်မည်လား မပြော
တတ်။ မျက်စိလည်ကောင်း လည်နိုင်သည်။

မှန်သည်။ နေရာရှာနေ၍ ဖြစ်မည်။ ရောက်ချိန်တန်ပါလျက် ဦးဖိုးမင်း
မရောက်လာသေး။ ငခိုင်တို့ စောင့်စားရသောအချိန်နှင့်စာသော် နေတောင်
အတော် မြင့်လောက်နေလေပြီ။

မြူနှင်းက ထန်ဆဲ။

‘ဟေ့ မလှုပ်ကြနဲ့၊ လှုပ်ရင် အသက်ပါသွားမယ်’
သုံးဦးစလုံး ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘မလှုပ်နဲ့၊ ထ လည်း မထနဲ့’

ပတ်ပတ်လည် လက်နက်တွေ ဝိုင်းနေသည်။ လူကိုယ်များကို နောက်မှ
မြင်ကြရ၍ သေနတ်ပြောင်းကြီးများကို ဦးစွာ တွေ့ကြရသည်။ ဘယ်နည်း
အားမျှ မခုခံနိုင်။ ခုခံလျှင် အသေခံမှ ဖြစ်မည်။

‘မင်းတို့ လက်နက်တေ ချလိုက်ပါ’

ဦးပေတန်၏အသံ ဖြစ်သည်။ လက်နက်စုံဖြင့် ဝိုင်းထားသူများထဲ
တွင် ဦးပေတန်၊ ငခိုး၊ ငကြောင်၊ အကုန်ပါသည်။ လက်နက်ကိုင် လူပေါင်း
အစိတ်ခန့် ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။

ပြောသည့်အတိုင်း အသီးသီး စွဲကိုင်ထားသော လက်နက်များကို
ချကြရသည်။

‘ဟား ဟား ဟား’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ဦးပေတန်၏ အပြောင်အလှောင်သံ၊ ငခိုး၏ မခန့်တရန့် ရယ်သံ၊
ငကြောင်၏ အခဲမကျေ ဟားတိုက်သံ။

‘ဘုရင်တို့ဘုန်း မိုးသို့ချွန်း၊ လူပုန်း တောမှာ မနေသာတဲ့။ မင်းတို့မိုလို့
မစဉ်းမစား အင်္ဂလိပ် အရှင်သခင်ကို ပုန်ကန် တော်လှန်ရပေလော့ကွာ။
ဟား ဟား ဟား’

‘ဖိ... တော်၊ ခင်ဗျားကြီး ခွေးစကား မပြောနဲ့။’
ငခိုင်က ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား သည်အကောင်က သေအထိ သတ္တိကောင်းဦးမှာ
လားကွယ့်’

‘ဟေ့ သေရုံမကဘူး၊ သေတဲ့ဟိုဘက် ခုနစ်တောင် လွန်သွားပစေ။
မင်းတို့လို လူမျိုးခြား ကုလားစုတ်ကို သခင်ခေါ်ဖို့၊ ကျွန်ခံဖို့တော့ စိတ်မကူး
ဘူး’

အောင်သူ၏ အောင်စိတ်အောင်ဟန် ပြင်းထန်လှသောအသံ ဖြစ်သည်။

‘တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံးက သတ်ပစ်ရုံပဲ။ သေသာလောက်တော့
တစ်ခါမကဘူး၊ ဆယ်ခါပြန် သေရဲသယ်’

မှန်သည်။ သူတို့သည် ထိုမျှလောက် စိတ်ဓာတ် မပြင်းထန်လျှင်
နဂိုကတည်းက တော်လှန် ပုန်ကန်ခဲ့ကြလိမ့်မည်လည်း မဟုတ်။ ဤလို
အင်အားချည့်နဲ့သည်အထိ မပြေး မပြုဘဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေကြမည်
လည်း မဟုတ်ပေ။

နောက်ဆုံး ခင်အိ ဆိုစကားမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သေမည်ကို
မကြောက်မရွံ့၍သာ အသံမှအစ ဖုန်မလှုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကိုင်း ဖမ်းကြဟေ့၊ ဘယ်မတုံး လက်ထိတ်သံကြီး ယူခဲ့ကြစမ်း’
ငခိုင်က အဖမ်းခံရင်းဖြင့် ဆိုပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အခု ကံကောင်းသာက ကုလားဖြူ ကုလားနက်တေ
မပါလို့ပဲ။ ပါရင် ကျုပ်တို့ သည်အတိုင်း မနေဘူး။ တစ်ခုခု လုပ်မှာ။ ကျုပ်တို့
လည်း ကျည်သင့်သေမှာပဲ။ ကုလားပါရင် ကုလားလည်း အနည်းနဲ့အများ
သေမှာပဲ။ အသာကို ယုံပါ။ ကျုပ်တို့ တိုက်လာသာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြာခဲ့ပြီ။
ဗမာ ဗမာချင်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မသတ်ခဲ့ဘူး။ တစ်ယောက်ကိုမှလည်း
မနှိပ်စက်ခဲ့ဘူး’

‘ငခိုင် အသာပြောရင် မျက်ရည်ခံထိုးသယ် ထင်နေပါဦးမယ်။ သူတို့
မသိကြလို့လား၊ ငါတို့ဟာ သေလူ၊ တစ်နေ့ သေကြရမှာပဲ’

‘ကျုပ်က ကျုပ်တို့ကို လျှော့အောင်ပေါ့အောင် ပြောနေသာမှတ်ဘူး။
ကျုပ်တို့ စေတနာကို အခုပါတဲ့ လူထဲက မသိသေးတဲ့လူတေ သိအောင်
ပြောနေသာ’

'ဟား ဟား'

'ဟား ဟား ဟား'

ရယ်သံများနှင့်အတူ တောဟိန်းသံကြီး ပဲ့တင်ထပ်လာလေသည်။

နေသည် ထန်းတစ်ဖျားကျော်နေပြီဖြစ်၍ နှင်းလည်းကွဲစပြုနေပြီ။

ငခိုင်၊ အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့ကို ပင်းမြို့သို့ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ခဲ့

ကြလေသည်။

၃၇

ကုလားဖြူတို့ စစ်စခန်းချရာ ကျောင်းကြီးပေါ်၌ ဖြစ်လေသည်။ ပထမတွင်

ကုလားဖြူစစ်ဗိုလ်က ငခိုင်တို့သုံးယောက်ကို တစ်ယောက်စီ ခွဲ၍ စစ်လေ

သည်။

ခင်အိကိုမူ ကျက်သရေခန်း၌ ခေါ်သွားသည်။ ငခိုင်နှင့် အောင်သူသာ

အပြင်၌ တစ်နေရာစီ ခွဲထားသည်။ ငခိုင်ကို တစ်မျိုးမေးသည်။ အောင်သူကို

တစ်ဖုံစစ်သည်။

စစ်ပုံကား-

'မောင်မင်းတို့ကို ဘသူခိုင်းသတိုး'

'ကျနပ်တို့ ဗြိတိသျှလူမျိုးကို ဘသူက မကောင်းဘူး ပြောသတိုး'

'သီပေါဘုရင်က တိုင်းပြည်အား ဖရန်စစ်သို့ ရောင်းစားမည် ကြံမည်

ကို သိသလား'

'ပခုက္ကူတို့ မင်းဘူးတို့မှာ သပုန်ထနေတဲ့ ငကျားတို့ ဥတ္တမတို့ဆိုတာ

သိသလား။ ပုပ္ပားက ငရာညွန့်ကော သိသလား'

(ဗိုလ်ကျား၊ ဗိုလ်ဥတ္တမနှင့် ဗိုလ်ရာညွန့်တို့ကို ဆိုလိုသည်။ ဗိုလ်လရောင်

ကိုကား ကျဆုံး၍ မမေးခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။)

'ကျနပ်တို့ကို သစ္စာတော်ခံရင် ရာထူးကောင်းကောင်းပေးမယ်။ ရာထူး

ယူမလား' နှင့် အခြားမေးခွန်းပေါင်း များစွာတို့ ဖြစ်လေသည်။

ပထမ မေးခွန်းအတွက် 'ဒို့ ကုလားဖြူကို သခင် မခေါ်ချင်လို့၊

ကုလားဖြူလက်အောက်မှာ ကျွန် မလုပ်ချင်လို့ တိုက်သယ်။ ဘသူမှ

မခိုင်းဘူး'

ဒုတိယ မေးခွန်းအတွက် 'ဘသူမှ မပြောဘူး။ သူများ တိုင်းပြည်ကို သူခိုး၊ မြေလို နိုင်လိုမင်းထက် လက်နက်အားကိုး လှယူတဲ့လူဖြစ်လို့ မကောင်းမှန်း သိသယ်။ အသာကြောင့် တိုက်သယ်'

တတိယမေးခွန်း 'သီပေါဘုရင် ဘယ်လိုလုပ်သည်၊ မလုပ်သည်ကို ဒို့ မသိ။ ဘုရင်ဖြစ်လျက် ဒို့ဆင်းရဲသားတေကို နယ်လု စစ်ဘီလူး ကုလားဖြူ လက်အောက် မကျအောင် ကာကွယ်မပေးနိုင်သာ ဒို့သိသည်။ ဒို့ မကျေနပ်'

စတုတ္ထမေးခွန်း 'ဒို့ ဘသူနဲ့မှ အချိတ်အဆက် မရှိ၊ ဒို့ တိုက်ချင်လို့ တိုက်သယ်။ သူတို့လည်း ဒို့လို ကုလားကျွန် မခံချင်လို့ တိုက်ကြမှာပဲ'

ပဉ္စမမေးခွန်း 'ဒို့ အသေခံမယ်။ ကုလားကို သခင်မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဒို့လူမျိုးမှ သခင်မျိုးအစစ်'

နစ်ဦးစလုံး ထိုအတိုင်းဖြေကြသည်။ ကျန်သောမေးခွန်းများကိုလည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ အလျှော့မပေးကြ။ ကုလားဖြူကို နည်းနည်းကလေးမျှ အညံ့မခံ။ ရဲရဲတောက် ပြန်လှန် ပြောဆိုကြလေသည်။

သူတို့ဘက်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် သိမ်းသွင်း၍ မရသောအခါတွင် သူတို့သည် စစ်ဘီလူးများပီပီ၊ အလွန်ရိုင်းစိုင်း၍ ညစ်ညမ်းယုတ်မာသူများပီပီ သူတို့၏ ဇာတိရပ်ကို ပြလေတော့သည်။

ငခိုင်၊ အောင်သူတို့သည် သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူဆိုးများ မဟုတ်ကြ။ သူပုန်သူကန်ဟုပင် ခေါ်နိုင်ဖို့ ခက်လှသည်။

သူပုန် ဆိုသည်မှာ ထီးနန်းကို မတရားသဖြင့် ရယူ၍ တိုင်းပြည် အကြည်ညိုခံ တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်သော ရှင်ဘုရင်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်မှသာပင် သူပုန်ဟု ခေါ်သင့်သည်။

ဤလို တိုင်းတစ်ပါးမှ လာရောက်ပြီး လက်နက်အားကိုး၊ ကလိမ်ဉာဏ် အားကိုးဖြင့် လာရောက်တိုက်ယူသူအား သူ့ကျွန်မခံလို၍ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် မင်းအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သည့်စစ်၏ နောက်ဆက်တွဲများဟုသာ၊ သို့မဟုတ် လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် လူမျိုးတစ်မျိုး စစ်တိုက်သည်သာ ခေါ်သင့်သည်။

သူတို့ကို သူခိုး၊ ဓားပြ၊ ရာဇဝတ်သားများဟု သဘောမထားသင့်။ စစ်ရာဇဝတ်သားဟု သဘောထားလျှင်ပင် နည်းလမ်းမကျပေ။ စစ်သည် သူတို့က စသည်မဟုတ်၊ တစ်ဖက်က မတရားတိုက်လာ၍ ပြန်လှန် ခုခံ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို စစ်သုံးပန်းနှင့် ညီတူညီမျှ သဘောထားသင့်သည်။

ဥပဒေ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လူယက် တိုက်ခိုက်မှုဖြင့် ရာဇဝတ်သင့်သူများကိုပင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု မပြုရ။ ဥပဒေနှင့်အညီ စစ်ကြောမေးမြန်း၍ အမှုထင်ရှားလျှင် ထင်ရှားသလို အပြစ်ပေးရလေသည်။

သူပုန် သူကန်ဖြစ်လျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းသာ ဖြစ်သည်။ မတရားမနှိပ်စက်ရ၊ မညှဉ်းဆဲရ။ သုံးပန်းဆိုလျှင်ကား နှိပ်စက်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ ထိုက်တန်သလောက် ပြုစု စောင့်ရှောက်ရသေးသည်။ ကောင်းမွန်စွာ ထားရသည်။

ကုလားဖြူတို့ကား ဤလို လူဆန်သော၊ ယဉ်ကျေးသူများ၏ အလုပ်ဖြစ်သော အပြုအလုပ်မျိုး တစ်ခုမျှမလုပ်ကြပေ။ သူခိုး၊ လူဆိုးများနှင့်ပင် မသင့်မထိုက်သော နှိပ်စက်နည်းကားမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ကြလေတော့သည်။

ရှေးဦးစွာ ငခိုင်တို့ကို တစ်နေရာစီခေါ်၍ ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်အိပ်စေကာ ခြေလက်တို့အား အသေတုတ်လျက် ညှိသကျည်းခေါ်သော မယ်တရိုးပေါ်သို့ မြင်းလုံးများတင်၍ ပဲစားပြီး ဗိုက်ကားနေသော ကုလားဝဝကြီးတို့က တက်ကာ နင်းကြ လှိမ့်ကြလေသည်။

နှိပ်စက်နည်း၊ ယုတ်မာနည်း ပေါင်းစုံတို့အနက် အလွယ်ကူဆုံး၊ အနာကျင်ဆုံးနှင့် အခံရအခက်ဆုံး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့သည် မျက်စိကိုမှိတ် အံကိုကြိတ်ပြီး အနိုင်နိုင်အောင် ခံကြရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ နာကျင်လွန်းလှ၍ အသက်ပါ ထွက်သွားမလားဟုပင် အောက်မေ့ကြရသည်။

‘ဟရေ ဗရမာ ဆိုးတယ်နော်။ ကန်းတယ်။ သူပုန်ထတနော် ကန်းတယ်။ အခုနော် အားကြီးကန်းတယ်’

ငခိုင်သည် အရိုးကွဲလေပြီလားဟု အောက်မေ့ရမည်။ အခုချက်ချင်း သေသွားလျှင် ကောင်းသည်ဟုပင် အောက်မေ့မိသေးသည်။

ငခိုင်တွင်မဟုတ်၊ အောင်သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်သည်။ ပထန်ဝကြီးများသည် ဆိတ်သတ်ရာ၊ နွားသတ်ရာတွင်သာ ရက်စက်ကြလေသည်မဟုတ်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အထူးသဖြင့် ဗမာလူမျိုးအား နှိပ်စက်ရာ၌လည်း အလွန်ရက်စက်ကြလေသည်။

“သခင်အားရ ကျွန်ဒဏ်ဝ” သော တစ်ပါးကျွန် ပီသလှပါပေသည်။

၎င်းမှာ ပထမနေ့ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့လည်း ဤလိုပင် ခေါ်ထုတ်၍ ကုလားဖြူငြိလ်က စစ်ပြန်သည်။ ငခိုင်တို့က ၎င်းနည်းအတိုင်း ဖြေကြသည်။

တစ်ပိုဒ်မလွဲ၊ ရဲရဲတောက် ပြန်လှန် ပြောဆိုကြလေသည်။ ယခင်နေ့ အတိုင်း ပထန်ကုလားကြီးများက ခေါ်ထုတ်ကြပြန်လေသည်။

နှိပ်စက်နည်းကား ယခင်နည်းမဟုတ်၊ တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးအား လက်နှစ်ဖက်ကို တုပ်၍ ကျောင်းထုပ်တွင် ဆွဲလေသည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်ရုံမျှ တုံးခု၍ ဆွဲသည်။

ကြမ်းပေါ်ရှိ တုံးကို ခြေဖြင့် ကျောက်လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ထုပ်တွင် တွဲလောင်းကြီးများ ဖြစ်နေကြသည်။

ဤလိုဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုသေး။ လက်မရွံ့ ပထန်ကြီးက သူတို့အပါး၌ တမာကူကို ကျကျနန ရှူရင်း သူတို့ကို ခနဲတုတ်တုတ်စကားများ ပြောလိုက်၊ ကျာပွတ်ကို သလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကြီးကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်စုံဖြင့် တစ်ဖက်တစ်ချက် ကျစ်လိုက် လုပ်နေသေးရာ ကြောက်တတ်သူများ ဆိုလျှင် ကြောက်ချေးပါလေမည် မလွဲ။

ငခိုင်တို့ကား သူတို့ကို ခနဲတုတ်တုတ် စကားပြော၍ အလွန်ဒေါသဖြစ်နေသည်မှတစ်ပါး ကြောက်သွေး ကြောက်စိတ်ဟူ၍ နှမ်းစေ့ဆယ်စိတ်စိတ် တစ်စိတ်မျှ မရှိပေ။

ပထန်ကြီး ခနဲသော မခံချိ စကားများမှာကား ဘယ်သူ ဒေါသမဖြစ်ဘဲ ရှိလိမ့်မည်နည်း။ အလွန်ညစ်ညမ်းယုတ်မာလှစွာ၏ တကား။

‘နင်တို့ ကန်မလေးနော်၊ အားကြီးလှ အားကြီး ချစ်စရာကန်းတယ်။ သခင်နော် သူ့ကို အားကြီး သဘောကျတယ်။ သခင်က ကန်မလေးကို မရိုက်ဘူး။ ဟောသလို ဟောသလို လုပ်တယ်’

ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့မှာ ထွန်ထွန်လူး နာကြည်းကြလေသည်။ သို့ပေသည် မတတ်နိုင်။

ပထန်ကုလားကြီး ပြောသည့်အတိုင်း မှန်သည်။ ပထမနေ့ကတည်းက ခင်အိအား ယခင်က ဘုန်းတော်ကြီး ကျိန်းစက်သော ကျောင်းကျက်သရေခန်းထဲသို့ ထည့်ထားခြင်းမှာ ဤလို မတရားပြုရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ငခိုင်တို့အား မြင်းလုံးလှိုမ့်နေချိန်တွင် ခင်အိလည်း ကုလားဖြူနှင့်

နပန်းသတ်နေရသည်။ ခင်အိသည် သူ၏ အပျိုစင်ဘဝကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်သည်။

ဖျက်ဆီးရန်ပြုသော ရန်သူ လူယုတ်မာကို ခွန်အားရှိသရွေ့ တွန်းလှန်သည်။ သို့ပေသည့် သူက အချုပ်သမား၊ မိန်းမသား။ လက်ခြေတို့ ချုပ်ထားလျှင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ အလျော့မပေးချင်၍ မဖြစ်။

ကုလားဖြူတို့သည် အစွမ်းကုန် ညစ်ညမ်းမှု ပြုကြလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ပထန်ကုလားကြီးက-

‘ကန်မလေးနော် တစ်ယောက်တည်း။ ငါတို့သခင်နော် ဟောသလောက်’ ဟု လက်ငါးချောင်း ထောင်ပြသည်။

ငခိုင်တို့ကလည်း ယခင်နေ့ကတည်းက သိသည်။ သူတို့ နှိပ်စက်ချင်သလို နှိပ်စက်၊ ပြုကျင့်ချင်သလို ပြုကျင့်ပြီးနောက် ညတွင် အတူနေကြရသည်။

ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြကတည်းက ခင်အိ မျက်နှာမကောင်း။ မကောင်းရုံမျှမဟုတ်၊ စကားလည်းမပြော။ တစ်ညလုံး မလှုပ်မချောက်ဖြင့် ကျောက်ရုပ်လို လုပ်နေသည်။ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ငခိုင်တို့က ထိုကတည်းက မခံချင်ကြ။ အထူးသဖြင့် ငခိုင်မှာ သူ့ကို နှိပ်စက်၍ နာသည်။ ကျင်သည်ကို သဒ္ဓါမရ။ ခင်အိအတွက် ရင်ကွဲမတတ် နာကြည်းမိသည်။

ယခု ပထန်ကုလားကြီးက ထိုအနာကို ထိုးဆွပေးနေပြန်ရာ သူ့အသည်းတွင် လုံဖျားပေါင်း အရာအထောင် စုပြုံ ထိုးဆွနေသည်ထက်ပင် အခံရခက်သေးသည်။

ခပ်သိမ်းကုန်သော အဆိုးတကာတို့တွင် နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိအောင် ဆိုးလွန်းသော သူတို့ဘဝများပေ တကား။

ဘာမျှ ပြန်လှန်ကာ ရန်မပြုနိုင်ကြတော့ပြီ။

ငခိုင်တို့ ဆိုးနည်းက တစ်မျိုး၊ ခင်အိ နာနည်းက တစ်ဖုံ။

သေကုန်ကြလျှင် ကောင်းမည်။ မသေနိုင်ကြသေး၍ ခက်သည်။

သူတို့အဖို့ ရခဲလှသည့် ဒုလ္လဘ လူ့ဘဝဟု မဆိုနိုင်ပြီ။ သေခဲလှသည့် ဒုလ္လဘဟု ဆိုဖို့သင့်သည်။

ငခိုင်ကမူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်ခြင်းသည် ဘာမျှမမှုလောက်၊ မဖြေလောက်။ ခင်အိကို ယုတ်မာညစ်ညမ်းစွာ ပြုကျင့်ကြသည်ကမူ အဆိုး

တကာ အဆိုးဆုံး၊ အသည်းအနာဆုံး၊ ရင်အကွဲဆုံး၊ အဆွေးဆုံး၊ အမြည့်ဆုံးဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။

ပထန်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်အား ၎င်း၏ ကြီးမားသော အားဗလကြီးဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲ၍ တရွမ်းရွမ်း ရိုက်နှက်နေပြီဖြစ်ရာ ငခိုင်သည် သူ၏မျက်နှာကို ရှုံ့မျှပင် မရှုံ့ပေ။ မျက်စိကို မှိတ်ကာ တင်းခံနေလေသည်။

ငခိုင်တွင်မဟုတ်၊ အောင်သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်သည်။ ကျောပြဲ၍၊ အရေစုတ်၍၊ အသားလန်၍၊ သွေးသန်ယိုစီး၍ပင် သိကောင်းမှ သိကြမည် ထင်သည်။

ထိုသို့ နှိပ်စက်ကလူ ပြုနေသောအချိန်သည် အဘယ်မျှ ကြာလေသည်မသိ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သတိရလာကြသောအခါ ကြမ်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကြီးများ ရှိနေကြလေသည်။

ပြုကျင့်ချင်တိုင်း ပြုကျင့်၍ အားရမှ သူတို့အား ချုပ်ထားသော အချုပ်ထောင်သို့ ပြန်ပို့ကြလေသည်။ သူတို့၏ အချုပ်ထောင်မှာ ဦးပေတန်၏ အိမ်တည်း။

၉၅

ဦးပေတန်၏ အိမ်မှာ မြို့ဝန်အိမ်ဆန်ဆန် ဆင်ဝင်ဖြင့် ဆောက်ထားသည်ကို ထောက်သဖြင့် သူသည်လည်း မြို့ဝန်ရူး ရူးနေဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

မှန်သည်။ သူ၏အခြေအရံများ၊ တပည့်သားမြေးများကိုပင် ယခင်ကလို ရိုးရိုးမဟုတ်၊ မြို့ဝန်တစ်ဦးလို ဆက်ဆံသည်။ ကိန်းကြီးခန်းကြီး နိုင်လာသည်။

သူ၏အိမ်အောက်ထပ်တွင် ရာဇမတ်ကွက် သစ်သားများ ကာရံ၍ အချုပ်ခန်း ပြုထားသည်။ ထိုအချုပ်ခန်းတွင်းမှာမှ ခြေထိတ်တုံး၊ လက်ထိတ်တုံးများ ပြုလုပ်ထားသည်။

ငခိုင်တို့ကို ထိုအခန်းထဲ၌ ထိတ်တုံးလျှို၍ ထားလေသည်။ ထိုထိတ်တုံးမှာ လက်ထိတ်ရော ခြေထိတ်ပါ သုံးယောက်စလုံး ပူးထား၍ရသည့် ထိတ်တုံးရှည်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ငခိုင်၊ အောင်သူ၊ ခင်အိတို့ အစဉ်အလိုက် ထားရှိလေသည်။ ထိတ်တုံး
ခတ်သည့်အပြင် အခန်းတံခါးကိုပါ သော့ခတ်ထားသေးရာ ငခိုင်တို့ ဘယ်လို
နည်းဖြင့် လှုပ်နိုင်ကြမည်နည်း။

၎င်းတို့ကို ကုလားဖြူက အားရအောင် စစ်ဦးမည်။ အငြိုးကြီးဖြင့်
အားရအောင် နှိပ်စက်ဦးမည်။ ပြီးမှ မြို့နယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော
တရားစီရင်ရေးဘက်မှ ရာထမ်းများ နေထိုင်သည်။ သူတို့၏ တပ်ရင်း
တပ်မင်းလည်း ရှိသည့် နတ်မောက်မြို့သို့ ပို့ကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

သူတို့နှင့် တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ချိန်တည်းဖမ်းသော ဦးဖိုးမင်းအားမူ
နတ်မောက်သို့ ပို့ထားပြီဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးမင်းလည်း အဖမ်းခံရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးပေတန်ကား အလွန်ဝင့်ကြား၍ နေလေသည်။ “ငါ
လိုလူ ဇမ္ဗူရှိသေးလား” ဟု ပါးစပ်မှ မပြောပေသည့် ပြောသည်နှင့်မခြား
ဟန်ပန်များနေသည်။ သူ၏ ဘဝရှေ့ရေးကို အလွန်အားရ၍ ဖြစ်ပေမည်။

သူ၏ တပည့်လက်သားများကိုပင် ဘုရားထူးစေပြီ ဖြစ်သည်။

ငခိုးနှင့် ငကြောင်တို့လည်း အလားတူ ဝင့်ဝါကြလေသည်။ သောက်
စား မူးယစ်၍ နေကြလေသည်။

သူတို့သည် အောင်သေအောင်သား စားရသူများပမာ အစွမ်းကုန်
ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြလေသည်။

‘ငခိုင်၊ ဘာငခိုင်တုံး’

‘စားအိ၊ ဘာစားအိတုံး’

‘အခုတော့ ဒို့အရှင်သခင်ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက် ပြားပြားဝပ်ရုံမကဘူး၊
သေလုမြောပါး အနှိပ်စက်ခံနေရပြီ မှုတ်လား’

စသဖြင့် ငခိုင်တို့၊ ခင်အိတို့ ကြားအောင် အပြင်မှ ဆူညံအော်ဟစ်၍
နေကြသေးသည်။

နှစ်အိမ် တစ်ပိုင်းမျှရှိသော အရပ်ထဲသို့ လှည့်လည်ကြွေးကြော်၍
နေကြလေသည်။ ရှိသမျှသော အရပ်သားတို့လည်း မနိုင်၍သာ ကြိတ်မှိတ်
ခံကြရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဒေါသူပုန်ထနေကြလေသည်။ ကြားသိသူအပေါင်း
တို့က ဦးပေတန်နှင့်တကွသော သူတို့ကို ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲနေကြလေသည်။

ငခိုင်တို့မှာမူ ခြေလည်း မလွတ်လပ်၊ လက်လည်း မလွတ်လပ်။ ဤ
အထဲ ကုလားများ နှိပ်စက်ထားသော ဒဏ်ရာက နာကျင်ကိုက်ခဲသေးသည်။

ကျောတစ်ပြင်လုံး၊ တင်ပါးတအုံလုံး ရစရာမရှိတော့။ ပါးနားစသည် တို့ လက်ဖြင့် ရိုက်နှက်သည့်ပြင် သူတို့၏ “ဘွတ်” ခေါ်သော စစ်ဖိနပ်ကြီး များဖြင့် ကန်ကျောက်ထားသေးရာ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ် သော နေရာဟူ၍ မကျန်ရှိတော့ပေ။ ကိုက်လည်း ကိုက်၊ အောင့်လည်း အောင့်၊ နာလည်း နာ၍ နေကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် တင်ပါးတွင် စုတ်ပြတ် ဖူးရောင်နေပါလျက် ထိုတင်ပါး တစ်နေရာတည်းသာ အားပြု၍ ထိုင်ကြရကား အရွှေ့ခက်၊ အပြင်ခက် အလွန် နာကျင်လှလေသည်။

အကယ်တော့ လောကဇရဲ ရှိသည်ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုလောကဇရဲကို ခံနေကြရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

သူတို့တွင် နဂိုက အင်္ကျီများ ဝတ်ထားကြသည်။ ထိုအင်္ကျီများမှာ စုတ်ပြတ်နေသည့်ပြင် ကျောဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ အကွဲအပြဲ ဒဏ်ရာကြီးများကို အတိုင်းသား မြင်နေရလေသည်။

ခင်အိသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ် နေသည်။ အလွန် ရင်နာနေမိသည်။ သူ၏ဘဝမှာလည်း မစဉ်းစားဝံ့အောင် ဆိုးသည်။ ထိုထက် ငခိုင်တို့ဘဝက အဆပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် သာ၍ ဆိုးသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

လူခပ်သိမ်းတို့တွင် အပြင်းထန်ဆုံး၊ အကြမ်းတမ်းဆုံး၊ အနင့်သည်း ဆုံးသော ဝေဒနာကို ခံစားရလေသည်ဟု ဆိုငြားအံ့။ ထိုဝေဒနာသည် ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့ ခံစားနေရသော ဝေဒနာပင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

နေဝင်ခါနီးသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ မြေလုံများဖြင့် သူတို့အား ကစီရည်များ လာရောက် တိုက်ကျွေး လေသည်။

ထိုသို့ တိုက်ကျွေးသောအခါ လက်ထိတ်တုံးကို ဖွင့်၍ ပေးလေသည်။ သို့ပေသည့် ငခိုင်က မသောက်ဟု ငြင်းလိုသည်။ သူက ငြင်းလိုက်လျှင် အောင်သူသည် လည်းကောင်း၊ ခင်အိသည် လည်းကောင်း မသောက်ဘဲ ငြင်းနေကြမည်ဟု တွက်ဆမိသည်။ သို့အတွက် မငြင်းဆန်။ ယခင်နေ့ ကတည်းက သောက်သည်။ ယခုလည်း သောက်သည်။

အောင်သူလည်း သူနည်းတူ သောက်သည်။ ခင်အိသာပင် မသောက်

ဘဲဖြင့် ခေါင်းခါနေလေသည်။ ငခိုင်က အသောက်ခိုင်းပေသည့် မသောက်ပေ။

သူတို့သည် ဤတစ်ကြိမ်မှသာ စကားပြောကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးကပ်နေပေသည့် စကားဟူ၍ အလျှင်းမပြောကြ။ ပြောစရာ စကားများ ရှိသည်တိုင် ပြောချင်ကြတော့ဟန် မတူပေ။

ကစီရည်တိုက်သူလည်း လက်ထိတ်တုံးကို ပိတ်၍ ပြန်သွားပြီ။ အအေးလည်း ဝင်လာပြီ။ နာကျင်သည့်အပေါ် ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်ပါ အလူးအလဲ ခံနေကြရသေးသည်။

အိမ်ပေါ်မှလည်း ဟားတိုက်သံများ၊ ရယ်သံများ ဆူညံ၍နေလေသည်။ ဦးပေတန်၏အသံပင် ဖြစ်သည်။ ဦးပေတန်မှာ ငခိုင်တို့အား အမိဖမ်းပေးနိုင်သဖြင့် ကုလားဖြူက အထူးလက်ဆောင်အဖြစ် သူတို့နိုင်ငံမှ ဖြစ်သော ယစ်ရည်၊ ဗျစ်ရည်တို့ ပေးထားဟန် တူလေသည်။

ထို ယစ်ရည်၊ ဗျစ်ရည်တို့သည် ဦးပေတန် အကြိုက်ဆုံးတည်း။ ကျန် တပည့်လက်သားတို့လည်း တောင်ထောင့် ထန်းတောမှ ပြန်လာကြဟန် တူသည်။ သူတို့အရပ်တွင် တောင်ထောင့် ထန်းတောသည် အကောင်းဆုံးသော ငှက်ခါးတောင်ကို ရနိုင်လေသည်။

သူတို့လည်း အချို့ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရကား အိမ်ဝင်းဝတွင် တချို့၊ မြင်းစောင်းဘက်၌ တချို့ ဆူညံ၍ နေကြလေသည်။ ပျော်သူတို့ကား ပျော်နိုင်ကြပါပေသည်။ ဝေဒနာ ခံစားရသူတို့ကား သေလုမြောပါး အောင့်အင်းနေကြရသည်။

အချိန်သည် ပျော်ရွှင်မှု ရနေချိန်၌ အလွန်ကုန်လွယ်၍ ဝေဒနာခံရကာ စိတ်စက် ညစ်ညူးနေချိန်တွင် အလွန်ကြန့်ကြာသည်။ အလွန်နှေးကွေးသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

သူတို့သည် ငိုက်မျဉ်းရုံမှတစ်ပါး အိပ်၍လည်း မရကြ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိကြပေ။ ခံစားနေကြရသော ဝေဒနာတို့ကို တစ်ချက်တစ်ချက် မေ့လျော့ပြီး တောတွေး တောင်တွေး တွေးတောနေတတ်ကြသေးသည်။

ယခင် အလွန်စည်ကားသော မြို့ကြီး။ ဤလို ညဦးအခါ လသာခိုက်တွင် တစ်မြို့လုံး ဆူညံနေတတ်သည်။ မှန်သည်။ ထိုအချိန်၌ လ သာနေလေသည်။

ကာလသားများလည်း တဝန်းဝန်း၊ ကာလသမီးများလည်း တပြုံးပြုံး၊ ကလေးများက ကစားခုန်စားကြ၍ တည်ညံ့။ ယခု ထိုအိမ်တစ်အိမ်တည်းကသာ ဆူညံနေပြီး အခြားဘယ်အရပ်က ဘာသံမျှ မကြားကြရပေ။

ငခိုင်တို့ ရောက်လာချိန်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်စဉ်က မြို့ပျက်ကြီးကို မြို့ပျက်ကြီးအတိုင်း တွေ့ရသည်။ အိမ်နှင့်မတူသော လူနေထဲများ အနည်းငယ် ခန့်သာ ဝါးတားတား တွေ့မြင်ကြရသည်။

ကျောင်း ရှိ၏။ ဘုန်းကြီး မရှိ။ လူကောင်းသူကောင်းများလည်း ပြေးရာမှ မြို့သို့ ပြန်မနေကြသေး။ ပြန်များမှ ပြန်ကြပါမည်လား။

ကုလားဖြူတို့က ညစ်ကြပြီ ထင်သည်။ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း စသည်တို့ကို မြို့ပြန်တည်ပေးသည်။ မြို့အုပ်ရုံးများ ဖွင့်ပေးသည်။ ပင်းမြို့ကို ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်မပေးတော့။ ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်လို မြို့ဟူသော အမည်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တော့မည် ထင်သည်။

(နောက်ကာလတွင် ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။)

ဗောဓိရွှေညောင်တော်မြတ်အားပင် ပွဲတော် မကျင်းပရသည်မှာ လေးနှစ် တိတိ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မြို့၊ ဒေသနှင့် ဒေသရှိလူများသာမက ဘာသာသာသနာပါ ပျက်စီးလေတော့သည်။

ခင်အိကမူ ဘယ်လို တွေးတောနေသည် မသိ၊ ငခိုင်နှင့် အောင်သူတို့ကား ထိုအတိုင်း တွေးဆမိကြသည်။

ဤလိုတွေးဆမှပင် အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားလေသည်။ ညဉ့်နက်ပေပြီ ဖြစ်သည်။ အပြင်ဝန်းကျင်၌ လရောင်ဝင်းသည်မှတစ်ပါး ဘယ်အရာဝတ္ထုမျှ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မတွေ့ရပေ။

မူးမူးဖြင့် အိပ်ကုန်ကြပြီလော၊ ချမ်းချမ်းနှင့် ကွေးကုန်ကြပြီလော မပြောတတ်နိုင်ပေ။ သူတို့လည်း ကြွက်များတက်မတတ်ပင် အအေးလွန်ကဲ၍ နေကြလေသည်။

သို့ပေသည့် ဘာမဆို ခံနိုင်ရမည်။ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးမဆို ရင်ဆိုင်ရဲရမည်။ ဒါမှ ဗမာ့သတ္တိဟု သတ္တိသွေး ရဲရဲတောက်နေသူများ ဖြစ်ကြရကား ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် လောကဓံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တင်း၍ ခံနေကြလေသည်။

သူတို့သည် ယခင်နေ့ကလည်း ဤလိုဖြင့် တစ်ညကုန်ခဲ့ပြီ။ သို့ပေသည့် ဤယနေ့လောက်ဖြင့် ဝေဒနာ မခံစားကြရပေ။ ဤယနေ့ အစုတ်အပြုံ အပြတ်

အသတ် အနာအကျင့် ဝေဒနာတို့က ထပ်၍တိုးခဲ့သည်။ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ နှိပ်စက် ထားသော ဝေဒနာများ။ ဤယနေ့လည်း ဤလိုဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းအထိ မအိပ်ဘဲ နေကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

ကုလားစစ်တပ်ဆီမှ သံချောင်းတစ်ချက်ခေါက်သံ ကြားရသည်။ ကုလားလိုလည်း အော်သေးသည်။ ထိုအသံကို ကြားရရာဝယ် သူတို့သုံးဦး တပ်တွင်းသို့ ဝင်၍ ယမ်းမီးဖြင့် ရှို့ခွဲကြပုံကို ပြေး၍ မြင်ယောင်မိကြပြန်သည်။ ယခုပင် ဝမ်းသာနေမိသေးသည်။

“ဒို့ သေမယ်ဆိုလည်း သေပျော်ပါပြီ” ဟုလည်း အောက်မေ့ချင်က အောက်မေ့ကြပေဦးမည်။

“ခရပ်”

“ဟော... ဘာသံပါလိမ့်၊ အပြင်မှာ လူရိပ်လည်း မြင်သယ်”

ချက်ခနဲဆို နားခွက်က မီးတောက်သော ငခိုင်က အောက်မေ့လိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ အချုပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ တံခါးပွင့်သည်နှင့်အတူ မည်းတဲတဲလူရိပ် ဝင်လာသည်ကိုလည်း သုံးဦးစလုံး တွေ့ကြရသည်။

လူရိပ်သည် တံခါးကို ပြန်စေ့ပြီး သူတို့ဆီသို့ တိုက်ရိုက်လာလေ သည်။ ငခိုင်အပါးသို့ ရှေ့ဦးဆုံး ကပ်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုခိုင်’

သူကား ရွှေနုတည်း။ ရွှေနုက လေသံတိုးဖြင့်-

‘ကျနပ် သော့ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ မြင်းစောင်းဘက်ကို သွားကြ။ မြင်း စောင်းထဲမှာ ရွှေစု မြင်းသုံးစီး ပြင်ထားလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတည်း အလွတ် ပြေးကြတော့’

ငခိုင်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

ပြီးလျှင် သူတို့သုံးဦးစလုံး၏ လက်ထိတ်တုံးသော၊ ခြေထိတ်တုံး သောများကို ဖြုတ်ကာ ကွင်းလုံးကျွတ် ဖြစ်နေကြသည်တွင်မှ-

“တကယ်ပါလား” ဟု တွေးမိကာ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာနေ ကြလေသည်။

သူတို့ မြင်းစောင်းမှ မြင်းစီး၍အထွက် အစောင့်တစ်ယောက်က ကမူးရှူးထိုးဖြင့် ထ ကာ-

‘ဘယ်သူတုံး၊ ဘယ်သူတုံး’ ဟု မေးရာ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မြင်းများကို အတင်းစိုင်း၍ ထွက်ကြသဖြင့် ထိုအစောင့်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရကား နောက်ဆုံးမှသူကို မမှန်၊ ရှေ့ဆုံးမှသူကို မှန်၍ မြင်းပေါ်မှ တစ်ခါတည်း ကျတော့လေသည်။ ထိုသူကား အခြားလူမဟုတ်၊ အောင်သူတည်း။

အောင်သူကို ကယ်ရန် ငခိုင်က မြင်းကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်သေးသည်။ သို့ပေသည့် အောင်သူသည် မြင်းပေါ်မှ ကျကတည်းက ခြေရောလက်ရော ဘာတစ်ခုမျှ မလှုပ်နိုင်ပေ။ စန့်စန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သေသည်နှင့် ဘာမျှမခြားပေ။ ဤလိုဖြစ်နေသူကို ကယ်၍တော့ မထူးဟု ငခိုင်က အောက်မေ့ဟန်တူသည်။ ၎င်းပြင်လည်း သူလှည့်သည်နှင့်အမျှ ခင်အိကပါ လိုက်လှည့်သည်။ ကံကောင်း၍ နောက်ထပ်ပစ်သောကျည်ဆန် မထိဘဲ ရှိကြရသည်။ နောက်မှ နှစ်ဦးစလုံး မြင်းများကို ဆက်လက် စိုင်းနှင့်သွားကြလေသည်။

ငခိုင် တွက်နည်းမှာ မှန်သည်။ သေသူကို သယ်ပိုးနေ၍ အပိုပင်ဖြစ်မည်။ အောင်သူလည်း အမှန်ပင် သေနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအသေကောင်ကြီးကို ယူနေခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေနိုင်သည်။ ငခိုင်က သူ့အသက်ထက် ခင်အိအသက်ကို ပို၍ ထောက်ထားသဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

ဦးပေတန်ပါ နီးလာပြီး ငခိုင်တို့နောက်သို့ မြင်းများဖြင့် လိုက်ကြသေးသည်။ သို့ပေသည့် ငခိုင်တို့က သူတို့ထက် အပြန်တစ်ရာ ပါးသူများ၊ အဆတစ်ရာ လှစ်သူများ ဖြစ်ပေရကား အချည်းနှီးသာ။

ယခင်နေညကတည်းက ဖြစ်ကြသည်။ ဦးပေတန် သော့ထားရာနေရာသို့ ရွှေ့နုကလည်း ချောင်းသည်။ ရွှေ့စုကလည်း ချောင်းသည်။ သူတို့ညီအစ်မ အကြံတူချင်း ဆုံမိကျလေသည်။ တစ်ယောက်အကြံကို တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောကျလေသည်။ သို့ပေသည့် ဦးပေတန်ကား မလစ်။ သူတို့၏ အကြံအစည် မအောင်မြင်ကြ။ နောက်တစ်နေ့မှ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်၏ တိုင်ပင်ချက်အထ မြောက်ကျလေသည်။

ငခိုင်တို့အပေါ်တွင် ထားရှိသော သူတို့၏သံယောဇဉ်များမှာ ကြီးမားလှစွာ၏ တကား။

ဗလ....။

သူသည် တစ်လောကလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ချင်သူတည်း။ ငခိုင် စွာလာသည် ဆိုလျှင် သူက ငခိုင်ကို ချချင်သည်။ ချလည်း ချခဲ့သည်။ သို့ပေသည့် ငခိုင်ကို သူ မနိုင်။

နောက်ဆုံးတစ်ရစ်မှာ ခင်အိနှင့် ဓားချင်းခုတ်ခဲ့ကြရာ ခင်အိကိုပင် သူ မနိုင်၍ ခင်အိက မျက်နှာ လူမြင်ကွင်းတွင် အမှတ်တံဆိပ်ကြီးသုံးခု ဆုအဖြစ်ပေးခြင်းကို ခံရသည်။ ထိုတံဆိပ်သုံးခုကား သေရာသို့ပါပေတော့အံ့။

ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် မေးဖျားတို့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအမာရွတ် ကြီးများကို အဝေးမှပင် မြင်သာသည်။ နဂိုကမှ ကြောက်စရာကောင်းလှသော သူ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ဘီလူးသဘက်ကြီး ဖြစ်၍နေလေသည်။

သူ့တပည့် လူဆိုးများအနက်မှ ထောင်ထချင်သူ၊ သူ့ကို တော်လှန်ပုံ ပေါ်သူများဆိုလျှင် နေ့မဆိုင်၊ နာရီမဆိုင်ပေ။ ချက်ချင်း ပစ်သတ်တတ်လေ သည်။ အပျော်လည်း ကြူးမြဲတိုင်း ကြူးသည်။

ဤနယ်၌ သူ မင်းတစ်ပါး မလုပ်ရခြင်းမှာ ဦးပေတန်နှင့်ငခိုးတို့ ရှိနေ၍။ သို့မဟုတ်လျှင် တစ်နယ်လုံးက သူ့အား ပြားပြားဝပ်နေကြမည်ဟု သူ ယူဆသည်။

သို့အတွက် ဦးပေတန်နှင့် ငခိုးတို့ကို သူ အပြုတ်ဖြုတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ သည်မှာ ကြာပြီ။ ဦးပေတန်က ကုလားဖြူနား နီးနေ၍ အထမမြောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ခုက ဦးပေတန်နှင့် ကုလားဖြူတို့ ပုလဲ နံပါး သင့်နေ ကြသည်ကိုလည်း သူ မကြိုက်။ တကယ်ဆိုတော့ ဦးပေတန်နေရာမှာ သူ လုပ်ရမည့် နေရာဟု သူက တွက်ထားသည်။

ယခု ဦးပေတန်က ငခိုင်တို့ကိုပင် မိအောင်ဖမ်းနိုင်သည်။ တစ်နည်း ငခိုင်တို့အဖွဲ့ကြီးကို ဖြိုဖျက်လိုက်နိုင်သည်။ သူက ဓားပြတိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှစွမ်းဆောင်မှု မရှိ။ ဘာမျှအားထုတ်မှု မပြုခဲ့။ သူ အားမထုတ်ခြင်း မှာ ငခိုင်တို့ကို လန့်၍လည်း ဖြစ်သည်။

ငခိုင်နှင့် ခင်အိတို့ လွတ်မြောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ငခိုင်တို့တပ်

ကြီးမှာ ပျက်မြဲပျက်နေသည်။ ငခိုင်ကလွဲလျှင် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော အောင်သူတစ်ယောက် သေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

၎င်းမှာ ကုလားဖြူ၏ လိုအပ်ချက်တည်း။ ကုလားဖြူက ဦးပေတန်အပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်မြဲ တင်နေဦးမည်မှာ မလွဲ။ သို့အတွက် ဦးပေတန်လူပြည်၌ ရှိနေသရွေ့ကာလပတ်လုံး သူ့အဖို့ ဓားမနောက်ပိတ်ခွေး ဖြစ်မြဲဖြစ်နေဦးမည်သာ။ သူသည် ဘယ်နံရောအခါမှ ဓားမနောက်ပိတ်ခွေး လုပ်ချင်သူ မဟုတ်။

သူသည် စွန့်စားမှ တော်လေတော့မည်ဟု ဗလက စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလေသည်။ စိတ်ပိုင်းဖြတ်သည့်အတိုင်းလည်း ဦးပေတန်ကို ချက်ကောင်းစောင့်နေသည်။

နောက်တစ်ခုက သူ့အဖို့ ရွှေနုကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည်မှာလည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် တရရ တသသ ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် ရွှေနုကို အလွန်စွဲလမ်းတပ်မက် ရှိခဲ့လေသည်။

ရွှေနုမှာ မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ပါသလော။

ဗလသည် တစ်စွတ်တိုးသမား ဖြစ်သည်။ အဝေးမှ ကြံစည်၍မရသော အခါ အတွင်းဝင်၍ ပူးသတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြန်လေသည်။

သူသည် ငခိုင်၊ အောင်သူနှင့် ခင်အိတို့ကလွဲလျှင် ဓားရေးသော်လည်းကောင်း၊ သေနတ်ရေးသော်လည်းကောင်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြောက်။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ငဒိုးသည်ပင် သူ့တပည့်၊ သူ၏ဩဇာခံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူက သူ့တပည့်နှစ်ယောက်လောက်ကို ခေါ်၍ အချို့လောင်းကာ ဦးပေတန် အိမ်တွင်းသို့ဝင်မည်။ ဦးပေတန်နှင့် ငဒိုးတို့ကို နှိမ်ထားလိုက်လျှင် ကျန်လူများ လှုပ်ဝံ့ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ လူကြောက်ချည်း ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူ တွက်ထားသည်။

ဗလသည် သူ၏အတော်ဆုံး၊ အလျင်ဆုံး တပည့်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ မြို့လဲသို့ မြင်းဖြင့် လာခဲ့လေသည်။

ဟန်မပျက် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့တွင် အမြင်အထင် ဘာမျှမပါရှိ။ သူ့တပည့်များမှာသာ သေနတ်ကိုယ်စီ ပါကြသည်။ ဦးပေတန်ကလည်း ဗလ သူ့အောက်သို့ ဝင်ရန်လာသည်အထိဖြင့် ဘယ်သို့မျှမပြုဘဲ အေးအေးပင် နေလေသည်။

‘မြို့သူကြီးမင်း မာရဲ့နော်’ ဗလ၏စရိုက်မှာ ဤလို ခပ်ရဲရဲ ခပ်ပြောင်
ပြောင်ပင် မေးတတ်စမ်းတတ်သည်။ ငဒိုးကလည်း ဦးပေတန် ကြည့်နေသလို
အသာပင် ကြည့်နေသည်။

‘အေး မာသယ်’ မြို့သူကြီးမင်း ခေါ်လိုက်ကတည်းက ဦးပေတန်၏
သွေးမှာ နားထင်ရောက်သွားအံ့ ထင်သည်။

‘ငဒိုးကော နတ်မောက်ကို မပြန်ရတော့ဘူးလား’

‘ဒို့ဆီမှာ ပုလိပ်ဋ္ဌာနာဖြစ်မလားလို့ ကြိုးစားနေသယ်။ ဖြစ်ရင် အသည်
မှာပဲ ထားမလို့’

‘ဋ္ဌာနာဖြစ်ဖို့ မြို့သူကြီးမင်းဆီမှာထက် ကျုပ်တို့ ရွှေပန်းတောက
ပိုမကောင်းဘူးလား။ ကျုပ်က သခင်ကြီးကို အနီအတိုင်း လျှောက်ထားတော့
သခင်ကြီးကလည်း သဘောကျသတဲ့’

‘ဟ ငတို့ဆီက အရင်းခံမြို့ပဲဟာ’

‘ဟား ဟား ဟား’

ထုံးစံအတိုင်း ဗလက အသံအောက်ကြီးဖြင့်ရယ်လိုက်သည်။ ထိုရယ်သံ
ကို ရွှေနုမှာ နားကြားရ အကတ်ဆုံးဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဗလ တက်လာ
ကတည်းက ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေရာ ထိုဟားတိုက်သံကို
ကြားသောအခါ ဗလအား သတ်ချင်စိတ်ပါ ပေါက်လာလေသည်။

ငဒိုးကလည်း ဘာမှသာ မလုပ်ဘဲနေသည်။ ဗလ၏ အမူအရာကို
မသင်္ကာဖြစ်နေမိသည်။ အကြောင်းမှာ ဦးပေတန်အနီးရှိ တိုင်တွင် ငွေမွေး
တပ် ငွေဓားအိမ်ဖြင့် ဓားကြီးကို ဗလက ခါတွင်ခု ခါတွင်ခု ကြည့်နေသဖြင့်
ဖြစ်လေသည်။

‘ဟား ဟား မြို့သူကြီးမင်းနယ် အနီနေရာကို မြို့ပဲဖြစ်မလား၊ တောပဲ
ဖြစ်မလားဆိုသာ တဖြင့်ကြည့်စမ်းပ။ သခင်ကြီးက အမိန့်ရှိတော့ဖြင့် အသည်
အရပ်က လူတေ ဆိုးလွန်းလို့ ပင်းကို မြို့ပြန်တည်မပေးတော့ဘူး လိုလို’

ဦးပေတန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။
သူသည် မြို့သူကြီးရာထူး သို့မဟုတ် မြို့ဝန်နှင့် အလားတူရာထူး မှန်းထား
သူ ဖြစ်ရာ သည်စကားမျိုး အဘယ်မှာ ကြားသင့်လိမ့်မည်နည်း။

ဤလို ဒေါသဖြင့် တွေဝေနေခိုက် ဗလသည် အခွင့်ကောင်းယူကာ
သူ၏ခါးကြားတွင် ဝှက်ယူလာသော ဓားကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်၍ ဦးပေတန်

အား လှမ်းကာ ပေါက်လိုက်လေသည်။ ဦးပေတန်၏ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ စိုက်သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းပင် သူ၏ တပည့်နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ဖက်သို့ တစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍၊ ကျန်တစ်ယောက်က ငဒိုးအား သေနတ် ဒင်ဖြင့် တအားရိုက်လိုက်လေသည်။ ငဒိုးလည်း နေရာတွင် လဲသွားသည်။

ဗလက နဂိုချိန်ထားသော ငွေဓားကြီးကို ကမန်းကတန်း ဖြုတ်ကာ မသေသေးသော ငဒိုးအား ခုတ်ပိုင်းတော့လေသည်။ ထိုအခါ တစ်နေရာ၌ ရှိနေသော မိန်းမများ ဆူညံသွားလေသည်။

အောက်မှ ငကြောင် ပြေးတက်လာသည်။ ဗလက ဓားဖြင့် ဆီးပိုင်းသည်။

‘မလှုပ်ကြနဲ့၊ မခုခံကြနဲ့၊ အကုန် သေကုန်မယ်’

သေနတ်သံ မကြားစောဘဲ တိုက်ကြခြင်းဖြစ်ရာ ဘယ်က ဘာသံကိုမျှ မကြားရပေ။ ဗလ၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်လေရာ ဗလမှာ လက်ခမောင်း ခတ်တော့လေသည်။

‘ဗိုလ်ဗလကွယ့်’

ပြီးလျှင် ဗလက ရွှေနုကိုခေါ်ရန် အိမ်ထဲဘက်အဝင်လိုက် ရွှေနုက အသင့်ကိုင်ထားသော သေနတ်ဖြင့် ဆီးကြိုပစ်ရာ ဗလ၏ ရင်အုံတွင် ထိမှန် တော့လေသည်။

သို့ပေသည့် ဗလကား အင်အားကြီးသူ၊ ရဲရင့်သူပီပီ မလဲပေ။ ရွှေနု ရှိရာသို့ အတင်းတိုးသွားသည်။ ရွှေနုကလည်း နောက်ထပ်ပစ်ရန် ကျည်ထည့် ပြန်သည်။ ဤသို့ထည့်နေခိုက် ဗလက ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် လှမ်း၍ စိုက်လိုက်လေသည်။ ရွှေနု၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် စူးသွားသည်။ ဗလရော ရွှေနုပါ နှစ်ဦးစလုံး လဲလေတော့သည်။

ထိုနောက် အစောင့်တပ်အားလုံး အိမ်ပေါ်သို့ ပိုင်းကြသည်။ ဗလ လဲပြီးနောက် ဗလ၏ လူနှစ်ယောက် ကျန်ရှိနေသည်။ ရွှေစုလည်း လက်တွင် သေနတ်လက်နက်ကိုင်ကာ တစ်နေရာမှ ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ကို တစ်ယောက်က ဖမ်း၍ ပစ်လေသည်။ လဲပြန်တော့သည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့သည် နောက်ဖေး လှေကားမှ အကာအကွယ်

ယူ၍ ဆင်းကြလေသည်။ နှစ်ယောက်နှင့်အများ ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြ။ အသက်ကိုသာ ပေးအပ်ကြရလေသည်။

ဦးပေတန်တို့ သားအဖ တစ်ပြုံလုံးနှင့် လူဆိုးလူကောင်းမကျန် ပင်းသူ ပင်းသားတို့မှာ ပြုတ်သလောက် ရှိချေပြီတကား။ ကုလားဖြူလက်အောက် ဝင်၍ သူတို့ရရှိသောဆုမှာ သေဆုသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။ ကုလားဖြူကလည်း ဝမ်းနည်းနေစရာမလို၊ ဝမ်းနည်းလိမ့်မည်လည်း မဟုတ်။ “ငကန်း သေတော့ ငစွေ ပေါ်လိမ့်မည်” ဟုပင် ဆိုကြကောင်း ဆိုကြလိမ့်မည်။

ငစွေတို့မှာ ပေါလုချည်။

“ငုပ်မိသဲတိုင်” ဆိုသော စကားအရ ငခိုင်တို့မှာ သဲတိုင် မထိသရွေ့ ငုပ်ကြရမည်သာ။ တိုက်ကြရမည်သာ။

ငခိုင်တို့နှစ်ဦးသည် ငခိုင်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပျောက်ကင်းကတည်းက စ၍ တိုက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလည်း တိုက်ရန် အားထုတ်နေကြသည်။ နောင်လည်း တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

တိုက်၍ နိုင်သည် မနိုင်သည်မှာ သူတို့အလုပ်မဟုတ်။ သူတို့ ထည့်တွက်စရာ မလို။ တိုင်းတစ်ပါးသား လူမျိုးခြား၏ လက်အောက်၌ ကျွန်သပေါက် အဖြစ်ဖြင့် မနေလိုကြခြင်းသည်သာ သူတို့၏ စွဲမြဲကြံ့ခိုင်သော ဇွဲနှင့် ဆန္ဒများ ဖြစ်လေသည်။

ငခိုင်သည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများ အပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ လူမျိုးအပေါ်တွင် လည်းကောင်း အလွန်သံယောဇဉ် ကြီးမားသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူတို့အပေါ်တွင် အလွန်ထောက်ထား ညှာတာတတ်လေသည်။

သူဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပျောက်ကင်းပြီးနောက် မတိုက်သေးမီ သူတို့အား ဖမ်းဆီးစဉ် တောတွင်း၌ကျန်ရှိခဲ့သော မိုးအိန္ဒာ၊ သာဖြိုးနှင့် တစ်ယောက်တို့ကို မြေလှန်ရှာဖွေကြသည်။

တောအနှံ့ တောင်အနှံ့ ရှာသည်။ အဆက်အသွယ်ရှိသော ရွာ၊ အဆက်အသွယ် ရှိသော လူများအား သွား၍မေးသည်။ မရပေ။

နောက်ဆုံး ခင်အိ၏မိခင်၊ ခင်အိ၏ တူကလေးနှင့် အောင်သူ၏မိဘ များ ရှိကြသော ဝှေးချိုအရပ်သို့ အောင်သူ၏ကိစ္စလည်း အကြောင်းကြားရင်း၊ နှစ်သိမ့်ရင်း၊ နှုတ်ဆက်ရင်း သွားကြသောအခါတွင်မှ ထိုသူတို့၏အကြောင်း များကို ကြားကြရလေသည်။

အောင်သူ၏ဖခင် ဦးရန်ပြီပင် မရှိတော့ပေ။ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ နေရာမှာ ဆုံးရှာပြီ ဖြစ်သည်။

မိုးအိနှာနှင့် သာဖြိုးတို့နှစ်ယောက် ထိုအရပ်သို့ လာကြသည်ဟု ဆို သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ စိတ်ပျက်၍ သူ့ရွာ သူပြန်သွားပြီဟုလည်း သိရသည်။

မိုးအိနှာနှင့် သာဖြိုးသာပင် သူတို့ထံသို့လာပြီး ဆရာသမားများ ဖမ်း ဆီးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့လည်း ထိုအရပ်တွင် မနေလိုတော့။ ကုလားဖြူ များနှင့် ဝေးသော၊ ကုလားဖြူများ မရောက်သောအရပ် ရှမ်းပြည်ဘက်ကို တက်သွားမည်။ အသက်သေချင် သေ၊ မသေလျှင် ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြမည်ဟု ပြော၍ ထွက်သွားကြကြောင်း ဆီးကြိုပြောကြ သည်။

မိုးအိနှာတို့မှာ ဦးဖိုးမင်း အဖမ်းခံရသည်ကိုသာ သိကြပြီး ငခိုင်တို့ လွတ်မြောက်လာသည်ကိုလည်း မသိကြ။ အောင်သူ ကျဆုံးသည်ကိုလည်း မသိ။ နောက်ဆုံး ငခိုင်တို့ ဝေဒနာကုသနေစဉ်၊ အနားယူနေကြစဉ်က တစ်ပြု လုံး ပြုတ်လေပြီဖြစ်သော ဦးပေတန်တို့၊ ဗလတို့ အကြောင်းများလည်း မသိကြ၍ မပြောဟု ဆိုလေသည်။

မယ်စီလေးနှင့် မယ်ငြိမ်းသာ မိန်းမသူအို နှစ်ဦးတို့မှာ ထိုအကြောင်း များကို ငခိုင်တို့ လာမှ သိကြရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ငိုလည်း ငိုကြသည်။ ထိုအကြောင်းများ ကြားရ၍ ပြုံးလည်း ပြုံးကြလေသည်။

ငိုခြင်းမှာ အောင်သူ ကျဆုံး၍၊ ပြုံးခြင်းမှာ လူယုတ်မာ သားအဖနှင့် ဗလတို့ ဆုံးပြီ ကြားရ၍ ဖြစ်သည်။ အာဂ အမယ်အိုများပေ။

ခင်အိလည်း မနေရစ်၊ ထားခဲ့၍ မရပေ။ ငခိုင်နှင့်ပင် တစ်ခြမ်းစီ ခွဲမရသော ခုံးခွဲများလို ခါးတောင်းမြီးကို ဆွဲလိုက်တော့လေသည်။

သို့ပေသည့် သူတို့နှစ်ဦး လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးခါမှ ခင်အိတွင် ထူးခြား ချက် တစ်ခုရှိလေသည်။ ခင်အိသည် ငခိုင်အား သနားချစ်ခင်မှုဖြင့် ပြုစုသည်။

စောင့်ရှောက်သည်။ ဝတ္တရားရှိသရွေ့ အကုန်လုပ်ကိုင်၍ပေးသည်မှအပ အချစ်
ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ငခိုင်က စကားဆိုလာသောအခါတွင်မူ ငြင်းပယ်ခြင်း
ပြုလေသည်။ အမူအရာရော ဆက်ဆံပုံပါ ယခင်ကနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ
လေသည်။

ငခိုင်မူလည်း တစ်ချိန်တုန်းက ခင်အိ တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်နေရာ
သူက မသိချင်ယောင်၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့သည်။ ဇွတ်ပြောလာလျှင်
ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ယခု သူကချည်း စသည်။ ခင်အိက ငြင်းဆန်သည်။
သဘာဝသည် ဆန်းကြယ်ပါတီခြင်း။

ငခိုင်သည် သေနတ်ပြောင်း တိုက်နေသည်။ သူတို့တွင် သေနတ်
လက်နက်မူ မရှားပေ။ ကျည်တောင့်သာ ရှားသည်။ ယခု ကျည်တောင့်များ
ဖောနေပြန်ပြီ။

ငခိုင် ကျန်းမာစက ကုလားတပ်စိတ်တစ်ခုကို ဇွတ်တရွတ် ဝင်ခုတ်
ကြသည်။ တပ်စိတ်တစ်စိတ်လုံး ပြုတ်သွားသည်။ ပြီးလျှင် မြို့ထဲမှ သူတို့
လူတစ်ဦးက ဦးပေတန်တို့ သေပွဲဝင်ကြစဉ်အခါတုန်းက ထိုအနီးမှ ယမ်း
ကျည် တစ်ပြည်သားခန့် ရထားရာ သူတို့ထံ အကြောင်းကြား၍ သွားယူကြ
ရသည်။

ဦးပေတန်နှင့် ဗလတို့ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ ဆိုသောအခါ ပင်းနယ်
တွင် အတော်ကလေး အေးချမ်းသွားသည့်ပြင် ငခိုင်တို့လည်း ဘေးရန်
အေးသွားသည်။ တိတ်တဆိတ် ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ကြလေသည်။ ကုလားတစ်ဦး
တည်းသာ စိုးရိမ်ကြရသည်။

သို့ပေသည့် ငခိုင်တို့က ထိုအရပ်တွင် မနေလို။ ထိုအရပ်က မလွတ်လပ်။
ထိုအရပ်က ပုန်းခိုဖို့ လျှို့မြောင်ချောက်ကမ်း ရှားပါးလှသည်။ အလွန် တော
ကောင်းသော၊ အလွန်ချောက်ကမ်း ထူထပ်၍ ခိုအောင်းစရာကောင်းသော၊
ကုလားဖြူတို့သွားရာ လမ်းလည်းနီးသော ရှောက်ပင်၊ စခန်းမ၊ လေးအိမ်
ထိုသုံးရွာတို့ အလယ်ဗဟိုတွင် နေထိုင်ကြလေသည်။

ထိုနေရာ၌ သင်ပေါင်းမြောက်တောဟူ၍ တောနက်ကြီးတစ်ခု ရှိလေ
သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ထိုနေရာ၌ ကျားများ၊ ကျားသစ်များပင် ခိုအောင်း
ခဲ့သေးသည်။ ယခု ထိုအနီးတစ်ဝိုက်၌ “ဒိန်းဒိုင်း” သံ တိုက်ပွဲခိုက်ပွဲများ
မကြာမကြာ ဖြစ်တတ်၍ နေရာရွေ့ကုန်ကြပြီ။

ထိုအဝန်းဝိုင်းတွင်း၌ တည်ပင်တော၊ ဖန်ခါးတော၊ ရှားတော၊ သန်းတော၊ ထောက်ကြံ့သော၊ အင်ကြင်းတော၊ သစ်ရာတောတို့ ဖြစ်ကြ၍ စမ်းရေအိုင်များရှိသော ရိုးနက်ကြီးများနှင့်လည်း နီးသည်။ ထိုရိုးတစ်ဖက်တွင်ကား အထိကရ ဆီးတောကြီး ရှိလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးနှင့် သူတို့၏မြင်းများကိုတော့ ဖျောက်ဖျက်နေနိုင်ရုံမျှ မက ခဲတစ်ပစ်လောက် လွန်လျှင်ပင် လူချင်း ရှာတွေ့နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းလှလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရွာသားများ၊ ယာသမားများ အလွန်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ အလွန်ဆုံး လာလျှင် တောစပ်လောက်သာ သစ်ခုတ်ရင်း၊ ထင်းခွေရင်း လာတတ်ကြသည်။ တောလယ်သို့ မဝင်ရဲကြ။

ငှင်းပြင်လည်း အောင်သူ၏ ဦးလေးတော်သူ ရှောက်ပင်မှ ဦးရွှေကြူက (အောင်သူ၏အမိမှာ ထိုရွာသူဖြစ်သည်။) ငခိုင်တို့ ပုန်းအောင်းနေမှန်း သိ၍ ထိုတော၌ ကျားတွေ့ခဲ့သည်ဟု သတင်းလွှင့်ထားကတည်းက ရွာသားများ တောစပ်သို့ပင် မသွားကြတော့ပေ။

ငခိုင်တို့က ထိုတောကြီးအလယ်၌ တဲငယ်တစ်ခု ပြုလုပ်၍ နေကြလေသည်။ စမ်းရေအိုင်ရှိသော ရိုးနက်ကြီးနှင့်နီး၍ ရေအဆင်သင့်၊ မိုးအဆင်သင့်။

ငခိုင်သည် တဲငယ်ပေါ်၌ သေနတ်ပြောင်း တိုက်နေပေသည့် သေနတ်ပြောင်းကို စူးစိုက်မှု မရှိ။ တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတောငေးမော၍ နေလေသည်။

သူသည် အောင်သူ စသော သေဆုံးသူတို့ကို သတိရ တမ်းတမိ၍ လော။ သူ၏မိဘများထံမှ ခွဲခွာလာကတည်းက တရစေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လှန် တွေးတောမိ၍လော။ သူတို့ အနာဂတ်ရေးကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိ၍လော။ ယခုလောလောဆယ် တိုက်ခိုက်ရေး ပြဿနာ အတွက်လော။ သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်လာပြီးနောက် ခင်အိ၏အချစ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ တောင်းခံခဲ့ပါလျက် ခင်အိက ငြင်းဆန်နေခြင်းကို တွေးတောစိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေ၍လော မပြောတတ်နိုင်။ တစ်ခုခုကိုတော့ နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

စဉ်းစားသင့်ပေသည်။ စဉ်းစားစရာလည်း အလွန်ပေါသည်။ အချိန်ငါးနှစ်ခန့်အတွင်း အဖြစ်အပျက် အမြန်ဆုံးနှင့် အများဆုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူ။

စိတ်သောက အများဆုံးသောသူ၊ ဒုက္ခအဖုံဖုံနှင့် အကြံဆုံးရဆုံးသူကို ထုတ်ပြပါဆိုလျှင် ငခိုင်ကို ပြမှသာ မှန်ကန်လိမ့်ထင်သည်။ အခြားသူကို ပြလျှင် မှန်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုအထဲ သည်းမခံချင်ဘဲဖြင့် သည်းခံခြင်း၊ မအောင်အည်းချင်ဘဲဖြင့် အောင်အည်းခြင်းတို့လည်း ပါသေးသည်။ မခံချင်ဘဲဖြင့် ခံရသည်မှာ အချင်းချင်း မရက်စက်လို၍၊ အောင်အည်းမှုမှာ ခင်အိနှင့် အများဆုံး သက်ဆိုင်လေသည်။ သူသည် ခင်အိကို နဂိုကတည်းက ချစ်သည်။ သနားလည်း သနားသည်။ သူ တစ်ချိန်က ချစ်ရန်စိတ်ကူးခဲ့သော နန်းထွေးနှင့်ပင် မတူ။ ခင်အိကို အထူးချစ်သည်။ ကောင်းမြတ်သော၊ အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေခိုက် မကောင်းသောစိတ်၊ မကောင်းသော သံယောဇဉ်များနှင့် အချစ်ရေးကိစ္စများကို ဘေးဖယ်ထားလိုသည်။ ခင်အိကို ချစ်လျက်ဖြင့် အောင်အည်းနေခဲ့ရလေသည်။

“ကြက်ကမတိုး ကွင်းကတိုး” သည်ပင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ခဲ့သည်။ ခင်အိအား သူ ဖွင့်အံ့ခဲ့ဖူးသလို ခင်အိအတွက်ရော လုပ်ငန်းအတွက်ပါ ဖြစ်သည်။

သူက သေလူ။ ယနေ့သော် လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်သော် လည်းကောင်း သေနိုင်သည်။ ခင်အိ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် မုဆိုးမကလေးတစ်ဦး မဖြစ်စေလို။ လူမြင်ကရာ ချစ်အောင်၊ ခင်အောင်၊ သနားအောင် အပျိုစင်ဘဝဖြင့်ပင် နေစေလိုသည်။ ၎င်းပြင် အချစ်ရေး လုံးပန်းလျှင် တော်လှန်ရေး ပေါ့သွားမည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခု ခင်အိမှာ အပျိုစင် မဟုတ်တော့။ လူဆိုး၊ ဓားပြ၊ လူယုတ်မာ၊ လူကလိန်၊ စစ်ဘီလူး၊ စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များ ဖြစ်ကြသည့် ကုလားဖြူတို့က ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး ပက်ပက်စက်စက် စော်ကားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အလွန်နုနယ်သော၊ အလွန်သန့်စင်သော အသွေးအသား အဆီများကို သွေးစုပ်ဖုတ် ဘီလူးသဖွယ် စုပ်ယူလိုက်ကြပြီ။ ထိုသည့် နစ်နာချက်ဒဏ်ကို ငခိုင် မခံလျှင် ဘယ်သူ ခံလိမ့်မည်နည်း။ ငခိုင်က တန်ဖိုးမထားလျှင် ဘယ်သူ တန်ဖိုးထားလိမ့်မည်နည်း။

ငခိုင်သည် ထိုသို့ စဉ်းစားမိလေသည်။ စဉ်းစားမိရုံမျှမက အချစ်လည်း ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး၍ ချစ်လာသေးသည်။

သူများ မသန့်မရှင်းဟု ထင်သည်ကို သူက အလွန်သန့်ရှင်းသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ အသနားလည်း ပိုလာသည်။ သို့အတွက် ယခုနောက်ပိုင်း တွင် အခွင့်ရတိုင်း၊ အားတိုင်း ခင်အိ၏အချစ်ကို တောင်းခံခဲ့သည်။ ခင်အိက ခွင့်မပြု၊ ဇွတ်ငြင်းသည်။

‘မသေကြသေးမိစပ်ကြား တစ်သက်လုံး မောင်လိုနမလို နေသွားပြီး အစ်ကိုနောက်က အမြဲရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းနေပါမယ်’ ဟု ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဆိုခဲ့သည်။

ငခိုင်က ဇွတ်တရွတ် မကြံစည်ရက်။ မပြောရက်။

‘မေတ္တာဖြင့်ပေးသော အချစ်ကိုသာ လိုချင်သည်’ ဟုသာ ပြောသည်။ ၎င်းအတွက် ငခိုင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိက ငခိုင်အား စကားတစ်ခွန်း မေးဖူးသေးသည်။

‘ခွေးစားပြီးသား ထမင်းကို အစ်ကို စားမလား’ ဟူ၍....။

ထိုအခါ ငခိုင်က ‘မဆိုင်ပါဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ ခင်အိက ‘ဘာပြုလို့ မဆိုင်ရမှာတုံး’ ဟု ပြောသည်။ ဤအထိတော့ သဘောပေါက်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ငခိုင်၏ နောက်ဆုံးတင်ပြချက်မှာ-

‘ခွေးစားလို့မက ဘာဖြစ်နေနေ ကိုယ်သာမူလ။ ကိုယ်က သန့်ချင်ရင် သန့်သာဘဲ’

‘အစ်ကိုက သန့်သယ်ထင်ပေမဲ့ ကျနပ်က မကျွေးရက်ပါဘူး’ ဟု ဆိုပြန်သည်။

သူတို့၏ ပြဿနာမှာ ဤပြဿနာတည်း။

ခင်အိက ဤလိုပြောလေ၊ ငခိုင်က တိုးချစ်လေ ဖြစ်တော့သည်။ ဤ အချိန်တွင်ကား ငခိုင်သည် ခင်အိအား မချစ်ဘဲ နေကို မနေနိုင်တော့ပေ။ ပို၍ သန့်ရှင်းသည်၊ ပို၍ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုပင် ထင်မိပြန်သည်။

တစ်ဖြုတ်ကြာသော် သူ၏သေနတ်ရော ခင်အိ သေနတ်ပါ သေနတ် နှစ်လက်လုံး တိုက်၍ပြီးတော့သည်။

တိုက်ပြီးသော ထိုနှစ်လက်ကို လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ကာ နေရာမှ ပြုန်းခနဲ ထ လိုက်ရာသည်။

‘ဆရာကြီး’ ဟူသော အသံကြားရသဖြင့် ဖြုတ်ခြည်း နောက်သို့ပြန်၍ ကြည့်မိသည်။

‘ဟယ် မိခင်အိ၊ မနိုင်မနင်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်လာသတဲ့’

သေနတ်နှစ်လက်ကို တစ်နေရာတွင် ထောင်တည့်၍ ခင်အိ ကျောပိုး
လာသော ရေဘူးကို ပြေး မ သည်။

ခင်အိသည် ယောက်ျားပုဆိုးကို ဝတ်၍ သွားခြင်းဖြစ်ရာ ကျောဘက်
တွင် ဘူးလည်ပင်းကျဉ်း ရေဘူးတစ်လုံး ပိုးလျက်၊ ရှေ့ဘက်တွင် ပုဆိုး
အိတ်ထောင်ဖြင့် ဘာသီးများမှန်း၊ ဘာပစ္စည်းမှန်းမသိ တစ်ထုပ်ကြီးပါသည်။
လက်တစ်ဖက်က ပျားအုံကြီးတစ်ခု ကိုင်၍ လက်မအား ကိုယ်မအား ဖိုသီ
ဖတ်သီ ဖြစ်နေသည်။

‘မိအိ ရေချိုးလို့ကြာသယ် အောက်မေ့နေသာ၊ လက်စသတ်တော့
အသာတေကြောင့်ကို’

‘အစ်ကိုကလဲ ရေချိုးသာ ကြာမှတ်လို့၊ တည်ပင်ကြီးတစ်ပင် မှည့်နေသာ
တွေ့လို့ တက်ခူးခဲ့သယ်။ ပြီးတော့ လွန်သီးမှည့်လည်း ပါသယ်။ ပျားအုံ
ကတော့ အသည်နားတင် အသွားထဲက ဆီးချုံတစ်ချုံမှာ မြင်ခဲ့သာ၊ အပြန်ကျ
ဖွပ်သာပဲ။ ပျားကောင်တေ ထိုးလိုက်သာလည်း လွန်ရော’

‘မိအိရယ် ပျားအုံကို ဘယ်အချိန်ဖွပ်ဖွပ် ရသာပဲ။ သည်ရောက်မှ
အစ်ကိုပြောပါလား။ အစ်ကို သွားဖွပ်မှာပေါ့။ သာဖြိုးတို့ ပြောသံကြားဖူးသယ်။
ပျားဖွပ်ရင် ပျားမထိုးနိုင်အောင် အောက်ကနေ သစ်ကိုင်ခြောက်ဖြစ်ဖြစ်၊
ထန်းရွက်ခြောက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် မီးခိုးတိုက်ရသတဲ့။ အနီတော့ ပျားကောင်တေ
အပေါ် ပျံတက်ကုန်ရော တဲ့’

‘သိပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဖွပ်လည်း မဖွပ်ဖူးဘူး။ သူတို့ ပျံကုန်အောင်
သစ်ခက်နဲ့ အတင်းပုတ်သာပဲ။ ပုဆိုးစကြီး ခေါင်းမြီးခြုံလို့ပေါ့’

ငခိုင်က ရယ်သည်။ ဟုတ်သည်။ ထိုနေရာအထိ ပျားအုံတွင် ပျား
ကောင် အချို့ပါသေးသည်။ ပျားအုံမှာ အတော်ကြီးသည်။ ပျားသလက်သည်
ပင် ကလေးကစားသော ဆန်ကောငယ်နီးနီး ရှိလေသည်။ လပို့လည်း တော်တော်
ကြီးသည်။

ပျားသလက်အပေါက်များထဲတွင် နို့ရည်ခေါ်မည်လား၊ အကောင်နု
ခေါ်မည်လား မပြောတတ်၊ အပြည့်ရှိသည်။ ၎င်းကို မီးဖုတ်၍ ထောင်းစားလျှင်
လည်းကောင်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ချက်လျှင် လည်းကောင်း အလွန်အရသာ
ရှိသည်။

‘အသာဖြင့် မျက်နှာတော့ လွတ်မှာပေါ့’

‘ဟုတ်သယ်၊ မျက်နှာဆိုရင်လည်း သလောက်ရှိ ဖူးရောင်နေပြီ။ လက်တစ်ဖက်တည်းမို့ တော်သေး’

ဟုတ်သည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်တွင် ခြင်းခြင်းနီနေသည်။ အနည်းငယ်လည်း ရောင်ရမ်းသေးသည်။

ငခိုင်က ထိုလက်ကို ယူ၍ သူ့ဆံပင်နှင့် ပွတ်ပေးသည်။ ဆံပင်တွင် ဆီပါရာ အယားနှင့်အရောင် သက်သာနိုင်သည်။

ပြီးလျှင် ငခိုင်က ပျားသလက်ချည်း သတ်သတ်ယူ၍ မီးကင်သည်။ မီးကင်ပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား ဆားဖြင့် စားကြလေသည်။ ပျားရည်ကိုမူ သူတို့တွင် အသင့်ရှိနေသော ဘို့အိုးငယ်တစ်ခုဖြင့် ထည့်ထားလေသည်။

‘လက်က ဘယ်နယ်နေတုံး။ ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖျဉ်းဖျဉ်းနေသလား’

ခင်အိက ကျေနပ်သော အပြုံးဖြင့်-

‘မနေပါဘူး’

‘နို့ ရေကော ချိုးခဲရဲ့လား’

‘ချိုးသားပဲ’

ခင်အိသည် နောက်ပိုင်းတွင် သူချည်းသတ်သတ် ရေချိုးလေ့ရှိသည်။ ငခိုင်ကို ရေချိုးရန် မခေါ်တော့ပေ။

‘မချိုးရသေးရင် အစ်ကိုနဲ့အတူ သွားချိုးရအောင် ပြောမလို့ပါ’

‘တန်စမ်းပါ အစ်ကိုရယ်’

ငခိုင်က ပြုံးသည်။ ခင်အိက မျက်နှာအတည်ပေါက် ထားလိုက်သည်။

‘အစ်ကို့တစ်ယောက်တည်း သွားချိုးပေါ့’

‘ပျင်းသယ်’

‘နေပါအုံး၊ အခု အစ်ကို သေနတ်တိုက်သာ အပြင်ထွက်ကြမလို့လား’

ခင်အိက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ စကားကို လှီးလှဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်သယ်၊ သည်နေ့ စနေမြောက်ကဟာတေ သူတို့ တပ်ရှိရာ တောင်ဘက်ကိုများ သွားမလားလို့။ စောင့်ပစ်မလို့။ အသာပေမဲ့ ခုတော့ မသွားချင်တော့ဘူး’

‘ဘာပြုလို့....’

‘ဘာပြုလို့ရမတုံး၊ အစ်ကိုချစ်တဲ့ ဟောသည် မိအိလေးကို ကြည့်နေ ချင်သေးလို့’

ငခိုင်၏စကားမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလှသည်။ သူတို့ ကုလားတပ်ကို စောင့် တိုက်လျှင် ငခိုင်သော် လည်းကောင်း၊ ခင်အိသော် လည်းကောင်း မတော်တဆ ထိမှန်နိုင်သည်။ ဘယ်သူပင် ကျကျ၊ နှစ်ဦးသား ကွဲကြမည်။ ငခိုင်က အကွဲ မခံချင်သေး၍၊ မခွဲချင်သေး၍ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုကလဲနော်’

‘ဘာအစ်ကိုကလဲတုံး၊ အစ်ကိုက ချစ်ကို ချစ်ချင်သေးသာ။ တစ်သက် လုံး အောင့်လာသာ ဘယ်မချစ်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်မတုံး’

အကယ်ပင် ငခိုင်က အချစ်တို့ဖြင့် တင်းကျမ်းဖြစ်နေသော အကြည့်၊ အချစ်ကို ရေမရောသော အသံဓာတ်တို့ဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အစ်ကိုက ဟိုတုန်းက ချစ်ပါ ချစ်ပါ ဆိုတော့ဖြင့်....’

‘ဟိုတုန်းက ချစ်ချိန်မကျသေးလို့ ချစ်ရက်နဲ့ အောင့်နေခဲ့ရတာပေါ့။ အနို့ပီး ဟိုတုန်းက မိအိကလည်း ငယ်သေးမှုတ်လား’

ခင်အိမှာ ယခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်တင်းတင်း ပြည့်သည်။ သူတို့ စတင်တိုက်ခိုက်စဉ်တုန်းက ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်မျှ မပြည့်သေးပေ။

ယခုမှ ခင်အိသည် နှစ်အရေအတွက် များလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ဓာတ် လည်း ရင့်ကျက်လာသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်လည်း ပိုမို ထွားဖွံ့လာသည်။ ရုပ်လက္ခဏာမှအစ အနေအထိုင်ပါ ပြည့်ထည်လာသည်။ အလှလည်း တိုး လာသည်။

ငင်းကိုကြည့်၍ ငခိုင်မှာ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေဟန်တူလေသည်။

‘ဟိုတုန်းက ချစ်သာနဲ့ အခုချစ်သာ ဘာထူးသေးတုံး’

‘ထူးသာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမတုံး။ ခွေးစားပီးသားထမင်း မစားချင်ပါနဲ့လို့’

ခင်အိ၏ မျက်လုံးအိမ်များထဲမှ မျက်ရည်များ ရိဝေလာသည်။

‘ကိုယ့်စိတ်ပါ မိအိရယ်၊ အသာကြောင့် အစ်ကိုက တိုးလို့တောင် ချစ်ပါသယ်။ တကယ်တော့ သည်မိအိ၊ သည်မိအိပါပဲ။ ဘာမှမထူးဘူး၊ ဘာမှ လျှော့မသွားဘူး။ အစ်ကိုပြောပကော၊ အစ်ကို့စိတ်ထင် တိုးတောင် လာပါသယ် လို့’

ကျနပ်အဖို့ ခွေးလျက်ပီးသား ပန်းကန်နဲ့ ဆွမ်းတော်တင်သလို ဖြစ်နေလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်'

ခင်အိအသံမှာ တုန်ယင်၍လာလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်များထဲမှ ဆီးကင်းခန့်ရှိသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများလည်း တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် စီးကျလာသည်။

ဤအဖြစ်ကို ထောက်ရှုသဖြင့် ခင်အိ၏ ရင်ထဲတွင် အဘယ်မျှလောက် ခံပြင်းကြောင်း၊ အသည်းနှလုံးများ အဘယ်မျှလောက် ပူလောင်နေကြောင်း၊ သူ ငခိုင်ကို ချစ်သောအချစ်သည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးမား၍ အဘယ်မျှ လောက် အောင့်အည်းထားရကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

ခင်အိကိုကြည့်ကာ ငခိုင်သည်ပင် ရင်တွင်း၌ ပူလောင်၍ နေပြန်သေးသည်။ သို့ပေသည့် ခင်အိ သဘောမပေါက်သေးသည်ကို သဘောပေါက်အောင်၊ ခင်အိ အထင်အမြင် မှားနေသည်ကို လမ်းမှန်သို့ ရောက်အောင် ရှင်းပြမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည့်အတိုင်း ငခိုင်က ဇွတ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိမှာ တွေ့၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ သူ၏မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုစွတ်နေသော မျက်လုံးနက်ကြီးများမှာ ရွဲလုံးများထက်ပင် တောက်ပသေးသည်။

သူ၏ မျက်တောင်ကော့များတွင် တွဲလောင်းခိုနေကြသော မျက်ရည်ဥတို့မှာ ပုလဲလုံးငယ်များဖြင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။

ဤသို့ချည်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲဖြင့် အချိန်လင့်စွာ တွေးတောငေးမောနေလေသည်။ ဤကြားထဲ ငခိုင် နောက်ထပ်၍ပြောသော စကားများပင် ကြားမှ ကြားပါ၏လော မပြောတတ်။

သူသည် သူ့အချစ်ကို ငခိုင်သို့ အပ်လည်း မအပ်ရက်။ အပ်လည်း အပ်ချင်။ "ဆုပ်စူး၊ စားရူး" အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရဘိအလား။

ပြီးလျှင် အံကိုကြိတ်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အထက်သွားဖြင့် ခပ်နာနာ ဖိ၍ ကိုက်သည်။ ငိုမဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်လာပြန်သည်။ ငခိုင်က သည်အကြောင်း စလိုက်တိုင်း ခင်အိ သည်လိုချည်း ဖြစ်ရသည်။ သည်ဒဏ်ဖြင့် သေကောင်း သေမည်လား မပြောတတ်။

တဖျင့်ကြာသော် ခင်အိ ဖြုတ်ခြည်း အမူအရာ ပြောင်းသွား သည်။ 'အစ်ကို ရေချိုးအုံးမလား'

ခင်အိအသံမှာ ယခင်ကလို တုန်ခိုက်မနေတော့။ ကြည်လင် ပြတ်သားလှသည်။ ငခိုင်ပင် တအုံတအား ဖြစ်သွားသည်။

‘ချိုးမှာပေါ့ မိအိရဲ့။ ဘယ်လောက် အိုက်ထားတုံး’

နေ့ ပူ၍ ညချမ်း တပေါင်းလသရမ်းပေ။ နေမြင့် မွန်းတိမ်း အချိန် ဖြစ်သဖြင့် အလွန်ပူအိုက်လှသည်။

‘အသာဖြင့် သွားကြမယ်။ ကျနုပ်လည်း ထပ်ချိုးအုံးမယ်။ အခုဏ ပျားဖွပ်သာ ချွေးတွေ ပြန်ထွက်လာသယ်’

ခင်အိသည် ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တဲအတွင်းသို့ ဝင်၍ မိန်းမ လုံချည်၊ မိန်းမ အင်္ကျီတို့ ယူလေသည်။ ပြီးလျှင် သေနတ် တစ်ယောက် တစ်လက်စီနှင့် ကျည်တောင့်များပါယူကာ စမ်းရေအိုင်သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

ရိုးနက်ကြီးအဆင်း ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတွင် အင်ကြင်းပင်ကြီး တစ်ပင် ကိုင်းလျက် ပေါက်နေသည်။ ထိုအပင်ကြီးတွင် အင်ကြင်းရွက်ဟူ၍ မရှိ။ အင်ကြင်းပန်းများ ပင်လုံး ဝေနေသည်။

‘အစ်ကို အင်ကြင်းပန်းတေ လှလိုက်သာနော်။ ခူးခဲ့ပါလား အစ်ကို ရယ်’

‘မိအိ ပန်ချင်သလား’

‘ပန်ချင်သာပေါ့ အစ်ကို’

ငခိုင်မှာ ခင်အိက တစ်ပင်လုံး ထမ်းခဲ့ပါဆိုလျှင်တောင် ထမ်းမည် သာ။ အင်ကြင်းပင်ပေါ်သို့ တက်၍ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ခူးခဲ့သည်။

ပြီးလျှင် ရေအိုင်တွင်းသို့ ရေဆင်းချိုးကြသည်။ ငခိုင်က တဘက်အို တစ်ခုကို ခါးတောင်းကျိုက်လျက်၊ ခင်အိက ဝတ်လာသော ပုဆိုးအိုနှင့်ပင် ချိုးသည်။

တစ်နေရာ၌ ပေါက်ဆပ်ပြာများ ရှိသည်။ ဆပ်ပြာများဖြင့် တစ် ယောက်တလဲ ချေးတွန်းပေးကြသေးသည်။ ဘဝင် ချမ်းမြနေကြ၍နှင့် တူသည်။ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။

စမ်းရေအိုင်သည် သူချည်းသတ်သတ် ရှိနေသည်မဟုတ်။ ကျောက်ဂူ ကြီးများ၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးများလည်း ရှိရကား ပျော်တတ်သူ၊ ပျော်လို သူတို့အဖို့ အလွန်ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလှလေသည်။ တူတူပုန်းတမ်း ကစား ဖို့ပင် ကောင်းပြန်သေးသည်။

‘သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းသာပဲနော်။ အစ်ကို ဟိုငှက်ကြီးက ဘာငှက်
ခေါ်တုံး’

‘ကိုရင် ပြောတော့ ဘုတ်တဲ့။ အစ်ကိုတော့ အစက မသိပါဘူး’

‘လှလိုက်သာနော်’

ဘုတ်နီကြီးမှာ ကြက်ဖကြီးလို လှပင် လှသေးသည်။

ခင်အိတို့ကိုယ်၊ ခင်အိတို့ စိတ်က လှပကြသလို တွေ့တွေ့သမျှ၊
မြင်မြင်သမျှ အလှချည်းဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း လှပါပေသည်။ ပန်းများက
ရွက်ကျင်ရွက်ဟောင်းများနှင့် ရော၍ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေကြသည်။

ငှက်တို့က ပျော်မြူး တွန်ကျူးနေကြသည်။ စိမ့်စမ်း အင်းအိုင်နှင့်
ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးတို့သည် လူများ ပြုပြင် မွမ်းမံထားလျှင်
ထိုမျှ အလှအပ ပေါ်လွင်လိမ့်မည် မထင်။ သူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်၍ ပိုမို
လှပနေဟန် ရှိသည်။

သူတို့၏ နောက်ခံတောကြီးကား ကြီးကျယ် မြင့်မောက်ပါပေသည်။
နက်ရှိုင်းလှစွာ တကား။

‘ဘုတ်တင် မှုတ်ဘူး၊ ဘာမဆို လှတဲ့လူကြည့်ရင် လှသာပဲ။ မလှတဲ့
လူ ကြည့်ရင် မလှဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့အသွင် လိုက်ပီးဖြစ်သာနဲ့
တူပါသယ်’

‘အသာဖြင့် ကျနပ်က လှသယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်သယ်၊ စောစောကနဲ့တောင် မတူဘူး။ အခု ပိုလှသယ်’

‘ဟဲ ဟဲ အစ်ကိုပြောသာ အခုမှ ရိပ်မိသယ်။ အစ်ကိုလည်း လှလိုလို
ဆိုချင်သပေါ့’

‘မဆိုလိုပါဘူး။ အစ်ကိုကတော့ လှလိုလှ မလှလိုနေ၊ မိအိ အလှကိုသာ
အစ်ကို ကြည့်နေချင်သာ’

ခင်အိက သဘောရွေ့စွာ ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်ရင်းဖြင့် ကျောက်တုံး
ကြီးပေါ်မှ ရေတံခွန်အလား စီးကျလာသော ရေစီးကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခံလျက်
ငခိုင်၏မျက်နှာကို ပက်လိုက်သည်။

‘အနီ ချစ်ကော မချစ်ဘူးလား’

‘ချစ်သာတော့ မပြောနဲ့တော့’

‘မပြောတော့ဘူး’

‘ကြည့်စမ်း၊ သူက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်သယ်’

ခင်အိက ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းကြီး စုထား၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီး၍ အဝတ်များပင် လဲပြီးကြပြီ။ ခင်အိက ထဘီနှင့် မိန်းမ အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်တော့ မိန်းမအသွင်ဖြင့် ပိုလှပြန်သည်။ ဆံထုံးကလည်း အပေါ်တည့်တည့် နန်းဆန်ဆန် ထုံးရွေးထားသည်။

ပြီးမှ အလှဆုံး၊ အပွင့်အများဆုံးသော အင်ကြင်းပန်းခက်များကို ရွေး၍ ဆံထုံး၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ပန်ဆင်နေလေသည်။

အင်ကြင်းပွင့်ညာနှင့် ရိုးတံကလေးများသည် ခင်အိ၏ နှုတ်ခမ်းကလေး များနှင့်ပင် တူပြန်သေးသည်။ ပတ္တမြားသွေးလို့ နီတာတွတ်နေသည်။

ပွင့်ချပ်ကလေးတို့ကား ခင်အိ အသားနှင့် တထေရာတည်း။ ရွှေလို ဝင်းနေသည်။ အနံ့ကား သင်းယုံ့လှဘိတောင်း။ ပြီးလျှင် ခင်အိက သူ၏ ကိုယ်ဟန်အလှကို ပြရင်း-

‘မလှလား အစ်ကို’

‘လှပါသယ်ဆိုနေ၊ နင် နောက်တစ်ခါ သည်လိုမနေနဲ့။ သည်လိုနေရင် ငါ့ရင်ထဲ မချိဘူး’

‘အစ်ကို တကယ်ချစ်ချင်သူလား’

‘မေးမှ မေးရက်ပလေ မိအိရယ်’

ငခိုင်၏အသံမှာ အကယ်ပင် မချိတင်ကဲနိုင်လှသည်။ ခင်အိမှာကား ပြုံးမြဲ ပြုံးလျက်။

‘အသာဖြင့် အစ်ကို ကျနုပ်ကို မိအောင်လိုက်ပါ။ မိရင် အစ်ကို့သဘော’

‘တကယ်လား’

‘တကယ်ပါ အစ်ကိုရဲ့’

ငခိုင်မှာ ပြောမပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝမ်းသာသည်နှင့်အမျှ ခင်အိကို ပြေး၍ ဖက်လိုက်သည်။ ခင်အိက ထိုင်ချလိုက်ကာ တစ်နေရာသို့ ပြေးလေသည်။ ငခိုင် ရှက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခင်အိက ပုတ်ကြီးလောက်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုအကွယ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ငခိုင်က ရှက်ရှက်ဖြင့် လိုက်သည်။ သူက လှည့်ပတ်ပြေး သည်။

သို့ပေသည့် ငခိုင် သင်ထားသော အတတ်ပညာသည် ငခိုင်အား အချိန်

ပိုစွာ မလှည့်စားနိုင်ပေ။ တစ်ပတ်ခန့် ပြေးရုံမျှဖြင့် ကြောင်၏လက်တွင်းသို့ ကြွက်ရောက်သွားသလို “ကွီ” ခနဲ မိတော့လေသည်။

‘ဟင်... မှတ်ကလား၊ အခုမှ အားရှိပါးရှိ နမ်းရတော့သယ်’ ခင်အိအား ငခိုင် ဖက်လျက်နမ်းနေသည်မှာ နှစ်မိုးသုံးမိုးစာလောက် ဖူလုံသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ “နွားငတ်ရေကျ” သည်ပင် သလောက်တောင် ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်နေမည် မထင်။

သူကသာ ဤလိုဖြစ်နေသည် မဟုတ်၊ ခင်အိကလည်း ပြန်လှန်ပွေ့ဖက်၍ ငခိုင်အား နမ်းသည်မှာ ငခိုင်ထက်ပင် သဲကောင်းသဲမည်လား မပြောတတ်။

ဤသို့ဖြင့် စမ်းရေအိုင်အနီးတွင် ချစ်ကမ္ဘာကြီး တည်ဆောက်ကြလေသည်။ ချစ်ပြီးရင်း ချစ်ရင်း၊ မိုးချုပ်ခါနီးမှ တဲသို့ ပြန်ရောက်ကြလေသည်။

တဲသို့ရောက်လျှင် သူတို့သိမ်းဆည်းထားသော အစာအာဟာရများကို ဖြည့်တင်း မှီဝဲကြသည်။ အစာမှီဝဲပြီးသော် တစ်ချိန်လုံး ငတ်နေကြသော အချစ်ကို မှီဝဲကြပြန်သည်။

မိုးဘယ်အချိန် ချုပ်သည်၊ ဘယ်အချိန် မှောင်သည်၊ ဘယ်အချိန် ညဉ့်နက်သည်ကိုပင် မသိကြတော့။

နောက်တစ်နေ့လည်း ဆက်၍ ချစ်ကြပြန်သည်။ စမ်းရေအိုင်သို့လည်း သွား၍ ရေချိုးသည်။ ပျော်သည်။ ပါးသည်။ ချစ်ကြသည်။

သူတို့ချစ်ကြပုံများမှာ မြင်းစာကျွေးရုံ၊ မြင်းရေတိုက်ရုံ၊ လူများ အစာစားရုံ၊ မှေးစက်ရုံမှတစ်ပါး အမြဲချစ်ကြည်နူးနေကြလေသည်။ အမြဲပျော်မြူးနေကြလေသည်။

၃၈

သုံးရက်မြောက်တွင် မြင်းစာရော လူစာပါ ပြတ်သွားသည်။ အခြားသို့ သွား၍ လည်း မရှာလို။ ခင်အိက ခဏစောင့်နေပါဟု ငခိုင်ကို ထားခဲ့ပြီး မြင်းဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်အိသဘောမှာ ဒုက္ခခံစရာရှိလျှင် သူသာခံမည်။ ငခိုင်ကို ချမ်းသာစွာ နေစေမည်ဟု နှလုံးပိုက်ထားဟန် တူသည်။ ယခုမှ ပို၍ ညှာပြန်သေးသည်။ အနီးဆုံးဖြစ်သော ရှောက်ပင်ရွာသို့ အရဲစွန့်ကာ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မိန်းကလေးတို့ အသည် ထမင်းခြောက်လောက်ဆိုရင်•တော်တော် ကြာ စားလောက်ပါလိမ့်မယ်။ မြင်းစာတော့ အရင်တစ်ခါလို ဦးကြီး ရိုးနက်ကြီးထဲ လာပို့ထားပါမယ်။ ခဏခဏ မလာနဲ့နော်။ တွေ့များသွားရင် အသက်စိုးရိမ်ရသယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး၊ တွေ့ရင်လည်း ကျနုပ် မကြောက်ပါဘူး။ ကျနုပ်က အသေခံပါ’

‘အသာပေသည့် သင်းတို့ ကုလားတေနဲ့ ရင်ဆိုင် တိုက်ရရင်တော့ အဟုတ်သား။ သူသေ ကိုယ်သေ ချရဲသဟာပေါ့။ အသာထက်ပဲ ရွာတေရပ်တေထဲက ကုလားလက်အောက် မင်းပါးစိုးမြှောင်လုပ်ချင်တဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်တေ အတွက်က ခက်သယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး၊ ကျနုပ် သူတို့ကို ကြည့်ရှောင်ပါ့မယ်။ ကျနုပ်ကလည်း အသာကြောင့် သည်လို မနက်ကြီးစော ထ လာခဲ့သာပါ’

‘ဟုတ်သယ်၊ ညများတော့ မလာနဲ့။ ကင်းသမားတေက ရှိသယ်။ အသည်ချိန်ဆိုတော့ ကင်းသမားတေလဲ ယာထဲတောထဲ ထွက်ကုန်ကြဘိ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါသယ် ဦးကြီး။ ကျနုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ’
ခင်အိက ရိုသေစွာ ကန်တော့လေသည်။

‘အေးအေး ငါ့တူမများ ဘုန်းကြီးကြပါစေ၊ သက်ရှည်ကြပါစေ၊ အနာအမျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ကင်းရှင်းကြပါစေ၊ ကြံတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်ကြပါစေဗျား’

ရှောက်ပင်ရွာမှ ဦးရွှေကြူ ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေကြူမှာ တူနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေရာ သူတို့ကို အများဆုံး ကျေးဇူးပြုသူ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် စေတနာကောင်း၊ စိတ်ကောင်းရှိ၍ ဘုရားဒကာလည်း ဖြစ်သည်။ ရွာမြောက်ဘက်တွင် သူ တည်ထား ကိုးကွယ်သော စေတီတော်ကြီးမှာ ကြည်ညိုဖွယ် အလွန်ကောင်းလှသည်။

သူ့ယာခင်းလည်း ခင်အိတို့နေသော တောနှင့် နီးသည်။ ယခုမှ အသီးအနှံများ သိမ်းဆည်းပြီးချိန်ဖြစ်၍ ခင်အိတို့ထံသို့ မရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခင်လ နွေဦးပေါက်စကဆိုလျှင် သူ့ယာသို့ လာရင်းဖြင့် တိတ်တဆိတ် ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ သူကပင်-

‘ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်ပေါလကွယ်’ ဟု ဆိုဖူးသေးသည်။

ငခိုင်တို့က ထိုနေရာသို့ လာရောက်နေကြခြင်းမှာလည်း ဤလို အဆက်အသွယ် ရှိသူများနှင့် နီးစပ်၍ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ တိတ်တဆိတ် ခိုအောင်းခဲ့ကြသော နေရာအပေါင်းတို့တွင် ၎င်းနေရာသည် စိတ်အချရဆုံး၊ လုံခြုံမှုအရှိဆုံးနှင့် အပျော်ရွှင်ဆုံး နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။ စားရေးသောက်ရေးလည်း သစ်သီးကအစ လွယ်ကူလှသည်။

တည်သီး၊ လွန်သီး၊ ဆီးဖြူသီး၊ ဖန်ခါးသီး၊ ရှားစေးပေါင်း၊ ဆီးသီး စသည်တို့မှာ ရာသီချိန်လည်းဖြစ်၍ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အလွန်ပေါလှသည်။

စားစရာ တစ်ခုမျှမရှိ၍ ဆာလျှင် သင်ပေါင်းခေါင်းကို ပေါက်၍ စားနိုင်ကြသည်။ ယုန်ထောင်လျှင် ယုန်ရသည်။ ချေထောင်လျှင် ချေရသည်။ ကျည်တောင့် မနှမြော၍ သမင်ပစ်လျှင် အချိန်မရွေး ရနိုင်သည်။

ငခိုင်သည် တောတွင်း၌ သုံးနှစ်လုံးလုံး နေခဲ့သည်ဖြစ်၍ တောကောင် ထောင်နည်း၊ လိုက်နည်း၊ ရှာဖွေနည်းများကို ကိုယ်တိုင် မလုပ်ခဲ့ရုံသာ၊ အစုံ သိထားသည်။ တောကြက်ဥများ၊ ဘယ်နေရာရှာလျှင် ရနိုင်သည်ဟူ၍ပင် နားလည်သည်။

ငခိုင် တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်သွားလျှင် တောကြက်ဥများနှင့် ယုန် များပင် ရလာတတ်သေးသည်။ ခင်အိ ပြန်ရောက်သောအခါ ငခိုင်သည် ချေ တစ်ကောင် ဖျက်၍ နေလေသည်။ ခင်အိက ရပုံရနည်းကို မေးသောအခါ ချုံပုတ်ထဲ ဝပ်နေသည်ကိုမြင်၍ ဓားဖြင့် ပေါက်သည်ဟု ပြောလေသည်။

ချေသားအချို့ကို ကင်၍ အချို့ကို ညှင်းကာ လှန်းလေသည်။ သူတို့ သည် အာဟာရဖြစ်ဖို့အတွက် မပူကြရတော့။ အတော်ကြာအောင် မပူမပင် စားသောက်နေနိုင်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်း အတိုက်အခိုက် မသွားမိစပ်ကြား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ချင် တိုင်း ချစ်၍ နေနိုင်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

‘ကိုင်း ကျေနပ်ပလား အစ်ကို’
‘ကျေနပ်ပါဘီတဲ့ အစ်ကိုအချစ်ကလေးရယ်’
‘ချစ်လို့ကော အားရပလား’

ဘယ်နှယ်ပြောသာတုံး မိအိရယ်၊ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဆားရည်ကျင်း နွားတစ်သင်းတို့တဲ့ စာဆိုရှိသား မှုတ်လားကွယ်'

'နောက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ချစ်ရင် ဝမတုံး အစ်ကို'

'ဘယ်လောက်ကြာကြာ ချစ်လို့တော့ ဝကိုဝမှာ မှုတ်ဘူး။ ဟဲ...ဟဲ' ခင်အိက မျက်စိကလေးနှစ်လုံး ထောင့်ကပ်လိုက်သည်။

'အစ်ကိုက သလောက်တောင်တော့ သဲလွန်းပြီ ထင်သယ်'

'မသဲနဲ့လေ၊ ဟိုတုန်းက ချစ်ချင်ရက်နဲ့ မချစ်ခဲ့ရသမျှ အခု အတိုးချ ချစ်ရမှာ'

'အနို့ ဟိုခွေးတိရစ္ဆာန်တောတော့ မတိုက်ဘူးလား။ ချစ်ချည်းပဲ နေတော့ မလား အစ်ကို'

ငခိုင်က ခေတ္တတွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။ အချစ်ကို လုံးလုံးစောနေ၍ ယခုမှ တိုက်ရေးခိုက်ရေးကို သတိရလေသည်လား မပြောတတ်။

'တိုက်လည်း တိုက်မယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်မယ်။ ရန်သူကို ခုတ်ဖို့ ဓားက တစ်ဖက်၊ အချစ်လက်နက်က တစ်ဖက်၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကိုင်ထားသာပေါ့'

'သလိုနဲ့ မဖြစ်ဘူးလေ အစ်ကိုရဲ့။ ချစ်ချင်ရင် အခုနှယ်က ဝအောင် ချစ်၊ ပီးတော့ သွားတိုက်'

'အစ်ကို ပြောပါပကော၊ အချစ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ဝမှာမှုတ်ဘူးလို့'

သူတို့သည် တဲငယ်ပေါ် နှစ်ယောက်သား ယဉ်ကာ လဲလျောင်းနေကြရာမှ အချစ်နီးနှောဖလှယ်ပွဲ ပြုလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်ရာ ခင်အိက ငခိုင်ကို အားရပါးရ ပွေ့ဖက်၍ ငခိုင်၏ နဖူးအား လည်းကောင်း၊ ငခိုင်၏ မေးဖျားအား လည်းကောင်း၊ ငခိုင်၏ နားအား လည်းကောင်း၊ ငခိုင်၏ ပါးနှစ်ဖက်စုံအား လည်းကောင်း၊ ငခိုင်၏ မျက်လုံးအား လည်းကောင်း၊ ငခိုင်၏ ပါးစပ်အား လည်းကောင်း အဆက်မပြတ် တရှုပ်ရှုပ် နမ်းနေတော့လေသည်။

သူသည်လည်း ကုန်ခဲ့သောရက်တွေ နှမြောနေ၍ ယခုလို နမ်းခြင်းလားတော့ မပြောတတ်နိုင်။ အချိန်အကြာကြီးကြာမှ သူ့အနမ်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

မောသွားပြီ ထင်သည်။ ခင်အိက ပက်လက်လှန်၍ အထက် တဲအမိုး

ကို ကြည့်၍ ငေးငိုင်နေလေသည်။ တဲအမိုးတွင် ဘယ်လို ထူးဆန်းသော အရိပ်များ ထင်နေသည်တော့မသိ။ ခင်အိ မျက်လုံးအိမ်များထဲမှ မျက်ရည်များ အလိုလို စီးကျနေလေသည်။

မှန်သည်။ ခင်အိမှာ အမိုးကို ကြည့်ပေသည့် အမိုးကို မမြင်။ သူ့မျက်စိ ထဲတွင် ဘီလူးကောင်ကြီးများကို ထင်ရှားတွေ့နေရသည်။

စစ်ဘီလူး၊ လူသားစား ဘီလူး၊ သွေးစုပ် ဘီလူးကြီးများတည်း။

အညစ်တကား အညစ်ဆုံး၊ အဆိုးတကား အဆိုးဆုံး၊ အယုတ်တကား အယုတ်မာဆုံးသော ကုလားဖြူများ။

ခင်အိအဖို့ ဟိုတုန်းက မတရားသောနည်း၊ ရက်စက်သောနည်းများ ဖြင့် အကျင့်အကြံ ခံခဲ့ရသည်ကို ယခုပင် ခံနေရသလို။

ဟိုတုန်းက သူ့ပါးစပ်မှ လည်းကောင်း၊ သူ့စိတ်ထဲမှ လည်းကောင်း နာကြည်းစွာ မောင်းမဲခဲ့ဖူးသည်ကို ယခုပင် မောင်းမဲနေရသကဲ့သို့။

သူသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖြစ်နေရာမှ ဒေါသမီးလျှံများ တောက် လောင်လာပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ၏မျက်နှာသည်လည်း သူ၏ သွေးသား အတိုင်း၊ သူ၏ နှလုံးအတိုင်း၊ သူ၏ ရင်အတိုင်း၊ သူ၏ စိတ်အတိုင်း ဖြစ် ပေါ်နေပြန်သည်။

ခင်အိက ပြုန်းခနဲ နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ ထလိုက်ပုံမှာ ငခိုင်ပင် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာတုံး မိအိရဲ့၊ ဘာသံကြားလို့တုံး’

‘ဘာသံမှ မကြားဘူး အစ်ကို’

‘မူတ်ဘူး၊ ခုနင်က အစ်ကို ခွေးအသံ ကြောင်အူသံ ကြားမိသလားလို့။ ခွေးအတောက် နေ့ခင်းကြီးများ ဘာပြုလို့ အူကြပါလိမ့်’

မှန်သည်။ စောစောက သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှ ခွေးအသံ၊ ကြောင်အူသည်။ ခင်အိသာ တစ်စုံတစ်ခု တွေးတောနေ၍ မကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဝေါက်ဝေါက်ဂူး’

‘ဟော ဟုတ်သယ်။ မြောက်ဘက်ဆီက....’

‘အို အစ်ကိုကလဲ သည်အသံတေ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျနုပ်တို့ အပြင်ထွက် စမ်းကြည့်ရအောင်၊ ဟိုအယုတ်တမာကောင်တေ တွေ့လို့တွေ့ငြား’

ငခိုင်သည် ကုလားတိုက်ဖို့ ဆိုလျှင် ဘယ်သောအခါမှ ဦးလေးသူ မဟုတ်ပေ။ သူ့တွင် ဘာအကြောင်းရှိနေနေ၊ ဘာကိစ္စကြီးရှိနေနေ၊ အနည်းငယ် တန် နေထိုင်မကောင်းဦးတော့၊ လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး ရှေ့မှ ထွက်တတ်သူတည်း။

ယခု ခင်အိ စ လိုက်သောအခါ သူ့သွေးလည်း ပူခနဲ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘သွားချင်လည်း သွားပေါ့။ ဘယ်တော့တုံး’

‘အခုလေ’

‘ကြိုက်သယ်’

ပြီးလျှင် တိုက်ပွဲ တန်ဆာပလာများ ဝတ်၍၊ လက်နက်များ စွဲကိုင်၍ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

၉၉

သူတို့သည် အတိုက်အခိုက်ကို လိုလားနှစ်မြိုက်ကြသူများပီပီ၊ အတိုက်အခိုက် ဘက်မှ အကျိုးပေးသန်ကြသူတို့ပီပီ မထွက်လိုက်နှင့်၊ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူနှင့် တန်းနေလေသည်။

ငခိုင်တို့ တောမှနေ၍ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လျှင် သေနတ်တစ်ဖောက် လောက် အရောက်တွင် အရှေ့ဆားလမ်းမကို တွေ့ရသည်။

သူတို့သည် ဆားလမ်းအရောက် ထိုလမ်းမအတိုင်း မြင်းများကို တောင် အရပ်သို့ စိုင်းနှင့်ခဲ့ကြလေသည်။ မကြာမီ နံကျံဘုရားကုန်းအနီးသို့ ရောက် ကြသည်။

နံကျံဘုရားမှာ ရှောက်ပင်ရွာ၏ အရှေ့တည့်တည့်၊ ရှောက်ပင်ချောင်း နှင့် စီသာချောင်းတို့ဆုံရာ၏ မြောက်ကမ်းပါးအနီး၌ တည်ရှိသည်။ ကုန်းမြင့် တစ်ခုပေါ်၌ဖြစ်၍ အဝေးမှပင် မြင်သာသည်။ ထိုနေရာ၌ ထိုဘုရားစေတီ အပြင် စေတီအဆူဆူ ရှိသေးသည်။

ထိုဘုရားသာ နာမည် ထင်ရှားနေခြင်းမှာ ပုဂံပြည့်ရှင် အလောင်း စည်သူမင်း စီးတော်ဆင်ဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ခိုက် စီးတော်ဆင် ဝပ်သော နေရာကို ဘုရားတည်ရာ၊ (နံကျံ)၊ နောက်နံကျံဟု ဘွဲ့တော်မှည့်ခေါ်ရကြောင်း

ကြားသိရဖူးသည်။ မင်း တည်သော ဘုရားဖြစ်၍ ပိုမိုထင်ရှားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုကုန်းတော်နှင့် ချောင်းအကြားတွင် ရွာရှိသည်။ ၎င်းရွာလည်း ဘုရားကို အစွဲပြု၍ နံကျံရွာဟုပင် ခေါ်သည်။

ယင်းအချိန်၌ ရွာမရှိတော့ပေ။ ကာလပျက်စကတည်းက မီးလောင်ပြာကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူများလည်း ပြေးကုန်ကြပြီ။

ကုန်းတော်၏ အနောက်ဘက် ရှားပင်မြှောင်ရိုး ခေါ်သောရိုးရှိသည်။ ၎င်းရိုးနှင့် ကုန်းတော်အကြား ဆားလမ်းမကြီး ဖြတ်သန်းသွားသည်။

ငခိုင်တို့သည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကြကာ နံကျံစေတီတော်မြတ်ကို ဝတ်ပြုကြလေသည်။ ဘာဆုတွေကို တောင်းကြလေသည်တော့ မပြောတတ်။

သူတို့ ဘုရားဝတ်ပြု၍ ပြီးကြပြီ။ မြင်းများရှိသော ဧရပ်ဆီသို့ လှမ်းခွဲကြသည်။

‘ရွှေ ကော်သာပဲ’

‘ဘာတုံး မိအိရဲ့’

‘ဟိုမှာ....’

ခင်အိ လက်ညှိုးညွှန်ရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ငခိုင်လည်း ထိုအခါမှ သဘောပေါက်သွားသည်။

‘မိအိက တယ် အမြင်စူးပါလား ဟဲ့’

‘မစူးဘဲ နေပါ့မလား၊ ဘာလုပ်ဖို့ လာကြတာတုံး’

‘တော်သယ်’

ငခိုင်က ခင်အိ ကျောကို သပ်လိုက်သည်။ ခင်အိမှာ မြူးကြွနေတော့သည်။

‘စောစောတုန်းကဖြင့် တွေ့မှတွေ့ပါမလားလို့ စိတ်ညစ်လိုက်ရသာ’ သူတို့သည် မှီရှာသူများ မှီတွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသည်နှင့် ဘာမျှ

ခြားနားလိမ့်မည် မထင်။

အခြားမဟုတ်။ ကုလားများကို တွေ့မြင်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်ကို မြင်ရသည်နှင့် ကုလားဖြူများ ဖြစ်မှန်း အဝေးမှပင် သိသာသည်။

တောင်ဘက် ချောင်းလယ်ကောင်ဆီ၌ ဖြစ်သည်။ ချောင်းမှာ အတော် လှမ်းပေသည့် သူတို့က ကုန်းကျ၍ မြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါးဦး ဖြစ်လေသည်။ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာ နေကြသည်။

‘အသာက အရေးမကြီးဘူး၊ အစ်ကိုတို့ မြင်းတေကို မြောက်ဘက် ချိုင့်ထဲ ရွှေ့ထားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ မြင်းနဲ့ တိုက်သာထက် သစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး တိုက်သာက ပိုစိတ်ချရသယ်’

‘အစ်ကို့သဘော၊ ကျနုပ်က ဘယ်လို တိုက်ရတိုက်ရ တိုက်ရရင် ကြိုက်သယ်’

မြင်းများရှိရာသို့ ကသုတ်ကရက် လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းများကို ထို အတိုင်း ဆွဲသွားသည်။ ဓား၊ သေနတ် အစုံအလင်ယူကာ ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကုန်း၏ အနောက်ဘက်စောင်းတွင် မန်ကျည်းပင်တန်းကြီး ရှိလေ သည်။ ဆားလမ်းမ နံဘေး၌ ဖြစ်သည်။

မန်ကျည်းပင် ကိုယ်လုံးကြီးများမှာ အလွန်ကြီးမား၍ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသည်။ ငခိုင်တို့က ထိုဆီသို့ ပြေးဆင်းကြလေသည်။

သူတို့ ဤလို အစီအစဉ်ဖြုပြီးကြသည့်တိုင် ကုလားမြင်းများ ရွာ ဟောင်း နေရာသို့ လွန်ရုံမျှ ရှိသေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်က မန်ကျည်းပင်တစ်ပင်၊ နောက်တစ်ယောက်က တစ်ပင် အသီးသီး ပုန်းကွယ် လိုက်ကြသည်။

မန်ကျည်းကိုင်းဖျားများကလည်း လူလွတ်ရုံသာသာမျှရှိရာ သူတို့ကို မမြင်သာရုံမျှမက အုံ့မှိုင်းနေပြန်သေးသည်။

နီးလာပြီ....။

ကုလားငါးဦးအနက် လေးဦးက ကုလားဖြူ၊ တစ်ဦးက ကုလားနက် ဖြစ်သည်။ ငခိုင်တို့ကို စစ်ဆေးသော၊ ခင်အိကို ရက်စက်ယုတ်မာစွာ ကျင့်ကြံ လိုက်ကြသော ကုလားဖြူတို့တည်း။

သူတို့သည် မြင်းများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီး၍ လာကြသည်။ အေးအေး ဆေးဆေး။

“ဒိုင်... ဒိုင်”

ပစ်ပြီ။ သေနတ်သံ နှစ်ချက်၊ ကုလားဖြူနှစ်ဦး ကျလေသည်။

ကျန်မြင်းသုံးစီး နောက်သို့ပြန်ပြေးကြသည်။ သို့ပေသည့် ဝေးလံစွာ မပြေးကြပေ။ မြင်းအသီးသီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြလေသည်။ နေရာယူကြသည်။ ဖြုတ်ခြည်း ရန်သူကို ရှာကြသည်။

သူတို့က သစ်ပင်များပေါ်သို့ အာရုံပြုကြသည်။ ငခိုင်တို့က သစ်ပင် ခြေရင်းမှ ဖြစ်သည်။ ငခိုင်တို့ကလည်း မပိုင်၍ မပစ်ကြသေး။ သူတို့ကလည်း ရန်သူကို ရှာနေကြတုန်း။

ခင်အိက ဝေးနေ၍ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ဖြတ်အကူးလိုက် ကုလားဖြူတစ်ယောက်က မြင်သွားသည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဖမ်း၍ ပစ်လိုက် သည်။ မထိ။

ခင်အိက ကူးပြန်သည်၊ ပစ်သည်။ ငခိုင်လည်း ကူးသည်၊ ပစ်ပြန်သည်။ ပစ်ရုံမျှမဟုတ်၊ သူတို့သုံးဦးမှာ တွား၍ တက်လာကြသည်။ တောင်ပိုများ၊ ကမူများ ရှိရာသို့ ပြေးကပ်ကြသည်။

“ဒိုင်... ဒိုင်”

ခင်အိတို့၊ ငခိုင်တို့က စိတ်မရှည်ကြ၍ ထင်သည်။ လက်ခနဲ မြင်ရုံဖြင့် ဖမ်းပစ်ကြရာ မထိပေ။ သူတို့ကလည်း ပစ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ပစ်၊ သေနတ် သံချင်း မိုးမွန်သွားသည်။ ကျည်ဆန် ဖြုန်းရုံသာတည်း။

သူတို့ လူကွဲသွားသည်။ ကုလားဖြူ တစ်ဦးတည်းက တစ်ဖက်၊ ကုလားမည်း တစ်ယောက်နှင့် ကုလားဖြူ တစ်ယောက်တို့က တစ်ဖက် ဖြစ်နေသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာ ပစ်ကြသောအခါ ကျည်ဆန်များ ကုန်သလောက် နီးနီး ရှိနေကြပြီ။ ခင်အိ၏ သေနတ်မူကား ယမ်းတောင့်ပင် ထိုး၍မရတော့ ပေ။ ခင်အိမှာ ကြာရှည် စိတ်ကူးမနေတော့။ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ ဓားကိုဝင့်၍ အတင်းထွက်သည်။

‘ဓားအိ ဓားအိ’ ဟုလည်း ပါးစပ်မှ အော်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော ကုလားဖြူကို အတင်းဝင့်၍ ခုတ်သည်။ ကုလားဖြူက ဆီးကြိုပစ်သည်။ သူက ငုံ့လိုက်၍ မထိ။

သေနတ်ပြောင်းတိုဖြင့် ဆီးခံသည်၊ မနိုင်လေ။ ဓားဖြင့် အပိုင်းခံရ လေသည်။ မရှေးမနှောင်း ခင်အိထံသို့ အကူမရောက်နိုင်မီ ငခိုင်က ထွက်ရ

ပြန်သည်။ မမိလိုက်။ ကုလားမည်း ပစ်လိုက်သောကျည်တစ်လုံးက ခင်အိကို ထိတော့လေသည်။

ကုလားမည်းလည်း ငခိုင်ဓားချက်ဖြင့် ဇက်ပြုတ်လေတော့သည်။ တစ်ဦး တည်းသာ ကျန်ရှိတော့သော ကုလားဖြူသည် သူ၏သေနတ် ပစ်၍ရဟန် မတူတော့ပေ။ သူ့၌ ပါလာသောဓားဖြင့် ငခိုင်ထံသို့ ပြေးစိုက်သည်။ ငခိုင် ဖြစ်၍သာ၊ အခြားသူတစ်ဦး ဆိုလျှင် အချိန်မီ တိမ်းနိုင်အံ့ မထင်။

ငခိုင်က တပြန်စီး ရွှေနှုတ်မြွက်ဝဲလှနည်းဖြင့် ဝဲပြန် အတွက်လိုက် ကုလားဖြူ၏လည်ပင်း သီသီကလေး လွတ်သွားသည်။

ကုလားဖြူလည်း ဓားရေး မခေလှကြောင်း ငခိုင် ရိပ်မိသွားလေသည်။ ငခိုင်က ကုလားဖြူကို သတိထား ခုတ်တော့လေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဓား သွက်ချည်း ဖြစ်လေသည်။ ချင်ချင်သံများ နဘဲက ကြားမတတ်။

‘မင်းတို့မှုတ်လား ငါတို့ကို နှိပ်စက်သာ၊ ငါ့ချစ်သူကို ဖော်ကားသာ’ ဟုတ်သည်။ ပင်းတပ်မှ ကုလားဖြူများပေ။ ငခိုင်တို့ကို စစ်ဆေးသော ခင်အိကို ဖော်ကားသော ကုလားဖြူပင်တည်း။ ငခိုင် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သော ကုလားနက်ကြီးမှာလည်း ငခိုင်တို့ကို ကျောပြဲအောင်၊ ကျောစုတ်အောင်၊ မြေသလုံး မယ်တရိုး ကွဲလှအောင် ကြာပွတ်ကြီးဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့သော၊ မျဉ်းလုံး ဖြင့် လှိုမ့်ခဲ့သော ပထန်ကုလားကြီးတည်း။

ခင်အိ အသေခံကာ ဓားဖြင့် အတင်းဝင်ခုတ်ခြင်းမှာလည်း သူတို့မှန်း အတပ်သိ၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုမျှအထိ စိတ်နာကြည်းခဲ့လေသည်။

‘အစ်ကို ဟိုတစ်ကောင် မသေသေးဘူး၊ အစ်ကိုကို ပစ်လိမ့်မယ်’ “ဒိုင်း”

ခင်အိ လှမ်းအော်စဉ်တွင် ငခိုင်ကလည်း နေရာရွှေနိုင်၍၊ သို့မဟုတ် လျှင် အခြောက်တိုက် ကျည်သင့်ရပေတော့မည်။ ရှေးဦးစွာ မြင်းပေါ်မှကျသူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အချိန်ယူ၊ အားယူ၍ ထ သည်။ သေနတ်တစ်ချက် ပစ်နိုင်ဖို့အရေး မနည်း အားထုတ်ရသည်။ ပစ်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ အားမထုတ်နိုင်တော့။

ခင်အိလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ နဂိုကတည်းက သူ့ရင်သူ မနည်းဖိထားရသည်။ သွေးများ အဆက်မပြတ် ယိုစီးနေ၍ ထချင်ပေသည့် မထနိုင်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့လျှင်လည်း အောင့်သည်၊ နာသည်။

တစ်ကြိမ်သာ အော်နိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ထပ်၍ မအော်နိုင်တော့၊ မပြောနိုင်တော့။ အော်ပြီးနောက် သက်သာသလို မိုန်းနေရလေသည်။

‘ဗမာကွယ့်၊ နင်တို့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ခြေဆေးမယ်၊ သိလား’

ငခိုင်ကို ကုလားဖြူက လန့်နေပြီ။ ငခိုင်၏ ဓားမှာ ကြာလေ သွက်လေ သွက်လာပြီ။ ငခိုင်၏ မျက်နှာကလည်း ကြောက်ချင်စရာကောင်းအောင် တင်းမာနေသည်။

အမောင်းမြင့်၍၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ကြီး၍၊ အားခွန်ကောင်း၍၊ ဓားရေးကျင်လည်၍သာ။ သို့မဟုတ်လျှင် စိတ်ဓာတ်ကျရုံမျှဖြင့် ကုလားဖြူ ရှုံးနိုင်သည်။

ယခုသည်ပင် ပြေးလည်း မပြေးသာတော့သဖြင့် အသေအလဲ ခုခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုလားဖြူမှာ ချိုးမျက်လုံးလို မျက်လုံးများ ဝိုင်းနေပြီ။

ကုလားဖြူက အထိုးအသုတ်တွင် ကျင်လည်သည်။ ငခိုင်က အခုတ်သာသည်။ ကုလားဖြူသံနှင့် ဗမာသံ၊ ကုလားဖြူဓားနှင့် ဗမာဓား။ ပွဲသိမ်းလျှင် ဘယ်သူ သာသည်၊ ဘယ်သူက သတ္တိပိုသည်ကို သိကြရမည်။

‘ကျား....’

ငခိုင်၏ “ကျား” အော်သံမှာ တကယ့်ကျားသံလို တောလုံး ဟိန်းသွားသည်။ ကုလားဖြူ၏ ဓားမှာ နောက်ဆုံးအသံအဖြစ် “ချလွမ်” ခနဲ လွင့်စဉ် သွားသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ငခိုင်၏ ဓားက ကုလားဖြူ၏ ရင်ဝမှနေ၍ တံကျင်လျှိုသလို နောက်ကျောသို့ စူးဖောက်သွားလေသည်။

ထိုဓားကို ငခိုင်က ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ ကုလားဖြူ၏ ရင်မှ ပန်းထွက်လာသော သွေးများသည် ငခိုင်တစ်ကိုယ် ရွဲရွဲစိုကုန်တော့သည်။

ငခိုင်က သွေးစွန်းသော ကုလားဖြူသွေးများဖြင့်၊ ဖြူရာမှ ရဲနေသော ဓားကြီးကို ဝင့်ကာ ဝင့်ကာဖြင့် ပြေးလာကာ မသေသေးသော ကုလားဖြူ တစ်ဦးကို ခုတ်ပိုင်းပြန်သည်။ ပြီးမှ ခင်အိအား ပြေးလာပွေ့လေသည်။ ခင်အိမှာ သတိမှ ရပါလေစ။ မျက်လုံးများလည်း မှိတ်ထားသည်။

‘မိအိ၊ မိအိ’

ခေါ်၍မထူး၊ အော်၍လည်း မကြားတော့။

‘မိအိရေ၊ နင့်ကို စော်ကားတဲ့အကောင်တေ သေကုန်ပဟ’

နေသည်ပင် အတော်နိမ့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ငခိုင်က ခင်အိကို စရပ်

ရှိရာသို့ ပွေ့ချီလာလေသည်။ အမျိုးမျိုး သတိရအောင် ကြိုးစားသည်။ ပါးချင်း အပ်သည်။ ကိုယ်ချင်း ကပ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း “မိအိ၊ မိအိ” ဟု တစာစာ ရေရွတ်မြည်တမ်းနေလေသည်။

‘အင်း...’

ခင်အိ လှုပ်လာပြီ။

‘အချစ်ရေ သတိရလာပလား၊’

ခင်အိက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

‘အချစ်ကို စော်ကားတဲ့ အကောင်တေ အကုန်သေကုန်ပြီ’

ခင်အိက အားယူ၍ ပြုံးသည်။

‘အစ်ကိုကော ချစ်လို့ ဝပလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်’

‘အချစ်ကလဲ ဘယ်ချစ်လို့ ဝလိမ့်မတုံး။ အချစ် စကားမပြောနဲ့၊ မောနေမယ်’

‘ပျော်သယ် အစ်ကို၊ ပျော်သယ်။ ကျနုပ် သေမယ်ဆို သေပျော်ပြီ’

ခင်အိက ထပ်၍ ပြုံးပြန်သည်။ သူသည် သူ့ကို စော်ကားသော ကုလားဖြူများကို သတ်လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ ကျေနပ်ဟန်တူလေသည်။

ခင်အိ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ယိုစီးနေသည်ကို အနည်းငယ် ရပ်တန့် သွားစေရန် ငခိုင်က လက်ဖြင့် ဖိထားရာ ခင်အိသည် ထိုလက်ကို တွန်းဖယ် နေလေသည်။

‘မဖယ်နဲ့လေ အချစ်ရဲ့၊ သွေးထွက်များလေ မောလေ ဖြစ်နေမယ်’

ခင်အိက ဦးခေါင်းယမ်းပြသည်။ ငခိုင်က ဦးခေါင်းယမ်းပုံကို သဘော ပေါက်ကာ-

‘မသေချင်ပါနဲ့ဦး အချစ်ရယ်၊ အချစ်နဲ့ အတူနေချင်သေးလို့ပါ’

ခင်အိက သူ့ဦးခေါင်းကို ထပ်၍ ယမ်းပြန်သည်။ လက်ကိုလည်း ဖယ်မြဲ ဖယ်သည်။

ငခိုင်က သွေးများ အလူးလူးဖြစ်နေရာမှ ခင်အိ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို အညင်အသာ နမ်းလေသည်။ နမ်းရင် နမ်းရင်းပင် ခင်အိက မျက်လုံးမှိတ် ထားလိုက်သည်။

ခင်အိ၏ မျက်လုံးများမှာ နောက်ထပ်၍ မပွင့်လာတော့ပြီတကား။

‘မိအိရယ်၊ အချစ်ကလေးရယ်၊ ခွေးလျက်ပီးသား ပန်းကန်နဲ့ ဆွမ်း
တော် မတင်ချင်လို့၊ ဆွမ်းတော်တင်ကို ပြန်စွန့်လိုက်သာလားကွယ်’

ငခိုင်သည် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ရှိသည်တို့အနက် ရုပ်တစ်ခုတည်းသာ
ကြွင်းကျန်တော့သော ဓားအိတွင်ခဲ့သူ ခင်အိအား ပျဉ်ကြမ်းပေါ်သို့ အသာ
အယာ ချလျက် မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်သီးလက်မောင်း တန်းသည်။

‘သင်းတို့ ကုလားဖြူတေ မဖြုတ်သမျှ ငါ မနေဘူး၊ တိုက်မယ်။
ငါ တစ်ယောက်တည်း ဆက်တိုက်မဟာ’ ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြေးကြော်
လိုက်လေသည်။

၇၀

ခင်အိ ကျ၍ တစ်လပြည့်မြောက်သောနေ့ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့အထိ ငခိုင်
သည် ကုလားဖြူတွေ အကုန်ပြုတ်အောင်တော့ မဖြုတ်နိုင်သေး။ ပင်းတပ်တွင်
တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သော ခင်အိကို ရက်စက် ယုတ်မာစွာ ဖောက်
ကျော် ဇော်ကားခဲ့သည့် ကုလားဖြူကိုမူ ငခိုင်က ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရာ
ထ မြောက် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

တစ်ဦးတည်း ဇော်ကားမှုအတွက်တော့ ကျေသလောက် ကျေပွန်
ခဲ့လေပြီ။ ဗမာတစ်ပြည်လုံး ကျူးကျော် ဇော်ကားမှုအတွက်သာ ကျေအောင်
ချေနိုင်ဖို့ ကျန်လေတော့သည်။

ငခိုင်သည် ထိုမှတစ်ဆင့် မဲထီးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးရဲဒင်က တောင်
မြို့မှ နန်းထွေးတစ်ယောက် အနိစ္စရောက်သလိုလို ကြားသိရသည်ဟု ပြော
သည်။

သို့ပေသည့် ငခိုင်အဖို့ တုန်လှုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ နန်းထွေးနှင့်သူ ဘာမျှ
မဆိုင်သလို နေနိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့လည်း ဘာမျှမဆိုင်။ ဘာမျှဖြစ်စရာ
အကြောင်းမရှိ။ သူ့ချစ်သူမှာ ခင်အိသာ အစဉ်စိတ်စော၍ နေမိသည်။

တစ်ဖန် ခင်အိ၏ မိခင်ရှိရာ ဝှေးချိုသို့ သွားခဲ့ပြန်သည်။ ခင်အိအတွက်
အကြောင်းကြားရန်လည်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ဂနာမငြိမ်၍ သွားခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် အမယ်အိုနှစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ်

ကို တစ်ချိန်ကတည်းက အလွန်သနား ကြင်နာနေသူ ဖြစ်သည်။ ကလေး အကြောင်းကို သိချင်သည်။

ဈေးချို ရောက်သောအခါ အမယ်အိုနှစ်ဦး မမာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြုစုရင်း၊ စောင့်ရှောက်ရင်းဖြင့် အရက်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာခဲ့လေသည်။ ထိုထက်လည်း မနေနိုင်။ သူ စွဲလမ်းနေသည်ကား ခင်အိ။ ခင်အိအတွက် အချစ်မီး လောင်မြိုက်၍ ယခုလို သွားလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်အိ ကျဆုံးရာ၊ အလောင်းမြှုပ်ရာနေရာသို့ အလွန်လာချင်နေသည်။ ဤယနေ့ တစ်လပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် ထိုနေရာသို့ အရောက် ကြိုးစား၍ လာနိုင်ခဲ့သည်။

အချိန်မှာ နေဝင်အံ့မှူးမှူး ဖြစ်လေသည်။ နံကျံဘုရားကုန်း၏ အနောက်ဘက် စောင်းရှိ မန်ကျည်းပင်တန်း၌ ကျီးကန်းများ၊ ဗျိုင်းများပင် အိပ်တန်းဝင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မန်ကျည်းပင်တန်းနှင့် ခင်အိ အသက်ပျောက်ခဲ့သော ဧရပ်တို့အကြားတွင် ယင်းမာပင်တစ်ပင် ရှိလေသည်။ ထိုယင်းမာပင်နှင့် တစ်လံကွာခန့်တွင် ကုန်းကထစ်တစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်းကထစ်၌ ငခိုင်က မြေကိုတူး၍ ခင်အိ အလောင်းအား မြှုပ်ခဲ့လေသည်။

ယခု ငခိုင် တစ်ပတ်ကျော့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသောအခါတွင် အလောင်းမြှုပ်သော မြေပုံနေရာ၌ မြေပုံမျှမဟုတ်တော့ဘဲ အုတ်ဂူငယ်တစ်ခု ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ငခိုင် အံ့ဩနေမိသည်။

“အင်း ဦးကြီး ဖိုးရွှေကြူတို့နဲ့ တူသယ်။ ဦးကြီးက မိအိကို အင်မတန် ချစ်ရှာသယ်။ မိအိ သေခါနီးဆဲဆဲမှာတောင် ထမခြောက်တေ ပေးလိုက်သယ်”

ငခိုင်က အမှန်အတိုင်း တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ငခိုင် ခင်အိ အလောင်းကို မမြှုပ်မီ ရှောက်ပင်ရွာသို့ သွား၍ တူးစရာ ငန်းပြားယူခဲ့သည်။ ငန်းပြားသာမက ဦးရွှေကြူက လူတစ်ယောက်ပါ ထည့်လိုက်သည်။ နောက် ကုလားများ အသွားအလာ အေးဆေးသောအခါ ဦးရွှေကြူကိုယ်တိုင်ပင် ပန်းရန်ဆရာနှင့် အတူ လာရောက်၍ အုတ်ဂူတည်လိုက်လေသည်။

“ဪ... မိအိ... မိအိ နင့်အစ်ကို၊ နင့်အစ်မ၊ နင့်ခဲအိုတေနဲ့စာတော့ နင်က အများကြီး ကံကောင်းပါသေးလား မိအိရယ်”

ငခိုင်က ခင်အိ အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောမိရင်း မျက်ရည်

များ တွေတွေစီးကျနေလေသည်။ ပြီးလျှင် အုတ်ဂူ ခေါင်းရင်းဘက်မှနေ၍ ခူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အာဇာနည်အမျိုးသမီး သူရဲကောင်း
ပင်းမြို့သူ မခင်အိ (ဓားအိ)
အသက် ၂၀။

၁၂၅၀ ပြည့်နှစ် တစ်ပေါင်းလဆုတ် ၇ ရက်နေ့၌ မသမာနယ်ချဲ့ ကုလားဖြူတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်ရရှာသည်။

ဂူ၏ ခေါင်းရင်းဘက်ထိပ်၌ ရေးရေးမျှထင်သော အထက်ပါ စာတန်း ရေးထိုးထားသည်အား ငခိုင် ဖတ်ရပြန်ရာ အထူးအံ့ဩနေမိလေသည်။

“ဪ... မိအိ မိအိ၊ အချစ်ရဲ့ကိုယ်ကို ဘမယ့်ကြောင့် အစ်ကိုကို မအပ်ရက်ရသာတုံးကွယ်။ အချစ်ဟာ သေချင် သေစေတော့ဆိုပြီး တမင် ဓားနဲ့ထွက်ခတ်သာ အစ်ကို နားလည်ပါသယ်ကွယ်”

ငခိုင်သည် မျက်ရည်ချောင်းပေါက်ရင်း ဂူပေါ်၌ နဖူးတင်၍ မှေးမှိန်း နေသည်မှာ အဘယ်မျှလောက် ကြာသည်မသိ။ တစ်တီတူးထိုးသံများ၊ ခွေး ခေါ် ယစ်ငှက်အော်သံများ ဆူညံစွာ ကြားရမှ ခေါင်းထောင်၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ထို ငှက်သံများအပြင် နံ့ကွဲဘုရားထီးတော်မှ ဆည်းလည်းသံများလည်း ကြားရ သေးသည်။

ထက်ကောင်းကင် အာကာခွင်၌လည်း ကြယ်ရောင်ဟူ၍ တစ်လုံး တလေမျှ မတွေ့ရ။ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ဖုံးအုပ်နေကြပြီ ထင်ရှားသည်။ သင်္ကြန် ရက် ဝန်းကျင် အခါဖြစ်၍ သင်္ကြန်မိုး ရွာအုံလော မပြောတတ်တော့။

ငခိုင်သည် ရင်ဆို့စွာဖြင့် နေရာမှ မထချင် ထချင် ထလိုက်ရသည်။ သူ ထ ခါမှပင် ယင်းမာပင်၌ ချိတ်ထားသော သူ့မြင်းကြီးက “ဖရူး ဖရူး” ဟု “ဖူး” မှုတ်သံကို ကြားရသည်။ မြင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လာခဲ့လေသည်။

ဆွေးဆွေးဖြင့် မြင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ခင်အိအပါးမှလည်း ခွာခဲ့ပြီ။ ဘယ်ဆီသို့ သွားရမည်နည်း။ ဘယ်ဆီမှ သွားရန်လည်း မရည်ရွယ်။ ရည်ရွယ်ရာနေရာနှင့် ရည်ရွယ်ရန်အကြောင်းလည်း ဘာမျှ မည်မည်ရရ မရှိ။

မှောင်ထဲမှလာ၍ မှောင်မိုက်ထဲသို့ တိုး၍သွားရန်သာ ရှိတော့သည် တကား။ ။

နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် ပင်းနယ် တော်လှန်ရေးသမိုင်းတွင်
မားမားကြီးရပ်ခဲ့သော ဗိုလ်မင်းရောင်၊ ဗိုလ်ရာညွန့်၊ ဗိုလ်ကျားနှင့်
ဗိုလ်ဥတ္တမတို့ အင်အားစုဖွဲ့စည်းချိန်အား မျက်ဖြူဆိုက်အောင်
တော်လှန်ခဲ့သည့် နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးကာလကို
နောက်ခံပြုလျက် ထိုအချိန်က ပင်းမြို့သား
တော်လှန်ရေးသမားတို့ အကြားမှ ပင်းမြို့သူ တစ်ဦး၏
တုန်လှုပ်ဖွယ် တော်လှန်ရေးမာန်နှင့် တော်လှန်ရေးအား။

